

Giới thiệu Một Đời Để Anh Yêu Em

Em luôn cố tỏ ra kiên cường bên ngoài, nhưng anh biết, bên trong em thật ngây thơ và thánh thiện, em đã trải qua quá nhiều đau khổ mà em không đáng phải chịu, anh sẽ là bờ vai vững chãi của em, là niềm hy vọng để em có thể chiến đấu qua mọi bệnh tật, để cuộc đời em sẽ mãi mãi sống vui bên cạnh anh. Anh yêu em, Du Minh Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giới thiệu nhân vật Mở đầu

Nguy Tuấn Kiệt(27t) là một vị bác sĩ, giáo sư trẻ tài ba, với tính cách lạnh lùng, kì lạ, và tài năng, công việc của anh đa số là nghiên cứu về não người và là một trong những người có thể chữa khỏi nhiều căn bệnh quái ác về não.

Du Minh Hạ(18t) là một cô gái thuần khiết, dễ thương, sinh ra trong một gia đình khá giả, có tài đánh đàn cực hay, nhưng cô lại mơ ước du học về ngành thiết kế, nhưng không may số phận trớ trêu cô bị mắc căn bệnh quái ác đó là có một khối u xuất hiện trong não.

Trần Huy Khải(22t) là một anh chàng đẹp trai, tốt bụng là sinh viên đứng đầu trường đại học kinh tế, luôn luôn quan tâm Minh Hạ, và âm thầm bên cạnh cô.

Thời tiết đang chuyển sang màu đông, cái se lạnh đang dần dần đi vào xương tủy, cô đang nằm trên chiếc giường bệnh, thân hình ốm đi rất nhiều, gương mặt xanh xao thấy rõ qua những vết hằn và thâm quầng đôi mắt.

Nhớ lại khoảng thời gian ba tháng trước kia cô còn đang tung tăng chạy nhảy, cô còn được Huy Khải dắt đi khắp nơi, còn tham gia các buổi biểu diễn, được lướt ngón tay trên những phím đàn dương cầm thả hồn theo những cảm xúc. Cuộc đời cô coi như mất đi hẳn tia hi vọng cuộc sống kể từ ngày ấy, cái ngày định mệnh.

Mấy hôm nay cô thấy nhức đầu kinh khủng, nhưng nghĩ là do áp lực học tập, căng thẳng nên vậy chắc là không có sao. Hôm nay cô có một buổi luyện đàn ở câu lạc bộ, sau khi luyện xong thì vẫn như mọi hôm về nhà đúng giờ thì vừa bước tới cổng nhà đầu óc cô như xảy ra một cuộc chiến tranh bên trong, đảo loạn, và 1...2...3 cô ngã xuống bất tỉnh. Vừa lúc đó quần gia chạy ra.

- Cô chủ ơi cô bị làm sao vậy? ông bà chủ ơi cô chủ...ngất rồi - bà quản gia la lớn.

Ông bà Du nghe quần gia hét lớn liền chạy ra coi, thấy đứa con gái bảo bối mặt không còn một giọt máu, khuôn miệng nhỏ nhắn giờ đây tái mét, hai người không khỏi hốt hoảng. Liền gọi cấp cứu đưa cô vào bệnh viện.

Tại bệnh viện

Ông Du thì ngồi đó trầm ngâm, bà Du thì khóc lên, khóc xuống trông chờ vào sự cấp cứu của bác sĩ. Ánh đèn ngoài phòng cấp cứu tắt, vị bác sĩ từ tốn bước ra. Ông du thấy vậy liền chạy tới.

-Bác sĩ con gái tôi sao rồi?

-Thưa ông Du tôi có một việc muốn nói cho các vị biết, xin các vị hãy chuẩn bị nghe tôi nói.

-Việc gì mau nói mau - Ông Du.

-Tiểu thư đây qua cấy cứu và kiểm tra thì tôi phát hiện trong não của cô ấy có xuất hiện một khối u, đang chèn ép các dây thần kinh, khiến sức khỏe cô ấy dần dần bị yếu đi.

Bà Du ngắt xiu, các y tá đưa vào chăm sóc trong khi đó ông vẫn bình tĩnh nó chuyện.

-Vậy nó là lành tính hay ác tính? - Ông Du.

-Việc đó bây giờ chưa thể nói rõ được, bây giờ ông cần cho tiểu thư nhập viện điều trị chúng tôi sẽ điều trị bằng thuốc coi khối u có nhỏ lại đi hay không, nếu không sẽ tính tới biện pháp thứ hai đó là phẫu thuật nhưng tỉ lệ thành công thấp và có thể để lại di chứng về lâu sau này - bác sĩ.

Lỗi tai ông như ừ đi, nói sao cơ?con gái ông nó chỉ mới có 18 tuổi ở cái tuổi đang đẹp nhất mà lại phải đi gánh chịu những tổn hại về tinh thần và sức khỏe một ngày nào đó không xa nó có thể sẽ vĩnh biệt ông bà mãi mãi, nói tới đây ông không thể nghĩ được hơn.

-Thôi con gái tình rồi tôi về lo chút công chuyện bà ở đây với quần gia có gì thì điện thoại cho tôi - ông Du.

- Vàng.

Nói xong ba cô bước lại phía giường bệnh hôn nhẹ lên trán con gái rồi từ từ đi ra trong vẻ mặt trầm tư, âu lo, mẹ cô lúc này đang cố tỏ ra vui vẻ với cô.

- Tiểu Hạ con đói chưa? để mẹ ra ngoài đi mua gì cho con ăn trước rồi lát quần gia đem đồ ăn vào? - bà Du.

- Thôi mẹ, con hơi mệt con muốn ngủ tiếp, một lát quần gia đem đồ ăn vào rồi ăn sau.

- Vậy con ngủ đi.

Nói xong nghe mẹ cô bước ra ngoài, cô vì không quen ở trong bệnh viện nên định ra ngoài cho đỡ ngột ngạt, nhưng không ngờ đi tới cái phòng kia cô lại nghe được cuộc nói chuyện của hai cô y tá.

- Nay tội nghiệp cô Du Minh Hạ đó thiệt còn trẻ mà lại bị bệnh đó - y tá 1.

- Khó u trong não chứ chẳng chơi đâu, có thể ra đi trong bất cứ lúc nào - y tá 2.

Nghe nói đến đây tim cô chợt đau nhói lên, không lẽ người mà họ nói lại là cô ư? không thể, không thể nào xảy ra. Cô bước đi chậm rãi về phòng, nước mắt lặng lẽ rơi, thương cho ba mẹ suy nghĩ vì cô, thương cho hai đứa em trai (cô có hai đứa em song sinh), thương cho số phận bạc bẽo.....

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trở lại không thấy con gái đâu, mẹ cô sốt ruột, lòng như lửa đốt, linh cảm có chuyện bất an.

- Tiểu hạ, con đi đâu thế con biết mẹ lo lắng không?

- Mẹ, tiểu Hạ bất hiếu mong ba mẹ tha lỗi cho con, số phận con ngán ngùi, không chăm sóc được cho ba mẹ, còn phải để ba mẹ lo lắng cho con, một thời gian nữa con ra đi rồi con lo cho ba mẹ lắm... hức..... hức! - cô nói trong tiếng nấc.

- Con gái, con nói gì thế, ai nói gì con hả?

- Ba mẹ đừng giấu con nữa, con biết hết rồi, trong não con có một khối u, nó sẽ lớn lên và có một ngày con phải ra đi.

- Không nó sẽ hết, con gái của mẹ phải mạnh mẽ, kiên cường lên, ba và mẹ sẽ giúp con vượt qua, con sẽ không có gì đâu, tin mẹ đi.

Bà ôm cô vào lòng, hai mẹ con cùng khóc, giờ đây tình mẫu tử là thiêng liêng nhất, cô cảm thấy trái tim ấm áp đi phần nào, thế là thời gian của cô đã số lấy bệnh viện làm nhà.

Trở về với thực tại.

- Tiểu Hạ, tiểu Hạ.... - bà Du đang gọi cô.

Cô đang trở về với thực tại, này giờ cô đang hồi tưởng về quá khứ trong ba tháng qua, càng ngày người con gái bé nhỏ này càng chết dần chết mòn đi, từ lúc phát bệnh tới nay có bao giờ thể xác và tinh thần được yên ổn.

- Dạ mẹ gọi con, con xin lỗi con đang suy nghĩ chút chuyện.

- Con gái khờ, nghỉ ngơi đi suy nghĩ làm gì cho mệt.

- Hôm nay có kết quả xét điều trị phải không mẹ?

Sắc mặt bà Du bỗng thay đổi đi, qua mấy tháng điều trị thì hôm nay là ngày có kết quả rõ nhất, cho dù kết quả như thế nào thì bà cũng chấp nhận, nhưng đối với tiểu Hạ không thể nào để cô bị sốc được, đối với một người mẹ thấy con gái mình hao gầy thì bà không thể nào chịu được.

- À....ờ mẹ cũng không biết nữa, để mẹ hỏi ba con - mẹ cô cố tình né tránh câu hỏi của cô.

- Dạ.

Biết là mẹ mình nói dối cho qua chuyện, nhưng không thể trách bà, bà làm vậy làm vì muốn tốt cho cô, một lát đợi hai người đi coi kết quả cô sẽ đứng bên ngoài nghe lén.

-Mẹ à con muốn đàn quá, mẹ cho con qua phòng nhạc của bệnh viện nha?

-Mẹ đi với con.

-Không con muốn đi một mình - cô nói với về mặt nài nỉ.

-Thôi được ta cho con đi, nhưng phải cẩn thận đó nghe chưa? - về mặt mẹ cô có chút âu lo.

Ở bệnh viện này mọi thứ dường như đã quá quen thuộc đối với cô. Có một lần cô buồn đi dạo xung quanh thì chợt phát hiện nơi đây có một căn phòng trong đó có một cây đàn dương cầm trông còn mới nhưng không ai dùng đến, thế là cô xin phép được sử dụng nó và từ đó mỗi khi buồn cô hay đến đó thả hồn theo cảm xúc.

Hôm nay đi đến căn phòng dường như có ai ở trong, cánh cửa khép hờ cô ngó vào trong thì không có ai thế là cô ngồi vào ghế và đàn khúc nhạc cô vừa sáng tác, 'HOPE'. Từng giai điệu vang lên như chất chứa biết bao nỗi niềm, tâm sự, và quan trọng giai điệu nổi bật đó là một cái gì đó gọi là hi vọng rất, rất nhiều.

Trong căn phòng lạnh lẽo như được sáng lên bởi bao thứ cảm xúc, bên ngoài cánh cửa có một chàng trai đang chú tâm đi vào thế giới cảm xúc bên trong, đang lắng nghe khúc nhạc lạ kì kia, và trên môi anh đang nở một nụ cười về phía cô gái.

Theo thói quen mỗi lần đàn xong cô hay ngắm bàn tay của chính mình, hôm nay cũng vậy, bàn tay ngày càng xanh xao, gầy guộc, không biết nó còn đủ sức lướt trên mặt phím đàn nữa hay không? cô đi ra ngoài và chợt thấy bóng dáng ba mẹ liền âm thầm theo họ.

Phòng bác sĩ.

- Thưa ông bà Du đã qua ba tháng cô Du điều trị ở đây, hôm nay tôi sẽ cho ông bà biết rõ về tình hình hiện tại của cô ấy, theo hình chụp thì tôi thấy rằng khối u trong đầu cô Du không nhỏ đi, như vậy là phương pháp này đã thất bại, lúc này về mặt hai vợ chồng họ càng trở nên u ám, và một tin xấu kể tiếp, tôi phát hiện khối u này nó đã to hơn ban đầu và đang dần to thêm, bệnh tình của cô ấy đang dần chuyển biến xấu đi.

Nghe nói tới đây cô như chết đứng, vội vã chạy đi.

- Nhưng cô Du rất may mắn tại vì bệnh viện đang có một bác sĩ từ Pháp về, anh về bệnh viện khảo sát một số chuyện, sẵn đây tôi sẽ đưa bệnh án của cô Du cho anh ấy hi vọng bác sĩ này có thể giúp cô Du chữa khỏi bệnh - ông bác sĩ ôn tồn nói.

- Vậy bác sĩ đó tên gì?

- Ngụy Tuấn Kiệt!

Minh Hạ vội chạy thật nhanh, thật nhanh lên sân thượng, cô ngồi ở một góc khóc thật to.

- Ông trời ơi ông có công bằng không? ông tạo ra một Du Minh Hạ chi để rồi, ông lại tự tay hủy diệt nó, thà rằng từ đầu ông đừng cho con sinh ra....hức!...hức!-cô khóc vật vã.

Lúc này đôi mắt cô nhìn xa xăm về phía bầu trời một ý nghĩ hiện lên trong đầu Minh Hạ chỉ hai chữ thôi "vứt tất", đôi chân nhỏ nhoi dần dần đi ra xa. Lúc này một tiếng nói đã làm cô bừng tỉnh.

- Cô tưởng nhảy xuống đó là kết thúc mọi chuyện dễ dàng à? - tiếng nói lạnh lẽo của một chàng trai phát ra từ phía sau.

Cô chợt khựng lại, quay đầu lại phía sau, một người con trai đáng cao, gương mặt lạnh nhưng cuốn hút với mọi ánh nhìn, đôi mắt đen sâu, sống mũi cao rất hoàn hảo, anh ta đan hai tay vào nhau, đứng dựa vào cửa nhìn cô.

- Anh là ai? tôi làm gì thì mặc kệ tôi - lạnh nhạt.

- Tôi là ai không quan trọng, tôi thấy rằng cô đang muốn chết - anh với về mặt đăm chiêu.

- Anh đi đi để tôi yên, tôi chết hay sống gì mặc tôi - cô hờ hững.

- Cô đang mồn kết thúc tất cả? vậy còn ba mẹ? và còn cả khúc nhạc mà cô mới vừa đàn lúc nãy? cô không muốn nó kết thúc hoàn hảo à?

- Sao....sao anh biết?

Anh ta cười, thật khúc nhạc ấy có thể nói là bản tình ca cuộc đời cô, nhưng nó chưa có cái kết thúc thực sự bởi vì cô nghĩ kết thúc là sự đau thương càng nghĩ lại càng đau bà không thể viết được nữa nên nó chỉ là một khúc nhạc thôi.

- Tôi.....tôi...tôi...không biết.-Minh Hạ nói từ từ nhỏ dần, rồi ngắt đi.

Trong lúc cô định ngã xuống có một cánh tay anh toàn đã đỡ lấy thân hình bé nhỏ, ôm trọn cô vào lòng, người ấy nhìn cô với ánh mắt gọi là mang một chút sự áp áp vào đó.

- KHÔNG....không đừng mang tôi đi, ba mẹ ơi đừng rời xa. con, baaaaaaaa.....mẹeeeeeeee.....

- Tiểu Hạ! tiểu Hạ con dậy đi, con có làm sao không?

Cô mới vừa mơ thấy ác mộng, đôi mi ướt đầm, ôm chầm lấy mẹ cô

- Mẹ ơi! mẹ.....con....hức!....

- Không sao, tiểu Hạ ngoan không có gì hết.

Cô dần dần tỉnh táo, sắc mặt hồng hơn lúc trước.

- Mẹ nói cho con nghe một tin vui, con được cứu rồi bảo bối của mẹ - mẹ cô vui mừng.

- Là sao hả mẹ?

- Có một vị bác sĩ từ Pháp mới sang, anh ta rất giỏi về não và đã chữa khỏi rất nhiều ca bệnh khó về khối u não như con, một lát anh ta sẽ đến kiểm tra cho con.

Cô chỉ cười nhẹ, chứ trong lòng đã mất hẳn tia hi vọng từ lâu.

-Thưa bà Du có bác sĩ Ngụy đến kiểm tra cho tiểu thư - y tá

Cùng lúc đó ba cô cũng bước vào.

- Chào ông bà Du tôi tên là Ngụy Tuấn Kiệt, bác sĩ Trần có đưa tôi bệnh án của cô Du tôi xem qua rồi, bây giờ tôi đến kiểm tra vài chỗ cho cô ấy - anh nhã nhặn.

Cha mẹ cô thì còn đang ngạc nhiên bởi anh ta quá trẻ, còn cô thì tròn xoe mắt gương mặt này không lẫn lộn được, cái người đứng trên sân thượng với cô, hình như lúc cô ngất, anh ta đã bế cô về.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

-Hả....đây là.....bác sĩ là chú?? - cô ngạc nhiên nói không nên lời.

Anh ta nhún mày, ba mẹ cô thì thật sự sốc trước cách xưng hô của con gái mình.

- Đây! tiểu Hạ con xưng hô gì lạ vậy, bác sĩ đây cũng còn rất trẻ sao con lại gọi bằng chú??? - mẹ cô.

- Thì tại....anh à mà chú ấy là bác sĩ nên con gọi là chú.-cô hết sức ngỡ ngàng.

- Không sao đâu thưa bà, cô Du muốn xưng hô sao cũng được, bây giờ bắt đầu kiểm tra, phiền ông bà ra ngoài.

Phải công nhận là chú bác sĩ này thật đẹp, nhưng cái đám y tá mê trai kể bên cứ dòm rồi nói to nói nhỏ làm Minh Hạ hết sức khó chịu. Anh ta cứ đo đo rồi xem, xem mắt.....rốt cuộc cũng xong.

- Cô ổn không? khỏe chưa? - ý nhắc lại vụ việc bị xỉu.

- Dạ thưa bác sĩ con ổn rồi, cảm ơn chú - cô hết sức trẻ con.

- Đây bộ tôi già lắm sao? hay cô mới ngất xong mắt có vấn đề? - Anh ghé sát vào tai cô nó làm đám y tá phát bực.

-Ồ không, chú rất đẹp, tại tất cả bác sĩ trong bệnh viện này con đều kêu là chú xưng con, chú cũng không ngoại lệ - cô mỉm cười.

- Kiểm tra xong rồi!-trở lại về mặt lạnh lùng khó hiểu.

Anh lệnh cho y tá gọi ba mẹ cô vào nói chuyện.

- Tôi đã kiểm tra xong rồi, tối nay tôi sẽ về xem lại bệnh án, mai tôi sẽ đưa ra kết luận cuối cùng, hẹn mọi người tám giờ sáng mai, tại phòng này, mai tôi

sẽ đến khám bệnh cho cô Du luôn.- anh nói xong bước ra ngoài.

- Mong ông trời phù hộ cho con tôi qua khỏi - mẹ cô thì thầm.

- Đừng lo tôi tin vị bác sĩ này - ba cô ôm mẹ cô an ủi.

Trở lại với anh, anh đi nhưng trong đầu luôn tràn ngập hình ảnh của cô, một tiểu Hạ với vẻ đẹp tự nhiên, cảm xúc dạt dào với âm nhạc, còn dám gọi anh là chú xưng con nữa, anh đâu có già lắm đâu, cô ấy thật là lém lỉnh dám đem anh so với mấy ông bác sĩ kia, nhưng càng nghĩ đến cô anh càng vui, nụ cười trên môi làm các y tá hồn bay phách lạc.

Một đêm dài lại trôi qua, mấy tháng nay cô ngủ không được, đa số giấc ngủ đều nhờ thuốc, gần tám giờ rồi, cô đang ngóng chú bác sĩ tới, lúc này ba mẹ cô cũng đã có mặt. Cánh cửa chợt mở ra, anh bước vào.

- Chào ông bà Du, chào cô Du - anh nói.

- Chào bác sĩ - ba mẹ cô.

- Chào chú bác sĩ - cô nói cả phòng ai nấy đều bật cười.

Anh bước lại và khám bệnh cho cô, ngày nào cũng đo đo, nghe tim,....đủ thứ,và bây giờ anh bắt đầu nói.

- Tôi đã xem bệnh án, và kiểm tra xong bệnh của cô Du còn có cơ hội chữa khỏi, nhưng hiện tại ở đây chưa đầy đủ thiết bị, tôi đề nghị ông bà cho cô Du sang Pháp, tôi sẽ cùng các bác sĩ chuyên ngành bên đó hợp rồi đưa ra phương pháp, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn.

- Cảm ơn bác sĩ, chúng tôi đồng ý dù còn một cơ hội nhỏ, chúng tôi vẫn cố gắng - ba cô nói.

Cô lúc này đang trầm ngâm suy tư, không biết tính ra sao, anh vừa đi cô cũng vụt chạy theo.

- Chú bác sĩ ơi chú chờ con với - cô vội vã chạy theo.

- Có chuyện gì vậy cô Du? - anh ngạc nhiên.

- Con muốn nói chuyện riêng với chú, mình lại kia nói chuyện nghe chú?

Anh đi theo cô đến ghế đá.

- Chú ơi con sẽ đồng ý sang Pháp nhưng con sẽ đi một mình với chú, con sẽ không cho ai đi theo hết, chú đồng ý dẫn con đi không?

Anh thật sự ngạc nhiên.

- Tại sao lại đi một mình?

- Không thể để ai đi theo con được, ba có việc ở công ti rất nhiều, mẹ thì phải ở nhà lo cho hai đứa em trai không thể đi được, với lại chú biết đó bệnh này lúc trị sẽ đau khổ rất nhiều, con không muốn họ nhìn thấy mà đau thương, chú đồng ý nha - cô nắm lấy tay anh.

Anh suy nghĩ một hồi thì siết chặt tay cô.

- Ừ, được rồi, cô sẽ đi với tôi, nhưng cô phải hứa là không được khóc lóc khi ở một nơi xa lạ với một ông chú như tôi?

- Không,....con sẽ ngoan, làm phiền chú rồi, chú là bác sĩ tốt,.. tốt nhất - cô mỉm cười.

- Hừ!...trẻ con, nín nọt - anh lắc đầu.

- Cảm ơn chú rất nhiều - cô nói trong sự vui mừng.

- Cô định nói với người nhà ra sao về quyết định này? cần tôi đi cùng trợ giúp không?

- Dạ....thôi! - vẻ mặt cô buồn bã.

-Vậy thôi, tôi đi đây có chuyện gì gọi điện cho tôi - anh nói nhưng trong lòng vẫn không yên tâm.

Chia tay “ông chú bác sĩ xinh đẹp tốt bụng” xong,cô lặng lẽ bước đi những bước chân dài trên hàng lang rộng lớn, tâm trạng vẫn còn tồn đọng nhiều tâm tư, không biết ba mẹ sẽ như thế nào khi nghe quyết định của cô? vẫn là một vấn đề lớn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Huy khải! Xin lỗi anh

Đang lang thang thì cô chợt đâm đầu vào một người.

-Á...xin lỗi tôi không cố ý, xin lỗi,xin lỗi!

-Anh không sao, em không cần hốt hoảng vậy đâu-người đó nắm lấy tay cô

-Huy Khải!

-Anh đến thăm em, sao tay em lạnh dữ vậy?em không khỏe chỗ nào hả?

-Không em đang suy nghĩ chút việc thôi, không có gì đâu anh.

-Minh Hạ này, lâu lắm rồi anh không thấy em đàn, anh muốn nghe em đàn quá-Huy Khải mỉm cười.

-Được rồi, anh đi theo em

Nói xong cô dắt tay Huy Khải đi đến căn phòng với chiếc đàn thân thuộc, mở nắp đàn, lướt qua các phím đàn, cô chọn một bản nhạc vui để xóa lấp đi tâm trạng, nào ngờ bên trong điệu nhạc ấy vẫn vương vấn nỗi buồn, và điều đó đã bị Huy Khải phát hiện. Khi Minh Hạ đàn xong,Huy khải liền ôm chầm lấy cô.

-Em đừng đẩy anh ra, anh biết bấy lâu nay em vì mặc cảm bệnh tật mà tránh né anh, em không muốn anh quan tâm em nữa, nhưng em biết không anh rất nhớ em, rất nhớ khuôn mặt của em, rất nhớ tiếng đàn của em. em hiểu không hả?

Lúc này nước mắt cô đã tuông rơi, Huy Khải ôm cô quả thật rất ấm áp, rất bình yên, nhưng thứ cảm xúc cô dành cho anh không phải gọi là tình yêu mà là tri kỉ, nói đúng hơn đó là tình cảm của em gái đối với anh trai.

-Em...Em xin lỗi!

-Em không cần xin lỗi anh, anh biết hết!-càng ôm chặt cô hơn.

-Nhưng.....

-Minh Hạ, em không cần nói, để anh nói,em đừng trốn anh nữa nha, anh không thể im lặng như thế này được nữa, anh xin em đấy, em hãy cho anh ở bên cạnh em, chăm sóc em mãi mãi, anh sẽ không bao giờ buông tay em em cũng đừng rời bỏ anh, anh yêu em.

Cô thật sự hiểu cái cảm giác khó chịu của Huy Khải nhưng cô có thể ích kỉ vậy sao?không thể cô không thể đùa giỡn tình cảm của một người tốt được, không thể để cuộc sống của anh bị ảnh hưởng bởi cô, có thể bỏ mặc hết tất cả nhưng điều quan trọng nhất là Minh Hạ biết rằng anh ấy đã yêu cô, nhưng cô lại không yêu anh ấy đó là điều tàn nhẫn đối với một chàng trai, vẫn tiếp tục ôm anh nhưng trong lòng rối bời bởi bao suy nghĩ đầu cô ngày càng đau.

-Huy Khải em biết là anh đang khó chịu, em hiểu anh đang nghĩ gì. Gặp anh là một sự may mắn của cuộc đời em, anh thật ấm áp, thật gần gũi, ở anh em thấy được sự yên bình, cái gì tốt đẹp nhất anh cũng cố giành lấy cho em, khi em đau chân anh liền cõng em, khi đi chơi ở khu vui chơi em muốn cái gì anh cũng lấy bằng được cho em,... và còn rất rất nhiều, em trân trọng tình cảm ấy.....em....-cô lúc này đã thấm mệt, đầu rất đau nên không nói nên lời.

-Không sao, em vui là tốt mọi thứ ở trên đời anh đều có thể làm được.

-Nhưng em thật sự rất rất xin lỗi anh, người con trai mà em yêu quý nhất trên đời,.....người anh trai tốt, tình yêu là không có lỗi, em mong anh hãy sống tốt và xin anh.xin anh.hãy cố gắng quên đi con người sắp chết này.....

em rất yêu quý anh.....-cô mệt đến hết nói được.

Minh Hạ cố dùng hết sức lực cuối cùng đẩy Huy Khải ra một bên, cố gắng chạy đi,c chạy thật nhanh, mặc cho Huy Khải đuổi theo, cô chỉ biết chạy, đi đâu thì không biết,nhưng cô cần trốn, cô không thể nào mà đối diện với người kia vì đã gây ra một sự tổn thương quá lớn cho anh, cô là một tội nhân càng chạy thì càng mệt, và cô liền chạy thẳng vào một căn phòng cho dù ra sao thì cũng phải tìm chỗ dừng lại, nhưng không ngờ có một điều bất ngờ trong chỗ này.

Cánh cửa mở ra, bên trong có một chàng trai mặc áo blouse trắng, vẻ mặt hết sức nghiêm chỉnh đang nghiên cứu một cái gì đó, anh nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu, cô vừa chạy đến thì không còn thờ nổi ôm chầm lấy anh.

-Bác.....Bác sĩ....chú làm ơn cứu con với.....-cô ngất đi.

-Này! Du Minh Hạ!

Anh thật sự cũng không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy cô vội vã bước vào ôm lấy anh rồi ngất đi, có vẻ cô đang rất buồn hay sốc vì một chuyện gì đó, khiến bệnh tái phát, huyết áp yếu đi, nhịp tim đập rất yếu, cần phải thở oxy.

Anh cấp cứu xong lúc này ba mẹ cô chưa kịp đến, anh ngồi xuống cạnh cô vuốt ve gương mặt tái nhợt, nhìn cô với một ánh mắt âu yếm.

-Này bé con! sao lúc nào em ngất đi cũng là tôi bế em về thế? em có biết em đặc biệt lắm không? em thật thú vị, tôi không biết em đã bị gì, nhưng lúc này em đã làm cho tôi lo lắng đấy! em không ngoan tí nào vậy mà em nói là sẽ ngoan, sẽ nghe lời, không biết khi qua Pháp với tôi em sẽ như thế nào? nhưng tôi hứa sẽ bảo vệ em bằng mọi cách. Bé con!

Nghe có tiếng bước chân đi vào anh liền rút tay lại và ngồi khoanh tay với vẻ mặt lạnh lùng, không cảm xúc, ông bà Du bước vào thấy anh ngồi đó thì cũng hết sức ngạc nhiên, nhưng vì lo cho con gái nên vội vã chạy tới hỏi.

-Bác sĩ con gái tôi sao rồi?-ông Du

-Cô ấy do chạy quá sức nên bệnh tái phát.

-Ôi trời! con gái à, đang yên đang lành chạy làm chi cho bệnh tái phát thế này.-bà Du

-Thôi không sao rồi, không có chuyện gì nữa tôi xin phép đi ra ngoài_anh

-Dạ vâng! cảm ơn bác sĩ

Anh nói xong thì đi ra ngoài, ba mẹ cô ở trong đang sốt ruột, lo lắng cho con gái, không hiểu vì sao mà ra nông nổi như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Anh là vị cứu tinh

-Bác sĩ.....bác sĩ-cô yếu ớt gọi.

-Tiểu Hạ con gái của mẹ-mẹ cô buồn rầu.

-Mẹ.....mẹ con bị gì vậy, đầu con đau quá, sao con không nhớ nổi chuyện gì hết vậy?

-À, con không sao đâu, chỉ là con bị ngất, bác sĩ Ngụy đã cứu con.

Nghe mẹ nói vậy thì cô đã thấp thoáng nhớ ra, ngay cả lúc trong mơ hình bóng của anh ta cũng xuất hiện trong tâm trí cô nữa? anh ta thực sự đã đi vào tâm trí cô từ bao giờ?

Ba cô bước vào, cầm trên tay một hộp đồ ăn, hình như là cháo.

-Con gái, con đã khỏe chưa?

-Dạ ba, con khỏe rồi,ba ơi ba đỡ con ngồi dậy đi con có chuyện muốn nói.-cô mệt mỏi ngồi dậy.

-Dạ thưa ba mẹ, hôm trước bác sĩ đã đề nghị con sẽ sang Pháp chữa bệnh, con đã suy nghĩ rất kỹ rồi con sẽ sang Pháp.

-Tất nhiên, con không muốn ta cũng bắt con đi-ông Du

-Dạ, nhưng chuyện quan trọng con muốn nói ở đây là con sẽ đi một mình, một mình con với bác sĩ, sẽ không có ai đi theo con cả.

-Sao có thể như thế,thân con gái một thân một mình, bệnh tậtkhông thể ở một nơi xa lạ mà không có ai thân quen được.-ông Du vô cùng lo lắng.

-Một mình thì sao chứ ba? con tin rằng bác sĩ sẽ chăm sóc tốt cho con, ba mẹ hãy ở lại lo cho công việc, và hai em của con, con sẽ tự chăm sóc cho bản thân-cô hết sức nài nỉ ba.

-Không, ta không đồng ý

-Ba mẹ không đồng ý thì sẽ không có chuyến đi Pháp nào cả, con sẽ ở đây chờ ngày chết cho ba mẹ xem, không đi đâu cả, con chết ba mẹ cứ mặc con.

-CON.....-ba cô vô cùng tức giận.

Cánh cửa chợt mở ra, vóc dáng quen thuộc ấy hiện ra như một làn gió thổi đi tất cả lo lắng trong lòng Minh Hạ.

-Thưa ông bà Du, ông bà hãy tin tôi,tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô Du khi ở Pháp, dù gì nơi ấy cũng là nơi tôi sống từ nhỏ, bệnh viện ở đó hầu hết các bác sĩ đều là những người có tay nghề cao, tôi sẽ chịu trách nhiệm quan sát, theo dõi bệnh tình của cô Du khi qua đó, xin ông bà cứ an tâm-anh nhẹ nhàng thuyết phục.

Nghe anh nói mà sao cô thấy an lòng quá, niềm tin thuyết phục ba mẹ cô càng tăng lên, lúc này cô thấy anh như một vị anh hùng, anh thật là đáng yêu,anh đi lại gần cô, đứng kế cô, lúc này cô vô tư ôm lấy cánh tay của anh lí nhí nói.

-Xin ba mẹ cứ yên tâm đi, chú ấy đã nói vậy thì chắc là ổn một trăm phần trăm rồi, không có gì đâu,con tin chú ấy, chú rất tốt, vậy ha chú bác sĩ?-cô nhõng nhẽo với anh.

Anh lúc này chỉ nhìn cô mà cười,đúng là thật trẻ con, ngày càng anh càng rung động trước cô gái ấy Du Minh Hạ, rồi một ngày không xa anh có thể cùng cô bay đi một nơi xa, lúc đó anh sẽ cố gắng tìm hiểu về tiểu Hạ này nhiều hơn.

-Ông bà tin tôi chứ?-anh nhìn thẳng vào ba cô mà nói.

-Thôi được rồi, con gái ta sẽ chấp thuận cho con, nhưng con nhớ qua đó sẽ liên lạc với ta và mẹ con mỗi ngày, và thiết nghe lời bác sĩ đây, nhớ chưa?

-Dạ vâng, con yêu ba, yêu mẹ nhiều lắm!

Nói đến đây cô buông tay anh ra, nhảy xuống giường, nhưng nào ngờ vừa bước xuống cô đã ngã nhào xuống đất chân trái của cô sao it sức thế này? không lẽ? vừa lúc này anh lại ngồi xuống đỡ cô dậy, đặt cô ngồi.

-Vậy chừng nào đi hà bác sĩ?-mẹ cô.

-Thứ tư.

-Cái gì? mau vậy sao?-mẹ cô bà rom rớm nước mắt.

-Kìa bà, bệnh của con gái chúng ta để lâu sẽ nguy hiểm, đi càng sớm là càng tốt cho con chúng ta với lại ở bên đó thời tiết khác bên đây phải để con gái chúng ta thích nghi thì mới mau hết bệnh. Hôm nay là thứ hai rồi, vậy ngày mốt sẽ đi để gia đình chúng tôi chuẩn bị cảm ơn bác sĩ nhiều.

Ba mẹ cô bắt đầu chuẩn bị cho con gái, vậy là ngày mai cô sẽ được cho về nhà, bây giờ người cô muốn đi tìm nhất đó chính là ông chú bác sĩ xinh đẹp tốt bụng, cô đi trên hành lang ngắm nhìn những cảnh vật xung quanh, dù gì nơi đây cô cũng đã ở rất lâu nên cũng có lưu luyến vài phần. Đã tới phòng anh,cô gõ cửa.

-Vào đi-giọng nói lạnh lùng vang lên.

-Chào chú bác sĩ!

-Là cô Du đó à? đến tìm tôi có việc gì không?

-À! không có gì! con muốn cảm ơn chú bác sĩ đã giúp con, chú thật lợi hại, lại phiền chú giúp con nữa-cô nói với vẻ mặt ngượng ngùng.

-Hình như cô quên cảm ơn tôi một chuyện thì phải?-anh nhìn vào mắt cô

-Sao? còn chuyện gì nữa vậy chú?

-Cho cô mượn cánh tay để ôm-anh cười xảo trá.

-Ồ.....con.....xin lỗi chú, tại con vui quá nên.....!-mặt cô đỏ lên

-Vui vì sắp đi với tôi hả?-anh tiếp tục cười trong khi cô càng ngượng.

-Ồ.....chú này chú kì quá à, chọc con hoài.....con về đây hẹn gặp lại chú, bye chú!-nói xong cô vụt chạy đi

-Thật dễ thương mà, bé con tiểu Hạ sao em cứ làm cho người ta đau tim thế?-anh tự ngời nói một mình.

Cô đi chậm chậm, vừa đi vừa suy nghĩ.

-Ông chú đó thật kì lạ mà, sao có thể đùa như thế chứ? làm mình không dám nói câu nào luôn, nhưng nói chuyện với chú ấy thật dễ chịu, cảm giác rất khác so với Huy Khải, chú ấy hay cứu mình, hay giúp mình, chú ấy giống như spider-man(người nhện)cần là chú ấy xuất hiện.....hihihi, nghĩ quá nhiều rồi Minh Hạ ơi-cô vừa đi vừa cười.

Trời đã tối có lẽ đêm nay lại khó ngủ đối với cô, không gian chìm vào trong sự im lặng, cô bước xuống giường đi dạo xung quanh, gió hiu hiu thật dễ chịu, mọi người đều đã ngủ say, chỉ có mấy hộ lý đang túc trực là còn thức,vòng quanh khắp nơi, cuối cùng cô lại đứng trước cửa phòng của ông chú

bác sĩ, tò mò không biết giờ này trong đó có ai không cô liền hé cửa coi, nào ngờ vừa mới mở thì ở bên trong có ai đó kéo cánh cửa định đi ra thế là mất đà cô lao thẳng vào trong.

-Áá.....á á.....-cô đang chờ giây phút mũi tiếp đất

Nhưng không, một cảm giác ấm áp, hương thơm hết sức quen thuộc len lỏi vào tâm trí cô,rất dễ chịu.

Lúc này anh đang ôm cô vào trong lòng,còn cô thì đang ngậy người ra, khuôn mặt cô tựa vào cổ anh, tay cô ôm chặt eo anh,hai tay anh ôm lấy bờ vai nhỏ bé của cô.

-Bộ cô nhớ tôi hả?-anh cười

-LÀM GÌ CÓ-cô nói thật to.

-Nhỏ thôi, bộ cô muốn cả cái bệnh viện này thức hả?

-Dạ.....con xin lỗi.

-Không nhớ tôi, mà nửa đêm, nửa hôm qua kiếm tôi làm gì hả?

-Con ngủ không được, đi dạo thấy phòng làm việc sáng đèn nên con coi thử.

-À..vậy cô tính ôm tôi như thế này tới sáng đó hả?

Cô giật mình thì ra nãy giờ cô vẫn đang ôm anh, cái cảm giác ấy khiến cô quên đi mọi thứ, nói chuyện với anh mà trong lòng thấy vui làm sao.

-Hả?.....ơ con xin lỗi chứ.....con không cố ý-mặt cô đỏ như trái cà chua

Vừa buông anh ra cô lại ngã nhào xuống đất, chân trái của cô sao lại bị mất sức nữa rồi.

-Minh Hạ! cô làm sao thế, không khỏe nữa à?

-Con không biết, chân trái của con không có sức, lâu lâu là nó bị như vậy.

Vừa nói dứt lời, anh bế cô lên.

-Chú làm gì vậy?

-Đi về phòng ngủ, cô có thể tự đi sao?tôi đem cô về phòng, ngủ đi mai còn nhiều chuyện phải làm

Nói xong anh đi một hồi về phòng, quả thật cảm giác này rất là hạnh phúc, anh đúng là một chỗ dựa thật ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6: Xuất viện về nhà

-Du Minh Hạ! ngủ rồi đó à? vậy mà nói là khó ngủ, chẳng phải bây giờ em đang ngủ rất ngon đó sao? em thật đáng yêu-anh khẽ thì thầm

Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường, bữa nay chắc ba mẹ cô bận rộn chuẩn bị cho cô nên về, anh ngồi xuống ghế,khoanh tay ngắm nhìn cô gái bé nhỏ đang co người lại, đôi mắt nhắm với hai hàng mi cong, đôi môi khẽ cười hình như là cô đang mơ một giấc mơ đẹp. Anh nhìn cô mà chỉ muốn ôm cô vào lòng để sưởi ấm cho cô, khẽ vuốt nhẹ gương mặt cô, kéo chăn đắp cho cô và thì thầm vào tai ai đó.

-Anh đi nhé, ngủ ngon!-nói rồi anh lặng lẽ bước ra.

Bệnh viện 6.30h sáng.

-Ôi đã 6.30h rồi, hôm nay sao mình ngủ lâu vậy?-vừa nói, vừa xỏ dép chạy vào làm vệ sinh cá nhân.

-Hoi.....lâu lắm rồi mới cảm thấy khỏe như vậy!

-Chào con gái! hôm nay trông sắc mặt con tốt lắm, mong được về nhà lắm phải không?-mẹ cô tươi cười.

-A!...hôm nay được về nhà, con vui lắm mẹ à, con nhớ hai em lắm mẹ.

-Ba con đang làm thủ tục cho con, đợi xíu là được về nhà, nè Hạ con thay bộ đồ này đi-vừa nói mẹ cô vừa lôi trong giỏ ra một chiếc váy màu vàng nhạt, rất là hợp với cô.

-Dạ, để con đi.

Nói xong,cô liền đi vào nhà vệ sinh, mẹ cô hôm nay vui lắm khi thấy con gái mình khỏe lên rất nhiều, đúng lúc đó ba cô bước vào.

-Con chuẩn bị xong chưa? về nhà được rồi!

-Dạ thưa ba, con gái xong rồi!-cô vô cùng hứng khởi.

-Con đẹp lắm con gái, lâu lắm rồi ba mới thấy tinh thần con tốt vậy đó, thôi về nhà nào-nói xong ông dắt cô và đi ra, mẹ cô đi kế bên.

Ngồi trên xe mà thấy cô cứ lú lo chuyện này đến chuyện kia, ba mẹ cô mừng lắm, con gái ông bà đã trở lại như xưa,không còn ủ dột nữa rồi.

Tại nhà

-Chị hai chị đã về rồi-hai đứa em trai của cô vui vẻ chạy ra mừng.

-Minh Hiền, Minh Huy chị nhớ hai em lắm! cô mừng mà roi lệ, ôm chầm lấy em mình.

-Thôi nào, để chị con đi vào nhà đã-mẹ cô lên tiếng.

Căn nhà của cô vẫn như xưa, vẫn không có gì thay đổi, không gian vẫn nguyên vẹn vẫn tràn ngập tình yêu thương của tất cả mọi người.

-Chào cô chủ? cô chủ khỏe rồi chứ?-quản gia

-Thưa cô, con khỏe nhiều rồi.

Quản gia nhìn cô cười,mọi người từ trên xuống dưới ai cũng hỏi thăm sức khỏe của cô làm cô thấy hạnh phúc lắm. Trở về chính căn phòng của mình, cô thấy rất thoải mái và sạch sẽ đồ đạc vẫn y cũ từ cây đàn, giá sách, màu, giấy vẽ,.....vẫn đâu ra đó.

-Minh Hạ à, xuống ăn cơm đi con-mẹ cô gọi

-Dạ con xuống ngay.

Bữa cơm hôm nay có thể nói là rất ấm áp, rất vui, có biết bao nhiêu món mà cô thích, trước kia khi ở bệnh viện cô chỉ ngồi ăn một mình, giờ đây có cả ba mẹ, hai em, cô thích lắm, ước gì sẽ mãi mãi như thế này.

Cô đang nghỉ trưa thì có điện thoại, số rất lạ.

-Alô, tôi Minh Hạ đây ai vậy?

-Tôi đây, nghe giọng tôi quen chứ-anh lạnh lùng

Cái giọng này là không nhầm lẫn vào đâu cho được, quen đến mức chỉ cần nghe một chữ là biết ai rồi.

-A! là chú. Bác sĩ xinh đẹp tốt bụng-cô cười

-Tôi hoàn hảo trong mắt cô thể ư?

Nghe nói vậy cô thật sự là ngượng hết sức, không biết nói sao, bèn đánh trống lảng

-Sao chú biết được số điện thoại của con?

-Ôi trời ời,cô bệnh nhân ngốc nghếch, ngày mai là ta sẽ cùng sang Pháp, tôi không biết lấy gì liên lạc? tôi mà muốn biết cũng đâu có khó.

-Vậy cho hỏi chú bác sĩ điện cho bệnh nhân ngốc nghếch này có chuyện chi không hả?

-Ừm....tôi chỉ muốn dặn cô là ăn uống cẩn thận, nghỉ ngơi, không nên ham chơi quá, nếu không ngày mai sẽ rất mệt.

-Dạ.....con cảm ơn chú! con biết rồi, con sẽ cẩn thận, chú còn gì để nói nữa không?

-Thôi đủ rồi tối tôi sẽ điện thoại cho cô, tạm biệt!.....tút.....tút

-Ồ cái chú này.....thôi bỏ đi, để coi tối ông còn nói gì với mình nữa.-cô như người mất hồn.

Cửa phòng mở ra, mẹ cô đi vào.

-Con gái à! mẹ mới mua cho con mấy cái áo len nè, qua bên đó có lạnh thì mặc, mẹ lo cho con lắm-bà vừa vuốt tóc cô, vừa buồn.

-Mẹ, con không sao đâu, mẹ đừng lo, qua bên đó là nơi bác sĩ Kiệt ở, chú ấy sẽ giúp con chữa khỏi bệnh, con sẽ mau về với mẹ, mẹ yên tâm đi-cô tựa đầu vào lòng mẹ.

-Mẹ biết rồi.

Cô phóng xuống giường lại gần kéo lấy một phong thư đưa cho bà Du.

-Mẹ ơi, con nhờ mẹ một chuyện, con nghĩ con không thể làm người ta đau khổ được mẹ à, con không thể bắt một ai đó chờ đợi trong vô vọng. Ca phẫu thuật của con không biết có thành công hay không? bệnh không biết có khỏi hay không? con còn sống được bao lâu?....hic...hic vậy nên sau khi con đi mẹ hãy nhờ người chuyển bức thư này cho anh Huy Khải giúp con, con xin mẹ đấy-cô càng nức nở.

-Huy Khải à? ta thấy cậu đó rất tốt với con, là một người mẹ lẽ nào ta không hiểu là cậu ta đang thích con gái mình? chỉ một ánh nhìn là ta đã biết tất cả rồi. Ta hiểu cảm nhận của con, tuy cậu ấy rất tốt nhưng không thể nào để lãng phí thời gian chờ đợi được, ta sẽ giúp con, nhưng con hứa phải qua đó chữa trị bệnh thật tốt sớm về với mẹ nha con gái yêu?

-Dạ,con hứa, cảm ơn mẹ rất nhiều, mẹ là nhất.....-cô mỉm cười

-Cô chỉ biết nịn tôi mà thôi-bà nói làm Minh Hạ phải bật cười.

Buổi tối đến, cả gai đình lại tiếp tục ngồi bên nhau ăn cơm, tâm sự cũng như dạo dò đủ thứ chuyện, hai đứa em của cô cứ nắm tay, rồi đưa lại ôm cô, nói đủ chuyện trên trời dưới đất, nhưng thật là vui.

Cô trở về phòng cầm điện thoại lên xem mà mừng, may mà ông chú ấy chưa gọi nếu không thì bỏ lỡ mất cuộc nói chuyện.

-Chị hai!!!!!!-Minh Hiền và Minh Huy gọi làm cô giật mình.

-Hai đứa tìm chị có chuyện gì không nào?

-Chị hai, tối nay tụi em muốn ngủ với chị,mai chị đi rồi tụi em sẽ rất nhớ chị?-Minh Hiền nói với vẻ mặt buồn hiu.

-Thôi được lại đây nào hai đứa, ngủ chung với chị, chị cũng nhớ hai đứa lắm, xa hai đứa chị cũng buồn lắm.

-Khoan để tụi em về lấy gối, mền qua đây, chị đợi tụi em nhá?

-Ừ.

Điện thoại đổ chuông, đúng là số hồi trưa gọi đến.

-Alo! chào chú, buổi tối vui về-cô nói với giọng vui mừng.

-Chào, sao rồi? làm theo lời tôi dặn chứ?nghe giọng là biết hôm nay ham chơi dữ lắm rồi phải không?-anh cố tình trêu cô.

-Làm gì có chứ? con vẫn nghe lời chú đây!-cô lí nhí.

-Ngoan dữ he?

-Tất nhiên.

-Tôi dặn vậy thôi, chứ tôi biết cô nghe lời rồi, ngày mai chuẩn bị 8.00h có mặt ở sân bay, 8.30h máy bay cất cánh. Hẹn gặp tại sân bay.

-Vâng, con biết rồi chú!

-Ngủ ngon!.....tút...tút.....

-Trời ạ cái ông chú này nói cúp là cúp không báo trước, mà sao hôm nay ông chú nói chuyện nghe ấm áp dữ vậy ta.....hi-cô ngồi cười một mình

-Chị Hai-hai đứa em của cô lại đồng thanh.

-Ồ.....hả?

-Chị mới nói chuyện với ai đó?

-À.....thì chị nói chuyện với ông chú khó tính, già cả rồi nên hay cần năn vậy đó mà.....hi

-Tụi em cũng muốn nói chuyện với ông chú đó, dám làm chị bực-Minh Huy nói.

-À.....không sao đâu chị quen rồi, mà thôi chị mệt rồi hai em qua đây chị ôm nào.

Thấy chị nói vậy sắc mặt hai đứa dần ra, ngoan ngoãn trèo lên giường ôm chị hai ngủ. Nhưng đối với cô tối nay cô sẽ thức để lại tất cả về nơi đây vì chuyến đi này cô còn biết có trở về nữa hay không?

Sanhi xin lỗi mọi người vì đây là truyện đầu tay nên có rất nhiều sai sót,mong mọi người bỏ qua, Sanhi hứa sẽ gắng viết tốt hơn nữa mong mọi người ủng hộ, nhận xét góp ý để truyện ngày càng hoàn thiện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Anh đem tia sáng cho đời em

4.00 sáng.Cô gái nhỏ Minh Hạ vừa thức giấc, đêm qua cô thức đến 2.00 sáng mới vừa ngủ được có bao lâu, nhưng trong lòng cô vẫn tồn tại một nỗi lo lắng chuyến đi này đi rồi còn quay trở về nữa hay không? Cô rất sợ, rất sợ mất đi một thứ gì đó.

- Con gái, sao con thức sớm vậy? - mẹ cô bước vào phòng.

- Dạ con ngủ không được mẹ à, sao mẹ cũng không ngủ thêm đi?

- Mẹ cũng vậy, vài tiếng nữa thôi con đi rồi....- mẹ cô nghen ngào.

Minh Hạ chạy lạy ôm mẹ cô, cô cũng khóc theo, hai mẹ con cứ thế tâm sự cho đến sáng.

8.00 tại sân bay Tân Sơn Nhất.

Lúc này gia đình cô đã có mặt đông đủ để tiễn cô. Từ cửa sân bay bóng dáng anh dần lộ ra, một chàng trai lịch lãm với áo sơ mi trắng trên tay cầm hồ chiếc vest đen, và lại anh ấy còn đeo thêm một chiếc mắt kính đen sang trọng càng làm tăng thêm nét lạnh lùng trọng anh.

- Chào cả nhà! - anh tháo mắt kính xuống.

- Chào bác sĩ, từ nay về sau có lẽ phiền cậu chăm sóc giúp tôi tiểu bảo bối này, sẽ vất vả lắm, tôi xin cảm ơn cậu rất nhiều - ông Du nắm tay anh.

- Không sao đâu! Tôi tin cô Dù đây sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà trị bệnh, tôi sẽ cố gắng hết sức, gia đình cứ yên tâm - anh cười nhìn cô.

Cô bấy giờ chỉ biết đứng im lặng mà nhìn bà dặn dò, hai tay ôm lấy hai đứa em trai nhỏ. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu tím, gương mặt mệt mỏi, trong lòng vẫn còn nhiều lo lắng nhưng từ khi gặp anh cô thấy nhẹ đi phần nào.

- Minh Hiền,Minh Huy nghe chị hai dặn nè! Hai em cũng đã mười tuổi rồi ở nhà phải biết nghe lời ba mẹ nhớ chưa? Học hành cho tốt vào, có gì thì liên lạc với chị hai.

- Dạ chị hai, chúng em sẽ nhớ chị lắm - hai đứa oà khóc làm cô khóc theo.

- Thôi hai đứa nín đi, để chị hai con đi chị con mà khóc sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đó -bà Du

- Ba....mẹ, con chuẩn bị đi đây, bà mẹ ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng lo cho con có bác sĩ rồi còn sẽ ổn sẽ liên lạc với bà mẹ - cô

- Thôi tới giờ rồi, chúng ta đi thôi - anh bảo cô vì không muốn cô xúc động thêm.

- Con đi đây, tạm biệt.

Nói xong anh dắt tay cô bước vào trong, gia đình ở ngoài thì ai nấy cũng đều khóc sụt sùi. Cô nắm chặt tay anh, lúc này anh cũng hiểu rằng cô đang rất đau khổ, đợi đi khuất mọi người xong anh kéo cô ôm vào lòng, xoa nhẹ tóc cô.

- Yên tâm đi tất cả sẽ ổn thôi, có tôi rồi tôi sẽ chăm sóc cô, coi khóc xấu quá đi, mắt mũi tèm lem dơ hết áo tôi rồi này - anh vừa ăn ủi vừa chọc cô.

Minh Hạ nghe nói vậy liền đẩy anh ra.

- Ai mượn chú ôm con chi rồi than?

Mọi người xung quanh nghe thấy cũng thoáng ngạc nhiên, rõ ràng họ là một cặp hết sức đẹp đôi ai cũng ngưỡng mộ nhưng nghe cô xưng hô vậy ai khó hiểu nhìn cô với anh. Lúc này anh lấy trọng áo ra một chiếc kính khác rất đẹp đeo vào mắt cô.

- Chú làm gì thế?

- Đeo vào đi, mắt cô sưng thế kia để vậy xấu lắm, với lại đeo kính sẽ thấy nhẹ mắt hơn.

- Cái này....là chú mua cho con hả? Sao nó giống cái của chú vậy?

Anh thoáng cười xoa đầu cô và kéo tay cô đi vào trong làm thủ tục.

Bây giờ hai người họ đã yên ổn ngồi trên máy bay, anh thấy cô buồn nên quay sang nói chuyện với cô.

- Này! Minh Hạ.

- Sao thế bác sĩ?

- Cô nhìn tôi già lắm ư?

- Không có con thấy chú rất trẻ, rất đẹp.

- Sao lúc nào cũng gọi tôi bằng chú thế? Cô không thấy lúc này mọi người nhìn tôi với một con mắt khó hiểu hả?

- Con thấy có gì đâu!

Anh nghe lời cô nói mà khó chịu, không thể tiếp tục để nhóc con này gọi chú được nữa phải thay đổi thôi, trọng đầu anh bèn loé lên một ý nghĩ.

- Thôi thế này nhé! Chúng ta làm một giao kèo đi?

- Giao kèo gì thế chú? - cô vẫn vô tư.

- Cô không được gọi tôi bằng chú xưng con nữa, nếu cô dám không nghe theo tôi sẽ điện thoại về báo cáo với bà mẹ cô là cô không ngoan, không nghe lời, coi ai hơn ai? - anh quay sang nhìn cô cười.

- CHÚ.....thôi được rồi, vậy chú muốn xưng hô ra sao?

- Thì tất nhiên gọi anh xưng em!

Nghe ông chú à không anh ấy nói vậy nghe cũng có chút gì đó ưng ý dù sao gọi chú cũng hơi bị ngượng, nhưng khi gặp anh thì cô lại thích gọi bằng chú vì trông lúc ấy nhìn mặt anh cực kì dễ mến.

- Thôi được anh thì anh, nhưng chú à...anh không được kêu con....í em bằng cô nữa?

- Đương nhiên! Gọi bằng em.

Máy bay đã bay được một lúc, Minh Hạ cảm thấy khó chịu đầu rất đau, mắt ỏi, mệt mỏi, anh thấy mặt mày cô nhăn nhó liền đoán được cảm giác của cô, anh vòng tay qua cho cô gối đầu, cho cô dựa vào người anh mà ngủ, tay kia kéo chăn đắp cho cô, nhẹ nhàng ôm cô.

- Ngủ đi em đừng có cọ quậy nữa, một lát sẽ hết mệt thôi, có tôi đây!

- Cảm ơn anh!

Thế là có anh chăm sóc cô đã ngủ lúc nào không hay. Anh cảm thấy hơi lo lắng vì đi máy bay đường dài mà sức khỏe cô lại yếu nữa không biết có chịu nổi nữa hay không?

- Anh bác sĩ ơi, em khát nước quá à! - cô thều thào nói nhỏ với anh.

Anh tuy nhắm mắt nhưng vẫn quan sát tình trạng sức khỏe của cô, nghe nói vậy anh liền vẫy tay gọi cô tiếp viên.

- Thưa quý khách dùng chỉ?

- Cho tôi một ly nước ấm.

Cô tiếp viên đưa anh một ly nước, cô nghe vậy liền ngốc đầu dậy nào ngờ anh dùng tay kéo cô dựa lại vào người anh.

- Anh tính không cho em uống nước à?- giọng cô mệt mỏi.

- Cứ nằm yên đó tôi cho em uống nước.

Anh nói xong cúi xuống đưa ly nước vào miệng cô, cứ chỉ chăm sóc đặc biệt ấy làm các cô gái kể bên cứ xuýt xoa khen ngợi, cô tiếp viên đứng kế bên chỉ biết tròn xoe mắt thăm ngưỡng mộ trống lòng.

- Em uống xong rồi, không uống nữa đâu! Anh đưa ly nước cho cô tiếp viên rồi quay sang cô.

- Khoẻ chưa? - anh.

- Khoẻ rồi, mình đi được bao lâu rồi?

- Mới có ba tiếng thôi còn lâu, nghỉ ngơi đi!

Anh nói vậy cô cũng chỉ biết nghe theo chứ biết làm gì? Nhưng cô không ngủ được bèn tò mò hỏi anh.

- Bác sĩ!!!! - cô khẽ gọi.

- Sao em không ngủ đi hả? Không nghe lời gì hết!

- Không, em không ngủ được! Ngày sang đó mình vô bệnh viện luôn hả?

- Không, về nhà tôi trước, chờ tôi sắp xếp rồi mang em vào bệnh viện.

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi anh.

- Bác sĩ, anh có người yêu chưa?

- Em hỏi làm gì?

- Thì hỏi cho biết chứ anh chăm sóc em vậy, chị ấy biết được chị ấy đánh em chết....

- Ngốc à! Nếu tôi có thì sao tôi dám chăm sóc em kĩ thế? Người yêu tôi nhìn thấy sẽ giận đó.

Thật là ngại quá đi mất, cô bèn nhảy sang chuyện khác.

- Thế nhà anh có ai vậy?

- Tôi sống một mình!

- Anh không sống chung với bà mẹ à? - cô vô tư hỏi.

- Họ mất hết rồi, tôi chỉ có mỗi mình. - anh buồn

- Xin lỗi bác sĩ - cô ôm chặt anh thêm, cô thấy trong lòng anh có quá nhiều phiền muộn không thể diễn tả hết được.

Thế là chỉ còn ít tiếng nữa thôi cô sẽ đi tới một thế giới mới với một tương lai số phận mới, hi vọng điều máy mắn sẽ đến với cô khi lựa chọn đặt chân tới nơi này cô thấy lòng bình yên khi có anh. "Bác sĩ xinh đẹp tốt bụng". Cảm ơn anh đã đưa em đi, đã mở ra tia sáng mới cho em

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đất nước xinh đẹp

Đất nước xinh đẹp là khởi đầu mới của chúng ta, nơi đây có anh, anh sẽ mang lại những điều tốt đẹp nhất cho em.

Trong suốt quá trình bay anh vẫn luôn theo dõi cô, nhìn cô mệt vậy lòng anh xót lắm bây giờ chỉ có thể làm chỗ dựa cho cô nghỉ ngơi. Thật ra anh cũng mệt lắm chứ, mấy hôm nay anh hầu như ngủ được có mấy tiếng? Chuyện công việc, lo lắng chăm sóc theo dõi cô,....nhưng mọi thứ đều được xóa tan khi anh ở gần cô.

Anh đang suy nghĩ thì cảm giác có cái gì đó nhúc nhích trong người, thì ra là cô đang trở mình thức giấc anh biết nhưng vờ ngủ.

- Hoi....không biết đi bao lâu rồi? Tội nghiệp anh bác sĩ lo chăm sóc mình mà ngủ quên, anh bác sĩ có sống mãi thật là đẹp.....hi – cô ngước lên sờ mũi cô.

- Chiêm ngưỡng đủ chưa bệnh nhân ngốc? – anh mở mắt làm cô giật mình.

- Ô...anh không có ngủ hả?

Anh cười quay sang thắt dây an toàn cho cô, lúc này máy bay chuẩn bị hạ cánh vậy là nơi cần đến cuối cùng cũng đã đến.

- Ngồi im, tôi thắt dây an toàn cho nào! Gần đến rồi đấy! – về mặt đe dọa

Máy bay bắt đầu hạ cánh cô và anh từ trong bước ra, hai người cùng đeo mắt kính, một tay anh nắm lấy tay cô một tay rút túi quần, hành lí đã có người đến đón đây đi, cô lững thững bước cùng anh, đến cổng thì gặp một anh chàng vẫy tay chào anh.(Bắt đầu từ đây các nhân vật sẽ nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh hoặc Pháp nhé!)

- Chào!Henry – anh chàng vẫy tay nói.

Anh quay sang nhìn cô thì thâm vào tai cô,

- Đây, ở bên đây tên của tôi là Henry mọi người ở đây đều gọi thế, tôi quên nói với em đó là trợ lí của tôi.

Anh chàng kia quay sang cô chào xã giao với cô bằng tiếng Anh.

- Hi! Tôi là Jun trợ lí của anh Henry,có việc gì cô có thể liên lạc với tôi, tôi sẽ trợ giúp cô! – anh ta mỉm cười thân thiện.

- Chào anh! Tôi tên là Minh Hạ, anh cũng có thể gọi tôi là Laura. Rất hân hạnh được biết anh. – cô chìa tay ra bắt tay trong khi anh đang khó chịu.

Anh nắm chặt tay cô, thì ra anh mới biết cô có tên là Laura, nói tiếng Anh rất chuẩn, còn quá nhiều điều anh vẫn chưa biết về cô. Anh quay sang trợ lí gạt đầu ra hiệu rồi dắt tay cô ra cổng.

Trước cổng sân bay có sẵn một chiếc xe BMW anh mở cửa xe bảo cô vào rồi đích thân anh lái xe chờ cô đi.

- Em nói tiếng Anh giỏi quá đấy! – anh vừa lái xe vừa nói.

- Thật ra từ nhỏ ba em đã lập ra những kế hoạch cho tương lai của em, bắt em phải học tiếng Anh, rèn luyện thật nhiều để sau này đỡ phải học thêm, tuy bên ngoài ông luôn thoải mái cho em làm những gì em thích, nhưng trong lòng thì muốn em có thể bản lĩnh giống ba – cô nhìn anh.

Phong cảnh ở bên Pháp thật đẹp làm tâm trạng của cô phấn khích hơn hẳn, nhìn sắc thái cô tốt hơn nên một phần nào cũng nhẹ lòng, hình như đến đây là một sự lựa chọn đúng đắn, cô cứ chỉ đây đó làm trong xe rộn cả lên.

- A.....anh nhìn kia! Lâu đài đẹp quá, ước gì em cũng có một lâu đài đẹp giống vậy.....hihi!!! – cô nhìn mà cười híp mắt.

- Em thích vậy sao? Để tôi dẫn em đi tham quan!

- Thôi bây giờ về nhà đi, em muốn về nhà – cô cầm tay anh nấn nỉ.

Xe chạy chậm chậm qua lần lượt tất cả các cảnh đẹp. Cô vốn dĩ là một cô gái rất yêu thích các loài hoa nhất là hoa màu tím, và tất nhiên cô đã đến đúng chỗ, Pháp là vương quốc của các loài hoa. Đi ngang một cánh đồng hoa oải hương tím cô lại thích thú reo lên nữa.

- Anh...hoa oải hương tím, đẹp quá!

- Em rất thích màu tím, yêu hoa màu tím và tôi còn biết thêm em là cô gái đi đến đâu cũng để lại đó mùi nước hoa oải hương.

- Sao.....anh biết em.....? – cô ngạc nhiên

Anh quay sang nhìn cô và trả lời.

- Quan sát mà biết đó ngốc à!

Chiếc xe bây giờ đã dừng lại ở một nơi, cô quay sang anh mà nhú mày khó chịu, trước mặt cô bây giờ là một không gian rộng lớn, một ngôi nhà mà nói đúng hơn là một lâu đài xinh đẹp.

- Đây....anh không nghe em nói gì hả? Em nói em muốn về nhà, chờ em về nhà em không rảnh mà đi ngắm lâu đài với anh.

- Tôi đâu có nói không chờ em về nhà! xuống xe, đi vào nhà giúp tôi.

Nói xong anh quay sang mở dây an toàn cho cô rồi đi qua mở cửa dắt cô xuống. Ở trong có một đôi vợ chồng trung niên bước ra chào anh, còn có một anh chàng đáng nhẽ nhà nhĩ nhảnh ra mừng anh về.

- Oh.....cậu chủ Henry, rốt cuộc cậu cũng đã về, em nhớ cậu quá à – cậu ta ôm cánh tay anh.

- Will à! Bớt nhí nhảnh lại đi!- anh quay sang trừng mắt!

- Dạ thưa cậu chủ mới về, cậu chủ vào nghỉ mệt cho khỏe!

- Cảm ơn bà John – anh trả lời.

Đột nhiên bây giờ bao nhiêu cặp mắt của họ liền đổ về cô, gương mặt ai cũng có một sắc thái khó hiểu làm anh phải lên tiếng.

- Đây là Laura, từ nay về sau cô ấy sẽ ở đây mọi người phải quan sát chăm sóc cô ấy cẩn thận – anh dặn dò.

- Chào mọi người, tôi là Laura, rất hân hạnh được gặp mọi người, - cô nở một nụ cười rạng rỡ.

Đột nhiên Will chạy sang ôm lấy cánh tay cô hí hửng nói.

- Hìhi....chào Laura cô đẹp quá, tôi rất vui nếu có cô làm bạn – cậu chớp chớp đôi mắt.

Anh thấy vậy thì tỏ vẻ khó chịu, lạnh lùng quay sang Will ý muốn ra lệnh “hãy buông cô ấy ra mau” làm cậu thay đổi sắc mặt cúi đầu lui về phía sau. Và sau đó anh nắm lấy tay bước đi trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Mong mọi người đóng góp ý kiến cho Sanhi nha!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Anh có phải là bác sĩ không?

Anh dắt tay cô đi vào,nhưng vì sân quá rộng nên quãng đường đi hơi lâu một tí, vừa đi anh vừa nói với cô.

- Từ nay em sẽ ở đây, anh chẳng lúc này là Will phụ trách nấu ăn, dọn dẹp..... còn đôi vợ chồng ấy là ông bà John phụ trách việc chăm sóc vườn, em có thể đi đâu thỏa thích ở đây – anh nhìn cô.

Cô nghe nói vậy quay sang nhìn anh với gương mặt đăm chiêu.

- Anh có phải bác sĩ không vậy?

- Sao em hỏi tôi câu hỏi ngớ ngẩn thế?

- Em thấy anh giống một tỷ phú đúng hơn, có bác sĩ nào mà có cơ ngơi đồ sộ như anh không? Anh giàu có quá đấy!

Anh không nói gì chỉ cười, xoa đầu cô mà tiếp tục đi, đối với anh cô lúc nào cũng ngây thơ dễ thương như thế, cô là một bệnh nhân đặc biệt nên mới được anh đưa về đây gặp trường hợp khác thì không có đâu nha!

Cô lướt nhìn xung quanh, khuôn viên ở đây thật rộng lớn bên trong còn có một quầy bán sách, một quầy bán cà phê và đặc biệt điều làm cho cô thích nhất đó là có một tiệm hoa nhưng nó rất là thú vị, hoa được trồng ngay tại chỗ đó khi khách lại mua có quyền vào vườn lựa rồi nhân viên hái, gói cho mang về, thật tuyệt biết bao..... cô quay sang lắc tay anh.

- Anh bác sĩ.....nhà anh có những chỗ thật là đẹp biết bao, thật thích ghê, mà hình như ở đây em nghe được mùi hương hoa oải hương thì phải! – sự hồn nhiên của cô làm anh thấy vui trong lòng.

Bước vào trong trong lâu đài của anh thực sự làm cho cô thật là ngạc nhiên, nó rộng hơn rất nhiều so với tưởng tượng ban đầu của cô phong cách trang trí mang hướng cổ điển nhưng có một chút hiện đại. Có thể nói đi vào đây là lạc vào xứ sở mộng mơ mất rồi, nhà của bác sĩ vốn dĩ rất là rộng có thể đi lạc bất cứ lúc nào nếu chưa quen vì nó quá nhiều phòng và đường đi cũng dài nữa làm cho Minh Hạ thấy rất mỏi chân.

- Không biết ở làm chi mà căn nhà cho rộng thế này, biết đường đâu mà đi? Hoi.....đúng là giàu quá cũng khổ nhà rộng thì đẹp mà hại thân, mỏi chân quá.....hic...hic – cô lẩm bẩm.

- Em vừa nói cái gì thế? Đi không nổi nữa rồi phải không? – anh

Minh hạ bây giờ đã rũ rượi không còn sức mà đi nữa, hết phần khỏi như lúc này rồi. Anh nhìn nét mặt cũng đoán ra ngay, đi kế bên anh mà nói gì đó, nhìn mặt cô thật là tức cười khó diễn tả. Anh không nói gì nữa chỉ quay sang bế cô lên.

- Anh.....anh làm cái gì thế? Anh không thấy ở đây có biết bao nhiêu người không hả? Người ta thấy thì kì lắm đó! – cô vùng vẫy nhưng anh vẫn đi tiếp.

Và cuối cùng anh thả cô đứng trước một căn phòng. Anh nói

- Đây là phòng của em, em có thể sử dụng nó tùy thích phòng của tôi đối diện đây, em vào nghỉ ngơi rồi đi ra ăn, Will đang chuẩn bị đồ ăn đấy. – anh nói rồi chỉ tay qua căn phòng giống hệt kế bên.

- Vâng, em biết rồi, anh không được đi đâu khi em chưa ra khỏi phòng đấy nhé! – cô dặn anh vì sợ lạc đường.

Nói xong cô bước vào phòng của mình, thật sự là ngạc nhiên nó rộng gấp đôi căn phòng trước kia của cô, một chiếc giường thật to, một bộ bàn ghế cổ thật đẹp,...và còn nhiều thứ khác không nói hết nổi. Ngắm xong cô lại tới hành lí được đem lên lấy ra một chiếc váy len và đi tắm, bước ra khỏi phòng cô cảm thấy thoải mái hẳn đi, cảm giác như cơ thể nhẹ đi mấy phần, cô hé hé cửa bước ra tìm anh vì nếu không có anh thì cô cũng không biết đường nào mà đi xuống dưới, cô ngo ngoàng ngo ngoàng đột nhiên một tiếng nói vang lên làm cho cô như rớt tim.

- HỦ.....

- A.....A.....A...huhuhu có ma,có....ma – cô hét lên.

Nhưng đột nhiên có một cánh tay nắm lấy tay cô ghé sát tai cô.

- Có tôi đây, sao em phải sợ? Em không nghĩ là có tôi bên em à?

Đôi mắt Minh Hạ dần mở ra, sắc mặt bớt căng ra những lời nói của anh như thấm vào tai cô, nhưng như chợt nhận ra điều gì lấy tay dấm vào ngực anh.

- Ừ phải rồi! Anh,.....anh lúc nãy hù em.....không...xạo này, giả bộ này.....- cô càng nói anh càng đi lùi lại.

Cánh tay của cô một lần nữa bị anh nắm lấy, anh cảm thấy rất vui, cuộc sống của Ngụy Tuấn Kiệt trước kia chỉ toàn sách vở, nghiên cứu nhưng sao giờ đây cô nàng này chỉ đến đây có mấy tiếng đã làm thay đổi mất rồi, đúng là chết vì con gái thật mà!

- Thôi đừng đánh nữa, tôi xin lỗi, tôi chỉ định đùa với tiểu Hạ chút thôi – anh mỉm cười với cô.

- Hừ! Ai cho anh gọi tiểu Hạ chứ? Không thèm! – cô phúng phính đôi má trông rất đáng yêu.

- Thôi đi xuống dưới đi ăn, không em cũng sẽ chết vì đói – anh véo má cô.

Tình cảnh lúc này trông thật hiếm có đối với ai quen biết anh của trước đây, không những kì lạ mà còn bị bệnh chết cảm xúc. Anh đang đứng lắc lắc tay cô nắn nỉ mặc dù anh với mọi người ra sao nhưng đối với cô vẫn rất chân thật.

- Thôi được rồi! Mà em không muốn đi đâu – cô thững thờ.

- Cái gì nữa, chứ em bắt tôi phải làm sao?

- Ý em nói làm em mỏi chân rồi, em.....mệt!

Vừa nói dứt lời anh khom xuống, như hiểu được ý cô liền leo lên lưng anh. Càng đi cô càng nghe rõ được hương thơm ngào ngạt ngày càng bay đến cuối cùng cũng đến nhà bếp, như cô dự định nhà bếp ở đây rất là hoành tráng, nó rất sạch sẽ, bàn ghế đều được bố trí rất đẹp mắt. Anh thả cô xuống, cô liền chạy đến bàn ngồi, anh đi sau.

- Cậu chủ, Laura mau đến nhanh đi, em làm đồ ăn xong rồi đây này! – tiếng Will vọng ra.

Khi hai người đã yên vị trí thì Will bước ra, trên tay đang là hai đĩa thức ăn nóng hổi anh đặt trước mặt cô một đĩa, rồi đặt trước anh đĩa còn lại, xong cậu ôm cánh tay anh mà nói.

- Hihi.....cậu chủ thân yêu, món này là bánh mì nướng pho mát em mới học làm đấy, em cố gắng, cố gắng nấu thật ngon để mừng cậu về đó....hihihi – cậu nói mà làm cô bật cười.

- Nói xong chưa? – anh tỏ vẻ bực bộ.

- Dạ em nói xong rồi, cậu chủ cứ dùng ngon miệng đi ạ! – nét mặt cậu đen lại.

Anh cầm nĩa lên cắt một miếng bánh mì và quay sang cô.

- Minh Hạ, há miệng ra!

Cô không hiểu gì mà cứ làm theo, anh dứt cô ăn miếng bánh đó trước sự ngỡ ngàng của Will vì trước đây cậu biết cậu chủ của cậu không bao giờ chăm sóc ai tận tình như thế trừ một người mà thôi, hình tượng của anh trong mắt cậu bấy giờ đẹp thêm biết bao, thế là tình thần ngưỡng mộ lại tăng lên, anh chính là idol của Will.

- Ngon không? – anh hỏi cô.

- Ủ! Đồ ăn anh Will nấu rất là ngon, ở đây rất là tốt – cô vui vẻ nói.

Thế là bữa anh cứ trôi qua, trong lúc ăn cô mới phát hiện anh ăn rất nhanh, anh thuận tay trái, và rất ít nói khi ăn, còn cô ăn rất chậm và thích quan sát anh ăn.....và còn nhiều cái thú vị nữa.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ta gặp nhau

Bây giờ cô và anh đã ăn xong, rảnh rồi cô bèn nói với anh

- Bác sĩ, anh dẫn em đi xung quanh chơi nha?

Anh không nói gì, đứng dậy và kéo cô đi. Phải nói xung quanh đây rất là thoáng, cô rất thích những nơi như thế con người của cô lúc nào cũng yêu thích sự thơ mộng, được sống với thiên nhiên. Minh Hạ được dẫn đi đến một công trình đó là mô hình trồng rau sinh học do anh nghiên cứu, ở đây có đầy đủ hệ thống phun sương và các loại phân bón sinh học, cô tỏ ra rất thích thú khi đến đây.

- Anh, ở đây có nhiều rau xanh.....hihi thích quá à! Anh trồng hết tất cả đó hả? – cô hí hửng hỏi anh.

- Em nghĩ tôi có thể? Chỉ một số thôi, tôi cần có nhiều người trợ giúp mới có thể trồng hết bấy nhiêu đây – anh đứng khoanh tay nói.

Cô chạy tung tăng khắp vườn rau, đôi tay bé nhỏ của cô đang chạm vào những mầm cây mới hé nở, anh chỉ đứng mà quan sát cô trong lòng lại dâng lên cảm xúc khó tả.

- Ngắm bấy nhiêu đủ rồi, đi nơi khác thôi – anh kéo tay cô đi chỗ khác.

Đi tiếp một đoạn cô như bắt được điều gì đó buông tay anh ra chạy thẳng vào quầy bán hoa.

- Hi! Anh bác sĩ ời, hoa ở đây to quá mà thơm nữa..... – cô vừa nói trên tay cầm một nhánh hoa hồng.

Anh thấy thế thì chạy lại lấy nhánh hoa ra khỏi tay cô.

- Cẩn thận đó, em có biết hoa hồng này nhiều gai lắm không?

Nhưng không kịp mất rồi tay của bàn tay của cô đã nhỏ máu. Anh quay sang nhìn cô với vẻ mặt lạnh lùng.

- Sao em lúc nào cũng bất cẩn như vậy?

Cô không biết nói gì chỉ nhìn anh với ánh mắt hối lỗi, anh lấy khăn giấy lau sạch tay cho cô rồi nói

- Mai một nhớ cẩn thận, đừng có thích quá mà không quan sát trước, thôi đi chỗ khác đi ở đây nguy hiểm đối với em quá – anh lắc đầu rồi dắt tay cô đi nữa.

Kế bên đó là quán cà phê, vừa bước vào mùi cà phê đã tỏa ra đánh thức mọi giác quan của con người, cô trước kia là con người rất thích cà phê, có thể nói cà phê là thứ tình yêu mãi mãi đối với cô.

- Chào cậu chủ, chào cô Laura – bà john từ quầy cà phê bước ra.

Anh không nói gì, còn Minh Hạ quay qua mỉm cười thân thiện với bà.

- Con chào bà, mùi cà phê thật là thơm ở đây thật là tuyệt vời – cô thích thú nói chuyện.

- Đúng vậy ở đây đông khách thường là buổi trưa, bây giờ thì ít lắm, cà phê ở đây thì được chia làm các loại như: Espresso, au lait, noisette. – bà giới thiệu với cô.

Nói chuyện với bà cô có cảm giác thật thân thiện như nói chuyện với mẹ mình vậy. Lúc này cô quay sang anh nói.

- Theo em nghĩ loại cà phê mà anh hay uống đó là espresso đen!

- Em thật sự nghĩ vậy? – anh hỏi nhưng trong lòng vui vì cô đã đoán đúng rồi.

- Vâng! Con người anh lúc nào cũng trầm tính, lạnh lùng, ít nói mà đa số như vậy thì họ không thích vị ngọt ngào của cà phê capuchino hay noisette mà

lại thích sự trải nghiệm vị đắng, màu đen thể hiện sự mạnh mẽ, dứt khoát trong tính cách của họ, cả phê họ uống thể hiện tính cách của họ, em nghĩ là như thế!

Anh như bị cô nói hết tất cả những gì trong lòng, trên đời này ít ai hiểu được lòng anh, thực sự cảm ơn ông trời đã mang cô đến bên anh.

- Em có muốn đàn một khúc nhạc không? – anh chỉ tay về phía cây dương cầm đặt trong quán.

Cô bước đi dần dần đến chỗ cây đàn, từng bước nặng trĩu, mở nắp đàn, lướt phím đàn là những bước quen thuộc trước khi cô muốn cho cảm xúc đi vào trong nốt nhạc. Vẫn như xưa cô lại đàn khúc nhạc Hope càng đàn thì hình ảnh bệnh tật, đau khổ, khuôn mặt lo lắng của ba mẹ cô hiện lên trong tâm trí, nước mắt lăn dài tiếng đàn ngày càng nhỏ đi và nó chỉ còn lại là những tiếng khùng khiếp như dẫn xé nội tâm.

Anh lúc này thấy tình hình đã không ổn, anh bước về phía cô lấy khăn chạm vào khóe mi cô, anh không thể nhìn thấy cô đau lòng như thế này nữa, bàn tay anh nhẹ nhàng cầm lấy tay phải cô đặt lại phím đàn, tay trái của anh cũng đặt lên, anh nhìn cô với ánh mắt ấm áp nói.

- Em cứ yên tâm, đã có tôi đồng hành cùng em, không việc gì phải đau lòng hết cả. Hãy đàn cùng tôi bản nhạc này – anh nói và bắt đầu đàn.

Cô không hiểu ý của anh là muốn sao, nhưng khi anh mở màn khoảng vài nốt đầu, tận sâu trong tim cô như có một sức mạnh đánh thức, bản nhạc này rất quen, như bắt được nhịp hai người mỗi bên một tay hòa tấu khi kết thúc mọi người vẫn còn ngây ngất trước giai điệu sâu sắc mà nó đem lại. Tất cả mọi người ở đó đều đứng dậy vỗ tay nhiệt tình.

- TA GẶP NHAU – cô và anh cùng nói khi vừa trình diễn xong.

- Tại sao? Anh.....có thể biết được nó? - ngạc nhiên.

Thật ra bài nhạc cả hai người vừa trình bày là sáng tác đầu tiên của cô, cô thật tài năng, khi bài diễn đó được trình bày ai cũng phải trầm trồ khi nghe nó, không phải ai cũng biết được bài nhạc này. Anh nghe thế thì mỉm cười.

- Bài nhạc này chỉ có trên một diễn đàn âm nhạc nhưng rất hiếm người được thấy nó....sao anh....? – cô khó hiểu.

- Ta gặp nhau là do một chất xúc tác, mà chất xúc tác ấy chính là những nốt nhạc của cuộc đời ban tặng. Nếu những nốt nhạc ấy được tạo ra bằng chính tất cả cảm xúc chân thật của con người thì tình yêu giữa hai người gặp nhau sẽ càng vững bền – anh nhìn sâu vào mắt cô và nói.

Mình Hạ lúc này đã không nói được gì nữa thì ra định mệnh đã đưa đẩy anh và cô gặp cô từ rất lâu rồi. Anh đi đến rồi cũng biến mất trong vô vọng làm cô hụt hẫng trong một thời gian, nhưng cô vẫn hi vọng điều kì diệu sẽ xảy ra.

- Chính là anh.....người đã thổi hồn vào những phím đàn của em rồi biến mất, anh là Thần Bóng Đêm, anh đã bình luận bản nhạc em đàn là người duy nhất từ trước đến giờ hiểu được nội tâm em và còn là người đặt cho em cái tên “Đám Mây Nhỏ”.....hic.....anh ác.....lắm – cô vừa nói vừa khóc.

- Xin lỗi em – anh cảm thấy có lỗi.

- Anh còn nói rằng điều kì diệu sẽ xảy đến với mỗi người, định mệnh sẽ sắp đặt tất cả, nếu có cố gắng con người sẽ vượt qua tất cả và đến được với nhau và..... – đôi mắt cô từ từ khép lại bóng tối lại ùa về trong mắt cô.

Thế giới này luôn là thế định mệnh luôn trêu ghẹo con người, hai năm trước anh không biết cảm xúc là gì, nhưng vào một hôm tình cờ anh phát hiện ra một cái diễn đàn âm nhạc có một cô gái đang ngồi đánh một bản nhạc giai điệu thật sâu sắc, có một cái gì đó rất khó tả khi thưởng thức nó, anh đã bị cô gái đó làm cho xao động nhưng vì công việc nên anh đã bỏ quên cô ấy. Nhưng hai năm sau anh lại bắt gặp lại hình dáng ấy, thân hình đã lớn lên nhiều nhưng gương mặt trông rất tệ rồi khi phát hiện cô ấy muốn kết thúc cuộc đời anh đã rất thấy có lỗi, tại sao không tìm cô ấy sớm hơn? Thêm là định mệnh đưa anh và cô ấy gặp nhau.

Sau mấy tiếng rờn rã, cô thức giấc cảm giác hình ảnh xung quanh mờ ảo đi rất nhiều, trời đã tối, thời tiết mùa này ở Pháp rất lạnh nhưng cô có thể cảm nhận bên cạnh cô có một cái gì đó rất ấm áp, quay sang thì thấy anh đang nằm cạnh cô, gương mặt mệt mỏi đang ngủ rất say chắc vì lo lắng cho cô quá nhiều, cô lấy tay chạm mặt anh.

- Anh à! Lại một lần nữa TA GẶP NHAU, em chưa hề biết gương mặt anh ra sao? Em cũng không biết giọng nói anh ra sao? Nhưng em biết anh đúng là người trái tim em đã tìm rất lâu....rất rất lâu.

Cô nói xong đáp chần cho anh, nằm gần anh hơn, suy nghĩ về anh, chắc có lẽ cuộc đời này họ có một sự liên kết đặc biệt dù thế nào họ vẫn gặp nhau.

Hết^^

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cách bắt em phải uống thuốc

Như thường lệ mọi ngày anh vẫn thức rất sớm, ở ngôi nhà này mọi người đã quen hết với giờ giấc của anh nhưng hôm nay Will đã chuẩn bị buổi sáng xong nhưng đợi mãi vẫn không thấy anh xuống cậu liền đi lên phòng gọi anh dậy. Bước đến cửa phòng gõ cửa ba tiếng vẫn không thấy động tĩnh gì hết, cậu liền mở cửa phòng bước vào, nhưng cảnh tượng trước mắt làm cậu phải há mồm kinh ngạc.

- Chẳng phải cô Laura có phòng riêng hay sao, sao cô ấy lại ngủ ở đây cùng cậu chủ Henry chứ? Hôm qua cô ấy được đưa về phòng rồi mà! – cậu lăm lăm một mình rồi đi ra.

Ở trong này, anh đang ôm cô ngủ rất ngon cảnh tượng này thật lãng mạn. Hình như cô vừa nghe có tiếng động nhưng nghĩ rằng đó là ở trong mơ nên không để ý, Minh Hạ mở mắt ra đang định vươn vai thì phát hiện không thể nào cử động được thì ra bên cạnh còn có một người vòng tay qua ôm cô cứng ngắc, cô thấy vậy thì nằm im luôn. Buổi sáng sớm nhìn gương mặt anh thật là tuần tú biết bao, cô cứ nhìn anh mà cười mãi.

- Anh Tuấn Kiệt, anh là thật sự là Thần Bóng Đêm hay sao? Người mà em chờ đợi bấy lâu nay, anh có biết dù có gặp bao nhiêu người con trai đi nữa thì họ vẫn không thể nào bước vào trái tim em vì em biết nó có một người đã yên vị trong đó rồi chỉ chờ sự sắp đặt của duyên số, chuyện này nói ra thật quá hư vô phải không?.....hihihi – nhân lúc anh đang ngủ cô tâm sự một mình.

Tâm trạng hôm nay của cô quả thật là rất vui, cô muốn thức dậy đón ánh nắng sớm, nghe âm thanh của buổi sáng ở đất nước xinh đẹp này, được quan sát các hoạt động xung quanh. Cô nhẹ nhàng nhúc nhích, gỡ nhẹ tay anh ra sợ làm anh thức giấc, nhưng chưa kịp nhích ra xa thì có một cánh tay vòng qua kéo eo cô lại không cho cô đi.

- Em định đi đâu đó, định bỏ tôi à? – anh nhắm mắt nói.

- Sáng rồi đó, anh không định cho em dậy hả? Dậy muộn là xấu lắm đó biết hông? – cô quay sang nói với anh.

Anh mở mắt ra nhìn cô véo mũi cô một cái.

- Tôi không cho phép, tôi là bác sĩ của em tôi nói em được dậy muộn thì không ai có quyền bắt em dậy sớm, tôi quyết định tất cả vì tôi là bác sĩ em biết chưa?

Cô gạt tay anh ra, ngồi bật dậy chạy đi vào phòng vệ sinh nhưng vẫn vọng ra tiếng nói.

- Bác sĩ trên đời này không có cái lí lẽ nào vô lí như anh nói đâu, muốn bắt em dậy muộn hả? Không có đâu!.....hihihihi..... – cô cười thật tinh nghịch.

Cô làm vệ sinh xong bước ra thì không thấy anh đâu nữa, thoáng nghĩ chắc anh đã đi xuống trước rồi cô lần từ bước đi xuống vì hôm qua sức khỏe đã yếu đi nên bây giờ vẫn còn rất mệt, đau đầu và hơi mất ngủ.

- Hắc.....xi..... – trong nhà bếp vang lên tiếng của cô.

Anh đang ngồi đợi cô thì nghe thấy tiếng đó liền khó chịu, bước ra trước mặt cô nói.

- Em chịu lạnh giới cỡ nào nói tôi nghe xem? Bây giờ là mùa đông đây, em xuống đây mà quần áo phong phanh thế đấy hả? Will mau lên phòng lấy áo khoác cho cô ấy nhanh lên – anh ra lệnh.

Đã hơi trưa, cô đang ngồi dưới quầy bếp xem Will làm việc vừa ngồi vừa suy nghĩ thần thờ. Từ xa đã nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần và giọng nói ấy lại vang lên.

- Minh Hạ! – anh gọi cô.

Cô quay qua hai mắt tròn xoe chớp chớp nhìn khuôn mặt của anh ý như muốn nói lên “có chuyện gì không hả” anh như hiểu được ý của cô liền nói tiếp.

- Em uống thuốc mau, hôm qua tới giờ hình như em chưa uống thuốc đấy, đừng tưởng tôi không biết – anh vừa nói vừa mở gói thuốc ra.

- KHÔNG, em không uống đâu.....anh đổi loại thuốc mới.....thuốc đó không uống được, uống vào sẽ rất khó chịu, sẽ như chết rồi, không thể uống được.....không.....em không muốn uống thuốc – cô chu mỏ không chịu uống thuốc.

Minh hạ hôm nay lại dờ chừng cứng đầu nữa rồi, anh không phải không biết thuốc đó uống vào thì sẽ khó chịu nhưng nếu không uống bệnh sẽ ngày càng trầm trọng hơn, theo như triệu chứng của cô mà anh quan sát được bệnh của cô đã trở nặng hơn, khối u đã chèn ép dây thần kinh làm mất sức chân của cô, anh rất lo lắng nhưng phải đợi tình trạng của cô ổn định mới có thể phẫu thuật được.

- Em cãi tôi đó hả? Em thật là trẻ con, em không nghe lời, uống thuốc nhanh lên cho tôi! – anh bắt đầu khó chịu.

- KHÔNG.....KHÔNG.....EM KHÔNG THÍCH – cô chạy đi, anh cũng chạy theo.

Hai người cứ thế đi vòng vòng, anh nghĩ không thể để cô như thế này được nữa phải tìm ra cách trị cô mới được, đầu óc anh bây giờ liên nghĩ ra một sáng kiến.

- Hạ, em dừng lại đi, tôi nghĩ lại rồi tôi không bắt em uống thuốc nữa, em quay lại đi, theo tôi vào nhà tôi lấy dầu cho em ăn, em không uống thuốc cũng phải bổ sung dinh dưỡng cơ thể mới khỏe được chứ, mau đi vào nhanh lên nào! – anh hạ giọng khuyên cô.

Cô nghe nói thì quay đầu lại nhìn anh với ánh mắt ngây thơ

- Có thật không? Anh hứa chứ?

Anh đi đến kéo cô lại đi vào. Trên bàn bây giờ có một đĩa dầu thật tươi ngon cô nhìn thấy mà lòng rất là thích cô cầm nĩa định đặt xuống thì...

- Khoan đã, để tôi lấy cho, em há miệng ra đi – anh bảo cô.

Cô làm theo yêu cầu của anh, vừa há miệng ra thì anh không dứt dầu cho cô mà lấy mấy viên thuốc cho vào miệng của cô, anh lấy tay che miệng cô lại không cho cô nhả ra nhưng cô cứ vùng vẫy liên tục anh đành dùng môi của mình để khóa miệng cô lại. Trong tình cảnh đó cô như bất động không còn nghĩ được gì nữa, thật ra chỉ có cách này mới bắt cô uống thuốc mà thôi, anh thả cô ra nhưng vẫn lấy tay che miệng cô lại.

- Nói cho tôi biết, em có chịu uống thuốc không? Em nghe lời tôi không?

Cô chỉ gật gật, anh như hiểu được liền lấy ly nước đưa vào miệng cô

- HUUHU! Anh.....anh thật tàn nhẫn chẳng phải anh nói là sẽ không uống thuốc sao?.....không biết đâu bắt đền anh đấy! – cô mếu máo nhìn anh.

- Hạ ngốc nghếch, em cứng đầu quá đi, em không suy nghĩ cho bản thân cũng phải suy nghĩ cho ba mẹ em đang lo lắng cho em, còn tôi nữa em không lo à? Tôi đã hứa sẽ làm em hết bệnh nếu em không chịu uống thuốc bệnh nặng hơn tôi biết ăn nói sao đây? – anh xoa đầu cô.

Cô lúc này như chợt suy nghĩ ra điều gì đó chợt la lên.

- A! Ba....mẹ, thôi chết rồi anh bác sĩ ơi em đã hứa là sẽ liên lạc với ba mẹ mà em đã quên mất tiêu rồi!.....huhu sao bây giờ? Ba mẹ em sẽ lo lắm!

- Yên tâm đi, tôi đã điện thoại cho ba mẹ em nói là tiểu Hạ rất ổn, rất khỏe, ba mẹ của em rất là yên tâm. Thôi bây giờ ăn dầu đi.

Anh thật là đáng ghét mà lúc trước thì dùng cái chiêu gạt người đó để bắt cô uống thuốc bây giờ thì bảo ăn dầu, nhưng nghĩ lại anh thật chu đáo cũng vì cô không nghe lời nên anh mới gạt thế thôi.

- Em không muốn ăn dầu, anh gạt em thôi, anh xấu xa lắm...không thể tin được! – cô lắc đầu như trẻ con.

- Em nói tôi xấu xa! Đi theo tôi mau lên – nói xong anh kéo tay cô đi.

Anh biết là cô đang giận anh nên đành mua chuộc cô bằng cách dẫn cô đến một nơi thật là đặc biệt. Nơi anh đưa cô đến chắc hẳn sẽ là nơi đặc biệt nhất vừa đi anh vừa bịt mắt cô lại. Đối với Minh Hạ càng đi cô càng ngửi được mùi hoa oải hương mà cô thích từ nhặt rồi từ từ đậm dần thật thích thú, anh mở mắt cô ra.

-Woa! MỘT CÁNH ĐỒNG HOA OẢI HƯƠNG! – về mặt cô sáng lên.

Thật ra ở phía sau nhà anh có một vườn hoa oải hương tím rất rộng lớn, vì trước khi ở đây nó đã có sẵn, quanh năm các bông hoa cứ rộ lên lan tỏa hương thơm ngập tràn mà ngay từ đầu khi đến đây đã ngửi được nhưng anh muốn tạo cho cô một sự bất ngờ nên không nói trước được, vì anh biết nếu thấy được chúng tâm trạng cô sẽ tốt lên bệnh cũng sẽ đỡ hơn, dù sao tâm lý vẫn là liều thuốc quan trọng hơn tất cả.

- Em thích không? Hết giận tôi chưa? – anh nói

- Vâng, em rất thích, nó rất đẹp anh à, em.....hết giận rồi!.....hihi – cô vui vẻ trả lời anh.

Anh bất ngờ với cô thật không ngờ cô có thể hết giận mau như vậy, anh cũng rất vui, ở đây anh thấy cô thật đẹp, cô như tỏa sáng giữa rừng hoa tím.

- Em mệt không? Có thấy khó chịu không? – anh khẽ hỏi.

- Không, em không mệt tí nào đâu anh, ở đây rất thoải mái, phải chỉ được ôm tất cả bông hoa này vào lòng thì tuyệt biết bao anh hế?

- Em tham lam quá rồi đấy, trẻ con vẫn mãi là trẻ con, mai chúng ta sẽ đến bệnh viện kiểm tra nhé!

- Đến đấy làm gì? ở bệnh viện khó chịu lắm anh bác sĩ, ở nhà có anh là được rồi – cô nũng nịu.

- Không được, em phải đến đó kiểm tra lại, ở nhà làm gì có thiết bị,.....yên tâm đi đến đó có tôi em không cần phải sợ.....

Thấy cô im lặng không nói gì, quay sang đã thấy cô ngủ rồi, thật là.....anh đỡ đầu cô tựa vào vai anh. Trên một cánh đồng hoa tím mộng mơ có một cô gái tựa đầu vào chàng trai, thật thơ mộng, mong cho thần tình yêu sẽ đem một phép màu đến cho cặp đôi Henry – Laura.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Em không muốn anh nhìn thấy em yếu đuối

- Mẹ.....mẹ.....mẹ ơi.....- Minh Hạ vừa bước vào phòng đã nghe thấy tiếng hét của anh.

Con người bác sĩ tuy bề ngoài có vẻ khó tính làm người ta phải sợ, nhưng qua sự tiếp xúc bấy lâu cô cảm nhận được sự trống trải trong lòng anh, anh thuộc tuýp người không thích nói nhưng lại để những chuyện buồn vào trong lòng, anh thả chịu đựng một mình chứ không muốn ai thấy được đằng sau lớp vỏ bọc ấy là một con người yếu đuối. Cô thấy vậy lặng lẽ bước ra ngoài vì hơn hết cô tôn trọng anh, cô không muốn anh biết được cô đã thấy được vừa rồi anh đang khóc.

Trở lại với công việc, hôm nay sẽ là ngày cô vào bệnh viện kiểm tra, anh đang lái xe đưa cô đi thì quay sang cô nói

- Em ổn không, không có gì phải lo hết chỉ là kiểm tra như bình thường thôi – anh trấn an cô.

- Anh bác sĩ à! Em không sợ nữa đâu.....

- Đây bệnh nhân ngốc sao em cứ gọi tôi là....'anh bác sĩ' rồi lại 'anh bác sĩ' tôi cũng có tên có họ đằng hoàng mà.

“Anh đúng là thánh bất bệ mà, mới sáng đây tôi còn thấy anh tội nghiệp không nỡ.....đúng là tính tình vẫn vậy khó chịu đủ thứ, ‘anh bác sĩ’ thôi mà cũng có gì đâu, thế mà cũng bắt tôi đòi thế kêu bằng gì đây? Kiệt xấu xa? Kiệt lạnh lùng? Kiệt khó tính? Hay là kêu bằng chú Tuấn Kiệt già rồi nhưng vẫn đẹp?..... hihi” – cô vừa nghĩ thầm vừa cười làm anh nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

- Em suy nghĩ gì mà cười toe toét thế?

- Ồ.... Không em đang suy nghĩ lát vào bệnh viện sẽ như thế nào thôi....hihi.

- Vậy em có nghe lúc nãy tôi mới nói gì với em không? Em có biết giữ vệ sinh không? Lớn rồi mà đi cắn móng tay.

- Tay..... tay em.....à em biết rồi em không gọi anh là bác sĩ nữa hé anh Tuấn Kiệt – cô nói với anh rồi quay sang chỗ khác không dám nhìn anh nữa.

Nói về thói quen cắn móng tay, thật ra từ nhỏ đến giờ những lúc hay suy tư cô đều có thói quen này, lúc nhỏ mẹ cô cũng hay la cô lắm nhưng quen dần rồi không ai có thể thay đổi được, hôm nay bị anh phát hiện thật là ngượng ngùng mà. Từ lúc ấy cô cũng không dám nói với anh câu nào vì Minh Hạ là một người rất hay mắc cỡ nếu quay sang nhìn anh thì chỉ có nước cô sẽ bị mắc cỡ chết thôi nhưng như thế trông thật đáng yêu.

Những cơn gió lướt qua gương mặt nhỏ nhắn của Minh Hạ làm cô thấy rất dễ chịu và cứ lo thường thức cảnh vật mà đến bệnh viện lúc nào không biết. Xe chạy tới cổng là đã thấy tên của bệnh viện hiện ra ngay trước mắt “HAPPY – bệnh viện vì sự hạnh phúc của con người” điều đặc biệt được nói ở đây là cái bệnh viện này chỉ có một khoa duy nhất đó là trị về não, ngoài ra không còn các chuyên khoa nào khác nhưng không vì thế mà nghĩ rằng nó nhỏ bé, chính cô cũng phải ngạc nhiên, cô lắc tay anh hỏi

- Anh Kiệt, bệnh viện này là chỗ anh làm đó hả? Sao nó rộng thế mà chỉ có một khoa não mà thôi? – cô ngây ngô hỏi anh

- Tôi làm ở đây, sao tôi biết được tại sao nó rộng chứ? Em muốn biết thì đi hỏi chủ của nó – anh hết sức lạnh lùng.

Anh đi đến đâu ai cũng nhìn anh với cô, nói thật cô không biết anh làm chức vụ gì nhưng thấy ai cũng chào hỏi anh thật lễ phép, còn mấy bà y tá thấy mắt anh thì mắt sáng rỡ lên chào hỏi lia lịa không khác gì tình hình trước kia lúc anh mới đến kiểm tra cho cô. Đột nhiên anh bị một ông bác sĩ kéo lại hỏi công chuyện, thế là cô đứng chờ cùng anh trong lúc đó cô thấy có một cô y tá đang la một thằng bé dữ dội trong góc khuất, và lại nhìn nét mặt cô ấy rất là hung dữ rất khác với người ta làm cô cũng phải sợ theo.

- Đây Hạ....Hạ em có sao không? Nghe tôi nói không?

- Há? Sao? Anh nói gì? Em.....em – cô bị giật mình.

Anh lấy tay sờ mặt cô, nhìn cô rồi đỡ cô ngồi xuống ghế.

- Có chuyện gì thế? Em sợ đến đây vậy à?

- Không có, không có gì hết, em ổn mà mình đi thôi!

Minh Hạ được dẫn đến phòng thay đồ của bệnh viện, trong khi đó anh bác sĩ thì đi về phòng làm việc, đồ dành cho bệnh nhân ở đây cũng thật đẹp có hoa văn màu tím mà cô yêu thích.

Phòng xét nghiệm

- Lấy máu kiểu này sẽ đau, y ta sẽ lấy hơi nhiều một chút, em ráng lên – anh nói.

Thấy ống chích thôi mà lòng cô đã nhói rồi, biết bao lần lấy máu nhưng cô vẫn còn sợ, cô khóc không ra nước mắt nhưng nhìn thất gương mặt lo lắng của anh thì Minh Hạ trở về bình thường

- Không sao, cô y tá cứ lấy máu đi, em không sợ đâu.

Tiếp theo mới là sự thử thách lớn nhất, Minh Hạ phải đi chụp hình não, ở bệnh viện này có một loại công nghệ mang tính chuẩn xác cao nhưng khi chụp thì rất đau đầu, đây là điều anh lo nhất, anh lúc này đi nói chuyện gì đó với ông bác sĩ chụp hình, cô thì đứng ngồi không yên.

- Em phải cố lên, chụp hình não này là xong rồi, tôi sẽ ở đây với em – anh nắm tay cô.

- Anh đi ra đi, em không cần anh ở đây, đi đi mà một lát em chụp xong thì vào đây với em – cô vừa nói vừa đẩy anh ra.

Minh Hạ biết bây giờ sức đã kiệt lắm rồi, không biết khi chụp xong sẽ ra sao? Phải kiên cường lên không thể để anh nhìn thấy lúc này, anh sẽ lo. Đúng vậy đây là một thử thách, nước mắt cô cứ tuông ra, đầu cô thì đau không thể tả nổi, còn không thở được, chụp hình đã xong.

- Hạ, em sao rồi! – anh chạy lại đỡ cô ngồi dậy.

- Anh Tuấn Kiệt, em.....em... không mệt đâu - cô nói rồi gục đầu vào vai anh.

Anh đang ngồi cạnh giường cô, nét mặt của Minh Hạ thật nhợt nhạt đi, anh đang trầm trách bản thân mình. Tại sao cô ấy lúc nào cũng mạnh mẽ, kiên cường trước mặt anh nhưng kết quả sau đó anh lại nhìn thấy bản thân cô cố chịu đựng sự đau đớn do bệnh tật mang lại, cô ấy luôn nghĩ cho anh sợ rằng anh sẽ không nhớ khi nhìn thấy cô ấy trong lúc này. Nhưng anh là ai? Là bác sĩ của Minh Hạ.

- Em ngốc, em có thể bản lĩnh đến vậy, có thể chịu đựng đến vậy sao? Tại sao em lại đuổi tôi đi, em không cho tôi có thể ở cạnh em lúc đó? – anh nhìn cô nói

- Tại vì em không muốn anh nhìn thấy em yếu đuối – cô khẽ nói.

- Em tỉnh rồi đó hả? em đứng là Hạ ngốc nghếch – anh mỉm cười.

- BÁC SĨ, SAO THẾ NÀY? MẮT EM MỜ KHÔNG ĐƯỢC – cô hét lên.

Anh nhẹ nhàng lấy bàn tay mình gỡ nhẹ nhẹ hàng mi của cô, lấy khăn giấy lau đi nước mắt khô trên mắt, cô có thể từ từ mở mắt ra được.

- Đỡ em ngồi dậy đi

- Em bệnh còn chưa khỏi mà đòi ngồi dậy làm gì?

- Em nói em muốn ngồi dậy, em muốn đi ra ngoài, cuộc sống này không thể lãng phí hơn, em không muốn mình suốt ngày cứ nằm trong phòng bệnh thế này.

- Thôi được để tôi lấy xe lăn đẩy em đi.

- KHÔNG, em muốn đi bằng chân của mình.

Anh thật hết nói nổi cô, Minh Hạ thật là cứng đầu, dù cho sức khỏe có yếu thế nhưng cô muốn mình mạnh mẽ hơn không là gánh nặng hay nỗi lo cho người khác, anh trân trọng ý chí của cô, so với hình ảnh anh gặp cô lúc cô muốn kết thúc cuộc đời mình thì Minh Hạ của giờ đây lại trưởng thành hơn rất nhiều.

Tại phòng làm việc của anh.

- Em bước vào đi đây là phòng làm việc của tôi – anh kéo cô vào trong khi cô đang lắp ló.

- Phòng làm việc rộng thế này chỉ có một mình anh trong đây thôi hả?

- Em có ý kiến gì về chỗ này?

- Không.....em chỉ thấy bệnh viện này tốt ghê phòng làm việc của một bác sĩ thôi mà lại rộng thế này và còn đẹp nữa.

Cô thật ngây ngô, nhưng cô đâu biết rằng phòng làm việc của anh là to nhất ở đây, tại sao anh lại đặc biệt như thế?(lí do này sẽ được bật mí ở chương sau). Anh thấy cô thật tình nghịch như một đứa con nít, hết phá cái này đến cái kia của anh, đôi mắt cô sang lên chạy tới chỗ anh.

- Anh Tuấn Kiệt, cái này là mô hình hả? hình như nó rất giống.....rất giống óc heo mà hồi nhỏ mẹ em mua cho em ăn đó.....hihi – cô chỉ tay vào mô hình não người kẻ bên.

Anh quay sang với vẻ mặt khó hiểu rồi véo mũi cô.

- Đúng đấy nó là óc heo, mà cũng là óc của em luôn đấy, Du Minh Hạ em lớn từng tuổi này mà không biết đó là óc heo hay óc người hả? – anh lắc đầu.

- Ủ em vậy đấy, em biết mà, tại em giả vờ để chọc anh thôi em thừa biết nó là não của con người nhưng nói thật nó cũng giống óc heo mà..... – cô chu mỏ cái lại trông thật dễ thương.

Anh nghe nói thế thì tiếp tục quay sang cú đầu cô một cái.

- Tôi thật hết nói nổi em mà, cái gì em cũng cho thành óc heo hết.....

- Anh.....anh cú đầu em? Sao anh.....chết nè.....chết nè,.....

Cô rượt anh chạy vòng vòng phòng làm việc, đùa với anh cũng là một liều thuốc làm cô quên mất mình bị bệnh hồi nào cũng không hay, anh cũng thế như thấy mình là con người khác vậy trở về như lúc tuổi thơ của chính mình. Hên là ở đây trong phòng làm việc chứ nếu ở ngoài mà mấy y tá nhìn thấy không biết hình tượng anh bác sĩ đẹp trai trong mắt họ sẽ ra sao đây?

Mấy bữa nay Sanhi bạn nên không viết được, hôm nay mới đăng lên được. Chúc mọi người đọc truyện vui về nhé!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tâm sự của tuần kiệt

Em cứ ngỡ anh luôn mạnh mẽ như thế, nhưng em đâu có biết rằng trong trái tim anh đang có những khoảng lặng và nỗi đau vô hình đang lẩn quanh cuộc sống.

~

~

- Thôi em không đùa nữa, em mệt.....

- Nghi chút đi, tôi đi công chuyện một chút sẵn tôi lấy thuốc cho em, về nhà em mà không uống thuốc là biết tay tôi – anh nheo mắt Minh Hạ một cái rồi đi.

Trong phòng bây giờ chỉ còn lại một mình cô, thật trống trải nhưng anh vẫn ngồi ở đây hằng giờ làm việc đấy thôi. Cô tò mò đi lại bàn làm việc của anh, ngồi trên chiếc ghế anh vẫn hay ngồi xoay qua xoay lại, trên bàn chỉ toàn là hồ sơ và một ít sách, cô cầm lên một quyển nhưng đọc nó thật nhứt óc toàn là kiến thức y khoa khó hiểu nên cô bèn bỏ xuống, trong lúc để lại vị trí cũ thì cô quơ tay làm rớt một quyển sổ. Thoạt nhìn thì trông nó hơi cũ, bìa sách được dán ảnh của một người phụ nữ đáng cao, nhưng chỉ thấy được bóng lưng, mái tóc xoăn màu nâu, khung cảnh bên trong bức hình mang một sự trầm lắng, cô đọc, người trong hình này chắc hẳn có một nỗi niềm gì rất lớn.

“ Bà ấy là ai? Anh Tuấn Kiệt cũng có màu tóc giống bà ấy, quyển sổ này sao lại thơm mùi hoa oải hương thế? Không lẽ.....” – cô ôm quyển sổ mà thầm suy nghĩ trong lòng.

Minh Hạ mở quyển sổ ra, bên trong xuất hiện một dòng chữ rất đẹp, được viết rất tỉ mỉ nắn nót “ Mẹ thân yêu, Tuấn Kiệt nhớ mẹ rất nhiều”. Nhìn thấy nó mà lòng cô chợt nhói lên một nỗi đau không biết là vì sao? Cô mở tiếp trang sau những nét chữ của nỗi lòng lại tiếp tục xuất hiện.

“ Mẹ thân yêu của con! Sinh nhật 16 này con không muốn làm gì cả, con chỉ muốn ngắm mẹ mà thôi, trong cuộc đời này hai người mà con yêu quý nhất đó là ba và mẹ, cả hai đều bỏ rơi con trên thế gian này. Có thể sao khi một người chỉ mới 16 tuổi thôi lên làm chủ tịch của một tập đoàn lớn như thế hả mẹ? nhưng mẹ cứ an tâm con đã suy nghĩ rất nhiều, con biết con phải đứng dậy, con không muốn dùng đôi tay của mình phá hủy tâm huyết cả đời mà ba và mẹ đã cất công gây dựng để nuôi con, con muốn dùng chính sức lực của bản thân để phát triển nó. Hôm nay cũng chính là ngày bệnh viện HAPPY đi vào hoạt động, con phát hiện rằng không chỉ mẹ mà có rất nhiều người trên đời này đều mắc phải căn bệnh u não, khi nhìn thấy nét mặt u buồn, sự tuyệt vọng của họ và những giọt nước mắt của người thân họ con lại nghĩ đến mẹ, nghĩ đến những lúc mẹ buồn, nghĩ đến những lúc mẹ đang bị căn bệnh hành hạ nhưng mẹ vẫn im lặng với con. Mẹ không nói gì với con cả để rồi khi mẹ buông tay con ra con là người biết cuối cùng mẹ bị bệnh, con không muốn là một người vô tâm, con muốn mang lại hạnh phúc cho con người trong sự trầm lắng của chính bản thân con.”

Những dòng chữ như len lỏi vào sâu trong trái tim cô, nhưng giọt nước mắt đã từ từ chảy xuống đôi má cô, Ngụy Tuấn Kiệt mà cô nghĩ thấy hằng ngày cô vẫn luôn nghĩ anh sống rất là tốt nhưng thật ra anh luôn tạo cho mình một vỏ bọc để cả thế giới này nhận thấy anh không buồn, không cô độc, không mềm yếu. Cô cảm thấy cô may mắn hơn anh rất nhiều vì cô còn có gia đình, từ nhỏ đến giờ cô vẫn vô tư chạy nhảy và sống một cuộc sống mà cô thích trong khi đó anh chỉ đối mặt với bốn bức tường, sống lặng với trái tim tổn thương. Cô nhìn xuống quyển sổ thì thấy gần cuối quyển có một trang được gấp lại như muốn đánh dấu một điều gì đó.

“Mẹ, con đã gặp được cô ấy Đám Mây Nhỏ từ mấy năm trước đã bị lãng quên, nhưng có lẽ cuộc sống không như con tưởng, số phận đang trêu đùa với người con gái bé nhỏ ấy, con không thể là một người vô tâm như trước kia con sẽ cứu cô ấy bằng mọi giá, bằng tất cả những gì con có thể vì con hiểu rằng cuộc sống của con đã bị Du Minh Hạ thay đổi mất rồi, Minh Hạ thật thuần khiết, đôi lúc cô ấy thật trẻ con, thật buồn bã, có những lúc cô ấy không chịu uống thuốc con rất sợ vì lẽ như.....cô ấy có chuyện gì thì cô ấy cũng sẽ rời bỏ con giống như mẹ và vì.....”

- Em đang là gì đó? – anh khoanh tay đứng trước cửa.

Minh Hạ lúc này mới ngược đầu lên nhìn anh, hai giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, cô bỏ quyền sở hữu chạy lại gần anh để hai tay lên mặt anh.

- Anh Tuấn Kiệt, Hạ xin lỗi anh, Hạ không nghe lời anh, Hạ không biết là anh lo lắng nhiều như thế, anh đừng buồn nữa nha, em xin lỗi anh rất....rất nhiều- cô òa khóc.

Anh nhìn mặt cô lúc đầu, chắc cô đã đọc nhật kí của anh rồi, không biết cô có đọc trang cuối cùng không nữa, vì ở đó có bí mật vô cùng đặc biệt của anh, anh quảng tay qua vai cô.

- Bệnh nhân ngốc, em đọc hết nhật kí của tôi rồi hả?

- Không, em chỉ đọc có hai trang thôi, trang đầu và trang gần cuối thôi, em xin lỗi anh.

- Miễn từ nay em không làm cho tôi lo nữa là được, không được khóc nữa, em xấu lắm rồi, tôi không muốn em xấu thêm nữa đâu – anh cười nhìn cô.

- Anh này.....mà mình đi về được chưa?

Không nói gì, anh kéo tay cô dắt đi. Vì lúc này cô tình cờ thấy được ngày sinh của anh 7/11 mà chỉ còn có bốn ngày nữa thôi là đến rồi, cô phải về chuẩn bị sinh nhật cho anh, tính ra anh và cô cùng sinh vào cuối năm sinh nhật cách nhau mấy ngày, sinh nhật của cô là ngày 17/11 thật đặc biệt phải không? cô muốn sinh nhật năm nay của anh sẽ phải thật đặc biệt. Thấy cô đang say sưa suy nghĩ anh quay sang hỏi cô.

- Em có mệt không? đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

- Không, anh Tuấn Kiệt sao anh có thể tài giỏi như thế chứ? 16 tuổi mà anh đã quản lí một tập đoàn rồi ư?

Anh thoáng, cô bé ngốc nghếch này lại chất vấn anh nữa rồi, nhưng phải nói rằng anh đã rất giỏi từ nhỏ, lúc đó không ai nghĩ một cậu bé 16 tuổi có thể quản lí nổi một sự nghiệp như thế, lúc đó anh vừa học vừa là việc, anh suốt ngày đi học rồi lại chui vào phòng đọc sách, đọc tài liệu, nghiên cứu, anh như một người máy được lập trình sẵn thời gian, Ngụy Tuấn Kiệt đã thay đổi rất nhiều, trong lớp luôn là học sinh xuất sắc, học vượt lớp. Khi đã tốt nghiệp thủ khoa đại học và thạc sĩ xong anh được mời ở lại làm giảng viên, nhưng vì mẹ anh đã từ chối và xin vào làm việc tại chính bệnh viện của mình, vì muốn sống theo kiểu khép kín nên không ai trong bệnh viện biết được anh là chủ ở đây, chỉ có viện trưởng là người anh tin cậy mới biết rõ về việc này đó, và rồi nhờ vào tài năng anh được trao bằng giáo sư giỏi nhất về lĩnh vực nghiên cứu về não bộ. Thân phận của anh ít ai biết được, anh muốn mọi người công nhận tài năng của mình chứ không muốn đem hai chữ “quyền thế” đi ra làm việc, hôm nay mọi chuyện đã bị cô phát hiện anh cũng không muốn giấu thêm.

- Tôi cũng không muốn phải tiếp quản sự nghiệp sớm như vậy đâu, nhưng cũng biết rồi mà tôi mà không ngồi vào vị trí đó tâm huyết ba mẹ tôi sẽ bị chính tôi phá mất – đôi mắt anh nhìn xa xăm.

- Em biết mà, à ba mẹ anh là người Pháp hả? Sao anh nói tiếng Việt giỏi vậy?

- Không phải, ba tôi là người Việt, mẹ là người Pháp.

- Anh Tuấn Kiệt giống ba nhiều hơn, nhưng màu tóc, màu mắt nâu có vẻ giống mẹ.

Anh đột nhiên dừng xe lại, quay qua kề sát mặt vào mặt của cô.

- Như vậy em cảm thấy tôi như thế nào?

- Ồ....không, em cảm thấy anh rất..... là xấu.....rất rất là xấu – cô lúng túng lấy tay đẩy anh ra.

Anh quay lại vị trí lái xe, phóng ga chạy thật nhanh, gió cứ lùa vào trong mái tóc bồng bềnh của cô làm lạnh cả da đầu.

- Nay anh bị sao vậy? Anh muốn chết hả? Làm gì mà anh chạy nhanh vậy, chết người đấy, dừng lại đi.

- Ai bảo em nói tôi xấu! – anh vẫn gương mặt hắc ám lái xe.

- Ai bảo anh cũng hay nói em xấu, hay nhéo mũi em, hay cú đầu em,..... thôi mình hòa nhé, anh chạy chậm lại đi, em sợ thật mà,....anh Tuấn Kiệt.....anh Tuấn Kiệt đẹp trai.

Xe chạy chậm dần, khuôn mặt anh cũng đã bớt nhăn lại, cô ngồi kế bên cứ cười khúc khích, anh quay sang.

- Tôi có công việc phải giải quyết ở bệnh viện nên không ở nhà chăm sóc em được, mấy bữa này em cứ ở nhà với mọi người, nhớ uống thuốc cho tôi, đến giờ tôi sẽ gọi điện nhắc nhở em, có gì em cứ nói với Will hay bà John nếu không có thể điện thoại cho tôi, em biết chưa?

- Anh phải đi trong bao lâu? – nét mặt cô thoáng buồn.

- Ba, bốn ngày gì đó, tôi đi rồi tôi về nhưng mà có thể sẽ hơi trễ, em ở nhà cứ ngủ trước đi không cần đợi đâu tôi về tới mà thấy em chưa ngủ thì tôi sẽ điện thoại báo cáo cho ba mẹ em đấy.

- Vâng em biết rồi, em sẽ nghe lời, anh cứ an tâm.

Cũng tốt thôi, trong khoảng thời gian anh đi thì cô sẽ ở nhà chuẩn bị quà cho anh, bây giờ cô cũng đã nghĩ được quà cho anh, hãy cùng chờ đón ngày sinh nhật của anh, tình yêu sẽ luôn mang đến hạnh phúc cho những người có duyên với nhau như anh và cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nguyên tắc của anh làm không ai nấu cơm cho em ăn

Chiếc xe chạy đi, thấp thoáng xa xa bên đường là những cánh đồng hoa rực rỡ mà cô yêu thích, anh quay sang đã thấy cô ngủ đi những cọng tóc xòa xuống khuôn mặt như thiên sứ của cô, nhìn cô nhưng lòng anh lại suy nghĩ miên man.

“Bệnh nhân ngốc, em vừa biết tôi đã trải qua chuyện gì không? Tình hình của em rất không ổn, như tôi đã đoán được khối u trong não em đã to thêm nó đã chèn ép dây thần kinh ở chân có thể một thời gian nữa em sẽ không còn đi lại được, tôi biết là một bác sĩ không thể nào để cảm xúc chi phối được nhưng sao lúc nghe được báo cáo về tình trạng của em lòng tôi như bị dao đâm vào, tôi không muốn em lại giống mẹ tôi, tôi không muốn em lại bỏ tôi đi trong vô vọng, vì tôi cần sự hiện diện của Du Minh Hạ trong cuộc sống này, em sẽ phải chạy đua với thời gian, tôi hứa tôi sẽ là người dắt em đi, cố lên nhé Đám Mây Nhỏ trong lòng tôi.....”

Anh lấy tay vuốt tóc trên khuôn mặt cô, anh chọn làm bác sĩ ngoài vì mẹ ra còn có một lý do khác đó chính là vượt qua nỗi sợ hãi của bản thân, nếu quá khứ mất mẹ là một nỗi sợ lớn trong cuộc đời thì anh chọn cách mang nó đi bằng việc đối diện với nó, chứng kiến và thấu hiểu những câu chuyện, con người sẽ từ từ vượt qua nỗi ám ảnh của chính mình, có nhiều đêm anh suy nghĩ rất nhiều chắc ông trời lại thử thách anh một lần nữa, thử thách tình yêu của chính anh quá khứ lặp lại nhưng Ngụy Tuấn Kiệt bây giờ có khả năng thay đổi số mệnh cho Du Minh Hạ.

KÉT.....KÉT..... tiếng thắng xe nhanh, vội vã, anh bắt đầu nhấn mặt và bước xuống xe.

- Will đâu, ra đây ngay cho tôi!

- DẠ, CẬU CHỦ EM CÓ MẶT! – từ đằng xa đã nghe thấy tiếng nói lớn của cậu.

Anh đứng dựa vào mũi xe nhìn chăm chăm vào Will và đồng hàng to đứng trước mặt, lúc này mặt anh như bốc khói.

- Nói đi, ai làm chuyện này? Tại sao trước sân lại thành ra như thế này?

- Dạ.....dạ....thưa....cậu....em, à không mấy người chờ cả phê lại đây họ chưa kịp mang vào quán, mà em đang nấu ăn trong bếp nên chưa ra kịp, họ điện thoại cho em nói là một lát họ sẽ quay lại mang vào – mặt cậu tái đi.

- Tôi không muốn nhìn thấy cái đồng hồ bừa bộn này, tôi cho thời gian là năm phút nếu còn thì chính cậu sẽ dọn dẹp nó.

- Cậu.....em....em sao có thể?

Cô vừa lúc này đã bị đánh thức, chưa hiểu ra chuyện gì thì nghe được màn ‘bất nạn nhãn tâm’ của anh, thật là không có tình người mà, nhìn xem cậu Will đang run không nói nổi nên lời, anh đứng là lúc này lúc khác.....cô mở cửa bước xuống xe.

- Anh Tuấn Kiệt em.....á.....á – cô bị vấp ngã.

Anh lúc này bất giác quay lại thì đã thấy cô đang nằm ở dưới đất, mặt cô đang nhăn nhó như rất đau. Will hét hoảng chạy tới chưa kịp chạm được cô thì đã bị anh gạt phăng ra, anh đỡ cô ngồi dậy quay sang quát cậu.

- THẤY CHƯA? TẠI CÁI ĐỒNG HỒ NÀY MÀ HẠI CÔ ẤY RA NÔNG NỔ THẾ NÀY, BÂY GIỜ KHÔNG NÓI THÊM GÌ NỮA, CẬU MAU ĐI DỌN DẸP LUÔN NGAY CHO TÔI!

Nói xong anh nhắc cô đi thẳng vào trong trong nhà không thêm quay lại nhìn Will cái nào, bỏ lại cậu ở lại đó khóc không ra nước mắt với cái đồng hồ chết tiệt này, cô nhìn anh tỏ vẻ khó chịu.

- Anh sao lúc này gắt gỏng với anh Will thế? Lỗi tại em mà, em không cẩn thận thôi, anh ấy đây có lỗi gì đâu.

- Em không thấy cậu ta không sắp xếp ổn thỏa nên em mới bị ngã, tôi đang phạt cậu ta, nếu tôi không như thế nơi đây sẽ thành đồng rác mất... Đó là một nguyên tắc để mọi thứ trở nên gọn gàng hơn.

Anh để cô ngồi xuống ghế, xem tay, xe chân cho cô coi có bị sao không, nhưng cũng may thật cô chỉ bị xước nhẹ ở tay mà thôi, không có sao hết phần nào cũng làm anh yên tâm

- Em còn đau không, em không sao thật chứ? – anh vẫn còn lo lắng.

- Đã nói em không sao rồi mà, anh có việc thì cứ đi làm đi khỏi bận tâm về em..... đi đi mà

- Thôi được, nhưng có gì nhớ điện thoại cho tôi, nhớ uống thuốc nghe chưa?

- Biết rồi mà, anh Tuấn Kiệt anh tha cho anh Will đi, anh ấy nhỏ nhắn như thế sao có thể dọn dẹp hết chỗ đó được. Anh tạm tha cho anh ấy đi...nếu không sẽ không ai nấu cơm cho em ăn đó, không ăn cơm thì em sẽ đói, mà đói thì một lúc đó là tại anh hết đó, tại nguyên tắc của anh mà không ai nấu cơm cho em ăn!- cô quay qua tỏ vẻ hờn dỗi.

Anh lặng lẽ bước ra xe, cô cũng đi theo sau, vừa đi vừa lắc tay anh năn nỉ, lúc chuẩn bị lên xe anh mới quay sang nói với cô.

- Thôi được rồi, hôm nay phá lệ một lần vì lí do là không ai nấu cơm cho em ăn nếu còn xảy ra thêm một lần nào nữa thì em đừng năn nỉ gì nữa – anh bước vào xe và chạy đi.

Cô lúc này trong lòng rất vui, anh vẫn còn chút tình người nếu anh mà vẫn cương quyết thế thì chắc có lẽ Will sau khi dọn xong cái bãi chiến trường ngoài kia thì phải nhập viện mất. Khi sống ở đây cô rất là quý mến cậu, cậu là người vui tính, nhí nhảnh, nấu ăn rất ngon, rất khéo tay, rất hiểu tâm lí nhưng cũng rất nhút nhát và hơi điệu một chút, nói chung có một người bạn như Will là một điều rất tuyệt vời. Cô đi chậm rãi lại hướng của cậu, thấy cậu đang cực nhọc bưng từng thùng hàng chân đi không vững, cậu sắp ngã thì có một bàn tay đỡ lấy tay cậu.

- Anh Will, anh không sao chứ? – cô nở nụ cười thân thiện.

- Cô Laura, cô đi ra khỏi chỗ này đi, cậu chủ mà biết được thì tôi sẽ bị xé ra từng mảnh đó, tôi không muốn đâu! – cậu hét hoảng.

- Anh yên tâm đi, bỏ xuống đi nào, anh không cần phải dọn dẹp nữa đâu, em nói anh Henry rồi, anh ấy bỏ qua cho anh, em nói anh ấy rồi anh đừng lo nữa nha? – cô bỏ thùng hàng trên tay Will xuống.

- Có thật vậy không? Là thật chứ? – mắt cậu sáng lên.

Cô nhìn Will gật đầu, mỉm cười, Will tất nhiên là rất hạnh phúc rồi, khuôn mặt u ám cách đây vài phút bây giờ đã lấp đầy nụ cười, cậu vui đến nỗi chạy đi khắp nơi.

-Ôi tôi vui quá, cảm ơn cô Laura rất nhiều, cảm ơn! Tôi không cần phải dọn dẹp nữa rồi....hihihi vui quá! – cậu chạy nhảy khắp nơi.

-Anh Will, anh đừng có gọi em bằng “cô” nữa được không? Nghe xa lạ làm sao ấy, em quý mến anh như anh trai của mình vậy.

-Nhưng mà nếu tôi đổi cách xưng hô, cậu chủ nghe vậy cậu ấy sẽ không thích đâu, tôi sợ cậu ấy lắm.

-Không có gì đâu, nếu anh sợ thì tính như thế này nhé. Bình thường thì anh cứ gọi em bằng “em” khi có mặt anh Henry thì anh hẳn hãy thay đổi cách xưng hô, anh ấy sẽ không khó chịu gì đâu, vậy đi nha?

Will nhìn cô với đôi mắt chớp chớp, thật ra trong cậu ấy vẫn còn e ngại và sợ cậu chủ lắm, nhưng cậu ấy rất thương và nghe lời anh vì từ thuở nhỏ cậu đã sống cùng và hiểu được tính cách của anh, bởi vậy cậu lúc nào cũng không giận anh hết vì lúc nào người thân duy nhất của Will vẫn là anh.

- Thôi được rồi, em gái Laura xinh xắn, dễ thương! – Will cười nắm tay cô.

Lúc này cô mới chợt nhớ ra công việc mà mình cần làm, mà ở đây cô đâu có quen thuộc gì đường xá đâu, việc chuẩn bị sinh nhật cho anh vẫn cần phải có sự trợ giúp của Will.

- Anh Will, em có việc muốn anh giúp em, anh có biết ở đây có chỗ nào bán dụng cụ với chỉ để đan len không? Anh biết thì dẫn em đi mua với.

- Ô Laura em cũng thích đan len à? Em nói đi em cần bao nhiêu để anh đi mua cho.

- Không được, cái này phải đích thân em lựa mới được, vì em cần làm ra một món quà có ý nghĩa đặc biệt nhất, em không thể không đi được, làm ơn đưa em đi nha! – cô năn nỉ

- Để anh vào trong chuẩn bị rồi đưa em gái Laura đi, sẵn tiện trả công cho em nói cậu chủ giúp anh thoát nạn.

Thế là bước đầu tiên đã thành công, chắc chắn cô sẽ cố hết sức để làm ra một món quà có ý nghĩa cho anh, hãy cùng chờ đón nhé!

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Dù thế nào vẫn phải làm sinh nhật cho anh

Ở nơi đây Will rất rảnh về đường xá, bây giờ cô đang được cậu ấy chở đi mua đồ, Will thật thú vị nhưng nói cũng rất nhiều trên đường đi cậu cứ nói đi nói lại mãi bên tai cô về đồ ăn, quần, áo,..... nhưng đâu có lọt vô tai cô được chứ nào vì trong đầu cô bây giờ đang nghĩ đến quà sinh nhật cho anh. Will đứng trước một cửa tiệm cũng không lớn lắm nhưng cách bố trí rất đẹp, rất trang nhã, các đồ vật cũng như hành hóa bên trong được sắp xếp rất gọn gàng và thu hút ánh mắt của khách khi bước vào trong, cậu thấy cô chủ tiệm thì hí hửng kéo cô chạy vào trong.

- Chào Lin lâu quá em không gặp chị, chị khỏe không? Cửa hàng kinh doanh tốt chứ? – Will nắm lấy tay vị chủ quán.

- Chào Will, lâu quá không đến đây chơi với chị nha! Chị rất khỏe, cửa hàng kinh doanh tốt lắm em. ai đây em? Bạn gái của em hả? trông xinh thật đấy! – ánh mắt chị chủ quán hướng về cô.

Will lúc này cũng quay qua nhìn cô, mặt cậu bỗng dưng bị biến sắc đi. Từ khi cậu chủ đất cô về và luôn luôn chăm sóc bảo vệ cô một cách đặc biệt thì cậu biết cô rất là quan trọng trong mắt ai đó, nếu mà đề cậu chủ biết được cậu chưa hỏi ý mà tự tiện chở cô đi ra với lại cộng thêm sự hiểu lầm tai hại này nữa đề cậu chủ mà phát hiện thì chỉ có nước phải bị cắt lương dài dài.

- Ô không chị à, đây là cô chủ tương lai nhà em đấy, em làm gì mà có bạn gái chứ, hôm nay em làm tài xế chở cô ấy đi mua đồ thôi.hi hi. - cậu quơ tay lia lịa.

- Chị xin lỗi, làm chị cứ tưởng là..... À mà thôi, em muốn mua cái gì thì cứ tự do chọn lựa thoải mái đi nha, không cần phải ngại ngần gì hết, em cũng vậy nha? – cô chủ nói với Will rồi quay sang cô.

Phải nói rằng cửa hàng này bán đồ rất là đẹp, các cuộn chỉ len ở đây màu sắc rất đều, rất tươi nhưng quan trọng là nó rất mềm, mịn tạo con người khi chạm vào nó có cảm giác rất thoải mái, dễ chịu. Món quà mà cô muốn làm ra để tặng cho anh là một chiếc khăn choàng, trên bàn đang để rất nhiều các cuộn len với các màu sắc khác nhau, Will hết cầm lên cuộn này rồi tới cuộn khác ngắm cuối cùng cậu hương mắt sang cô.

- Em gái Laura à, ở đây là chỗ của bạn anh mặt hàng ở đây rất đẹp và giá cả cũng rất phải chăng nữa, em chọn được loại nào chưa?

Cô không nói gì, hai tay cầm hai cuộn chỉ màu đen đưa lên với một nụ cười khó hiểu.

- Will à, em lấy màu này, nó rất là đẹp anh à, em nghĩ nó sẽ rất là hợp.....

- Em nói sao? Em lấy màu đó thiệt hả? trời ơi Laura à em là phải hợp với màu hồng hay vàng, xanh,..... sao lại đi lấy màu đen kia? Xấu lắm không hợp với em đâu, lấy cái khác đi – Will phàn nàn cô và bản tính của cậu vốn rất thích màu sắc tươi sáng.

- Đi ra tính tiền rồi về thôi anh, trễ rồi bây giờ không còn nhiều thời gian nữa đâu anh, màu sắc cuộn len này rất đẹp rồi không cần bàn nữa đâu anh, rồi anh sẽ hiểu em nói gì mà.

Trên xe cô cứ nghĩ, làm sao để có thể cho anh một cái sinh nhật đáng nhớ đây? Làm sao có thể bù đắp đi sự mất mát quá lớn trong lòng của anh đây? Và chỉ còn có chút ít thời gian ngắn ngủi thì liệu có thể làm kịp ra món quà ý nghĩa dành tặng cho anh trong khi tình trạng sức khỏe của chính bản thân mình lại không ổn định?

“Anh Tuấn Kiệt, nếu em không dành cho anh sự bất ngờ này thì em sẽ hối hận suốt cả cuộc đời, không phải em không tin tưởng vào tài năng của anh nhưng cuộc đời đâu ai nói trước được điều gì có thể em sẽ ra đi bất cứ lúc nào, em không biết thời gian của em còn trên thế giới này sẽ là bao lâu đi nữa? Chính bây giờ em cần làm một cái gì đó đem đến nụ cười cho anh vì anh là người mang em đi khỏi sự u ám, vì anh là vị cứu tinh trong lòng em, cho dù em luôn nói rằng anh quá đáng, hay dọa sẽ báo cáo về cho ba mẹ em, nhưng cũng chính là anh đã chăm sóc và lo lắng cho em dù bất kì hoàn cảnh nào. Em có thể khẳng định rằng không biết từ khi nào anh **RẤT QUAN TRỌNG TRONG LÒNG CỦA EM**, hãy cho em được làm một ngọn nến nhỏ trong lòng anh thôi, bởi khi anh cảm thấy trái tim lạnh giá thì ngọn nến ấy vẫn sáng trong lòng của anh.”

- Laura, Laura.....LAURA – cô nghe thấy tiếng kêu lớn làm tai cô sắp thủng, bây giờ cô mới tỉnh ra.

- Hả?.....sao anh?

- Em gái tôi đang mơ mộng cái gì đó hả? có phải nhớ cậu chủ rồi không? Biết ngay mà mới vắng bóng chút xíu đã vậy! – Will nhìn cô cười ha ha.

- Anh này.....em còn chưa hỏi tội anh chuyện ở cửa hàng anh nói em là cái gì mà.....cô chủ tương lai gì đó.....bây giờ anh còn trêu em nữa là sao?- cô giận dỗi bỏ vào nhà.

Will thấy vậy xách đồ chạy theo vào tới nhà thì thấy cô đang thành thoi ngồi uống nước, cậu liền chạy lại ngồi đối diện nhưng thấy cô ngoảnh mặt làm ngo, cậu liền chạy lại năn nỉ.

- Thôi mà em gái, anh biết anh có lỗi hay anh làm bánh em ăn, hái hoa cho em,....- tất cả những gì cậu nói đều bị cô lắc đầu

- Em muốn anh giúp em một chuyện, được không?

Will mỉm cười tỏ vẻ rất...rất đồng ý, thế là cô kể một mạch từ đầu đến cuối chuyện cô muốn làm sinh nhật cho anh, cụ thể như thế nào và muốn cậu trợ giúp ra sao. Nhưng sau khi nghe xong cậu nhìn cô với hai con mắt hình viên đạn.

- KHÔNG THỂ ĐƯỢC! Laura à, em có biết rằng cậu chủ từ trước đến giờ rất ghét ai mà nhắc đến sinh nhật của mình không? Có năm mọi người làm trong nhà tổ chức sinh nhật cho cậu chủ, cậu đã hất đổ hết bàn tiệc và lạnh nhạt với mọi người trong suốt mấy tháng trời không? và còn một lí do đặc biệt khác nữa đó là.....

- Đó là gì? Anh nói cho em biết nhanh lên! Em năn nỉ anh đó, nói đi mà!

- Đó là khi bà chủ còn sống lúc đó bà đang bị bệnh nhưng không cho cậu chủ hay bà vẫn giả vờ như mình rất khỏe mạnh, cậu chủ lúc đó cũng còn nhỏ nên không để ý chuyện gì. Và rồi bà chủ hứa rằng khi sinh nhật 16 tuổi của cậu bà sẽ đích thân xuống bếp làm một chiếc bánh sinh nhật đặc biệt tặng cho cậu vì cậu rất ngoan, nhưng nào ngờ còn một tháng nữa đến sinh nhật cậu thì bệnh tình đột ngột trở nặng và bà chủ qua đời đó một vết thương lòng và nỗi ám ảnh khi cậu chủ nhớ đến sinh nhật.- cậu nghẹn ngào.

- Em biết rồi! nhưng vẫn phải làm sinh nhật cho anh ấy, em tin em có thể là được, em về phòng đây có ai hỏi cứ nói em nghỉ ngơi, đừng làm phiền em, cảm ơn anh rất nhiều.

Cô nói xong liền xách túi đồ đi thẳng về phòng, lại một mảnh kí ức về anh mà cô không biết. Con người ấy rất cuộc có bao nhiêu vết thương lòng mà cô không thấy hết được, thật khó khi phải đối diện với điều mình sợ nhất nhưng cô cảm thấy tin tưởng chính mình có thể thay đổi anh, nó sẽ nhẹ nhàng như những thanh âm trong một điệu nhạc không quá nặng nề và không khiến con người thấy hụt hẫng về thời gian sẽ chậm rãi theo từng tiếng nói của trái tim.

Lấy từ trong túi ra là những cuộn len cô vừa mới mua, nó còn thơm cả mùi chỉ mới, nhẹ nhàng gỡ rối cho từng sợi chỉ, bàn tay của cô thoăn thoắt như muốn chạy đua với không gian vô hình. Cô bắt đầu cảm cây đan len lên đan những đường nét đầu tiên trông thật điệu nghệ, thời tiết thì rất lạnh nhưng cô lại thấy ấm khi nghĩ về anh, và cảm nhận sự hạnh phúc khi đôi tay cô làm ra được một vật sẽ ở bên cạnh anh như chính cô luôn theo anh trang từng phút từng giây của cuộc đời.

Nhờ Will mà cô biết được anh sẽ đi làm về lúc 11h, vì thời gian còn quá ngắn với cô không thể nào hoàn thành quà vào ban ngày được nên cứ ban đêm chờ đến lúc anh gần về nhà là cô liền cắt hết đồ đạc vào trong rồi trèo lên giường giả vờ ngủ say. Lúc mà anh về nhẹ nhàng mở cửa vào phòng cô, dù khuôn mặt anh đang mệt mỏi vì công việc nhưng chỉ cần nhìn mặt cô, vuốt nhẹ tóc cô một cái, cầm tay cô một lát anh cảm thấy an tâm hơn rất nhiều và không quên nói một câu trước khi trở ra “Hãy chờ đến ngày tôi làm xong việc nhé!” nhưng cô nào ngờ đằng sau đây là một sự giả vờ. Anh đi ra cô liền trèo xuống đất lấy dụng cụ ra và đan tiếp phần còn lại với tất cả niềm tin dù cho có thức khuya có gặt anh đi chăng nữa, đều đó vẫn xứng đáng vì anh hiện đang là cả thế giới của cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Happy birthday!

Cứ từng ngày trôi qua mọi việc cô dự định làm cho anh vẫn không ai biết được, ngày mai đã là sinh nhật của anh rồi. Minh Hạ ngược mắt lên nhìn đồng hồ cũng đã 3 giờ sáng sau bao nhiêu cố gắng mũi đan cuối cùng cũng đã xong, trên tay cô là một chiếc khăn choàng đó là món đồ mà cô hi vọng sẽ mang lại ấm áp cho anh, cô nhẹ nhàng ôm nó vào lòng và áp nó lên mặt cô như muốn cảm nhận điều gì đó.

Sáng sớm đã thấy anh có mặt ở bàn ăn, trên tay anh đang cầm tách cà phê nghi ngút khói, hương thơm của cà phê thật đặc biệt giúp con người tỉnh táo và đánh thức mọi giác quan. Cô nhìn thấy anh liền nở một nụ cười để che lấp đi sự mệt mỏi và ngồi vào bàn cầm ly sữa lên uống.

- Sắc mặt em không được tốt, xanh xao, hai mắt thâm quầng mở không lên, có phải em lên tôi không ngủ phải không? – anh ngồi ngắm khuôn mặt cô.

- A...hi, đâu có đâu, em có ngủ mà tại ở đây thời tiết quá lạnh nên da em bị khô trông thiếu tươi tắn thôi, với lại em ngủ không được ngon nên mắt mới như thế đó – cô vội vàng biện minh.

- Thôi được rồi, tôi đi làm đây em ở nhà nhớ uống thuốc cẩn thận vào.

Anh nói xong thì xách áo bước ra làm cô cũng thờ phào nhẹ nhõm, thế là tối nay chắc anh cũng sẽ về trễ như mọi khi, tất cả đều tùy duyên mà thôi. Thấy anh đi rồi Will mới từ trong bếp lấy ra đem cho cô một phần ăn sáng

- Anh Will, có phải ở sau vườn nhà này có một vườn hoa oải hương phải không? Em có đi một lần mà quên đường rồi, anh dắt em đi nhé?

- Em muốn đi ra đó làm gì?

- Bí MẬT....hihi.

Thật ra cô ra vườn hoa này là muốn hái những cành hoa oải hương tươi nhất về để thực hiện bước thứ hai “trồng những yêu thương vào trái tim bị thương”

Một cánh hoa mang hạnh phúc đến bên anh.

~

Thêm một một cánh nữa bù đắp vào khoảng trống

~

Em gửi vào đây từng cánh hoa là từng yêu thương

~

Mong anh có thể xóa bỏ kí ức đau buồn và cười mãi nhé anh!

Đôi bàn tay thon thả đang nâng niu từng cánh hoa đặt vào một chiếc hộp như muốn hương thơm của hoa ngấm vào món quà mà cô muốn gửi gắm cho anh cũng như muốn rằng anh sẽ nhớ mãi về cô.

- Chiều rồi! đi nấu cơm thôi.hiha... tới nay nấu món gì đây ta? – Will nhí nhảnh chạy xuống bếp.

Trong bếp bây giờ là một bóng hình nhỏ bé đang đứng nhào bột, đôi tay thoăn thoắt trông rất chuyên nghiệp, đôi mắt thì rất chú tâm vào công việc.

- Ô Laura em làm cái gì thế, đi ra đây mau, cậu chủ mà thấy em vào đây cậu ấy sẽ la anh đấy!

- Không được, anh cho em mượn nhà bếp một chút đi. EM ĐANG LÀM BÁNH SINH NHẬT CHO ANH HENRY! – cô nhấn mạnh.

Will nghe nói vậy thì cũng không dám lại gần cô, chỉ đứng kể bên quan sát mà thôi nhưng lạ thay cái bánh mà cô làm ra nó rất nhỏ đường kính chỉ bằng một cái bát mà thôi, Will rất tò mò nhưng cũng không dám hỏi. Còn về phía Minh Hạ làm xong chiếc bánh cô chỉ biết ngồi ngắm nó và liên tưởng về anh, không biết hôm nay anh có còn nhớ là sinh nhật của mình hay không nữa? anh sẽ phản ứng thế nào khi được tổ chức sinh nhật? dù đã chuẩn bị nhưng tâm trạng cô vẫn bị rơi vào trạng thái rối như tơ.

Khung cảnh đã được nhuộm một màu đen, 11.30h khuya cô cứ đi qua đi lại con đường trước cửa hai căn phòng của anh và cô, mọi người tất nhiên không ai dám nhắc lại chuyện sinh nhật nên chỉ có cô và Will biết. Tim cô cứ đập dồn dập vì lo và còn vì sợ, sao anh vẫn chưa về? hay là anh đã xảy ra chuyện gì rồi? đã trễ hơn nửa tiếng, đang trong trạng thái lo âu đột nhiên cô bị đánh thức bởi tiếng xe chạy vào, đó là xe của anh cô cảm thấy có cái gì đó vui vui trong lòng.

Anh bước vào trong với một khuôn mặt mệt mỏi, thật tội nghiệp mà chắc tại công việc chất đống anh phải cố gắng giải quyết mà ra nông nổi thế kia. Lúc này cô đây cũng đã chuẩn bị xong hết rồi, vừa thấy anh đi vào phòng cô cũng vất chân chạy xuống bếp lấy bánh và đi lên, anh giờ này đang ngồi trên ghế nhắm mắt lại nghỉ ngơi nghe có tiếng bước chân đi tới anh liền mở mắt ra.

- Em. sao giờ này chưa đi ngủ hả? – anh nhìn cô với ánh mắt khó chịu.

- HAPPY BIRTHDAY!

- Tại sao? Em có biết.....

Chưa nói dứt câu, cô lấy ngón tay đặt lên miệng anh và nở một nụ cười dịu dàng với anh, vội đặt bánh xuống bàn.

- Anh không cần phải nói, không cần phải tỏ ra khó chịu với em vậy đâu, em biết hết em không muốn anh phải đắm chìm trong cái quá khứ đó nữa, mười mấy năm nay anh tự nhốt mình như thế là quá đủ rồi, em muốn thấy anh giống như bao người khác vẫn vui vẻ, vẫn có sinh nhật như thế này biết không?

Những lời cô nói như cô đọng vào trong con người anh, đúng vậy anh không muốn trốn tránh nữa, anh cũng là con người như bao người khác không thể sống mãi như thế này, từ bấy lâu nay đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được cảm giác được tổ chức sinh nhật là như thế nào.

- Cảm ơn em, em nói rất đúng tôi đang tự nhốt mình vào bóng tối quá lâu, cảm ơn em đã kéo tôi ra cho tôi biết thế nào là có người đã quan tâm.

- Vì anh quan tâm em quá nhiều rồi mà, phải không?...hihi thôi thôi nên cầu nguyện rồi ăn bánh đi.

- Mà sao lạ vậy, sinh nhật lần này là lần thứ 28 tuổi của tôi sao nên em cấm lại là số 16. Với lại sao cái bánh sinh nhật nhỏ xíu thế này?- anh nhìn cái bánh tỏ vẻ khó chịu.

Cô nghe thấy vậy thì chỉ mỉm cười, anh thì ra có lúc lại trẻ con thế này trông đáng yêu thật, cô đặt tay lên vai anh rồi nói.

-Hôm nay em cho anh ích kỉ được một mình ăn hết cái bánh này, tại vì là cái bánh đặt biệt nên nó nhỏ đấy thôi, hôm nay làm sinh nhật này cũng coi như

bù đắp sinh nhật lúc 16 tuổi của anh, qua hôm nay thì từ đây trở về sau dù có như thế nào anh cũng phải nhớ sinh nhật của mình anh nhé. Này, cầm lấy đi! Quà em tặng anh đó.

Cô lấy chiếc hộp màu xanh bên trên có một cành hoa oải hương do cô buộc vào, mở nắp ra một mùi hương dịu nhẹ toát lên đưa vào mũi của anh có một lá thư và phía dưới là món quà cô dành tặng anh. Anh mở lá thư ra đọc

“ Anh Tuấn Kiệt, anh có biết vì sao em tặng món quà này cho anh không? Em biết trong lòng anh luôn có những tâm sự, vết thương khó có thể chữa lành, nó đã làm cho tâm hồn anh trở nên lạnh giá đi rất nhiều, em muốn khi anh để cái khăn choàng này bên người thì nó sẽ như một đôi tay mang sự ấm áp lại cho chính anh, anh sẽ không còn thấy con người trở nên băng giá nữa. Và tại sao em lại chọn màu đen? Cũng như em đã nói màu đen tượng trưng cho sự mạnh mẽ, bản lĩnh em muốn anh lúc nào cũng phải như thế, hãy bỏ qua tất cả của ngày hôm qua và bắt đầu cuộc sống mới từ ngày mai anh nhé!HAPPY BIRTHDAY!”

Anh cầm trên tay món quà mà lòng cảm thấy ấm áp vô cùng, chiếc khăn được đan hết tình tể, đẹp hơn rất nhiều lần so với các loại khác bán ở ngoài cửa hàng, ngoài ra nó còn có hương hoa rất đặc biệt không giống với mùi của dầu thơm, không giống với mùi tinh dầu rất khác biệt. Lúc này Will bước vào

- Woa! Cậu chủ, tuyệt thật! đây là quà cô Laura tặng cậu đó hả? nó đẹp thật, ngưỡng mộ cậu quá đi.

- Thế là cậu cũng biết về vụ này! – anh nhìn Will tò vè đáng sợ.

- Huhu! Cậu Henry, em xin lỗi cậu, em không cố ý đâu nhưng tại vì cô Laura quyết tâm quá nên em không thể can được – cậu nức nở.

- Tôi không trách cậu đâu, món quà này không biết cậu chỉ cô ấy mua ở đâu mà đẹp thế, chỉ tôi với. – anh nói với Will.

Lúc này khuôn mặt Will đột nhiên căng ra, Will nhìn cậu với ánh mắt bức bối, cậu đập bàn một cái và hét lên.

-CẬU CHỦ, em không ngờ cậu lại là người vô tình như thế, cậu có biết rằng cô Laura bỏ qua hết bệnh tật thức suốt mấy đêm để đan tặng cậu không? Khi cậu về cô ấy già vờ ngủ, cậu đi rồi cô ấy cố gượng dậy làm nó, có nhiều lần em tính nói ra nhưng nhìn sự quyết tâm của cô ấy em không nỡ, món quà này là vô giá đấy cậu, vì cậu mà cô ấy bỏ ra rất nhiều – Will nói một hơi vô mặt anh.

-Cậu đi ra ngoài đi – anh nói với ve mặt thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngày hạnh phúc của tuần kiệt

“ Thừa bác, con biết bác vẫn luôn tồn tại ở đây, vẫn luôn âm thầm quan sát anh Tuấn Kiệt và hơn hết con biết rằng bác đang lắng nghe con nói. Trong cuộc đời của con phải đối diện với cái chết không phải là điều tồi tệ nhất mà con phải cảm ơn nó vì đã mang anh Tuấn Kiệt đến bên cạnh con, anh ấy chính là một vị thần mà ông trời đã ban xuống để chăm sóc cho con và đó là một điều hạnh phúc nhất đối với con. Dẫu cho quá khứ đã là dĩ vãng nhưng con biết anh ấy vẫn còn bị ám ảnh và cô lập mọi thứ xung quanh nhưng hôm nay anh ấy đã thay đổi, đã từ từ chấp nhận sinh nhật của mình, đã biết cười và ngắm nhìn mọi thứ trong sinh nhật.....bác có thể yên tâm về anh ấy, bác luôn là người mẹ vĩ đại trong lòng anh ấy..... Con ngưỡng mộ bác rất nhiều” – cô nhìn lên bầu trời và nói.

Anh sau khi nghe được những gì Will nói cảm giác đầu tiên là dằn vặt, có lỗi và biết ơn, một lần nữa anh lại vô tâm với người mà lúc nào cũng luôn làm tất cả vì anh, tại sao anh lại không biết đó là do thức hằng đêm để làm ra nó? Cô mong manh, cô yếu đuối những trước mặt anh không bao giờ thể hiện ra. Anh vội vàng cầm chiếc bánh sinh nhật chạy sang phòng cô, anh không muốn bỏ lỡ bất kì thời gian nào nữa, hé cửa ra ánh sáng bên trong phòng rất nhẹ đủ để con người ta thấy được một cô gái đang ngồi trước khung cửa sổ ngược mặt lên trời thì thầm điều gì đó, khuôn mặt hết sức mộng mơ.

- Em đang làm gì đó? Khuya rồi em không định đi ngủ hả? – anh mở cửa đi vào.

Cô bị anh lôi kéo trở về với hiện thực, này giờ cô cứ tưởng như đang được ngồi tâm sự với một người đặc biệt ở thế giới bên kia, anh bắt ghế ngồi cạnh, gió thổi vào làm khung cảnh muôn phần trở nên lãng mạn.

- Em đang nói chuyện với mẹ của anh! – cô mỉm cười.

- Cái gì?.....mẹ.....tôi? sao có thể được?

- Anh không tin à! Mẹ anh đang ở đây thôi, ở trong trái tim anh và còn ở trên kia, anh có thấy những vì sao lấp lánh trên kia không? em nghe người ta nói người đã mất sẽ biến thành những ngôi sao chiếu rọi xuống thế gian soi sáng cho những người mà họ yêu thương nhất!

- Thật ngốc mà! Minh Hạ cảm ơn em rất nhiều, hôm nay là ngày đặc biệt nhất trong cuộc đời của tôi vì có người cho tôi hiểu tôi đã không quan tâm đến tất cả những người xung quanh và chính bản thân của mình.

Minh Hạ cô gái ấy có những suy nghĩ thật ngốc thật trẻ con nhưng những việc cô ấy là hết sức ý nghĩa dành cho anh. Anh nhận ra cuộc đời mình ngoài mẹ ra còn có một người khác quan tâm anh nhiều hơn, Ngự Tuấn Kiệt bây giờ đã yêu Du Minh Hạ mất rồi.

-Này, em nói là em cho phép anh một mình được ăn hết cái bánh này, sao anh chưa ăn nó mà còn mang qua đây làm gì hả? Biết em làm nó mệt lắm không? – cô phòng má lên trông rất dễ thương.

Anh cảm tưởng lên mức một miếng bánh cho vào miệng mình, cảm giác vị bánh lan tỏa ra trong miệng thật ngọt ngào của chocolate, sữa tươi, và chua nhẹ cả mút dâu thật ngon, không ngờ trình độ nấu nướng của cô ấy rất tốt không thua gì Will cả, anh tiếp tục mức thưởng thứ hai nhưng không cho vào miệng mình mà đưa sang cô ý bảo cô ăn nó.

- Tuấn Kiệt, anh có ý gì? Em nói rồi một mình anh ăn hết nó đi.

- Tôi muốn chia sẻ nó đối với người làm ra cái bánh này, cô ấy đã bỏ rất nhiều tâm huyết tình cảm để làm ra nó dành tặng cho tôi, tuy cô ấy cho phép tôi ích kỉ nhưng tôi không thể ăn một mình được, cái bánh này rất ngon nhưng nếu không có cô ấy ăn cùng nó sẽ không còn ngon nữa mà tôi cũng sẽ rất buồn – anh làm mặt tội nghiệp với cô.

- ANH..... thôi được nể tình người ta năn nỉ tôi quá tôi sẽ đồng ý nhận sự chia sẻ của anh ấy vì tôi không muốn bánh của mình làm ra sẽ bị chê dờ!

Và thế là hai người cùng ngồi ăn bánh, cùng ngồi trò chuyện, cùng ngắm sao, họ cùng lưu lại những khoảnh khắc đẹp nhất của cuộc đời thời gian từ từ trôi qua kết thúc ngày sinh nhật cậu anh. Ngày hạnh phúc nhất trong trái tim của Tuấn Kiệt.

Sáng sớm hôm sau.....

- Trời ạ! Sao cái mền hôm nay lại có chút xíu vậy, lạnh quá à..... – cô vừa ngủ vừa cằn nhằn.

Cô dùng hết sức kéo mền qua phía bên mình rồi trùm kín mặt nhưng có một cái cảm giác lạ lạ làm sao ấy, hôm nay cái gối ôm tự nhiên to dùng chiếm hết nửa cái giường, mà tại sao nó cứng ngắt thế này rồi kì thật tại sao lại có cái mùi hương quen quen thế, mà chính xác hơn đó là hương nước hoa của anh, giường của cô đáng lẽ phải có mùi hoa oải hương mới đúng. Để giải tỏa sự tò mò cô lột đầu ra khỏi mền và..... khuôn mặt anh đang hiện lên trong con mắt của cô và.....

- AAAA..... ANH SAO LẠI Ở BÊN PHÒNG NÀY? – cô hét lên và dùng chân đá anh bay xuống đất.

Anh bị một cú bất ngờ đang trong trạng thái ngủ ngon lành bây giờ đang ôm bụng nằm dưới đất, tình cảnh hết sức bi ai có nào ngờ mới sáng sớm đã bị đá như thế muốn gãy xương sống, sao hôm nay đột nhiên cô lại khỏe như thế? Thiệt là tai họa mà

- Sao em... có thể ác độc như thế? Tại tôi qua lạnh quá tôi chỉ muốn nằm đây một lúc ai ngờ lại ngủ quên thật không ngờ sáng nay đã bị em cho một đá văng xuống đất..... chết tôi mất – anh nhăn nhó đáng thương.

Cô thấy thật là có lỗi với anh mà, vì là phản xạ bất ngờ nên cô mới đá anh như thế không ngờ hôm nay lại có một sức mạnh như thế, cô ngồi dậy và đưa hai tay xuống kéo anh lên.

- Anh Tuấn Kiệt, em.....em xin lỗi em không có cố ý đâu, anh đưa tay đây em kéo anh lên nhá...hihi!

Đôi tay anh vươn lên nắm lấy tay cô nhưng anh lại dùng sức kéo cho cô ngã xuống đất cùng anh thế là hai người cùng ở dưới đất.

-Sao anh không đi lên đi mà kéo em xuống đây làm gì? Biết đau không hả?

-Đây gọi là trả thù em đá tôi, có tôi đỡ em xuống em có bị gì đâu, ngược lại phải hỏi tôi có sao không mới đúng.

-Em xin lỗi!

Hôm nay có một điều đặc biệt là hai người được ăn sáng ở ngoài vườn, vừa ăn vừa được ngắm cây cỏ xung quanh, đây là do anh chuẩn bị cho cô nhưng anh lại cảm thấy như cô không quan tâm mấy đến anh chỉ biết chăm chú vô đĩa thức ăn mà thôi, nhưng mặc kệ ngắm cô ăn thôi cũng đẹp rồi.

- Ăn xong em chuẩn bị đi, chúng ta đi đến một nơi.

- Đi đâu?

- Tôi không thể nói được, nếu nói ra sẽ không còn gì là bí mật được.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tại chúng ta quá đẹp đôi

Hôm nay có nhiều điều thật bất ngờ mà, sáng sớm là ăn sáng dưới vườn bây giờ là đi đến một nơi bí mật gì đó. Anh từ trong nhà bước ra điều làm cho người ta chú ý nhất đó là trên cổ anh mang chiếc khăn choàng mà cô tặng anh vào tối qua, trên xe cô cứ ngồi nhìn anh mà mỉm cười.

- Em bị làm sao vậy, cứ nhìn tôi mà cười, mặt tôi dính cái gì trên đó hả?

- Ồ.... Không có, hôm nay anh rất đẹp – cô nhìn anh cười híp mắt.

- Đồ ngốc, tôi biết là em đang nói khăn choàng em đan rất là đẹp phải không?

- Đâu có! Khăn choàng em đan tặng anh tất nhiên nó đẹp rồi.....nhưng mà khi anh mang nó vào thì anh cũng rất đẹp.....hihihi.

Anh nghe nói vậy đột nhiên cảm thấy rất vui trong lòng, khi mang chiếc khăn này cảm giác đầu tiên sẽ là ảm áp sau đó một cái gì đó làm cho con người ta thấy nhẹ lòng hơn, phải chăng đó là hương thơm? Nó làm cho anh nhớ về mẹ mình nhiều hơn, và thực sự trở nên có động lực cho cuộc sống. Đôi khi những thứ dường như rất tầm thường lại trở nên quan trọng, người tạo ra mang trong tâm những điều giản đơn không quá là cầu kì chỉ cho đi công sức và tình cảm thì người được cho sẽ cảm nhận được họ không có đơn độc mà còn có những người khác quan tâm họ.

- Tôi có một thất mắc, em đã cho cái thứ gì vào trong chiếc khăn này mà làm cho nó có một hương thơm đặc biệt đến thế?

- Đó là dùng hoa oải hương tươi ướp vào khăn đấy, hương thơm sẽ thấm sâu vào và sẽ rất nhẹ nhàng có thể thư giãn đầu óc.

Anh gạt đầu rồi tiếp tục lái xe, xe chạy êm êm tự nhiên cô thấy đầu óc từ từ dần ra rồi ngủ đi lúc nào không hay, một lúc sau đột nhiên xe thắng lại làm cô giật mình mở mắt ra thì thấy mặt anh đang kề sát mặt cô.

- Tôi ngại rồi, tôi chỉ tính mở dây an toàn cho em thôi!

- Ừ, em biết rồi, cảm ơn anh!

Bước xuống xe cô chỉ biết tròn xoe mắt nhìn thôi, cảm giác đầu tiên là quá tuyệt vời chưa có nơi nào đẹp như thế này. Một rừng hoa tím rộng lớn, ở giữa có một ngôi nhà màu xám nhưng pha vào đó là tông trắng làm cho nó nổi bật hơn, ngay cả cái cổng cũng rất lạ trên cổng là một cái bảng đề chữ “LOVE” vừa vào tới là cô chạy nhảy khắp nơi làm anh tuột lại ở phía sau.

- Minh Hạ, cẩn thận đó! Em đi chậm lại thôi coi chừng ngã – anh vội vã chạy theo.

- ANH TUẤN KIẾT, lại đây nhanh lên đi ở đây có xích đu này, đẹp quá đi.

Thật sự đây là thật hay mơ? Nơi đây đúng như thế giới thần tiên mà cô từng ao ước được đến từ nhỏ, gió thổi đưa hương hoa vờn trên tóc và áo cô, các đóa hoa tím cứ đua nhau chạm phải tay cô rơi vào chân. Chỗ cô đứng có hai cái xích đu, anh đi đến và nhắc cô ngồi lên.

- Nơi đây là đâu? – cô hướng mắt về phía anh.

- Đây là nhà của ngoại tôi – anh nhìn về phía căn nhà.

- HẢ?...anh nói đây là nhà ngoại anh, vậy trong đó có ông bà ngoại anh? Mau lên, đi chào hỏi họ nhanh lên – cô tính tuột xuống thì bị bàn tay anh giữ lại.

- Không cần, không có ai trong đó đâu! Sau khi mẹ tôi (đưa con duy nhất của họ) ra đi bà ngoại tôi đã trở bệnh nặng và mất sau vài ngày, một năm sau ông tôi vì cô độc và nhớ vợ con cũng đã đi theo họ. Ngôi nhà này giờ đây là kỉ niệm, cuối tuần sẽ có người tới dọn dẹp và là một địa điểm tham quan của mọi người yêu thích hoa.

- Thôi bỏ qua chuyện cũ đi mình đi dạo nhé!

Cô kéo tay anh đi, trong lúc mà cô đang đùa cùng mấy chú bướm thì anh móc ra một chiếc máy ảnh chụp lại những khoảnh khắc này, trông thật tự nhiên pha chút tình nghịch đáng yêu. Anh thích nhất là chụp đôi mắt của cô, đôi mắt tròn, sâu sắc và có những sắc thái biểu cảm hút hồn người đối diện, trong lúc anh mãi mê coi lại hình thì cô đã đứng kế một bên.

- A! Anh dám chụp lên em.....mà chụp cũng đẹp đấy – cô làm anh bất ngờ.

Đúng lúc có một anh chàng đi ngang qua nhìn thấy cô và anh đang cười với nhau làm anh ta lóe lên một ý tưởng.

-Chào hai bạn, có thể cho tôi xin chụp hai bạn một tấm hình được không?

Anh và cô nhí nhau, chụp hình chung ư? Cô chưa kịp nói gì thì thấy anh gạt đầu và đứng lại gần cô cho anh chàng kia chụp hình.

- Đây sẽ là một tấm ảnh tuyệt vời, vợ chồng bạn rất đẹp đôi, chắc các bạn đến đây hưởng tuần trăng mật hả? Cảm ơn hai bạn rất nhiều cầu mong Chúa sẽ đem lại hạnh phúc cho bạn!

- Cảm ơn về lời chúc của anh, chắc chắn là như thế rồi, vợ tôi cô ấy rất ham chơi và thích hoa nên tôi tranh thủ dẫn cô ấy đến nơi đây để đi dạo – anh tươi cười trả lời trong khi cô không nói được câu nào.

Anh vẫy tay chào người kia, quay lại thì bị cô cho một đá vào chân, trông khuôn mặt cô giận, ngượng ngùng, đôi mắt thì liếc anh trông thật sắc.

- NGUYỄN TUẤN KIẾT, anh nói cái gì thế? Vợ? Vợ anh ở đâu ra? Ai là vợ anh?

- Có gì đâu! Mặt em đỏ hết rồi kia, tại chúng ta quá đẹp đôi nên tôi phải nói vậy cho người ta không thất vọng nếu tôi nói sự thật sẽ tội anh ta lắm.

- ANH.....

Anh dắt tay cô vào trong nhà, tuy ngôi nhà này nhỏ nhắn nhưng bên trong bày trí vô cùng đẹp mắt gọn gàng, giản dị tạo cho con người ta cảm giác ấm cúng xung quanh có các dây leo ở nơi đây con người được gần gũi với thiên nhiên, bây giờ cô mới thấu hiểu ông bà anh năm xưa khi sống ở nơi này chắc hẳn rất hạnh phúc. Từ trong nhà bước ra là một cô gái khoảng 15, 16 tuổi gì đó trên tay cầm hũ y nước cam.

- Mời cậu chủ và cô uống nước!

Anh ra lệnh cho cô gái ấy đi vào trong, cô cầm ly nước lên chỉ mới nhấp môi được một chút đột nhiên cảm giác đau đầu dữ dội lại ập đến, trời đất xung quanh bỗng biến thành màu đen, cảm giác như tay chân rã rời như ai lấy búa bổ vào đầu. Dạo là này cơn đau đầu của cô xuất hiện nhiều đợt hơn trước, thuốc anh cho cô uống đã dần không còn hiệu quả thay vào đó mỗi lần bệnh tái phát là một trận vật vã liên hồi để dành lấy sự sống, thời gian đã dần rút ngắn khoảng cách lại con đường đi tới thế giới bên kia đang rộng mở chờ cô. Nhìn cô thật thảm hại tay, tay chân bị co rút lại, mắt không thể mở ra khuôn mặt chan chứa đầy nước mắt.

- Hạ, em bị đau đầu à? Mở mắt ra nhìn tôi đây này, bình tĩnh đi – anh đang cố trấn tĩnh cô.

- Anh đừng nói nữa, em đau đầu lắm!

- Minh Hạ, nghe tôi nói mở mắt ra nhìn tôi này, uống thuốc vào thì em sẽ hết thôi! – anh vừa nói vừa lấy thuốc cho cô uống.

Cho cô uống thuốc xong cơn đau đầu cũng từ từ lắng xuống nhưng cô vẫn còn khá là yếu, ngay lúc này anh cảm thấy có lỗi lắm chỉ tại anh, tại vì chuẩn bị quà sinh nhật cho anh mà cô phải thức suốt mấy đêm, tại vì công việc mà anh không ở gần bên lo cho cô mấy hôm nay, bất giác anh ôm cô vào lòng.

- Bệnh nhân ngốc! Xin lỗi em, em đúng là khờ thật, em tưởng tôi không biết là em thức mấy đêm để làm ra chiếc khăn này tặng tôi hả? Trước mắt em tôi thấy mình thật vô dụng, tại sao em lại suy nghĩ nhiều cho tôi như vậy? em có biết mong manh, dễ vỡ chỉ cần một sơ xuất nhỏ của tôi cũng sẽ tan biến đi theo gió nhưng tôi lại ngăn cản em lần không muốn như thế! Xin em hãy ở yên như thế này đây đừng làm tôi phải lo thêm nữa. Cảm ơn em rất nhiều vì những điều em làm cho tôi.

- Anh là ai vậy? – cô mở mắt ra nhìn anh.

- Em.....em không lẽ nào mới bệnh đã mất trí rồi?

- Tôi nói ai nhập anh thì có, người đang trước mặt tôi là “ông chú bác sĩ xinh đẹp tốt bụng” không chỉ vậy chú ấy còn là một giáo sư nổi tiếng nữa, chú ấy rất tự tin rất bản lĩnh, uống cô tôi cố gắng làm món quà này tặng chú ấy là muốn chú ấy như thế nào hả? mà giờ đây lại đi nói vô dụng trước mặt tôi, thật đáng ghét mà! - cô tròn mắt nhìn anh.

Anh không hiểu cái chuyện gì đang xảy ra nữa, không lẽ cô đã biến thành người khác chỉ sau vài phút?

- Thật ra em vẫn là em, nhưng anh hãy nhớ anh là bác sĩ của em, không cho phép anh nói hai chữ “vô dụng” và thái độ bi quan trước mặt em, nếu không thì tôi sẽ gọi chú là “chú bác sĩ già” đây! Lời cảnh cáo của Du Minh Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Ngụy thanh hương

Sau khi ăn trưa Tuấn Kiệt dẫn Minh Hạ đi dạo, gần đó có một bãi cỏ tương đối rộng anh thả mình nằm xuống dưới đó rồi ra hiệu bảo cô cùng nằm xuống. Trời đã có một chút nắng góp phần nào sưởi ấm, xua tan đi cái lạnh cộng thêm có hương hoa thoang thoảng đâu đó tạo cho con người cảm giác thật dễ chịu, những lúc được gần bên anh cô thấy thật an toàn, thoải mái nhưng có một chút gì đó gọi là thẹn thùng và thích thú rất khác so với lúc ở cạnh Huy Khải.

- Bệnh nhân ngốc, tại sao em lại thích hoa oải hương đến thế? – anh quay sang cô.

- Hoa oải hương à? Thật ra nếu không có sự tình cờ và sự gặp gỡ ấy chắc có lẽ đến bây giờ em không thích hoa oải hương đâu. – ánh mắt cô có một tia

sáng.

- Gặp gỡ? là sao?

Câu chuyện từ nhiều năm trước.....

“- Ba! hôm nay ba dắt con đi đâu vậy ba? nơi đó có đẹp không ba? có búp bê, có nhiều đồ chơi không hả ba?

Cô lúc này chỉ là một bé con năm tuổi tinh nghịch, với đôi mắt tròn đen láy, long lanh, đôi má phúng phính hồng hồng trông cực kì là dễ thương, hễ ai gặp cô cũng đều muốn ngất cái má xinh xinh của cô. Lúc đó cô rất là hoạt bát và nhanh nhẹn, vì là con gái đầu lòng nên ba mẹ cô rất là cưng chiều bảo bối này và cũng chính từ khi sinh cô ra công việc làm ăn, nhà cửa của ba mẹ cô đều thuận buồm xuôi gió nên càng trân trọng sự may mắn mà ông trời đã ban cho.

- Tiểu Hạ ngoan nào, ba sẽ dẫn con đi đến một nơi mà ở đó sẽ có thật nhiều bạn để chơi cùng con – ba cô xoa đầu cô.

Chiếc xe dừng ở cổng một căn nhà to lớn bên ngoài có một tấm biển màu trắng nhưng cô không biết nó đề cái gì, khi hỏi ba thì mới biết được đó là một cô nhi viện tên là “BỒ CÔNG ANH” bên trong thiết kế toàn tông màu trắng tinh khiết, xung quanh toàn bộ là những đứa trẻ vô cùng dễ thương.

- Con có thấy những bạn ở đó không? Các bạn rất dễ thương đúng không con?

- Dạ, ở đó chơi gì mà vui vậy ba?

- Con ở đây chơi với các bạn một lát đi, ba đi vào trong chút nữa ba sẽ ra đón con, nhớ đừng đi đâu đó.

Là con nít mà ai chẳng thế, lúc đầu thì chơi rất vui nhưng một chút là chán ngay, lúc này nhìn lại chẳng thấy ba đâu cô lủi thủi một mình đi tìm ba gương mặt của tiểu Hạ đã sắp khóc, đôi mắt lưng tròng nước. Bỗng cô bắt gặp một người phụ nữ đang đứng suy nghĩ trầm ngâm, hình như là người phương Tây nhưng, đôi mắt nâu nhìn rất sâu, rất đẹp, làn da trắng tinh khiết, cô đi tới lắc cánh tay bà ấy.

- Con gái, sao con khóc vậy? – bà ấy dắt cô ngồi xuống ghế.

- Con không thấy ba của con đâu nữa mà con không biết tìm ở đâu.

Bà ấy ôm cô vào lòng dỗ dành, tại sao lúc này cô có một cảm giác thật ấm áp, không còn thấy sợ như lúc trước.

- Áo cô thơm quá! – cô thích thú reo lên.

- Con thích không? Là hương hoa oải hương mà ta rất yêu thích, hoa oải hương cũng vậy chẳng những thơm mà còn có màu tím rất là đẹp.

- Tiểu Hạ cũng rất thích màu tím và thích hương thơm của cô nữa, nhưng con chưa biết hoa oải hương – cô buồn bã.

Thấy cô như thế bà ấy lấy từ trong túi áo ra một bó hoa oải hương khô nhỏ nhắn và một cái lọ cao cỡ khoảng ngón tay út của cô đặt vào lòng bàn tay của cô.

- Con gái ngoan con đừng có buồn nữa ta tặng con này, bó hoa nhỏ này con có thể đem đặt vào trên đầu giường, còn đây là lọ nước hoa nhỏ giống với hương thơm trên áo của ta, vui lên nhé!

- A thích quá! Con cảm ơn cô rất nhiều, con sẽ giữ kĩ những món quà này và sẽ thích hoa oải hương. – cô reo lên vì sung sướng.

- Hoa oải hương sẽ đem lại may mắn cho con, nó còn có ý nghĩa là thủy chung và chờ đợi tình yêu, những điều lãng mạn và đẹp nhất, lớn lên ta nghĩ con sẽ là một cô gái đẹp và lương thiện, ta cầu mong hạnh phúc sẽ đến với con. Ta yêu con! – bà ấy nhìn cô với ánh mắt nhân hậu

Thật sự mà nói đối với một cô bé năm tuổi thì những điều như thế thì sẽ mơ hồ, nhưng người phụ nữ mà cô gặp lại cho cô một loại cảm giác đặc biệt rất là ấm áp gọi cảm hứng cho cô gái tiểu Hạ yêu thích loài hoa này. Khi lớn lên và hiểu chuyện cô mới từ từ suy nghĩ sâu sắc hơn về những điều bà ấy nói: may mắn, thủy chung, chờ đợi tình yêu.”

Tuấn Kiệt nghe cô kể xong có một sự quen thuộc gì đó trong đây, trong đầu anh bây giờ bao nhiêu là dấu chấm hỏi, tại sao lại như thế? Người phụ nữ mà cô ấy đã gặp rất giống với.....

- Rồi ba em có tìm được em không? – anh hỏi.

- Đương nhiên là được rồi, nếu không thì sao em có ở đây với anh. Nếu mà năm đó em bị bỏ ở đó thì chắc có lẽ bây giờ em đã trở thành quản lí ở cô nhi viện đó rồi cũng nên – cô cười.

- Em nói lúc đó cái cô nhi viện đó tên gì?

- BỒ CÔNG ANH!

Gương mặt anh đột nhiên bị biến sắc đi, “bồ công anh” cái tên đó cứ đảo qua đảo lại trong đầu anh, trên đời này không lẽ lại có một sự sắp đặt lớn đến

thế chứ, điều anh cần làm bây giờ là phải đi xác minh một sự thật. Vóc dáng cao to bật dậy, bàn tay anh nắm lấy tay cô kéo cô đứng dậy cùng trước con mắt khó hiểu của cô.

- Anh làm cái gì vậy?

- Đi!

- Cái gì? Đi? Đi đâu? – cô không hiểu được chuyện gì đang xảy ra với anh.

- Tôi cần xác thực một chuyện, đi đến đó rồi em sẽ tự hiểu!

Hai người nhanh chóng rời khỏi nơi xinh đẹp này, chiếc xe lăn bánh lao đi mất hút, tốc độ chạy xe của anh đang rất gấp gáp như chậm một chút nữa là sẽ chết, cô ngồi kế bên cũng không dám nói một câu nào lặng lẽ quan sát biểu cảm của anh. Chỉ là một câu chuyện năm xưa thôi sao anh kích động đến thế? Xe đột ngột thắng gấp làm cô ngã về phía trước cũng may có anh lấy tay đỡ lấy đầu cô nếu không thì với cái tính lơ tợ mơ của cô chắc cũng có một bông hoa để lại trên trán.

Anh bước sang mở cửa xe cho cô, hai người cùng đi vào một con đường nhỏ xung quanh cây cỏ đung đưa theo gió, đi đến dừng lại một nơi mà không thể nào ngờ anh có thể dẫn cô đến nơi đó có một vài cây bồ công anh lác lác và hai ngôi mộ. Một bên là mộ của một người có gương tựa anh, nhìn sang ngôi mộ thứ hai thì cô chỉ biết đó người, gương mặt trong hình là..... phía dưới còn khắc tên là “Nguyễn Thanh Hương” cô xoay đầu quay qua nhìn anh, đôi môi cô đã run run lên khó khăn lắm mới mở miệng ra được.

- Anh Tuấn Kiệt..... a.....n.....h nói gì đi.....sao có thể như thế được chứ? – hai giọt nước mắt trong veo rơi xuống

- Đây là mẹ tôi – anh không nhìn cô mà nhìn vào di ảnh của mẹ anh.

Cô buông mình ngồi xuống kế bên, thực sự từ trước đến giờ cô vẫn luôn ao ước được nhìn thấy mẹ anh, chắc hẳn bà ấy rất là tuyệt vời hôm nay điều đó cô đã được toại nguyện. Nhưng trở về câu chuyện từ mấy năm trước từ một cuộc gặp gỡ định mệnh ấy cô luôn muốn tìm lại người phụ nữ ở cô nhi viện đơn giản chỉ nói một “Lời cảm ơn” từ đáy lòng vì người đã đem cái đẹp cái ý nghĩa sâu sắc đi vào tâm hồn của cô, đã nguyện cầu sự may mắn đến với cô nhưng thật đau lòng khi người đầu không thấy chỉ thấy được di ảnh còn sót lại trên thế gian này.

- Vậy là nghi ngờ của tôi hoàn toàn đúng, người phụ nữ em gặp từ mười mấy năm trước không ai khác chính là mẹ tôi? – anh ngồi xuống cạnh cô.

Đôi mắt cô thần thờ nhìn ảnh của mẹ anh mà gật đầu, thật ra năm đó mẹ anh đã phát hiện ra bệnh của mình nhân lúc bà còn khỏe nên về lại quê hương của ba anh xây một cô nhi viện coi như làm một điều có ích cho xã hội. Còn việc đặt tên nó là “BỒ CÔNG ANH” cũng do sở thích ba anh, ông rất thích loại hoa này nó tinh khiết, mỏng manh, nhẹ nhàng, nó có thể tung bay theo gió đi khắp nơi lưu lại những tia hi vọng cho từng vùng đất, ông ấy cũng nói rằng mẹ anh cũng giống hoa ấy rất là nhẹ nhàng, dịu dàng bởi vì thế ba mới yêu mẹ.

Sau một thời gian mất tích, Sanhi đã quay trở lại với một nỗi buồn....hihi. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Phải làm sao?

Đúng là một cái duyên khéo sắp đặt đã lâu, mười mấy năm trước cô gặp được mẹ của anh, “ta gặp nhau” đã đưa Hạ gặp Kiệt nhưng tưởng chừng như lạc mất nhau rồi số phận của họ lại tiếp tục kéo dài trong tình trạng là bác sĩ và bệnh nhân. Có đến được với nhau hay không đều là do sự nắm bắt của cả hai.

- Em đừng khóc nữa, tôi nghĩ mẹ tôi hôm nay gặp lại em bà ấy vui lắm rồi! – anh lúc này rất bình thản.

- Em không cảm thấy buồn nữa, em cảm thấy trân trọng hơn những thứ mẹ anh đã tặng cho em. Lúc trước những khi tuyệt vọng em đều mang ra ngắm như lấy lại sức mạnh mà tiếp tục bước đi.

- Hạ ngọc! em thật giống mẹ tôi, có khi tôi nghĩ em là con gái bà ấy giống hơn cả tôi. – anh xoa đầu cô.

- Sao chứ? Anh đang ganh tị đó hả? phải chỉ được làm con gái mẹ anh cũng rất tốt.

Anh lúc này tự dưng bị ngẹn lời, phải cô ấy rất giống mẹ anh ngay cả số mệnh cũng giống như thế, cùng bị một căn bệnh kết thúc cuộc đời, những khác một điểm hôm nay đã có Nguyễn Tuấn Kiệt này thì anh sẽ dùng đôi tay từng không giữ được mẹ anh để kéo cô lại.

- Nguyễn Thanh Hương! Tên mẹ anh rất đẹp!

- Là tâm nguyện của mẹ tôi, ba tôi đã đặt cho bà cái tên ấy “Hương” lấy từ tên loài hoa bà yêu thích, chữ lót là “Thanh” có nghĩa là dịu nhẹ.

Gia đình anh thật đặc biệt nếu không phải từng người trong số họ đã bỏ anh đi thì chắc bây giờ anh đã là người hạnh phúc nhất thế gian. Ngồi được một lát thì cả hai cùng ra về, lúc đi cô vẫn còn lưu luyến mãi gương mặt ấy nhưng vì thời gian đã trễ rồi nên anh đành lúi cô đi về lúc trên xe cô quay sang hỏi anh.

- Anh Kiệt, ngoài đôi mắt và màu tóc giống mẹ ra, anh còn điểm nào giống nữ không? – cô đang nghịch tóc mình.

- Có, tóc xoắn – anh hơi do dự nhưng cũng trả lời.

- Hả? đâu có đâu, tóc anh bình thường mà – cô chuyển sang vò đầu anh.

- Tại lúc đi cắt tóc tôi bảo người ta là cho thẳng ra, con trai để tóc xoắn trông kì chết đi được – anh nhăn mặt.

Trông khi nhìn cái mặt anh thì cô đang dần dần tưởng tượng ra anh bây giờ đành là một biểu tượng nhan sắc trong bệnh viện, biết bao cô y tá ngưỡng mộ chết lên chết xuống nếu để tóc xoắn che khuất mặt, cái đầu lúc nào cũng rối tung sẽ trông tức cười chết mất đi được, làm cô cứ ôm bụng mà cười ngoặc ngoẹo.

- Anh Tuấn Kiệt, theo ý kiến riêng của em á thì anh nên để tóc xoắn đi, một bây giờ là thế với lại để vậy trông sẽ giống người rùng hơn đó mới là phong cách – cô lại ôm bụng cười.

- Em dám.- anh đang nhíu mày khó chịu.

Do hôm nay đi chơi về mệt quá nên tối đó cô ngủ rất say, sáng lại còn dậy hơi bị muộn. Cô lếch từ từ xuống đất rồi là vệ sinh cá nhân, đi xuống nhà chẳng thấy bóng dáng ai cả và chẳng thấy anh ở đâu, cô đi vòng vòng một lát đến quán cà phê.

- Cô Laura cô dậy rồi đó hả? – bà John từ trong bước ra.

- Vâng! Chào bà, chào dậy rồi mà trong nhà chẳng thấy ai kể cả anh Henry. – cô lại bàn ngồi xuống.

Cùng lúc đó phía bên trong xuất hiện tiếng nói lãnh lút cầm theo một đĩa bánh chạy ra.

- Em gái, em dậy rồi sao? Cậu Henry đã đi đến bệnh viện rồi một lát cậu về, anh ra đây lấy ít sữa là bánh. Này ăn đi! Đây là bánh Crepe.

Bánh Crepe là một loại bánh của Pháp, bánh có lớp vỏ nóng hôi thơm lừng mùi bơ sữa, bên trong có lớp nhân tùy theo sở thích của bạn, Will đã làm nhân dâu tây tươi vì cậu biết cô rất thích loại trái cây này, cảm giác khi thưởng thức nó đúng là rất tuyệt sẽ rất tuyệt hơn nếu được uống một một ít cà phê những rất tiếc thứ này đã bị anh cấm từ lâu.

- Thật tuyệt vời nha anh Will, ở đâu có anh nấu ăn cho mỗi ngày là niềm hạnh phúc to lớn đấy. – cô cười tít mắt.

- Vậy mà cậu chủ lúc nào cũng chê anh phiền phức, hôm nay được Laura khen anh rất vui – Will hớn hờ.

- Không có đâu, anh ấy lúc nào mà chẳng vậy. Mà nè trái cây ở đây lúc nào cũng tươi ngon thật, anh mua nó ở đâu vậy Will?

Tất cả nhìn cô rồi cười, ở nơi đây không phải mua bất cứ thứ gì cả vì đã có một nguồn cung cấp sẵn chỉ cần đến và lấy về.

- Anh không mua ở đâu cả, những thứ em đang ăn đều là từ trang trại mang về!

- Trang trại? ở đây có trang trại ư? – cô rất ngạc nhiên.

- Không phải ở đây mà phải đi một quãng đường ngắn mới tới được chỗ đó. Ngày mai ở đó sẽ thu hoạch một số loại nông sản, anh sẽ đi đến đó cùng thu hoạch sẽ rất vui đó Laura! – về mặt của Will đang vui sướng.

Hai mắt cô lúc này đang sáng lên, trang trại ư? Trước đây khi xem ti vi cô thường thấy các trang trại ở bên nước ngoài đều rất là đẹp, nơi đó trồng vô số các loại rau, trái cây, thực phẩm. cô cũng ước ao một lần được trải nghiệm, được tận mắt chứng kiến người ta thu hoạch thú vị biết nhường nào.

- Anh Will! Mai chờ em đi với nha? – cô nín áo Will.

- Hìhì.nếu có Laura đi thì chắc sẽ vui lắm.nhưng.- ánh mắt cậu e dè.

- Nhưng sao hả anh?

- Cậu Henry, cậu ấy biết có cho em đi không nữa, nếu cậu ấy không cho thì.

Phải làm sao đây? Câu hỏi này đang làm cô nhức óc vô cùng, có thể anh sẽ cho cô đi nhưng cũng có thể anh sẽ nổi cơn lên bắt cô ở nhà thì sao? Nếu cô mà trốn anh đi thế nào Will cũng bị anh làm cho bầm dập còn cô chắc sẽ bị anh cấm túc luôn mất.

- Anh Will yên tâm, em sẽ thuyết phục Henry cho em đi mà! – cô nói với cậu.

Cô ăn xong thì ở ngoài quán cà phê luôn vừa suy nghĩ vừa phụ giúp dọn dẹp. Trưa trưa đang ngồi trò chuyện cùng bà John thì thấp thoáng thấy xe của anh đi vào, cô vội vã chào họ rồi đi vào nhà, anh đi vào phòng thì cô cũng vừa vào tới và chạy tọt lên phòng của anh.

Đứng trước cửa phòng mà cô cứ như tên trộm vậy cứ hé hé cửa nhìn không dám vào đi qua đi lại trước phòng anh để suy nghĩ chiến thuật. Anh vừa về là ngồi ngay vào bàn làm việc đọc tài liệu vì hôm nay anh nhận được cuộc gọi của trợ lý phải giải quyết mớ công việc này, nhưng hình như trước cửa phòng có tiến động, có bóng ai đi qua đi lại nhìn sơ qua là anh đoán được ai rồi.

- Em tính làm thám tử đấy hả? – anh đang đứng gác tay vào cửa.

- Đâu có, em chỉ là...muốn hỏi anh một chút chuyện thôi! – cô bước vào cùng anh.

Anh hôm nay trông thật nghiêm chỉnh, gương mặt thì không chút biểu cảm lạnh không thể tả, phải chăng lúc anh tập trung làm việc thì như thế này. Cô cảm thấy cơ hội mà anh gật đầu thì ngày càng thấp, sao nhìn cô bây giờ giống một con bé còn anh thì giống phụ huynh của cô hơn đó nhưng Minh Hạ cũng 18 tuổi rồi đâu còn nhỏ gì nhất định phải mạnh mẽ lên.

- Em muốn nói cái gì với tôi? – giọng anh vang lên phá tan sự im lặng.

- Thật ra là..... thật ra là..... là..... - cô vẫn chưa nói được.

- Thật ra là em muốn nói cái gì? – anh mất anh nhì thẳng sang cô.

Phải làm sao? Phải làm sao? Ai giúp tôi? Rốt cuộc cô vẫn chưa có nói ra được, chỉ một câu đơn giản thôi sao mà khó vậy.

- Ngày mai anh cho em đi đến trang trại nha? – cô khó khăn lắm mới nói được.

- Đến đó làm gì? – anh lạnh nhạt.

- Thì đến đó coi người ta thu hoạch sẽ rất vui đó.....hihi, anh cho em đi nha? – cô cười với anh.

Anh ngồi suy nghĩ một lát rồi nói một câu dập tan hết hi vọng của cô

- KHÔNG THỂ ĐI ĐƯỢC!

- TẠI SAO? Không lẽ anh tính nhốt em ở nhà luôn đó hả? đi đến đó thì có gì đâu mà không cho người ta đi? – cô bắt đầu phát bực.

- Mai tôi không rảnh để chở em đi, tôi có việc cần giải quyết.

- Tương gì, anh không rảnh thì anh Will chở em đi cũng được mà!

- Tôi không an tâm, tôi nói không được là không được ngày mai ở nhà, tôi có việc rồi em về phòng nghỉ đi.

Thật ra anh cũng muốn cho cô đi lắm chứ nhưng anh phải giải quyết cái mớ hỗn độn này rồi làm sao chở cô đi được, để Will chở cô đi anh cũng không anh tâm lắm vì cậu ta mà gặp mấy thứ hoa quả gì đó thì có mớ cậu ta mới quan tâm đến xung quanh, rồi nhờ bệnh cô tái phát rồi không có anh tính sao?

Cô lủi thủi bước ra, mặt buồn xo không thèm nhìn ai, Will cũng đã nghe toàn bộ câu chuyện nhưng biết làm sao? Tính cậu chủ đã quyết vậy thì khó ai mà thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Anh ở đâu? em cần anh!

Vì tức anh quá nên suốt cả buổi chiều Minh Hạ luôn ở trong phòng không thèm ngó tới ai tâm trạng vô cùng không tốt, đến tối thì nhờ Will đứng cả buổi năn nỉ mãi cô mới chịu bước ra ăn tối, đến bàn cô không nhìn anh một cái, không nói gì với anh chỉ ăn qua loa có mấy muỗng rồi đi lên phòng. Anh thấy vậy cũng rất xót trong lòng cực kì khó chịu, mọi bữa khi ăn cơm cả hai đều không ngừng cười nói vậy mà hôm nay lại như thế, điều đó làm anh phải suy nghĩ lại.

- Alo! Jun, hủy hết tất cả các cuộc họp ngày mai cho tôi. – giọng nói lạnh lùng mang đầy uy quyền.

- Chủ tịch nói gì ạ? Ngày mai chẳng phải đã tới lần họp định kì với lại anh còn phải đi bàn về hợp đồng tập đoàn kí kết với đối tác trong một năm sao giờ lại... – anh trợ lý có vẻ rất bất bình.

- Mai tôi bận, các cuộc họp thì hủy hết, còn vụ hợp đồng gọi tổng giám đốc đi thay tôi, tôi không tin là bên kia không kí. Cứ làm theo lời tôi. – giọng nói

đầy quả quyết.

- TÚT.....tút.....tút – và bên kia chỉ nghe thấy như thế.

Sáng sớm mặt trời đã lên cô vẫn còn cuộc mình trong cái mền tâm trạng cũng vẫn thế, anh dù sao cũng là một con người quá cố chấp chỉ một chuyện đơn giản thế mà cũng không cho nên cô kiên quyết không nói chuyện với anh nữa. Tự nhiên có người đi vào giờ mền cô ra.

- Bệnh nhân ngốc sao hôm nay em ngủ trưa vậy? Ngồi dậy đi!

Anh đang đứng trước mặt cô nhìn thấy cái mặt đáng ghét đó là cô bắt đầu phát bực nên kéo chăn trùm kín mít.

- Em không dậy là tôi đi trang trại chơi bỏ em ở nhà một mình đó, em dậy không? – anh ghé sát vào mặt cô.

- THẬT KHÔNG? Anh không gạt em chứ? – cô vui mừng lộ đầu ra nhìn anh.

- Thật! Ngồi dậy thay đồ đi rồi tôi chở em đi. – anh kéo cô ngồi dậy.

Bắt đầu từ lúc đó mặt cô đầy nụ cười nhưng đầu để ý rằng gương mặt ai kia đang đầy mệt mỏi do thức suốt đêm qua giải quyết đồng công việc để có thời gian đưa cô đi chơi. Khác với bình thường hôm nay Hạ không mặc váy nữa thay vào đó là áo len kết hợp với quần jean giày bata trông vô cùng năng động nhưng cũng không mất đi vẻ dịu dàng, đang định bước ra ngoài thì chân của cô không thể nào nhấc đi được nó đang bị tê làm cô phải ngồi bệch xuống sàn nhà, đúng lúc đó Will đi ngang.

- Laura em bị làm sao thế? – Will vội vàng chạy lại trong khi cô đang ngồi đánh vào cái chân mình.

- Huhu....anh Will ơi cái chân của em tự dưng nó không đi được, em sợ anh Henry không cho em đi nữa quá. – cô đang sợ

- Không sao đâu, để anh xoa chân một lát là hết thôi.

Anh chuẩn bị xong định sang phòng cô gọi cô đi nhưng vừa tới cửa thì thấy được cái cảnh tượng này, tại sao lại có thể thân mật với một đứa con trai khác như thế? Trong lòng anh như một ngọn lửa.

- Hai người đang làm cái chuyện gì vậy? – anh dựa vào cửa.

- A! cậu chủ, cô Laura đang bị tê chân, em chỉ giúp cô ấy thôi. – Will vội tránh xa cô ra.

Anh bước đến cầm lấy chân cô làm động tác giống như vật lý trị liệu, lúc này chân cô tự dưng bình thường trở lại cảm giác thật sự rất là dễ chịu, cô đứng lên đi lại mấy cái nụ cười bây giờ lại nở trên môi.

- Đi thôi anh, không thôi sẽ trễ mất đấy! – cô kéo tay anh.

Trên xe anh vẫn không thấy thoải mái, hình ảnh lúc nãy của cô và Will lại xuất hiện, tại sao cô bị như thế lại không gọi anh? Phải chăng cô thích Will? Anh không quan trọng trong lòng cô dù gì anh cũng chỉ là bác sĩ của cô khi cô hết bệnh sẽ rời xa anh, bình thường cô và Will hai người rất thân cũng có thể như là như vậy.

Trước mặt Minh Hạ bây giờ thật sự là một cái trang trại rộng lớn, cô rất háo hức được đi vào bên trong. Anh vẫn đang khó chịu khi thấy Will tung tăng đi kể cô hình như hai người nói chuyện rất là vui vẻ, một cô gái từ trong trang trại bước ra tươi cười chào đón anh.

- Cậu Henry! Cậu tới rồi, em đang chờ cậu tới, lâu lắm rồi cậu mới trở lại đây.

- Chào Zoe, lâu quá cũng không gặp!

Nói xong anh cùng cô ta đi trước bỏ mặt Will và cô một quãng khá xa, nhìn thấy hai người nói chuyện vui vẻ thân mật thế cô có một cảm giác nhói lòng.

- Cô ta là ai thế anh Will? – cô thắc mắc quay sang cậu.

- Cô ấy là Zoe, là người làm trong nhà nhưng Zoe rất thích cậu chủ, cô ta là một người hóm hỉnh và thường hay làm phiền cậu chủ nên cậu điều cô đến đây quả lý cái trang trại này. Em thấy không rõ ràng cô ta đâu có xem chúng ta ra gì bám lấy cậu chủ bỏ đi một nước. – Will tỏ vẻ tức giận.

Thực sự nếu biết thế này thì cô không đi đến đây làm chi mà chứng kiến cái cảnh tình tứ này, thực sự sai lầm mà, tự nhiên cô thấy ghét con nhỏ đó ghét càng ghét anh hơn đã đi rồi mà dám bỏ cô đi theo vui vẻ với con đó. Will dẫn cô đi xung quanh nơi đây trông đủ loại nào là dâu tây, nho, ngũ cốc và có cả cà phê rất đặc biệt nữa, còn nhiều loại khác mà không kể hết cả thì vừa đi vừa ngắm còn Will thì lượn hết chỗ này đến chỗ kia.

- Laura, anh qua kia hái chút đồ em cứ đi chơi đi một lát anh sẽ kiếm em nha? – mặt Will rạng rỡ.

- Ủ, anh đi đi em ở đi một mình được rồi.

Cô vẫy tay chào cậu đi một mình mà tâm trạng buồn biết bao, ước gì có anh đi cạnh bên nhưng mà chắc giờ này anh đang ở bên cô ta, anh thích cô ấy? anh không thích đi cùng cô như thế ư? Anh đã hết quan tâm bệnh nhân này rồi! trái tim cô đau nhói, một giọt nước mắt đã rơi....

Còn anh, thực sự thì anh không thích đi cùng Zoe tí nào cô ta cứ tạo dáng liên tục trước mặt anh làm anh thực sự khó chịu nhưng vì anh muốn xem thái độ của Minh Hạ như thế nào nên mới đi cùng cô ta. Mặc dù vậy nhưng thấy cô có tìm anh đâu cứ đi với Will suốt, anh rất muốn tìm Minh Hạ, cảm giác được gần bên cô, được nhìn thấy nét mặt rạng rỡ của cô, được xoa đầu cô, được ngất mũi cô,... Rất ấm áp, nhưng mọi thứ đã thay đổi, giờ đây phải ngồi uống nước nhìn mặt Zoe.

- Cậu chủ, cậu ngồi đây uống nước em ra kia chỉ người làm thu hoạch lát nữa em vào! – Zoe nhìn anh.

- Cô cứ đi đi, tôi ở đây được mà. – anh nói những trong lòng mừng thầm.

Mọi người ở đây rất thân thiện, họ thu hoạch nông sản một cách hăng say, đi đến đâu cô cũng nhận được lời chào của họ. Phía trước mặt cô xuất hiện một gương mặt đùng đùng sát khí đó là Zoe.

- Cô thật là lười biếng, cô nhìn coi mọi người đang làm việc cực nhọc trong khi đó cô thì đi chơi. Làm việc ngay cho tôi! – Zoe quát vào mặt cô.

- Tôi...tôi – cô không biết nói sao.

Chưa dứt lời cô ta lòi cô đến cái đồng dâu tây mới hái xuống bắt cô phân loại nhưng mà cô đâu có biết làm sao, con ả đó còn bắt một đĩa khác vừa làm vừa canh chừng cô. Trời thì nắng nhưng cô không có nón, gió thì thổi bụi thì cứ liên tục bay vào mặt và mắt với lại người cô vốn yếu ớt nữa nên không làm nổi chuyện gì.

“Huhu...hic...hic... Tuấn Kiệt anh đang ở đâu, mau lại cứu em với, em thật sự không làm nổi nữa rồi.huhu anh đang ở đâu? Anh lại đây với em đi, mệt lắm, em cần anh lại và chửi vào mặt con nhò kia và công em đi.... Em chịu hết nổi rồi.” – cô thầm nói.

Cô cứ vút loạn xạ mấy cái trái dâu, mặt cô thì lấm lem, tay thì đỏ lên hết. Có lẽ cô sắp ngã rồi, Will từ đâu chạy đến.

- Laura...Laura em đang làm cái gì vậy? trời ơi sao ra nông nỗi này, mặt em sao bẩn vậy? – cậu suýt không nhận ra cô.

- Will cậu đang làm gì thế? Đây là con người làm cậu dẫn đến mà sao không cho cô ta làm việc? Người làm mà cũng già vờ yếu ớt – Zoe khinh bỉ.

- Sao cô dám nói Laura.....

Will chưa kịp nói hết câu thì Minh Hạ ngóc đầu dậy hét lớn.

- ANH TUẤN KIỆT, ANH ĐANG Ở ĐÂU? MAU LẠI ĐÂY CỨU EM VỚI, EM CHỊU HẾT NỖI RỒI, ANH TUẤN KIỆT EM ĐANG RẤT CẦN ANH.(cái này là cô nói tiếng Việt nên mấy người kia sẽ không hiểu cái gì hết)

- Con người làm kia cô muốn gì?, làm việc đi ở đây ai cho cô tùy tiện la hét lung tung thế? – Zoe càng quát lớn hơn.

Bỗng nhiên từ phía sau xuất hiện tiếng bước chân, có một bàn tay kéo cô dậy rồi bế xốc cô lên tựa vào thân hình vững chắc, người đó chính là anh Tuấn Kiệt chứ ai! Cô như được cứu thoát từ địa ngục trở về. Anh nhìn thẳng về phía Zoe với ánh mắt sắc bén đe dọa.

- Zoe! Tôi cảnh cáo cô, cô có biết cô vừa làm một việc hết sức ngu xuẩn. Chuyện thứ nhất: Cô ấy không phải người làm mà là vợ tôi tức cô chủ của cô. Chuyện thứ hai: cô chưa có sự cho phép của tôi đã bắt Laura làm việc nặng nhọc trong khi thể trạng cô ấy rất yếu, nếu có chuyện gì tôi sẽ không tha cho cô. Lời cảnh cáo của tôi sẽ không nhẹ đâu.

- Cậu.....chủ - Zoe cứng họng.

Chương này tội nghiệp Minh Hạ quá! Sắp tới Sanhi sẽ đăng truyện thường xuyên hơn vì gần hết nghỉ hè rồi. Mong mọi người ủng hộ nha! ^....^

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Anh đừng chết

Tuấn Kiệt quay lưng bước đi chậm rãi trước sự ngỡ ngàng và cảm xúc của con ả Zoe, Minh Hạ được bao bọc trong đôi tay anh tâm tư có phần lắng xuống cảm thấy rất êm dịu có chút vui trong lòng im lặng để tùy anh đưa đi. Bước chân dần nhẹ lại và dừng trước một căn nhà bằng gỗ anh đặt cô ngồi xuống ghế, rút miếng khăn giấy trên bàn lau nhẹ trên mặt cô.

- Lúc này ai mượn anh nhận tôi là vợ anh? Anh thích nhận bừa quá rồi đấy, đây là lần thứ hai! – giọng nói của cô vẫn còn tức giận.

- Tôi nói rồi tại chúng ta đẹp đôi quá làm gì? Chẳng phải lúc này em gọi tên tôi rất lớn sao còn nói rất cần tôi, em dám chối cãi? – mặt anh ghé sát lại mặt cô.

Lúc cô gọi tên anh cũng là lúc cô thất vọng nhất, cần anh nhất bây giờ anh không những không biết hối lỗi tội bỏ mặt cô còn đem, chuyện này ra bắt bẻ cô quá đáng lắm rồi. Gương mặt Minh Hạ lúc này tự dưng nóng lên, tim đập liên tục, cô đứng dậy định bước đi.

- Em đi đâu nữa đó? – anh níu cô lại.

- Đi rửa mặt! rửa mặt cho sạch đó biết không? Tôi bị người làm thân yêu của anh hành hạ ra nông nỗi này nè, hài lòng chưa? Anh lau mặt cho tôi chưa có sạch- cô lấy tay chỉ vào mặt mình.

Chưa kịp bước đi thì lại ấn cô ngồi xuống ghế, anh vòng qua ngồi xổm xuống cột dây giày lại cho cô, nhìn anh trong lúc này thật tuyệt vời, khuôn mặt chăm chú cột giày rất là hoàn mỹ. Cô đứng dậy còn nhún nhún vài cái để coi anh cột có chắc không rồi mỉm cười chạy vào trong.

Ở ngoài này anh đang ngồi phúi lại cái áo thì một nhân vật đặc biệt xuất hiện, à ta đứng ở bên ngoài đã thấy hết, đôi mắt hết sức gian tà, đôi tay đang nắm chặt vì tức giận đã buông lỏng ra nở một nụ cười đi vào ngồi cạnh anh không ai khác đó là Zoe.

- Cô còn vào đây làm gì nữa? Laura. à không vợ tôi thì thấy cảnh này sẽ không tốt đâu, tốt nhất cô nên dừng lại ngay. – anh tỏ vẻ khó chịu.

- Henry! Chẳng lẽ tình cảm em dành cho anh bấy lâu nay anh không hề hay biết? em đã đợi anh rất rất lâu rồi! – vẻ mặt giả tạo đến khó tin.

- Cô có thôi ngay không? Tôi đã nói trong trái tim tôi chỉ có cô ấy, bao năm qua cô không hề tồn tại đối với tôi.

- Tại sao chỉ vì nó mà anh phủ phàng tình cảm của em. nhưng I LOVE YOU! – Zoe ôm chặt anh.

Minh Hạ chỉ mới bước ra định vội chạy lại đưa nước cho anh uống nhưng một bức tường vô hình đã ngăn cô lại, tại sao chứ? Vừa bước ra đã thấy được cái cảnh tượng này rồi còn nghe được người kia nói với anh là “I LOVE YOU” chỉ mới có ít phút trước anh còn bảo vệ cô, còn bế cô vào lòng, giờ đây lại trong tay một người con gái khác. Trái tim cô như muốn nổ tung ra, cảm giác bị lừa dối thật sự rất đau, rất khó chịu, chai nước trên tay cô bất lực rơi xuống tạo ra một tiếng động khiến hai người kia giật mình.

- Minh Hạ. em. – anh bị bất ngờ.

- Tuấn Kiệt anh diễn đủ chưa? Tôi không ngờ cục diện lại nhanh thay đổi đến thế, lúc trước anh còn bảo vệ tôi bây giờ lại ôm con ả kia. – cô cười lạnh lẽo.

- Em đừng nghĩ như thế. tôi.

- Không có gì là không thể, tôi có mắt, tôi có tai tôi biết, anh không cần nói nhiều gì với tôi nữa lo mà tận hưởng với cô ta đi. – cô ngoảnh mặt làm ngo bước đi.

Anh nhanh chóng chạy đi theo nhưng bị một cái vật cản kéo lại đó chính là Zoe à ta cứ nắm chặt tay không buông, đôi mắt rung rung giả dối. Nhưng bây giờ anh đã xác định Minh Hạ người con gái quan trọng nhất đời anh không thể để một đứa không liên quan từ đâu đến như Zoe phá hoại, anh lập tức hất cô ta đi với một lực rất mạnh làm cho cô ta bị một cú nhào đầu điên.

- CÚT NGAY KHỎI ĐÂY CHO TÔI! – vẻ mặt anh không thể không đáng sợ hơn.

- Nhưng anh có thể tuyệt tình như vậy? cô ta dù gì cũng đã đi rồi anh hãy cho em cơ hội để chúng ta được bên nhau. - à ta lên tiếng anh càng tức giận.

- Cô có im và cút khỏi đây cho tôi không? Tôi cho cô 10 phút mau dọn dẹp biến khỏi mắt tôi nếu tôi còn thấy cô thì hậu quả đừng trách tôi.

Anh lập tức chạy nhanh đi tìm Minh Hạ không biết giờ này cô đang ở đâu? Trang trại thì rộng lớn cũng khó mà tìm nhưng cũng rất may ông trời động lòng thương xót cô đang ngồi ở một góc cây lớn và đang nói cái gì đó rất nhỏ gương mặt thấm đầy nước mắt.

“Thật quá đáng, anh sao có thể tàn nhẫn với em như thế? Anh có biết em đau lòng lắm không? Tại sao mình ngu ngốc đâm đầu đi xin xỏ anh ta đến cái nơi quỷ quái này thế? Rồi còn con ả đó nữa, chưa bao giờ mình cảm thấy đau lòng đến vậy, từ trước đến nay mình chưa như thế? Phải chăng đã thích anh anh ấy mất rồi!” – cô ngồi tâm sự với lòng.

- Anh cột giày cho tôi thì tôi tháo hết.tháo này.tôi ghét anh đến chết! – cô vừa nói vừa làm

Từ đằng xa Will hồi hải chạy để nhưng cái tính chậm chậm của cậu càng cố thì càng chậm phải một lúc cậu ta mới chạm được tay cô, gương mặt cậu ta mếu máo.

- Laura à, đi với anh không đi sẽ không kịp nữa. cậu chủ - Will nói không nổi.

- Đi đâu? Có chuyện gì mà quan trọng? anh ta thì có việc gì liên quan đến em? - vẻ mặt thờ ơ.

- Sao em vô tâm vậy? Cậu chủ vừa bị té đập đầu, máu chảy rất nhiều không biết có qua khỏi không nữa kia, em mau đến đó đi.

Chưa kịp đợi Will nói xong cô đứng dậy chạy đi thật nhanh, người đang mệt vậy đó nhưng không biết sức lực ở đâu ra mà cô có thể chạy nhanh như gió nữa. Gặp anh thật sự làm cô bị khủng hoảng một phen, người thì nằm dưới đất mặt nhắm nghiền, đầu thì bê bết máu nhìn anh không chút cử động, cô vội

lao tới ôm anh vào lòng khóc thét lên.

- HUHU. Tuấn Kiệt anh không được chết, ai cho anh chết, em còn nhiều điều chưa nói với anh mà! Anh còn chưa chữa hết bệnh cho em mà! Em ghét anh, em hận anh và em cần anh ở bên em bảo vệ em, chăm sóc em, sao anh không cử động vậy?...huhuhu – cô có khóc đến mấy anh cũng không có phản ứng

- Tại cậu chủ đi tìm em không may trượt ngã đầu va vào hòn đá kia! – Will nói vô

Nhìn thấy hòn đá kề bên cũng đẩy máu làm cho cô run thêm, không lẽ anh thực sự vì cô mà chết? cô đã hiểu lầm anh, giờ đây anh nằm bất động đó máu cứ liên tục chảy làm cô bối rối nức nở.

- HUHU... Anh ơi.hức...anh đừng có bỏ em, em không giận anh nữa, em trách lầm anh rồi.hức anh ngồi dậy nói chuyện với em đi.huhu.

- Vậy em có thích Will mà bỏ rơi anh không? – giọng nói vang lên nhưng trong lúc bối rối cô vẫn chưa nhận ra sự bất ổn.

- Không! Em nào thích Will đâu, em chỉ xem Will là anh trai, em sẽ không bỏ rơi anh, em sẽ ở đây với anh, anh tỉnh dậy đi mà em sợ lắm.huhu – cô trả lời một mạch.

Và một điều bất ngờ xảy ra, người ngất xỉu ở dưới kia bỗng đứng ngồi dậy tay ôm lấy cổ của cô và.môi chạm môi, đúng vậy anh đang hôn cô một nụ hôn ngọt ngào và chân thật nhất từ trước đến giờ, nụ hôn ấy còn thể hiện rõ tình yêu của anh dành cho cô thật hạnh phúc biết bao, trong khi đó Minh Hạ vẫn bị sững sờ.

- Anh không có chết? – cô đang nhìn người đối diện.

- Em rất muốn anh chết? vậy anh sẽ chết cho em coi! – anh quay đi thì bị cô kéo lại.

- Anh bị khủng hã? Vậy máu trên đầu anh từ đâu ra?

- Nước ép trái cây cộng với thực phẩm màu đỏ (và còn điều này nữa, anh là bác sĩ mà pha chế mấy cái này anh là giỏi nhất)

- A.....ANH GẠT EM.....huhu hại em tổn nước mắt khóc cho anh. – cô tiếp tục òa khóc lên và to hơn lúc nãy.

Nhưng ngay tại đây đã có Tuấn Kiệt ôm cô vào lòng, thành thật anh chỉ muốn diễn vở kịch bị thương này để chuốt lỗi với cô không ngờ anh lại biết được cô không có thích Will và cô rất quan tâm lo lắng cho anh chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã đủ lắm rồi, trên đời không còn điều gì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Anh chỉ thích cột giày cho một mình em

Minh Hạ cứ ngỡ như anh lúc nãy mình vừa đi vào một giấc mơ, hóa ra chỉ là một vở kịch do chính anh làm đạo diễn khiêm diễn viên chính để gạt cô nhưng cũng chính nhờ thế mà cô biết anh quan trọng với cô biết nhường nào, cô không còn nhận ra chính cô nữa, không còn giận, không còn đau lòng, giờ đây chỉ biết anh đang ở cạnh cô mà thôi.

-Em nghĩ anh nên đi làm diễn viên thì đúng hơn! – cô ngồi cạnh lấy khăn lau máu trên đầu anh.

-Vậy sao? Cũng vì em mà anh mới biết mình có tài năng diễn xuất như vậy! – anh cười.

-Anh có bị gì không vậy? có ai mà đi lấy nước trái cây, thực phẩm gì đó đổ lên đầu.bẩn.mất vệ sinh.anh không sợ kiến tha anh hả?

-Nếu có thì anh sẽ kéo em theo luôn. – anh nghiêng đầu cọ vào vai của cô.

Bỏ qua hết những chuyện buồn của ngày hôm nay ở cái trang trại quây quải này đã đến lúc hai người họ mang những tiếng cười dành cho nhau, từ những cái khúc mắc rồi lòng giờ đây họ đã thấu hiểu tình cảm của nhau xóa bỏ khoảng cách. Anh sau khi được tổng vệ sinh đầu tóc do nhân viên đặc biệt Minh Hạ chịu trách nhiệm thì cảm thấy thoải mái vui vẻ hơn hẳn, anh đứng dậy cũng không quên lôi cô theo, hai người cùng bước đi nhưng chưa được đôi bước thì.

-Á.....á.....á aaaaaaaaaa.....ACH.....

Anh đang thành thạo tận hưởng không khí thiên nhiên thả hồn bay bổng nơi đâu đó chưa kịp có sự chuẩn bị gì thì đến lần thứ hai cô làm cho anh hú vía. Ôi trời ơi anh không thể tưởng nổi con người của cô thật sự là hậu đậu quá mức, đi đứng té lên té xuống một ngày không biết bao nhiêu lần và không thể bỏ qua một chuyện là giờ này cô đang nằm bẹp ở dưới kia.

- Em nói cho anh biết bao giờ em mới chịu cẩn thận đây hả? – anh đỡ cô dậy và ngồi luôn xuống đất.

- Có phải lỗi tại em đâu, tại đôi giày kia, anh nhìn xem! – cô chỉ xuống chân nơi đôi giày.

- Không phải em thì ai? Ai không chịu buộc giày hử? giờ đây còn than trách với anh.

- Huhu... tại anh đó thôi... tại anh... tại ai bảo lúc ở trong nhà gối anh buộc dây giày cho em làm gì? Tại sao lúc đó anh đi ôm ấp con nhỏ Zoe đó? Làm em tức quá tháo hết dây giày raté! – về mặt hôn dỗi của cô làm anh rất vui.

Tại sao anh vui ư? Tại vì Minh Hạ đang ghen, tại vì cô thực quan tâm đến anh, trong lòng anh đang như nở hoa trong đó, sợ dĩ anh không chắc cho lắm về tình cảm của cô ngốc này cho lắm nhưng hình như có ai đó đang kêu anh biểu lộ với cô. Vẫn lặp lại một lần nữa hành động đó anh bước qua cột lại giày cho cô nhưng khi cột xong anh vòng qua nắm lấy hai tay cô.

- Minh Hạ nghe anh nói này! Lỗi là tại anh hết anh xinh lỗi bệnh nhân ngốc của anh xin em tha tội cho anh được không?

Anh đang nói cái gì cơ đây? anh xin lỗi? bệnh nhân ngốc của anh? Sao giọng anh hôm nay khác lạ dữ vậy? để ý mới thấy hình như Tuấn Kiệt xưng hô là “Anh” bình thường anh vẫn hay “Tôi” với “Tôi” khi nói chuyện với cô. Bỗng lúc này cô trở nên ngu ngốc một cách khó hiểu.

- Này Tuấn Kiệt! bộ hôm nay anh bị bệnh hả? Mà đâu có đâu, hình như là anh có sở thích là đi cột giày cho người khác thì phải?

- Đúng! Anh thích cột giày nhưng chỉ thích cột cho một mình người tên là Du Minh Hạ mà thôi, ai khác cũng sẽ không. Sau này dù có giận anh cách mấy cũng không được tự ý tháo ra như vậy lỡ té thì đau lắm biết không? – anh xoa đầu cô.

Đôi mắt mang chút gì đó gọi là yêu thương của anh làm Minh Hạ trong tim có chút lồi nhồi, so với mọi hôm thì anh khác quá cô sẽ nhận không ra nếu như không nhìn thấy mặt anh, lời nói của anh, hành động của anh đều thể hiện rõ hai chữ “yêu thương” nhưng càng như thế cô càng tưởng anh bị sốt trên bốn mươi độ hay sao ấy.

-Anh sao vậy? ý anh nói là anh chỉ thích cột giày cho em? – cô lấy tay chỉ vào mặt mình và cười.

-Minh Hạ anh không nói đùa đâu? Thật sự thời gian rèn luyện con người nó đã rèn luyện cho anh biết cách yêu thương một người và người đó chính là em. Em có đồng ý cho anh trở thành người đồng hành của em trên quãng đường sắp tới, cho anh được cột giày cho em mỗi khi em cần? – anh nhìn cô chăm chú.

Quá bị bất ngờ, anh đang tỏ tình với cô, anh nói anh yêu thương cô, trên thế gian này còn điều gì tuyệt vời hơn nữa không? còn điều gì mà làm ảm áp trái tim vậy không? Cô ôm lấy anh nhẹ nhàng thì thầm với anh.

- Anh à! Em cảm ơn anh rất nhiều và hơn thế, câu trả lời của em.em rất muốn nói với anh nhưng. em làm sao có thể yêu tâm giao một người sống chết chưa xác định được cho anh. có thể em sẽ đến ở với mẹ anh ở thế giới bên kia nếu may mắn em sẽ quay về với anh. Em không có quyền lựa chọn. – cô nghẹn ngào nước mắt trên vai anh

- Nếu em không có quyền lựa chọn thì anh sẽ là người thay em lựa chọn. Du Minh Hạ lựa chọn của em chỉ có thể là quay về bên anh mà thôi bất kể sự lựa chọn nào khác cũng bị vô hiệu hóa dưới tay anh. – anh cương quyết.

- Anh thật bá đạo mà! – cô bật cười.

- Chỉ có như thế mới có thể để em ở bên anh. Hãy tin anh, một thời gian nữa em sẽ trở thành một người bình thường, anh sẽ giúp em.

- Em tin anh.nhưng mà anh hãy đồng ý với em, khi em mở mắt tỉnh dậy và trở thành một người bình thường thì em sẽ nói cho anh biết câu trả lời của em, bây giờ thì chưa được. – về mặt cô đang lo lắng.

- Thôi được! anh đồng ý.... Chính anh sẽ giúp em hết bệnh và lúc đó hãy nhớ nói với anh. – câu trả lời hơi bị miễn cưỡng quá.

Lời hứa như đã định nhưng trong lòng cả hai đều là nỗi bất an, cả hai đều cảm thấy sợ một cái gì đó, cảm giác đó như con quỷ dữ cứ bám dai dẳng theo họ. Đối với Minh Hạ thì cô sợ lỡ một mai mình ra đi anh sẽ lại rơi vào bi kịch như lúc mẹ mình mất vậy, cô cũng cảm thấy số phận mình quá là giống mẹ Tuấn Kiệt rồi khi đó không biết bao lâu anh mới có thể thoát khỏi cái tấn đả đê nặng này.

Còn với Tuấn Kiệt anh cũng chưa chắc lắm về đôi tay của mình, đôi tay có thể một mất một còn, nếu thành công thì anh giữ lấy người mình yêu thất bại thì chính anh cũng không thể bước đi tiếp trên con đường còn lại bởi vì giờ đây Minh Hạ là người thân duy nhất của anh.

- Anh xem kia ở kia có xe đạp đó, anh chở em đi xung quanh đi!- cô hí hửng.

Anh dắt cô đến, kì lạ thật trong các chiếc xe đạp ở đây có một chiếc là đẹp nhất được gắn mấy cái chong chóng và hoa trông rất đẹp, cô một mực chỉ vào nó và bắt anh chở cho bằng được. Hai người cùng lướt qua biết bao con đường, có gió thổi, có những người làm việc vẫy tay chào họ và đặc biệt có anh là điểm tựa vững chắc trên những con đường.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Rối loạn thần trí

Cả hai Tuấn Kiệt và Minh Hạ cùng nhau đi qua từng dãy trên những cánh đồng trồng nho, lúa mì mấy cái chong chóng trên xe đạp cứ xoay theo chiều gió. Anh một con người mọi khi nguyên tắc, khô khan thường đi trên những chiếc xe bốn bánh thì hôm nay chàng trai ấy lại đi xe đạp còn chở cô theo sau thiết là một cảnh hiếm có, cả hai cùng im lặng không nói gì, tự nhiên phía trước có một bác nông dân chặn đầu xe họ lại.

- Có chuyện gì vậy anh? – cô ngồi phía sau ngược đầu lên hỏi anh.

- Anh cũng không biết! em ngồi đây đi để anh đi coi thử.

Nói xong anh để cô ngồi trên chiếc xe đạp một mình đi tới nói chuyện với người kia, vì hai người họ chỉ nói tiếng Pháp nên cô cũng chẳng hiểu gì hết. Thấy sắc mặt anh lúc đầu có chút khó chịu nhưng sau đó lại hơi mỉm cười, trên tay của anh còn ôm một túi đồ bước lại phía cô.

- Bác ấy nói gì? Anh đem cái gì lại đây vậy? – cô kéo áo anh.

- Thật bất công! Bác ấy nói tặng em “cô gái xinh đẹp” – anh để túi quà trên tay cô.

- Hà? tặng em? Cái gì đây nhỉ? Mà tại sao lại bất công?

- Tại vì bác ấy nói chỉ tặng cho một mình em thôi thật là thiên vị đối với anh, em xinh đẹp thiệt nhưng anh cũng đẹp trai mà tại sao chỉ tặng cho mình em? – anh khoanh tay đứng nhìn cô.

Trong lúc này Minh Hạ bị sững sốt mà, Tuấn Kiệt cũng biết đùa, Tuấn Kiệt bây giờ trong thật gần gũi. Cô từ từ mở cái túi ấy ra bên trong có một ít dâu và nho tươi, thế là cô không cho anh chờ nữa mà một người dắt xe còn một người vừa đi bộ vừa ôm túi quà vừa ăn, cô thì cứ muốn cười nhưng không dám còn anh thì cứ lẳng lặng đi và ngắm cô thôi.

- Em đã ăn no thì một lát tới lượt em chở anh đấy nhé!

- CÁI Gì? Em chở? Thôi không thể nào được đâu! – cô không ăn nữa mà để cái túi quà vào rổ xe.

- Sao không thể? Em có thể chở được! – anh vừa nói vừa cười.

- Em không biết chạy xe đạp.

Câu nói của Minh Hạ càng làm anh thấy khó hiểu hơn, cô ấy đã mười tám tuổi rồi mà không biết chạy xe đạp, trong đầu của anh lại càng xuất hiện nhiều câu hỏi hơn.

- Tại sao em không biết chạy xe đạp? Vậy lúc cần đi đâu thì sao?

- Xe buýt! Kì thực em cũng không biết tại sao cả nhà lại không cho em đi xe đạp là sao nữa, nhưng em rất thích nó.

- Anh sẽ dạy cho em!

Và thế là cả hai cùng bước vào quá trình luyện đi xe đạp, ban đầu thì có nhiều khó khăn lắm bởi vì miễn cô vừa đạp được một hai cái là....Rầm, nhưng người bị thương nhiều không phải là Hạ mà là Kiệt bởi khi có tai nạn thì anh là người chịu trận làm bia đỡ đạn cho cô. Thấy vậy cô cũng xót lắm nhưng biết sao, sự kiên trì của hai người cũng đã có kết quả bị té cũng ít lại, không biết bao lâu sau đó cô đã có thể chạy vòng vòng.

- A.... Tuấn Kiệt! anh nhìn xem em có thể chạy được rồi nè! – mặt cô hớn hờ hướng về phía anh đang ngồi dưới gốc cây.

- Giỏi, anh biết rồi em cứ chạy đi! – anh vỗ tay với cô.

Nhìn thấy Minh Hạ như thế này nét mặt anh có sự hạnh phúc ở trong đó mặc dù toàn thân của anh bây giờ ề ảm hết nhưng có thể để cho cô có nụ cười thì có như thế nào anh vẫn chịu được. Cô cứ chạy xe đạp tung tăng ở gần đấy trong tầm quan sát nên anh cũng yên tâm hơn, dựa đầu vào cây nghĩ một lát thì anh có điện thoại.

- Alo! Có chuyện gì? – trở lại với Tuấn Kiệt của công việc.

- Thừa chủ tịch hội đồng đã kí xong, ban đầu tuy có chút khó khăn khi anh không xuất hiện nhưng mà vì lợi ích nên phía đối tác đành chấp nhận kí với giám đốc. – Jun trợ lí của anh.

- Tốt! Thế nào bên kia cũng chịu chấp nhận, nếu không bệnh viện của ông ta sẽ không có một viên thuốc mà bán.

- Dạ, vậy là tập đoàn sẽ chịu trách nhiệm cung cấp dược phẩm cho bên kia một năm, em sẽ báo cáo xuống để tiến hành sản xuất.

-Được.

- RẦM.....RẦM.....

Anh chưa nói hết thì tiếng động phát ra ở phía trước làm anh phải giật mình, nhận thấy cảnh trước mắt làm anh phải vút điện thoại lao ngay về phía trước. Anh cảm thấy hối hận quá vì một chút không để ý mà giờ đây thân dáng nhỏ bé trong tay anh lại thành như thế này, Will đang lái xe còn anh đang ôm cô, sắc mặt cô tái mét, nhịp thở rất là yếu.

Sáng hôm sau.....

Đã một đêm ròng anh ngồi canh Minh Hạ, hình như anh sai rồi, anh không nên chờ nữa cô đã hôn mê một đêm rồi anh đang mong cô có thể mở mắt ra mà nhìn anh. Hôm qua khi đưa vào bệnh viện các bác sĩ xung quanh cứ tưởng là Minh Hạ đã chết rồi vì nhìn qua cô chỉ giống như một cái xác thôi, cái phòng bệnh giờ đây im lặng lạ kì chỉ nghe thấy tiếng ...tít...tít từ cái máy theo dõi.

- Bệnh nhân ngốc đừng có hù anh nữa, em mở mắt ra nhìn anh đi. DU MINH HẠ! – anh nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô.

Hình như phía cô có một sự cảm nhận gì đó, bàn tay hơi nhúch nhích, môi khẽ mấp mé, đôi mắt chưa mở những dường như có sự chuyển động.

- Hạ.....Hạ, em nghe anh nói này! Mở mắt ra, nhìn anh! – anh nói như ra lệnh.

Rồi hàng mi của cô cũng từ từ tách rời ra đôi mắt trong veo dần mở đối diện với ánh mắt sâu thẳm của anh. Anh trong trạng thái vui mừng không thể tả, rất mong cô có thể nói chuyện với anh bên ôm cô một cái nào ngờ lại bị cô hắt ra.

- ĐI RA, ANH LÀ AI MÀ DÁM ĐỤNG TỚI TÔI? – ánh mắt cô hốt hoảng sợ hãi.

-EM...em nói gì vậy? em không nhận ra anh? – anh thật sự không hiểu được điều gì.

-ĐỒ XẤU XA! BỆNH HOẠN....ĐI RA KHỎI PHÒNG TÔI NGAY.....HUHU...mẹ ơi...ba ơi cứu con với có người muốn bắt cóc con. – cả cái bệnh viện đều nghe thấy tiếng của cô.

-Em đang nói gì vậy? bình tĩnh nghe anh nói.

Anh không hiểu sau chỉ qua một đêm hôn mê cô đã ra nông nổi này nữa, dù là cho bệnh nhân bị bệnh u não thì cũng không thần trí rối loạn như thế này, đã xảy ra một chuyện gì chẳng? Anh nhẹ nhàng đi về phía cô nhưng cô đã chộp lấy cây kéo y tế kê bên đưa vào cô.

- CÚT, anh xéo khỏi đây cho tôi, tôi chết cho anh xem,...biến khỏi đây mau!!!

Đồ đạc trong phòng đều bị cô chơi không còn một thứ gì cả, đám bác sĩ y tá bên ngoài cũng đều chạy vào hết để ngăn cản. May mắn là nhiều người nên can ra được bây giờ chỉ còn có nước là một mũi thuốc an thần cho cô chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cặp đôi diễn xuất

Tại phòng họp bệnh viện HAPPY.....

- Bác sĩ Henry, tôi nghĩ anh nên tiến hành phẫu thuật gấp cho cô Laura vì theo tôi thấy tình hình của cô ấy đang rất nghiêm trọng. - một vị bác sĩ lên tiếng.

- Nhưng tôi không thể hiểu được tại sao thần trí của cô ấy lại như thế? Cũng may là chúng ta đã ngăn cản kịp nếu không thì. – bác sĩ khác.

Tuấn Kiệt dù đang họp nhưng tâm trạng cực kì hỗn loạn, đôi mắt anh thần thờ, hai tay khoanh lại đáng ngồi hết sức lạnh lùng, các vị bác sĩ kê bên cũng liên tục bàn về tình trạng của cô.

- Tôi biết rồi! tôi cũng đã đoán trước được điều này nhưng Laura là một trường hợp đặc biệt, sức khỏe và huyết áp của cô ấy không được ổn định, những lúc nguy cấp thì trở nên yếu đi hẳn.- anh ngập ngừng.

- Vậy anh định giải quyết trường hợp này như thế nào?

- Sắp xếp lịch. BA NGÀY NỮA TIẾN HÀNH PHẪU THUẬT CẮT BỎ KHỐI U. – lần này ánh mắt anh quả quyết hơn.

Đối với những bệnh nhân khác thì anh có thể quyết đoán nhanh nhưng đối với trường hợp này sao lại khó như thế, anh lặng lẽ bước đi ra ngoài trước bỏ

lại cái đám bác sĩ sau lưng. Có lẽ lần này anh làm cho bọn họ bất ngờ nhất bởi vì họ chưa bao giờ thấy sự do dự, chần chờ thiếu tự tin ở anh.

Trời cũng đã hơi trưa, ánh nắng đậm dần xuyên vào khung cửa sổ. Cô gái đang nằm trên giường bệnh đôi mắt đang nheo lại và dần mở ra một cách khó khăn, đôi tay cô đang cô chống vào thanh giường nhắc mình ngồi dậy, đầu óc cô vẫn còn mơ hồ rất nhiều, những chuyện gì đã xảy ra dường như cô không còn nhớ chuyện gì nữa hết..... quá nhiều vấn đề.

- A... đây là ở đâu? Sao cổ mình lại đau như thế? Đau đầu quá đi mất..... – cô nặng nhọc bước đi xuống đất.

Bước ra khỏi phòng, Minh Hạ cảm thấy hình như ai cũng đang nhìn cô với một ánh mắt xa lạ hết, các cô y tá thì cứ chụm lại xì xào về điều gì đó. Từ đâu xa có một nhóm y tá chạy lại bắt lấy hai cánh tay cô.

- Cô còn dám đi xung quanh phá rối? Lúc sáng cô làm loạn bệnh viện này chưa đủ sao? – một cô y tá quát thẳng vào mặt cô.

- Chị nói gì..... tôi.....tôi không hiểu.... – mặt cô ngơ ngác.

Nghe cô nói vậy gương mặt cả bọn kia đều khá bất ngờ nhưng cô đâu có biết có một ánh mắt luôn luôn theo dõi cô từ đằng xa bên trong ánh mắt ấy là biết bao dã tâm độc ác. Về phần Minh Hạ cô cảm thấy có nhiều khúc mắc trong lòng, tại sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy? Tuấn Kiệt đang ở đâu? có chuyện gì chẳng?

- Cô đi mau về phòng cho tôi, tránh để lúc cô nổi điên rồi làm tổn hại người vô tội. – một y tá lời cô.

- KHÔNG.....KHÔNG.... KHÔNG BAO GIỜ!..... CỨU TÔI VỚI...CỨU – cô vừa khóc vừa vùng vẫy.

- Thả bệnh nhân này ra – một giọng nói nghiêm khắc làm bọn y tá phải cúi đầu.

- Ồ.....CHÀO VIỆN TRƯỞNG! – tất cả đồng thanh.

Một anh chàng cũng còn khá là trẻ nhưng không đẹp trai bằng Tuấn Kiệt đâu nha đang đứng trước mặt cô, đôi mắt anh ta chạm vào đôi mắt uất ức của cô. Kể từ khi nào cô luôn bị tai họa như thế? Bọn họ thật tàn nhẫn, cô cũng là một con người mà, anh ta ra lệnh cho bọn y tá đi rồi cô cũng lẻo đẻo theo sau.

- Anh là viện trưởng ở đây? – cô lên tiếng trước.

- Phải! cô là Laura? Henry đặc biệt căn dặn tôi phải để ý đến cô.- viện trưởng quay lại nhìn cô.

- Cảm ơn anh viện trưởng, bây giờ anh đi làm việc đi, tôi đi dạo một lát tôi về.

- Nhưng.....

Minh Hạ vẫy tay ý bảo không cần nhưng theo cảm nhận được cái ánh viện trưởng đó luôn âm thầm đi theo sau lưng cô, mặc kệ đi dù gì bên ngoài viện trưởng là lớn nhất nhưng thật tế anh mới là chủ ở đây chính viện trưởng mới là cấp dưới của anh sao có thể không nghe theo được chứ. Đi vòng vòng một lát cũng chán Minh Hạ tính đi về phòng thì gặp được một cái cảnh bắt nạt người mà cô đã gặp khi lần đầu đến đây.

“Cô ta là ai? Sao cô ta lại có thể ăn hiếp, chửi bới mấy chị y tá kia kinh khủng đến thế? Đúng là độc ác” – lòng thầm nghĩ.

Bất giác cô liền đi theo cái người kia, nhìn kĩ chị ta cũng mặc đồ y tá mà hơi khác một chút đang miên man suy nghĩ thì trực giác mách bảo điều gì đó làm cô dừng lại, không ngờ khi ngược lên nhìn thì thấy căn phòng này quá quen thuộc mà chính xác hơn đó là phòng của bác sĩ Henry là anh chứ ai.

Thấy cô ta hí hửng bước vào trên tay còn cầm một ly cà phê, tự dung trong lòng Minh Hạ có chút khó chịu. Trong lòng cô nổi lên một cái cảm giác cô ta giống với con à Zoe, nhưng cũng có khi là không đúng thì sao? Chỉ có quan sát là cách tốt nhất.

- Bác sĩ Henry, em đã pha cho anh một tách cà phê đây. Trông anh có vẻ mệt mỏi nhỉ? – cô ta đặt tách cà phê xuống.

- Y tá LiLy, mong cô có thể cẩn trọng hơn một chút, nếu tôi không có gọi thì đừng tùy tiện như vậy. – anh khó chịu.

- Không có sao đâu! Đây là chuyện em có thể làm mà!- cô ta cứ đứng đó.

Bên ngoài này cô đang nấp ở cửa thấy mặt anh ngày càng nhăn nhó khó coi, còn cái con ả kia thì như âm hồn không tan cứ dai dẳng ở đó hoài. Hình như anh đang bị mắc số “đào hoa” suốt ngày cứ gái theo, thấy thế cô liền nảy ra một ý để giải thoát cho anh.

Cánh cửa chợt mở ra, Minh Hạ chạy vào khóc nức nở với anh.

- Huhu..... bác sĩ ơi.....cứu em với..... em đau đầu lắm...hic..hic.

- Hạ, em bị làm sao vậy? Em có sao không? Sao em không gọi bác sĩ mà chạy đến đây? – anh đứng dậy chạy đến đỡ lấy cô.

Và tất nhiên cái con y tá kia thấy cái cảnh mà anh lo lắng như thế tức lắm chứ nhưng biết làm sao ai bảo ả ta đi làm phiền anh. Ở ngoài thì cô làm bộ khóc nức nở để anh lo lắng nhưng trong lòng thì vui muốn chết đấy chứ. Lúc trước là anh diễn kịch để gạt cô, hôm nay đến lượt Hạ ra tay, hai người

đúng là “Cặp đôi diễn xuất” mà.

- Bác sĩ Henry đề tôi giúp anh đưa bệnh nhân này về phòng, anh cứ ở đây nghỉ ngơi. – cô ta không thể không lên tiếng.

- Không thể nào! Huhu.em không cần chị ta đâu, em muốn anh bác sĩ đưa em đi thôi, em chỉ thích bác sĩ thôi! – cô ôm chặt lấy anh trước mặt con y tá đó.

Câu nói của Minh Hạ làm anh bất ngờ lắm chứ, không biết là cô đang tỉnh hay còn bệnh mà sao cứ như thế, nói vậy thôi nhưng lòng anh thì rất là vui. Minh Hạ sao có thể bỏ cơ hội mà đồ dầu vô lửa trong người cô ta chứ?

- Cô tránh ra đi, để tôi đưa cô ấy về phòng bệnh, Laura đang khó chịu.

Ngắn, gọn, xúc tích, làm ả ta tức giận, giải thoát, vui, đó là những suy nghĩ bây giờ trong lòng Hạ. Khi vừa ra khỏi phòng và không nhìn thấy mặt của cô ta nữa bấy giờ lòng cô mới nhẹ đi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh là con hạc thứ một nghìn

Về tới phòng bệnh Minh Hạ buông tay anh ra nhìn anh mà cười, chắc anh đang khó hiểu về hành động của cô lắm, cũng phải thôi một bệnh nhân thất thường như cô thì làm sao tránh khỏi điều này.

- Sao hả? Anh ngạc nhiên lắm đúng không? Em không có bị bệnh lúc này em chỉ giả vờ thôi.hihi! – cô lí lắc.

- Em...em nói gì? Em không có đau đâu? tại sao em lại giả vờ? – anh khó khăn suy đoán.

- Hihi. Cảm ơn em đi, nhờ có em mà anh mới tránh khỏi sự ve vãn của con nhỏ y tá đó. Cô ta đúng là một con mụ Salim.

Trong đầu Tuấn Kiệt lúc này lại thấy phấn khích hơn, Minh Hạ đang ghen lẫn thứ hai chứng tỏ vị trí của anh trong lòng cô rất quan trọng, cô đang hết sức bảo vệ anh trước những cô gái khác. Nhưng chỉ có điều tình hình của cô lúc ổn lúc bất thường làm anh thấy càng lo hơn, anh không muốn nhắc lại chuyện ban sáng nữa chỉ làm cô càng bất an.

- Hà? Em nói gì? Salim là cái gì? Cô ấy tên là Lily là y tá trưởng trong bệnh viện.

- Trời ơi! anh thật ngốc quá, anh không biết đâu cô y tá đó là một con mụ độc ác chuyên đi ăn hiếp những người yếu đuối em đã chứng kiến nhiều lần. Còn Salim nói lấy lại thành Simla, anh không coi phim hoạt hình hả? Simla là một con mụ phù thủy độc ác đó. – cô giải thích một hồi.

Những lời giải thích ngây ngô của Minh Hạ làm cho Tuấn Kiệt phải bật cười, tuy anh cũng không quan tâm lắm về y tá Lily nhưng có thể thấy lời cô đang nói là thật cần phải xem xét thêm. Minh Hạ đang nhập tâm nói thì đột ngột nhớ về chuyện cô bị đám y tá ăn hiếp lòng không khỏi đau, không thêm nhìn anh nữa khuôn mặt bất giác quay sang nơi khác những nỗi lo sợ trong lòng ngày càng tăng và cô òa khóc trước mặt anh.

- Em bị làm sao vậy? có chuyện gì nói anh nghe! – anh lo lắng.

- Hic...hic...anh Tuấn Kiệt có phải em làm gì sai không? Có phải em làm gì có lỗi với mọi người không? Sao..... – ngen ngào.

- Có chuyện gì đâu! Ai đã làm gì em nào, nói anh nghe anh sẽ giải quyết. – anh vuốt tóc cô.

Và thế là Minh Hạ kể một hồi cho anh nghe vừa kể vừa khóc tuy có chỗ anh chưa nghe rõ lắm cho cô bị xúc động nhưng phần nào anh hiểu trong lòng cô đang rất sợ hãi, nhưng anh không hiểu kể từ bao giờ mà trong bệnh viện y tá có thái độ như thế đối với bệnh nhân? ở đây đã có quá nhiều chuyện thay đổi, tinh thần làm việc của bệnh viện HAPPY là luôn mang hạnh phúc đến cho con người, hướng chi người mà bọn họ động đến là cô, có một sự ân tình sau vụ việc này

- Thôi nín đi, em khóc xấu lắm, anh sẽ dẫn em đi đến nơi này. – anh kéo tay cô.

Nhờ có anh đi cạnh mà cô ít bị dòm ngó hơn nhiều, đi một quãng dài thì hình như cô cũng không biết là mình đi đâu nữa con đường càng nhỏ dần rồi dừng trước một căn phòng, đó là chỗ cần đến. Trước khi vào trong anh lấy tay che mắt cô lại, cứ từng bước một dẫn cô đi vào, và một tiếng ... TÁCH....bàn tay lướt qua khỏi mắt của cô hiện lên một khung cảnh diệu kì.

Ánh sáng lan tỏa khắp căn phòng rộng lớn, phải nói rằng căn phòng đơn điệu đã được phủ lên biết bao nhiêu màu sắc từ chính những chú hạc giấy xung quanh. Vào đây nó làm bạn liên tưởng đến những điều ước và câu chuyện khi xếp được một nghìn con hạc giấy điều ước của bạn sẽ thành sự thật. Đây là thật hay mơ?

- Anh..... cái đó là..... - cô rất ngạc nhiên.

- Đây là căn phòng điều ước, những con hạc giấy khắp nơi đây sẽ là thiên sứ mang lại may mắn cho em – anh nở một nụ cười trên môi.

Trong không gian im lặng có một cặp đôi đứng giữa vị trí trung tâm xung quanh là vô vàn những con hạc lắc lư, ánh sáng chiếu vào chúng như tỏa ra một thần lực mạnh mẽ phủ lên những con người có mặt ở đây như ban điều phúc lành đến cho họ. Anh đã không sai khi cho cô đến đây, quả là thần sắc trên gương mặt tốt hơn hẳn, đôi khi chỉ cần một chút nhỏ gì đó trong cuộc sống cũng có thể giúp ích được cho con người.

- Sao có thể nhiều như thế này.....hihi..... Tuấn Kiệt ở đây rất là tuyệt vời – tiếng cười của cô tràn ngập cả phòng.

- Em thích không? – anh chỉ hỏi một câu ngắn gọn.

- Đương nhiên là em thích rồi, nơi đây có bao nhiêu thiên thần hạc giấy hả anh?

- Chín-trăm-chín-mươi-chín-con – anh nhấn mạnh.

Sao lạ vậy, không lẽ Tuấn Kiệt lười đến mức mà con một con hạc cuối cùng cũng không gấp nữa hay sao? Hay là thiếu giấy gấp hạc? nhưng cũng không thể nếu đã làm được như thế này thì chẳng lẽ hoàn thành không được một nghìn con? Cô đứng chống cằm mà suy nghĩ mãi không ra, con người Tuấn Kiệt đúng là lạ lùng, làm gì cũng khác người hết.

- Anh...tại sao không phải là chẳng một nghìn con mà là chín trăm chín mươi chín con? – cô đem mọi thắc mắc đi giải tỏa.

- Bệnh nhân ngốc, là vì em! Anh chính là con hạc thứ một nghìn.

Anh bước đến gần hơn, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt cô như truyền đi bao tia yêu thương làm cho cô rung động, hai tay anh bao bọc lấy đôi tay nhỏ bé của cô, trên mặt tuy ít biểu lộ cảm xúc nhưng có thể biết rằng anh đang bày tỏ cảm xúc dành cho người con gái trước mặt.

- Hà? Tại sao anh lại là con hạc thứ một nghìn.

- Người ta nói gấp một nghìn con hạc điều ước có thể trở thành hiện thực nhưng đối với anh các chú hạc này còn bảo vệ được em. Sẽ có chín trăm chín mươi chín con hạc đi trước bảo vệ em nhưng sau lưng em sẽ không có ai và....anh sẽ là con hạc thứ một nghìn, con hạc to nhất đứng ở sau lưng em. Khi em quay đầu lại sẽ luôn nhìn thấy anh.

Nghe anh nói mà lòng cô ấm áp biết bao, sao anh lúc nào cũng nghĩ cho cô hết thế? Không biết kiếp trước cô làm từ thiện biết bao nhiêu mà kiếp này tốt số gặp được anh như vậy. Tuấn Kiệt cho cô cảm giác luôn luôn được bảo vệ ở bất cứ mọi nơi.

- Anh lúc nào cũng nghĩ cho em!

- Ngốc à! Anh không muốn lúc em bị ngã về phía sau sẽ không có ai đỡ em, anh không muốn em bị trống trải ở phía sau em biết không? Và còn..... anh không muốn em bị nguy hiểm bất cứ ở đâu. Hãy luôn nhớ là có anh “chú hạc thứ một nghìn” – anh ôm cô vào lòng.

- Hic...hic..... em hứa sẽ không....sẽ không rời xa anh chú hạc thứ một nghìn của em.....

Trong tình yêu thật kì diệu phải không? Cả hai người luôn suy nghĩ cho nhau. Nếu Minh Hạ luôn muốn bù đắp quá khứ mất mát cho Tuấn Kiệt thì phía của Tuấn Kiệt lại muốn che chở, bảo vệ, làm những điều tốt nhất cho cô, tuy rất bình thường nhưng lại nhẹ nhàng, sâu lắng và hạnh phúc.

- Từ bao giờ mà anh tin vào những chuyện “Hạc giấy” như thế này? – đầu cô tựa vào ngực anh.

- Lúc trước chắc có lẽ là không bao giờ nhưng từ khi em đến dù không muốn tin anh cũng phải tin. – giọng nói tuy có hơi lãnh đạm nhưng mang hàm ý sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Phẫu thuật bất ngờ

Thời gian trôi cũng nhanh, bên ngoài bầu trời đã sụp tối tiếng đồng hồ tích tắc reo vừa điểm 6.30h tối. Minh Hạ vừa mới ăn xong phần ăn dinh dưỡng đặc biệt còn Tuấn Kiệt phải quay trở về phòng vì đầu vào mở bệnh án, cô kéo tấm rèm cửa sổ ra khung cảnh tối được điểm sáng với những ánh đèn nghĩ đến đây lòng cô chợt nhớ nhà, nhớ ba mẹ.

“Không biết giờ này ba mẹ đang làm gì? Tiểu Hạ rất nhớ ba mẹ!” – cô đang nói với sự im lặng và đi đến bàn lấy điện thoại ra.

Đôi tay lướt nhẹ trên màn hình sáng, nhẹ nhàng ấn từng số, cô muốn nói chuyện với người thân, cô muốn nghe lại giọng của họ muốn kể cho họ nghe về

nhieu thứ khi cô đến đây. Cô đang cảm nhận thần chết đang đến gần cô từng ngày, từng giờ và cô thêm cảm giác được mẹ ôm vào lòng, phía bên kia một giọng nói hiền từ vang lên.

- Alo!

- M..... mẹ..... – giọng cô run lên.

- Tiểu Hạ là con đó sao? – bà Du cũng ngạc nhiên và xúc động theo.

- Mẹ! con đây, con rất nhớ mẹ.....ba mẹ có khỏe không?

Cả hai phía tuy không nhìn thấy được mặt nhau nhưng cả hai người đều khóc, đều vui mừng vì bấy lâu nay họ mới nghe được giọng nói, tất cả cảm giác bây giờ chỉ là hạnh phúc, vui mừng

- Con gái ngốc! ba và mẹ rất khỏe, biết vậy ta đã đi theo con qua đó rồi. Tại sao khi qua đó rồi mà không liên lạc với ta chỉ toàn là bác sĩ điện thoại về con có biết ba mẹ lo cho con lắm không? – giọng mẹ cô có chút tức giận.

- Con...con xin lỗi! Tại vì điện thoại có tia bức xạ nên bác sĩ khuyên con nên hạn chế, mà ở đây tốt lắm mẹ à, bác sĩ chăm sóc con rất tốt! – cô hào hứng kể lại.

Về phía gia đình cô, từ ngày mà cô bước ra đi họ chỉ toàn là liên lạc được với anh, ba mẹ cô cũng hiểu rằng bệnh tình của con gái thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút nên không dám hỏi thêm nhưng trong lòng ai nấy cũng như lửa đốt đứng ngồi không yên. Tất nhiên là phía Minh Hạ cũng mong được nói chuyện nhưng có rất nhiều lí do, không muốn họ lo lắng, không muốn họ biết nhiều về tình trạng của mình, không muốn thấy họ buồn,..... vì thế mọi việc cô cứ giao phó cho Tuấn Kiệt hết.

- Mẹ biết... bây giờ con đang ở đâu?

- À.....con.... đang ở nhà, mà nhà bác sĩ rộng và đẹp lắm rất thoải mái, ở đây con quen được rất nhiều người tốt họ luôn quan tâm và giúp đỡ nên bệnh của con khá hơn hẳn mẹ à! – cô làm vẻ vui tươi để mẹ khỏi lo.

- Con ở bên đó cố gắng chữa trị rồi sớm về nhà, ba mẹ nhớ con nhiều lắm có biết không? – mẹ cô dặn dò.

- Dạ, con nghỉ ngơi đây, ba mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe chờ con trở về đó!

- Con.....thôi con nghỉ ngơi đi – giọng mẹ cô đầy tiếc nuối.

Bỏ cái điện thoại sang một bên lòng cô đau như cắt, cô không thể nói chuyện thêm được nữa vì nếu nói chắc mẹ cô sẽ nhận ra cô đang khóc bà sẽ đau lòng. Nếu may mắn thì sẽ còn gặp lại gia đình còn không thì coi như đây là lần nói chuyện sau cùng giữa cô và họ, dù cho ra sau cô vẫn mãi yêu họ.

Trong không gian yên tĩnh ấy ta còn thấy được sự căng thẳng của một con người đang ngồi ở bàn làm việc nghiên cứu hàng loạt các thông tin, tài liệu. Sẽ ba ngày nữa thôi anh sẽ phải bước vào trận chiến sinh tử cùng người mà mình yêu thương nhất, nhưng anh lại phát hiện cơ thể cô lại khó hấp thu các loại thuốc ở bệnh viện nên việc điều trị cũng như phục hồi là càng khó khăn, anh mệt mỏi ngã người ra phía sau ghế.

Bất chợt tiếng một tiếng kêu inh ỏi lôi anh ra khỏi hồi ức, bệnh viện đang bị cháy, còi báo cháy reo lên khắp nơi làm mọi người trong bệnh viện chạy khắp nơi. Anh như nhớ ra điều gì đó liền lao ra ngay khỏi phòng làm việc và gặp được y tá Lily đang hốt hải chạy đến.

- Bác sĩ Henry! Không xong rồi! không xong rồi! – cô ta vừa nói vừa thở.

- CÓ CHUYỆN GÌ? MAU NÓI CHO TÔI NGHE!

- Đám cháy đó là phát ra từ phòng bệnh nhân Laura, chỉ có ở nơi đó bốc khói chứ toàn bộ những nơi khác thì an toàn. Bây giờ các nhân viên cứu hộ đang tập trung ở đó.

Nghe Lily nói mà nỗi sợ ngày càng dần xé ruột gan anh ra, tại sao lại có chuyện xảy ra? Đến phòng bệnh thì anh thấy mọi người đang tập trung ở đó, khói bay ra mù mịt. Bên trong thì các nhân viên đã dập tắt được đám cháy, chỉ có rèm cửa với ga giường là bị cháy không thiệt hại gì nhưng cái đáng nói là hiện trường ở dưới sàn.

Thật không thể tin nổi, dưới sàn có hai nạn nhân đang bất tỉnh, người đầu tiên phải làm mọi người bất ngờ là Zoe, tại sao cô ta có mặt ở đây? Phải chăng cô ta có mục đích gì? Nhưng hiện trạng cô ta đã bị bất tỉnh. Người còn lại đang úp mặt dưới đất nhưng có thể dễ dàng thấy máu từ đầu đang chảy ra, không cần suy nghĩ anh chạy đến xác mặt người đó lên, bây giờ lòng chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ “oán hận” anh hận chính bản thân mình tại sao không ở bên cô, không bảo vệ được cô.

- TRÁNH RA HẾT CHO TÔI – anh bế cô vào phòng cấp cứu.

Thực ra lúc này cô vẫn còn chút ít ý thức cuối cùng còn sót lại, anh lúc này rất vội vã nên không để ý khi đến phòng cấp cứu để cô lên giường bệnh thì lúc này cánh tay yếu ớt của cô vươn ra nắm lấy tay anh, môi khẽ mấp máy như muốn nói điều gì.

- Hạ! em muốn nói gì với anh? – anh kề sát tai vào cô.

- A....A.N...N...H.. không phải.....chi....một.....mình.....Z.oe...mà còn...L.....- nói đến đây cô hoàn toàn mất hết ý thức.

- HẠ! Em tỉnh dậy cho anh! Em mau nói cho anh nghe. – anh bị kích động.

Lúc này tất cả các bác sĩ giỏi nhất đều tập trung hết, vì tình hình rất nguy kịch nên ca phẫu thuật sẽ tiến hành trong ít phút nữa. Các bệnh nhân hoảng sợ do vụ cháy đã được sắp xếp ổn định, bệnh viện bây giờ chỉ còn tiếng bước chân vội vã, tiếng dụng cụ mổ va vào nhau làm tim con người như thất lại và sợ hãi khi ở đây.

Ca mổ đã bắt đầu, đây phải nói là một trường hợp đặc biệt và là ca mổ quy mô nhất từ trước đến nay. Anh là bác sĩ chính trong lần này, gạt hết những nghi ngờ, lo lắng, kích động..... điều quan trọng nhất bây giờ là cứu lấy mạng sống cho người con gái anh yêu.

-Bác sĩ Henry, trước khi đưa vào đây bệnh nhân đã được cho uống một loại thuốc an thần liều mạnh với số lượng nhiều nên tình hình rất nguy kịch.

- Bác sĩ, huyết áp cô ấy rất thấp, tình trạng bất ổn. – y tá.

Trong đầu anh bây giờ chỉ có “phải cứu lấy mạng sống Minh Hạ” anh đã cố gắng gạt hết mọi cảm xúc nhưng cứ mỗi lần nghe báo cáo là tim anh cứ đau như ai đang đâm vào. Sau mấy tiếng đồng hồ trôi qua ca mổ vẫn đang tiến hành nhưng tình hình thì không khả quan, xung quanh chỉ nghe được nhịp thở của nhau.

- Nhịp tim đang tăng lên rất nhanh, đồng tử đang bất thường, nhịp thở bất ổn, xuất hiện tình trạng co giật.

TING.....TING..... – tiếng kêu phát ra từ máy theo dõi.

- Giờ ra đi của bệnh nhân là 24:59h – một bác sĩ nhìn đồng hồ nói.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hãy nghĩ về anh

Đã hết thật rồi ư?

~

Em đã rời bỏ anh đi!

~

Sao em nở nhếch tâm như vậy?

~

Bỏ anh cô độc với thời gian!

~

Nhưng không thể nào, anh không thể chấp nhận.

Cái bác sĩ có mặt trong đó đều nhìn nhau mà lắc đầu, Tuấn Kiệt thần thờ nhìn Minh Hạ không chút phản ứng gì, anh không thể nào tin được, trong trái tim anh vẫn hàng nghìn tia hi vọng là cô sẽ sống, sẽ tỉnh dậy nhìn anh và nói với anh câu trả lời nhưng tất cả nhận lại chỉ là sự im lặng đáng sợ.

-Cô ấy đã ra đi, bây giờ chúng ta nên chuẩn bị chuyện..... – một bác sĩ lên tiếng.

- IM HẾT ĐI! CÔ ẤY KHÔNG CÓ CHẾT. – anh tức giận trước quát vị bác sĩ kia.

Tất cả mọi người cũng chỉ biết im lặng mà nhìn nhau, không khí trong phòng trở nên u ám, mọi việc phẫu thuật đều dừng lại. Đến nước này anh chỉ biết cầu xin trong lòng “Mẹ thân yêu của con! Cô ấy rất quan trọng đối với con, con cần cô ấy ở lại với con. Xin mẹ đừng mang Minh Hạ đi” sau khi đọc lời cầu nguyện anh cuối xuống sát vào mặt cô và nói nhỏ với cô.

- “Hãy nghĩ về anh”

Tít.....tít.....tít.....

- Bác sĩ Henry! Bệnh nhân đã có phản ứng, cô ấy đã quay trở lại! – y tá vui mừng reo lên khi anh vừa nói dứt câu.

Thật kì diệu phải không? Tiếng máy theo dõi đã chạy đều lại, từ trạng thái im lặng dường như ta tưởng chỉ còn là một con số 0, giờ đây mọi thứ lại theo đúng nhịp điệu, sự sống đã quay trở về với Minh Hạ. Ca phẫu thuật đã tiếp tục tiến hành, mọi niềm tin để cứu sống cô đều đổ dồn về cho anh.

- Kéo, bông gòn – anh đang rất tập trung.

- Bác sĩ Henry, khối u này nằm trên dây thần kinh điều khiển hai chân.tôi e rằng cô ấy sẽ bị liệt nửa người.

- Giữ mạng sống trước vẫn là quan trọng nhất.

Trải qua những giây phút căng thẳng nhất từ trước đến giờ trong cuộc đời anh, cuối cùng anh cũng đã bảo toàn được mạng sống cho cô. Tuy bây giờ vẫn chưa thực sự là vượt qua nguy hiểm hẳn nhưng chỉ cần còn một chút dấu hiệu của sự sống thì anh luôn tin tưởng cô có thể sống, có thể trở thành một người bình thường như trước đây dù có biết bao điều khó khăn anh cũng sẽ chẳng ngại cùng cô vượt qua.

Dàn bác sĩ và y tá sau khi bước ra phòng phẫu thuật ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm, chưa có ca nào mà bản thân họ cảm thấy đau tim như vậy, thật may mắn khi cô quay trở lại nếu không thì thảm cảnh sẽ tiếp tục diễn ra, tất cả sẽ bị nhốt trong cái không gian của tử thần đó. Trước khi nghỉ ngơi, tất cả đều đứng trước phòng đặc biệt ngắm Minh Hạ một lát, trong lòng mỗi người ai cũng khâm phục nghị lực sống mạnh mẽ của cô.

Ở một chỗ nào đó.....

- CHẾT TIỆT! mạng con nhỏ đó lớn thật, tốn công sức như vậy mà nó không chết, nhưng cũng may bây giờ nó chỉ là người thực vật.rồi mày sẽ ngủ mãi mãi.hahaha – giọng cười nham hiểm vang lên.

Anh sau khi tiến hành phẫu thuật cho Minh Hạ thì trở về nhà thu xếp rồi lại đi vào bệnh viện chăm sóc cho cô. Tại phòng viện trưởng có hai người đàn ông đang ngồi đối diện với nhau, về mặt ai nấy cũng đều nghiêm chỉnh, suy tư.

- Laura sao rồi Henry? – viện trưởng.

- Chưa thể nói là hết nguy hiểm nhưng tình hình coi như tạm ổn cần phải theo dõi kĩ. – anh.

- Tại sao lại xảy ra chuyện này? Tôi thấy chuyện này có người cố ý gây ra.

- À Jay trong hiện trường lúc đó còn có Zoe, cô ta hiện giờ đang ở đâu?

- Cô ta ấy hả? Thật ra tình trạng cô ta cũng khá nghiêm trọng, cô ấy bị một vật cứng đập vào đầu với một lực mạnh cộng thêm bị ngộp khói nên tình trạng xấu đi.

Bất giác lúc này anh nhớ lại lời nói của cô trước khi ngắt, nếu xét như vậy thì Zoe một là tham gia, hai là cũng là người bị hại giống Minh Hạ. Cô nói “không chỉ một mình Zoe” vậy sẽ còn ai? Tất cả những chi tiết trong vụ án này làm anh thấy rối, rốt cuộc Minh Hạ đã gặp chuyện gì mà ra nông nổi này?

- Thực ra lúc anh nhờ tôi coi chừng Laura giúp tôi đã để các camera theo dõi trong và ngoài phòng bệnh nhưng tất cả đều bị hỏng, mà điều đặc biệt nhất là chúng bị người ta phá hỏng chứ không phải là do vụ cháy. – viện trưởng.

- Anh còn thấy manh mối gì khác không? – anh hỏi thêm.

- Tất cả đồ đạc xung quanh đều bị vụ cháy đó làm hỏng với rơi tứ tung.tôi nghĩ muốn điều tra cũng hơi khó.

- Tôi đã sắp xếp vệ sĩ canh trước phòng Laura. – nét mặt anh thoáng vẻ tức giận.

Anh cũng không muốn mọi người xung quanh phải nghi ngờ, dòm ngó khi anh đặt vệ sĩ canh gác ở trước phòng cô nhưng vì đảm bảo an toàn cho cô bắt buộc phải như vậy. Bắt đầu từ bây giờ anh sẽ cùng Jay(viện trưởng) âm thầm điều tra, kẻ đó sẽ phải trả một cái giá đắt khi dám làm tổn hại cô, tổn hại danh tiếng bệnh viện HAPPY.

- Trước khi phẫu thuật tôi phát hiện Laura bị cho uống thuốc an thần liều mạnh và số lượng tương đối nhiều.

- Nhưng ai cho Laura uống? Zoe à? Nhưng tại sao Zoe lại ngắt? – viện trưởng tỏ vẻ khó hiểu.

- Trước đây Laura đã bị Zoe bắt làm việc cực nhọc ở trang trại và.....Zoe có vẻ rất căm hận Laura..... vì tôi. – anh đang nhớ lại.

- Quá nhiều ẩn số! – viện trưởng nở một nụ cười bí hiểm.

Bước ra khỏi phòng viện trưởng anh lại đi đến phòng bệnh của cô, thực sự nhìn cô mà lòng anh đau xót không thể tả. Thân hình cô ngày càng gầy yếu, bệnh tật đã từ từ bào mòn sức khỏe giờ đây cộng thêm bàn tay thâm độc của kẻ xấu đã khiến cô ra nông nổi này, gương mặt bị che kín bởi đồ thở oxy, xung quanh toàn là dây điện, máy móc thiết bị.....Anh đột nhiên muốn tự tay bóp chết cái kẻ đã gây ra chuyện này nhưng tất cả chỉ là ẩn số.

Không để mọi người đợi lâu. Hôm nay Sanhi đăng truyện lên rồi nè! Thương chị Hạ quá à, cũng thương anh Kiệt nữa.....thôi chúc mọi người đọc

truyện vui về nhé!

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Để anh nói em nghe

Hôm nay tất cả các bác sĩ, y tá trong bệnh viện HAPPY đều được triệu tập vào phòng họp. Đúng giờ đã hẹn viện trưởng với khuôn mặt sát khí bước vào, Tuấn Kiệt là người đi vào cuối cùng, tất cả đều ngồi vào vị trí im thinh thít.

- Nói mau! Ai trong số các người biết về chuyện vừa xảy ra trong bệnh viện? – tiếng viện trưởng vang khắp phòng.

Tất cả chỉ cuối đầu xuống, họ chưa bao giờ thấy viện trưởng tức giận như thế, tuy Jay là một người còn rất trẻ nhưng về mặt lãnh đạo cũng như trình độ chuyên môn thì rất giỏi và là một người đáng tin cậy nên anh mới giao vị trí viện trưởng cho cậu ấy.

- Ai là người phát hiện ra vụ án đầu tiên? Nếu không nói mà biết thì.....

- TÔI – giọng của nữ.

- May? Cô đã thấy được gì? – anh nhìn thẳng vào mắt May.

- Thực ra.....thực ra lúc em.....em tới thăm phòng bệnh nhân Laura thì nghe một tiếng động lớn, em mở cửa bước vào thì.....

- Thì sao hả? – giọng viện trưởng càng lạnh hơn.

Tuấn Kiệt thấy cô gái này có vẻ rất lạ, những cái cô ta nói đều rất gấp ngừng, giọng điệu thì đầy lo lắng ánh mắt sợ hãi luôn cố tìm một cái gì đó như cần sự trợ giúp từ một ai, anh vẫn ngồi im quan sát các nhân vật xung quanh

- Thì.....thấy hai người nằm bất động ở dưới sàn.....em chỉ thấy được như vậy thôi còn những chuyện sau đó chắc mọi người đã biết.

- Tất cả mọi người còn ai biết gì nữa không? – sau một chút suy ngẫm viện trưởng hỏi lại.

Nhận lại câu trả lời của viện trưởng chỉ là một cái lắc đầu vô nghĩa, anh ra hiệu cho Jay kết thúc cuộc họp, anh hiểu rõ nếu có tiếp tục tra xét thì tất cả câu trả lời không làm hài lòng được anh, kẻ xấu thì ẩn nấp xung quanh đâu dễ gì ra ngoài ánh sáng cho ta thấy được bản chất của họ. Điều mà anh hướng mắt đến bây giờ chỉ có tình trạng hồi phục của cô thôi.

Tại phòng làm việc của anh một chàng trai mặc vest đen mở cửa bước vào.

- Chủ tịch tôi đến rồi! – tiếng của trợ lý Jun.

- Tất cả công việc ở tập đoàn HAPPY ổn chứ?

- Dạ anh cứ yên tâm công việc vẫn đầu vào đó. Thuốc mà anh bảo điều chế đã làm xong, tôi có mang đến luôn đây.

(Giải thích thêm: Tập đoàn HAPPY là tập đoàn do ba mẹ Tuấn Kiệt gây dựng, lúc đầu nó cũng không được lớn lắm nhưng sau khi anh lên tiếp quản thì nó càng ngày lớn mạnh và vững chắc hơn có thể nói mang tầm cỡ quốc tế, HAPPY là tập đoàn chuyên kinh doanh về dược. Tập đoàn HAPPY và bệnh viện HAPPY có một mối quan hệ rất là mật thiết, nhưng tất cả mọi người từ trước đến giờ chưa ai có thể biết được người giữ vị trí cao nhất là ai, chỉ có một ít người làm việc thân cận mới biết được mặt người lãnh đạo)

Cầm mấy lọ thuốc trong tay mà anh lại nghĩ về Minh Hạ, lúc trước anh đã thấy cô không thể nào điều trị bằng các loại thuốc trong bệnh viện được, bằng tất cả kinh nghiệm kiến thức anh lôi tất cả hồ sơ, bệnh án, xét nghiệm,..... để nghiên cứu điều chế ra loại thuốc mới này, hi vọng có thể giúp ích cho bệnh của cô.

- Cậu có tìm tất cả các loại thảo dược mà tôi dặn để điều chế không?

- Vâng! Tất cả những gì anh dặn tôi đã cho người tìm kiếm và điều chế theo đúng chỉ dẫn của anh, thuốc này tác dụng phụ rất ít, rất an toàn.

Đã hai ngày trôi qua một không ai nghĩ mức độ hồi phục của Minh Hạ lại tiến triển rõ rệt như vậy, thời kì nguy hiểm đã qua, gương mặt hốc hác đã trở nên tươi hơn, các thiết bị xung quanh cũng ít lại. Việc điều trị cho một mình cô chỉ có anh biết, tất cả những loại thuốc, quá trình điều trị đều được bảo mật.

Tít.....tít.....tít..... – vẫn là âm thanh của máy theo dõi phủ đều khắp phòng cô.

- Hạ! em mau tỉnh dậy nói chuyện với anh đi. Anh nhớ em! – anh cầm tay cô.

Vẫn là không có phản ứng gì anh cũng không trách cô, tất cả là lỗi của anh, lỗi của anh không chăm sóc kĩ cho cô, không ở cạnh cô để cô bị kẻ xấu nhẫn tâm ra tay. Mấy ngày hôm nay anh rất ít khi về nhà, hầu như chỉ ở lại phòng bệnh để chăm sóc cho cô.

- Không sao, để anh nói cho em nghe! Em cũng đừng vội, nếu em mệt thì em cứ ngủ thêm một chút nhưng em nhớ khi khỏe hãy mở mắt ra quay về với anh còn bây giờ thì.....để anh nói em nghe.

Cứ mỗi lần Tuấn Kiệt nói chuyện, Minh Hạ im lặng là trái tim người ngồi đó lại bị thổn thức, không biết cô có đang nghe anh nói hay không nhưng anh vẫn muốn nói, nói xong rồi lòng anh lại thấy nhẹ hơn, và mỗi lần nói xong anh lại vô thức chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

-Mami à! Hôm nay con không về được, con còn cả đồng công chuyện ở bệnh viện phải giải quyết....mami thông cảm cho con. – viện trưởng vừa đi vừa cầm điện thoại.

-Tối ngày công việc, con tính bỏ mami cô đơn ở nhà luôn đó hả? Ta giận con luôn đó.

-Ôi trời! mami lại giận nữa, còn có Daddy ở nhà đó, sáng mai con về.....bye mami. – vội vàng cúp máy.

Jay là một người của công việc nhưng cũng khổ thay anh có một bà mẹ lúc nào cũng hay cằn nhằn về công việc của anh, nhưng ngược lại anh rất hiểu cho mẹ vì có thương mới như vậy. Buổi tối ở bệnh viện tất cả bệnh nhân đều đã nghỉ ngơi, Jay đi dạo xung quanh rồi định quay trở về phòng làm việc tiếp, đi ngang qua phòng Minh Hạ anh thấy Tuấn Kiệt đã gục xuống ngủ say bên giường, Jay nở một nụ cười rồi đi tiếp.

Bước vài bước nữa là đến phòng Zoe nhưng chưa kịp đi tới thì Jay mơ hồ thấy một cái bóng đang loay hoay, thấp thòm bước đến cánh cửa từng cử chỉ động tác đều rất nhẹ như không thể nào phát ra một tiếng động nhẹ. Cái bóng đó chính xác là nữ, là y tá, cô ta đang định làm gì? Hình như tay cô ta đang cầm một ống chích nhưng cô ta đang lưỡng lự. Bỗng dưng một dáng đi như giết người tiếng vào trong, Jay đánh núp vào tiếp.

- Đi theo tao – tiếng nói ròn người phát ra.

Jay liền đi theo hai người đó, một kẻ lôi kéo một kẻ, người phía sau đang hết sức vùng vẫy, cuối cùng họ đi vào nhà kho của bệnh viện nơi ít người lui tới. Đến lúc này Jay mới phát hiện ra hai người đó là May và Lily.

- TẠI SAO MÀY KHÔNG DÁM HẢ? – Lily ném May xuống đất.

- Chị Lily chị tha cho em! Làm vậy là ác lắm – May khóc lóc cầu xin.

- Mày thương nó lắm hả? vậy mày có thương đứa em gái tội nghiệp của mày không? – mặt Lily trở nên sắc bén.

- Em.....em.....

Jay đứng bên ngoài vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra hết, Lily đang bắt May phải làm chuyện gì? Tại sao cô ta và May đều có mặt ở phòng Zoe? Chẳng lẽ hai người muốn hại Zoe? Quá là khó hiểu.

- Tao bảo mày cho con Zoe một mũi.....

XÈNG.....RẠC.....

Tiếng động phát ra làm Lily và May giật mình, cả hai liền tức tốc chạy ra bên ngoài nhưng nhìn đi nhìn lại không có ai, chỉ có điều dưới chân thì.....

Meo.....meo – một chú mèo nhỏ đang nhìn họ.

- Trời ạ.....mèo ở đâu mà chạy vô trong bệnh viện vậy? – Lily hết hồn.

Jay thì chạy như ma rượt, lúc này là do mọi chân nên Jay đổi tư thế nào ngờ vấp phải cái lon nước cộng thêm tiếng kêu của mấy cái lá khô chưa nghe được gì để phải chịu thua, cũng hên anh tìm được chỗ nấp và thầm cảm ơn trời có một vị cứu tin từ trên trời rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Máy chụp hình

Sau khi chứng kiến được sự việc Jay trở về phòng lục lọi cái gì đó rồi phóng xe đi giữa màn đêm. Buổi sáng ở bệnh các bác sĩ và y tá đang bận rộn với công việc cô Tuấn Kiệt thì đang ở trong phòng bệnh của Minh Hạ kiểm tra mức độ hồi phục cho cô, từ xa người ta đã thấy viện trưởng Jay đang hấp tấp

đi về phía phòng bệnh của Minh Hạ.

- Henry, vụ án của Laura tôi đã phát hiện được manh mối mới. – Jay vừa bước vào đã nói ngay.

- Sao? Chúng ta về phòng làm việc rồi nói tiếp.

Hình ảnh hai người họ đi cùng nhau là quá quen thuộc, trong công việc họ luôn là một cặp bài trùng, có đôi lúc họ làm cái phái nữ nghi ngờ về giới tính nhưng chẳng thể nào có chuyện đó được vì Jay là một trong những trợ lý đắc lực của Tuấn Kiệt.

- Nói xem cậu đã phát hiện ra chuyện gì? – Anh ngồi xoay xoay cây bút.

- Tôi hôm qua tôi gặp May và Lily.....

Thế là Jay kể hết những chuyện chứng kiến cho anh nghe và cả sự nuối tiếc của Jay khi không thể nào nghe hết đoạn đối thoại của họ. Cả đêm hôm qua Jay bỏ luôn cả đồng công việc mục đích chỉ đi tìm nhà của y tá May nhưng địa chỉ ghi trên thông tin là chẳng có thật cả một đêm qua những suy nghĩ cứ khiến một người làm viện trưởng không thể nào chớp mắt được, sáng sớm liền vội vã chạy đến tìm anh.

- Thật thế à? – giọng anh lạnh nhạt.

- Tôi cũng không thể nào ngờ.....nhưng người làm tôi đáng sợ nhất chính là Lily. – Jay nhú mày.

- Trước đây Laura đã nói với tôi về con người của Lily nhưng.....Trước khi hôn mê cô ấy còn nói một câu nhưng tôi vẫn chưa suy nghĩ ra bây giờ tôi có thể hiểu được đôi chút.

Câu nói “Không phải chỉ một mình Zoe mà còn...L.....” qua những lời nói của Jay khiến anh có thể nghiệm ra cái tên mà Minh Hạ chưa kịp nói nhưng cũng có thể là không phải. Mọi việc chưa có bằng chứng xác thực thì dù lời ra hàng trăm giả thuyết cũng khó đi đến sự thật cuối cùng.

- Tôi thật rất khó chịu khi chưa tìm ra sự thật. – Jay ôm đầu

- Căn phòng.....phòng bệnh của Laura trước đây tôi dặn cậu để nguyên và khóa cửa không cho ai vào cậu vẫn làm đúng chứ? – anh chợt nhớ ra điều gì đó.

- Có! Ngay lúc di chuyển hai nạn nhân đi thì tôi đã nghiêm cấm không cho ai vào.

Tại sao anh có thể không nhớ được chuyện này chứ? Do biết bao chuyện anh đã bỏ quên, không đến hiện trường thì sao có thể tìm ra được sự thật bởi khi ở đây thể nào kẻ xấu cũng sẽ để lại ít nhất những vết tích nho nhỏ, lúc này tùy vào sự may mắn của chính bản thân thôi.

Buổi trưa ở bệnh viện cũng hơi im ắng, cầm trên tay chiếc chìa khóa trên tay anh luôn thầm cầu nguyện sẽ tìm ra được một cái gì đó để anh có thể tóm được kẻ gây hại cho người anh yêu. Tiếng mở khóa, đôi tay anh đẩy mạnh cánh cửa trước mắt khung cảnh hỗn độn ngày hôm đó lại hiện lên trong mắt anh, mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện biến mất mà xộc lên mũi là mùi ẩm mốc trong căn phòng, dưới đất còn các vết máu khô, nói chung tất cả vẫn không thay đổi.

Anh khóa chặt cửa, ở nơi này quả thật rất khó chịu, dơ bẩn vô cùng nhưng tất cả đối với anh chỉ như không khí thôi. Đi hết căn phòng kể cả phòng vệ sinh nhưng chỉ toàn về cháy, gối mền rèm cửa thì bị cháy..... nói chung chả tìm thấy gì. Anh đi quanh cái giường bệnh nó vẫn còn nguyên nhưng cũng rất bình thường, trong căn phòng còn mấy mẫu vải bị cháy xém.....tất cả chỉ là số 0, anh leo lên ngồi trên cái bàn gỗ đối diện giường bệnh.

“Chẳng lẽ không có một cái gì ở đây? Minh Hạ rốt cuộc hôm đó em đã bị gì?” – anh rơi vào bế tắc.

Xung quanh chỉ toàn đồ đạc hư hỏng, nếu ngồi đây chỉ vô dụng vậy thì anh nghĩ sẽ về phòng chăm sóc cho cô, anh dùng một lực mạnh phóng xuống đất nhưng.....CÓP.....Tiếng kêu phát ra sau khi chân anh chạm đất, hình như có một vật gì đó vừa rơi xuống đất, anh áp sát đầu xuống đất, dùng cánh tay dài thò xuống chân bàn lấy vật đó ra.

- Đây là.....MÁY CHỤP HÌNH.....máy chụp hình của mình tại sao lại ở đây? – anh ngạc nhiên.

Tuấn Kiệt cầm trên tay ngắm nghía máy ảnh một lát, nhìn sơ qua thì nó không bị hỏng mà hình như nó bị hết pin, rốt cuộc bên trong đó có cái gì? Tại sao nó lại ở đây? Anh quay đầu lại phía sau chiếc bàn thì bây giờ anh đã hiểu cái máy bị tắt rèm cửa phủ lên nên không ai thấy.....muốn biết thì chỉ có cách đi sục cho nó đầy pin mà thôi.....

Sau mấy tiếng chờ đợi thì sạc pin cũng xong, ấn nút mở máy lên....màn hình sáng lên.....ting.....ting.....máy ảnh đã khởi động xong. Anh vào thư viện kiểm tra thì có phát hiện bất ngờ.

“- Hello Tuấn Kiệt! anh ngạc nhiên lắm phải không? Thật sự là em đã lên lấy máy ảnh của anh để quay đoạn băng này đó.....hihi – gương mặt Minh Hạ rạng rỡ.

- Em.....em cho anh một bất ngờ.....em biết bệnh tình của em hiện giờ đang xấu đi.....hihi nhưng mà em tin anh, em tin anh có thể làm cho em trở thành người bình thường.....đúng không? Nhưng mà em phải nói một điều....em còn lo lắm....không phải em lo về tay nghề của anh mà em sợ em quên mất anh.....và quên luôn lời hứa của em dành cho anh, lúc đó đợi em nhớ lại cũng khó khăn, thôi thì em tự ghi hình làm bằng chứng nhắc nhở em khi đó anh nhớ đem ra cho em coi nha!!!!.....hihi.

TÁCH.....- cánh cửa phòng mở ra.

- Laura tới giờ uống thuốc rồi – y tá Lily.

- Uà? em mới uống thuốc cách đây nửa tiếng trước mà! Giờ này đâu có uống thuốc đâu!

Mặt y tá Lily nhăn nhó một cách khó coi, còn Minh Hạ thì ngồi trên giường nhìn chị ta.....

- Cô nên nhớ cô là bệnh nhân, tôi không biết, cô phải uống thuốc bác sĩ đã dặn tôi cho cô uống thuốc đúng giờ. – Lily lấy ra mấy viên thuốc rất kì lạ.

- KHÔNG! Em không uống, thuốc này kì lạ quá, khi nào bác sĩ Henry nói uống được thì em uống

TÁCH..... - cánh cửa lần thứ hai mở ra.

Lần này nhân vật xuất hiện là Zoe, cô ta đang khoác trên mình chiếc áo blouse trắng, đeo một cái mắt kính cận ung dung bước vào, khi bước gần đến chỗ cô thì Zoe lột bỏ áo chiếc áo bác sĩ và mắt kính vứt ra một bên, Zoe cầm mớ thuốc trên tay Lily tiến lại giường cô.

- TAO NÓI BÂY GIỜ MÀY CÓ UỐNG THUỐC KHÔNG HẢ? – cô ta quát mắng.

- Chị Zoe? Sao chị lại ở đây? – cô lấy tay chỉ vào Zoe.

- Haha.....Mày còn không biết? Tao đến đây để tiễn mày đoạn cuối. Mày có biết tao đã chờ đợi Henry bao năm rồi không? Vốn dĩ tao nhất thiết không cần xin vô nhà Henry làm tao cũng dư sức mà sống....nhưng mày biết tại sao tao làm vậy không? TAO YÊU HENRY! – Zoe liếc cô như giết người.

Nhìn khuôn mặt của Zoe chẳng khác nào một con rắn độc, người ta nói đúng tình yêu là mù quáng nhưng có cần đến mức như thế không?

- Mày sợ rồi phải không? Ôi.....nhìn khuôn mặt non nớt, yếu đuối của mày tao cũng thấy thương, nhưng kẻ cướp người tao yêu thì dù thương mấy cũng phải chết.... – Zoe vuốt mặt cô.

- Chị.....chị thật ác độc. Tại sao chị vào đây được? – Minh Hạ hoảng hốt.

- Haha.....phải nói là trời giúp, mày cũng sắp đi rồi tao cũng nói luôn để mày yên lòng. Đây.....nhờ người em họ tốt này đây. – Zoe khoác vai Lily.

Khuôn mặt Minh Hạ ngày càng tái mét, còn hai con nhỏ kia thì đứng kề bên mỗi đứa nở một nụ cười hết sức gian ác.(còn tiếp)

Hìhì.....Cuộc đối thoại giữa ba người: Zoe, Lily, Minh Hạ vẫn còn tiếp nha mọi người..... chương kế tiếp thì sẽ có nhiều sự thật hơn. Cùng đón chờ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Âm mưu của hai kẻ độc ác

Cuộc đối thoại giữa ba người Zoe, Lily, Minh Hạ đang đi đến những phút hồi hộp, sự thật đang dần dần hiện rõ trước mắt Tuấn Kiệt, đây chỉ là tất cả những gì được thu lại từ trước. Anh cảm thấy thật căm phẫn, tại sao hai con người đó lại có thể nhẫn tâm như vậy.

“- Chị.....chị nói cái gì? Hai người là chị em họ? – Minh Hạ bất ngờ hơn.

- Phải! Mày không tin cũng không được, mày có biết ngày đầu tiên ở bệnh viện mày đã lên con điên khiến tất cả y tá và bác sĩ điều loạn lên và.....người mà bất ngờ nhất là Henry! Tất cả là do Lily tạo ra.- Zoe cười và chỉ vào Lily.

- Laura à! Lúc nào cô cũng được bác sĩ Henry bảo vệ, tôi phải nói rằng ra tay với cô là....cực kì.....cực kì khó nhưng....haha tôi có thể. Chính chai nước biển được truyền vào người cô nó đã giúp tôi – Lily phụ họa thêm.

Hai kẻ ác độc đang từ từ kê khai ra những âm mưu tội lỗi của mình, còn về Minh Hạ chỉ thấy gương mặt cô ngày càng lộ rõ vẻ sợ hãi.

- HAHA.....mày không có tội nhưng cái giá mày trả phải vô cùng đắt tại vì Henry yêu mày, lúc ở trang trại tao đã khóc hết nước mắt anh ấy không hề quan tâm tao....

- Nhưng cô làm vậy có ý nghĩa gì? Tôi chết thì cô cũng đừng có mơ mà nhìn được mặt anh ấy nói chi là....YÊU..... - cô vô cùng khinh bỉ Zoe.

- MÀY..... không sao! Vậy coi như cái chết của mày là món quà đặc biệt cho Henry, mày chết thì anh ấy sống cũng đâu yên bù đắp lại khoảng thời gian

đau khổ của tao khi xưa.

Thật buồn cười phải không? Trong tình yêu vô tội cũng trở thành có tội, những kẻ ghen ghét trong tình yêu thường đâm đầu vào tội ác khó mà rút ra được.

- Zoe không chậm trễ nữa, bắt nó uống hết số thuốc này coi như là xong. – Lily dòm đồng hồ.

Zoe từng bước lại gần Minh Hạ hơn, cái ánh mắt sắc bén đó cũng đủ thấy đã tâm, Zoe tiến bao nhiêu thì Minh Hạ lùi bấy nhiêu nhưng một mình cô làm sao đủ sức chiến đấu với hai con quỷ dữ kia.

- NUỐT HẾT CHO TAO. – Zoe bóp họng cô.

- C...c...ó...chết...tôi...cũng...không...uống....

Cả hai xô đẩy lẫn nhau cuối cùng Minh Hạ đẩy được Zoe ra, cả hai đều bị rơi xuống sàn, Minh Hạ cố bò dậy đi ra nhưng chân của Cô bị tê vón rất khó khăn trong việc đi đứng. Không ngờ Lily nhanh chóng chạy đến phía cô nắm chặt lấy hai bàn tay cô, lúc này cô hoàn toàn không còn đường sống.

- Zoe lại đây cho nó uống mau lên! Nhanh lên – Lily thúc giục.

Zoe lồm cồm ngồi dậy chạy đến, cô ta dùng sức bóp chặt miệng của Minh Hạ để nhét thuốc vào, Minh Hạ vốn không có đường thoát cộng với hai con ả kia quá mạnh nên dù kháng cự đến mấy số thuốc đó cuối cùng cũng trôi vô bụng hết. Khi Minh Hạ uống xong hết hai má cô bị sưng lên hết, hai cánh tay cũng đỏ lên hết, nhưng sự việc vẫn chưa dừng ở đó.

- Sao? Mày cảm giác thế nào? Tuyệt lắm đúng không? Đây là thuốc an thần liều mạnh, tao cho mày uống như thế chẳng khác nào là TỰ SÁT.....HAHA

Lúc này hai con nhỏ đó đang tự hào về thành quả nhân lúc đó cô đập lấy chân Lily vùng ra chạy nhưng...không kịp mất rồi Zoe đã nhanh hơn một bước ả ta túm lấy mái tóc dài của Minh Hạ kéo mạnh về phía sau, sau đó là những tiếng...RẦM...RẦM...RẦM phát ra, Zoe dùng lực của mình đập đầu Minh Hạ xuống bàn...và đến khi sức lực trong người cô cạn kiệt, không còn phản ứng gì thì Zoe vút Minh Hạ xuống dưới đất, máu từ đầu từ từ chảy ra.

- HAHAAHAHA – tiếng cười ghê rợn của Zoe.

Nhưng.....BỤP.....BỤP.....

- Lily mày..... - Zoe ngã quỵ xuống.

Không ngờ sau khi hại Minh Hạ xong thì Zoe vô cùng sung sướng nhưng ả ta đâu có biết sau lưng mình còn một đứa nguy hiểm hơn. Khi Zoe hoàn toàn mất cảnh giác thì Lily dùng một cái cây gậy bằng sắt do cô ta chuẩn bị sẵn để trong xe thuốc đánh vào đầu Zoe một phát chí mạng.

- Chị họ thân yêu của em! Chị cũng bất ngờ lắm phải không? Hihi.....em cũng vậy nhưng.....CÁI GIÁ HÔM NAY CHỊ PHẢI TRẢ CŨNG RẤT XÚNG. – Lily nghiêng răng.

- Tao không ngờ mày còn hiểm độc hơn tao. – Zoe vẫn cười.

- Chị nói sai rồi! Là chị khi xưa gia đình tôi gặp nạn tôi một thân một mình nương nhờ nhà chị nhưng chị vốn dĩ đâu xem tôi là đứa em...chị đối xử với tôi đâu giống đối xử với một con người. – Lily bóp cằm Zoe.

Người vô tội như Minh Hạ đã bị hạ gục, giờ đây là màn đối đầu giữa hai con người độc ác, chắc chắn sẽ có một thứ mà ta có thể đoán ra được đó là kết cục bi thảm.

- Vậy bây giờ mày đang trả thù tao? Lily à mày mãi mãi vẫn thua tao thôi, từ trước đến giờ vẫn vậy. – Zoe nắm lấy tay Lily hất ra khỏi cầm mình.

- Nhưng có một điều tôi muốn nói với chị, cảm ơn chị đã giải quyết giùm tôi con nhỏ Laura đó luôn, tôi khỏi phải mắc công. Chị yêu Henry, nhờ tôi tiếp cận theo dõi anh ấy, nhưng khi tôi tiếp cận anh ấy tôi phát hiện trái tim mình cũng bị rung động trước anh ấy. TÔI – YÊU – HENRY.

Tình trạng Zoe lúc này khá mệt máu chảy từ đầu cô ta ứa ra rất nhiều, mặt cô ta xanh trông thấy rõ.

- Haha....tao chết mày cũng không thoát tội đầu Lily à! – Zoe tiếp tục chọc tức Lily.

- Tôi cũng đâu có ngu mà để mọi người biết, bất quá mọi người sẽ nghĩ chị trả thù cá nhân, chị và con Laura xô đẩy cả hai cùng bị thương...còn nếu không còn cách nào tôi sẽ tìm kẻ chết thay tôi.

- Mày.....tao.....

Chưa kịp nói nữa thì.....BỤP.....một phát nữa lại giáng xuống đầu Zoe, Zoe ngã xuống đất và hôn mê luôn còn Lily thì phải tay đứng dậy cười đắc ý nhìn xuống hai con người ở dưới sàn thê thảm cỡ nào.

- Chị.....chị...Li...ly – May cứng họng khi chứng kiến.

Kế hoạch của Lily cuối cùng cũng không trượt lọt khi May đã vô tình chứng kiến được. Lily kéo May vào đóng cửa lại, bóp cổ May.

- May đã thấy hết? – giọng Lily đanh thép.

- Huhu....Chị Lily tha cho em đi mà, em không thấy gì hết.....em hứa sẽ không nói gì.... – May khóc nức nở.

Bàn tay Lily có vẻ nói lòng ra nhưng sau đó lại siết chặt hơn ban đầu, ánh mắt trợn lên, móng tay cô ta bấu vào cổ May.

- May chắc?

- Huhu....em đảm bảo!

Lily đứng suy nghĩ một lát, cô ta bảo May đẩy xe thuốc đi ra ngoài, thò tay vào túi áo lấy ra một ống quẹt, ánh mắt hiểm độc, mặt Lily ngước lên và bật lửa phóng hỏa.”

Đến lúc này mọi thứ đã được phơi bày, màn hình máy ảnh chỉ toàn là khói với khói và bị tấm rèm phủ lên không thấy được gì nữa. Tuấn Kiệt xem mà hai tay lúc nào đã nắm chặt thành nắm đấm, anh có thể giết chết hai đứa này bất cứ lúc nào, một y tá nhìn về ngoài hết sức bình thường nhưng bên trong là hàng vạn cơn rần rộc. Cũng may trong lúc đó tất cả đều không biết được sự tồn tại của cái máy ảnh để nó vô tình ghi lại hết tội chứng của bọn họ, đã đến lúc âm mưu bị lật đổ.

- Rồi hai người sẽ thấy làm tổn hại đến người mà Ngụy Tuấn Kiệt yêu thương nhất kết cục sẽ như thế nào? – anh nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vở kịch ở trong nhà xác

- Henry đây là kết quả xét nghiệm khối u trong đầu Laura. – Jay bước vào phòng trên tay cầm một phong bì.

Tuấn Kiệt giờ tay ra đón lấy phong bì sau đó nhanh chóng cắt phong bì đó ra rút tờ giấy ghi kết quả bên trong ra đọc, đọc xong nơi khóe miệng của anh tạo thành một đường cong hoàn mỹ.

- Sao rồi? tốt chứ? – Jay hỏi hộp.

- Khối u lành tính. – anh nhẹ nhàng nói.

- Hoi.....như vậy là tốt quá rồi, may quá bây giờ chỉ chờ Laura tỉnh dậy nữa thôi. – Jay vui mừng.

Lúc này Tuấn Kiệt đang ngồi suy nghĩ một cái gì đó mà không chú ý đến Jay, nét mặt anh có vẻ khá căng thẳng, lông mày và ánh mắt nhíu lại, các ngón tay liên tục gõ xuống bàn.

- Anh sao vậy Henry? – Jay thấy anh không được ổn liền hỏi.

- Tôi muốn cậu giúp tôi một chuyện.

Tại phòng bệnh của Minh Hạ.....

- Bệnh nhân ngốc! em bao giờ mới chịu mở mắt ra nhìn anh? em ngủ cũng mấy ngày rồi, em đừng có ham chơi nữa, mở mắt ra nhìn anh. – anh cầm tay cô.

Anh nghĩ Tuấn Kiệt bao giờ phải nhút nhát như thế này? Phải sợ hãi như thế này? Trước kia chẳng phải sự im lặng là cách cho qua mọi chuyện tốt nhất đối với anh sao bây giờ im lặng đối với anh đáng sợ như vậy. Ở bệnh viện này anh từng chứng kiến cảnh bệnh nhân có thể hôn mê một năm, hai năm, năm năm,....và còn nhiều hơn thế, cô chỉ là ngủ thiếp đi mấy ngày thôi nhưng sao trong lòng anh lại khó chịu đến vậy? cô đang ở trước mắt anh nhưng tại sao lòng anh lại cảm thấy nhớ da diết? tại sao?

- Rốt cuộc em đã chiếm lấy bao nhiêu phần trong lòng anh mà anh không thể nào không nghĩ tới em?

- Nhưng em hãy yên tâm đi vì anh sẽ bắt những kẻ hại em sẽ ra ngoài ánh sáng, sẽ trừng trị những ai có tội với người anh yêu. – anh hôn nhẹ lên mắt cô.

Tiếng bước chân ngày càng dồn dập, lực bước rất mạnh là một bóng dáng nhỏ nhắn trong bộ đồng phục y tá đang chạy về phía phòng làm việc nơi có con người nguy hiểm đang ở đây.

- Chị Lily, chị Lily ơi..... – May ôm bụng.

- Mà có chuyện gì mà gấp vậy?

- Không phải, Zoe....Zoe.....Zoe.....chết rồi...- May hoảng hốt.

- MÀY NÓI CÁI GÌ?

Sắc mặt của Lily có chút ngỡ ngàng, ánh mắt cô ta đang mãi miết suy tính cái gì nhưng lập tức hiện rõ trên khuôn miệng là một cái cười nửa miệng thể hiện rõ bản chất không thể thay đổi của cô ta.

- Zoe.....bị sốc thuốc rồi tình hình chuyển biến nặng.....và cô ấy đã.....trút hơi thở cuối cùng nhưng mà ghê lắm chị ạ, em nghe mấy y tá nói cô ta chết không nhắm mắt, trước khi chết máu từ miệng và mũi chảy ra như suối vậy. – May run sợ khi kể lại

- Haha....đúng là ông trời có mắt, con Zoe chết là đáng thôi khi tao với mày khỏi mắc công tìm thuốc cho nó.

Lily và May đi tới phòng bệnh của Zoe, trên đường đi Lily không ngừng cười, trong lòng cô ta bây giờ chắc đang rất sung sướng. Tới phòng bệnh thì không còn thấy gì cả chỉ thấy các đồ đạc đã được thu xếp gọn gàng.

- Con nhỏ đó đâu rồi? – Lily.

- Chắc là người ta chuyển vô trong nhà xác rồi đó! – May trả lời.

Lily đứng khoanh tay nhìn vào trong phòng bệnh, đôi mắt cô ta trợn lên lộ rõ ánh sáng màu xanh dương phát ra, rồi chuyển sang nhìn May.

- Tội nay tao muốn đi gặp mặt - chị - họ - của - tao lần cuối – sắc thái vô cùng nham hiểm

Cỡ khoảng mười một giờ mấy gần mười hai giờ có hai cái bóng dáng thấp thò, người phía sau cứ túm chặt áo người phía trước. Bệnh viện lúc này người ta đã ngủ hết, hai cái bóng đó càng đi thì càng có một âm thanh của bước chân nhẹ nhàng phát ra, hướng của bọn họ muốn đi tới đó chính là NHÀ XÁC CỦA BỆNH VIỆN.

Bất kể ai khi nghe đến hai chữ “nhà xác” là đã thấy sợ rồi, đi vào ban ngày còn thấy ớn lạnh nói chi đến đi vào ban đêm, cũng dễ hiểu thôi tại sao hai người đó lại đi vào ban đêm? Vì tránh sự chú ý đó mà và chính xác hơn danh tính hai kẻ đó là Lily và May. Đứng trước cửa mặt của May tái lại nín chặt lấy áo Lily.

- Chị Lily hay là mình đừng vô trong, ở đây có ma với lại lạnh lắm...- May sắp khóc.

- Một là mày vô với tao, hai là mày đứng ở đây canh cửa...mà mày nên nhớ mày phải đứng một mình đó. – Lily kẻ sát mặt May

- Huhu.....em.....em vô với chị, em không đứng đây đâu! – May ôm lấy cánh tay Lily.

..... KẾT.....KẾT.....KẾT.....KẾT.....- Tiếng phát ra từ cánh cửa sắt trong màn đêm u tối.

Hơi lạnh từ trong cái phòng này bắt đầu tỏa ra phủ vào khuôn mặt rồi từ từ thấm vào cơ thể của con người, từ từ sẽ bắt đầu thấy mát rồi lạnh một tí...lạnh dần...rồi càng lạnh vì nơi đây đâu có tồn tại con người mà chỉ là XÁC CHẾT. Hàng chục cái xác mắt nhắm nghiền, gương mặt trắng bệch, được đắp vải trắng, ướp lạnh,... Cứ tưởng tượng như có bao tiếng kêu thê thảm, lạnh ngắt, có bao bóng người đi sau lưng, tóc xõa dài, ánh sáng trong phòng cứ mập mờ u tối mà bây giờ là gần mười hai giờ đêm.

.....TÁCH.....- Tiếng của công tắc bật đèn.

- AA...A.....A.....A.....A..A....A – tiếng la thất thanh, đầy sợ hãi của May.

- Im đi, mày muốn chết hả? – Lily lấy tay bịt miệng May lại.

- C.....h.....ị.....c.....h.....ị.....coi..... – May lấy tay chỉ rồi nhào lại ôm Lily.

Trước mặt bọn họ là một cái xác chết được phủ khăn trắng toàn thân, mà điều đáng nói ở đây là cái khăn trên đó dính đầy máu me, xác chết được nằm trên cái giường sắt lạnh lẽo, ta còn thấy tóc của cái xác lộ ra lơ lửng gần mặt đất. Lily bước nhẹ nhàng tới, hai tay nắm lấy hai cái khăn trắng định gỡ mặt ra thì.....

- A....chị ơi.....chị đừng có gỡ mặt lên, người đó chắc là Zoe rồi....em sợ.

– May lấy tay che mắt.

Lily dừng động tác lại, cô ta lùi lại mấy bước, cô ta nghĩ May nói cũng đúng máu me thế này chắc là Zoe, khuôn mặt chắc không có gì đặc sắc đâu, Lily cũng không muốn tự hù bản thân mình.

- Zoe à! Chị thấy chưa? Tôi là Lily đưa em họ của chị đến đây để đưa tiễn chị lần cuối nè. Chị có thấy tôi tốt với chị không? – Lily đứng giữa phòng nở một nụ cười.

- Sao chị im lặng vậy? chẳng phải lúc xưa chị hay nói, hay chửi tôi lắm mà, đúng không? Hihi.cũng phải thôi bây giờ chị chi là một cái xác.....cái xác không hồn mà thôi! Chị mãi mãi cũng không thể thắng được tôi đâu Zoe à!

Lily có vẻ rất bình thường thì trong khi đó May lại co rút lại trước cái nơi này, nhìn lại phía sau lưng là biết bao nhiêu xác chết đang ở trong ngăn tủ, May bắt đầu thấy buồn nôn.

- Zoe chị thua tôi rồi, thua tất cả, khi xưa tôi phải phụ thuộc vào chị khó khăn lắm tôi mới học hành rồi được làm y tá. Chị thì sung sướng rồi trong khi đó tôi thì phải chịu sự khinh rẻ của chị, vất vả làm osin, phục vụ, bán hàng, có khi là quét rác,...nhưng tôi cam chịu tất cả vì ngày hôm nay. – mắt Lily đọng nước.

- Chị ơi chúng ta đi về đi! – May đề nghị.

- TAO CHƯA NÓI HẾT MÀ VỀ CÁI GÌ? – Lily tức giận.

Mắt Lily đỏ hoe, nước mắt bắt đầu rơi xuống khi nhớ về hoàn cảnh năm xưa, thật ra vì sự kiêu ngạo của Zoe mới tạo ra một Lily hiểm độc như ngày hôm nay.

- Tôi tưởng mình đã yên ổn rồi. ...hihi. ...không ngờ chị lại tìm đến tôi, chị biết tôi là y tá trưởng trong bệnh viện HAPPY nơi có người mà chị yêu – bác sĩ Henry, chị đề nghị tôi tiếp cận, theo dõi Henry rồi tách Henry với Laura ra. Tôi cũng không muốn giúp chị nhưng cơ hội đến rồi tôi phải khiến cho chị SỐNG DỒ CHẾT DỒ...haha.- mắt Lily đỏ ngầu đầy thù hận.

- Bây giờ tôi mới để ý tới Henry, anh ấy đúng là một con người hoàn hảo, tài năng, mỗi ngày tôi đều quan sát cách anh ấy khám bệnh, cách anh ấy đọc tài liệu lâu dần tôi cũng cảm thấy tôi có tình cảm với Henry. Thật nực cười, tôi luôn quan tâm anh ấy nhưng anh ấy không bao giờ chú ý đến tôi, đến một ngày Laura xuất hiện, cô ấy là ai chứ? Là một bệnh nhân sắp chết, tại sao Henry lại có thể quan tâm chăm sóc cho cô ấy vậy chứ?

Nói đến đây Lily ngồi xồm xuống đất, ánh mắt có phần hơi dịu lại, Lily cảm thấy có chút thất vọng về chính bản thân mình.

- Nhưng cũng may có chị, chị đã giải quyết gọn con nhỏ đó rồi, ngày đầu tiên tôi đã pha thuốc vào chai nước biển của nó để nó phải phát điên lên nhưng ý chí nó quá mạnh sau một giấc ngủ nó đã trở lại bình thường. Tôi biết chị căm hận nó và như tôi dự đoán chị có thể khiến Laura dường như chết....hihi chỉ có điều chị quá tự tin để rồi thất bại dưới tay tôi. –lily lấy lại tin thần.

- Rồi đây con Laura nó sẽ giống chị, tội lỗi một mình chị sẽ ôm hết, tôi sẽ làm Henry yêu thương tôi bằng mọi cách kể cả.....đánh đổi. Chị chờ mà coi nhé! Vĩnh – biệt – Zoe!

.....BÓP.....BÓP.....BÓP....

Tiếng vỗ tay làm thức tỉnh hai con người, Lily và May hướng mắt nhìn về phía cánh cửa một nhân vật đặc biệt bước vào với một nụ cười tưởng chừng như rất đẹp nhưng đằng sau đó lại là biết bao sự tức giận.

- Henry!- Lily bất ngờ.

CHÁT.....

- Đây là lần đầu tiên tôi đánh phụ nữ, tôi không thích động vào phụ nữ chân yếu tay mềm nhưng đối với cô thì cái tát này rất xứng. KỂ NÀO DÁM ĐỘNG ĐẾN LAURA dù là ai thì cũng đừng có trách. ...- ánh mắt anh thể hiện sự phân nộ.

Lily chỉ biết ôm mặt khóc, lúc này cái tình hình ở cái xác máu me xảy ra một cái chuyện bất ngờ nhất, có một cánh tay thò ra rồi một cánh tay, xác chết vươn lên ngồi dậy lắc lắc cái cổ rồi ngáp một cái.

- Viện trưởng?- May thốt lên.

- Sao? Ngạc nhiên lắm hả? ở đây thật là lạnh lẽo mà còn tối nữa chứ! Henry anh đừng bắt tôi vào đây đóng giả xác chết nữa nhé! – Jay đang trong bộ đồ bệnh nhân.

- Zoe.....Zoe? – Lily không nói nên lời.

- Cô cũng thối lắm đúng không? Zoe không chết, tất cả là một màn kịch do chúng tôi dựng nên để dụ cô thôi. Cô tưởng mình đã sắp xếp hoàn hảo chắc nhưng sai rồi cô đã không để ý trong phòng bệnh lúc đó có một cái máy ảnh và nó đã quay lại hết những việc làm độc ác của cô và Zoe.

Chương này hơi dài một chút nhưng mà kết thúc luôn vụ án cho xong. Viết xong cái chương này là Sanhi cảm thấy ớn ớn làm sao á...hihi, mà mà đọc vào buổi tối thì cẩn thận nha, nếu không sẽ mất ngủ đó.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Nợ tình yêu

- Người đầu mang cô ta ra ngoài xử lí! – Tuấn Kiệt ra lệnh.

- Không...anh Henry, em xin anh hãy tha thứ cho em lần này. – Lily ôm lấy chân anh.

Hình ảnh một Lily nham hiểm, độc ác đã không còn thay vào đó là một Lily yếu ớt cầu xin tha thiết, nhưng những lời nói đó càng làm cho anh thấy tức giận thêm. Hai người May và viện trưởng đứng kế bên cũng động lòng xót thương nhưng họ cũng chẳng làm được gì.

- BUÔNG RA! Tại sao cô lại cùng Zoe sát hại Laura? Tại sao? Chỉ vì thù hận cá nhân của cô và Zoe cô lại nỡ đi làm hại một người vô tội trong khi đó Laura đã làm gì cô nào? Hay cô nói là cô có tình cảm với tôi? NGUYỄN BIỆT. – Anh hắt Lily ra.

- EM.....em...huhuhu! – Lily khóc nức nở.

Không khí trong nhà xác vốn rất lạnh nhưng bây giờ nó đang bốc cháy, anh không thể tha thứ cho hai kẻ nhẫn tâm hại Minh Hạ, một ngày nào đó Zoe mà tỉnh lại thì anh cũng bắt cô ta hứng chịu hậu quả giống như Lily.

- MANG CÔ TA ĐI! Cô cứ đợi đó, tôi sẽ cho cô vào nhà chứa cho cô nếm mùi. ĐEM ĐI! – anh dùng ánh mắt cay cú nhìn Lily.

- Khoan đã! Henry, có cần phải tàn nhẫn giống như vậy không? Xét cho cùng Lily cũng đáng thương, cô ấy cũng đã từng trải qua biết bao đau khổ chỉ vì thù hận mà trở nên như thế này, hãy giao cô ấy cho pháp luật xử lí. – trong lòng Jay có chút xót thương cho Lily.

- Còn Laura? – anh nhìn Jay.

- Tôi nghĩ Laura cũng đồng ý, Laura vốn là một con người rất hiền cô ấy cũng không muốn anh nhẫn tâm như vậy đâu. Giao Lily cho pháp luật có khi cô ấy sẽ có cơ hội ăn năn, suy nghĩ về những việc đã làm.

Nói chung Jay không phải là không biết suy nghĩ mà trong lòng Jay có một chút gì đó gọi là thương xót cho Lily, Jay cũng suy nghĩ đến Laura, mọi người sẽ không muốn Tuấn Kiệt vì một phút tức giận mà hủy hoại một con người, biết đâu với cách giải quyết của Jay một thời gian sau Lily có thể sống với một con người mới. Còn anh khi nghe những lời nói của Jay anh thấy nó cũng đúng, anh tin chắc Minh Hạ cũng sẽ nghĩ như vậy, anh không muốn khi cô tỉnh dậy biết được mọi chuyện mà tránh xa anh.

- Tùy cậu. – Anh nói xong bước đi bỏ lại ba người bên trong cái nhà xác.

- Cảm ơn May rất nhiều nha! Cô cứ yên tâm công việc của cô ở bệnh viện sẽ không mất đâu. – Jay cười.

Thêm một thành phần đóng góp vô trong vở kịch này đó chính là May, trong lòng May lúc nào cũng cảm thấy bứt rứt, May không đồng ý với việc làm của Lily và phải lo sợ dưới sự khống chế của cô ta nên đã tìm Jay.....và vở kịch bắt đầu từ đó.

Anh lại đi về phòng của Minh Hạ tuy anh cảm thấy có phần nhẹ lòng về mọi việc đã qua nhưng cũng dằn vặt chính mình rất nhiều bởi anh cảm thấy có lỗi với cô, chính anh đã đem cô đến đây, đã hứa là sẽ bảo vệ chăm sóc cho cô nhưng anh đã không làm được còn khiến cho cô suýt mất mạng vì những hận thù không liên quan tồn tại ở nơi này.

- Em có giận anh không? Anh không bảo vệ được cho em? Không ở bên em lúc nguy hiểm nhất. – anh chạm vào mặt cô.

Trong tiềm thức của Minh Hạ cô đang ở trong một chỗ hết sức là kì lạ, cô thấy mình đang đi dạo tung tăng trên một cánh đồng hoa oải hương rộng lớn đi mãi, đi mãi cũng không có điểm dừng nhưng cô lại chỉ đi có một mình thôi.

- TUẤN KIỆT.....TUẤN KIỆT....ANH ĐANG Ở ĐÂU? – cô dùng hết sức hét lên.

Nhưng nhận lại là không ai trả lời hết xung quanh chỉ có cỏ cây, hoa lá đu đưa theo tiếng gió. Cô liền đi tiếp đi theo một con đường duy nhất, đột nhiên xuất hiện một cái vực thẳm do không biết trước được nên bị mất đà rơi xuống.

- A..A.A.A.A.....CỨU.....CỨU TÔI VỚI..... – cô hoảng hốt.

Cái vực đó rất sâu mà cơ thể cô cứ tự do rơi giữa không trung, không có một cái gì có thể giữ hay níu lại. Giữa giây phút tưởng chừng như chết rồi thì cổ tay cô cảm nhận được có một chút ấm áp, có cái gì đó đang siết chặt lấy tay cô kéo cô lên mà do gió quá mạnh cô không thể nào mở mắt ra để nhìn được đến khi mở mắt ra thì xung quanh chỉ là bốn bức tường màu trắng, một ánh sáng trắng cực kì sáng chói vào mắt làm cô phải lấy tay che lại, một thời gian sau đó từ từ lấy bàn tay xuống bây giờ cô đang ngồi bệch ở một góc tường và một con người đang đứng trước mặt.

- TUẤN KIỆT! Là anh sao? Là anh đến cứu em? – cô mừng quá vội lao đến ôm người đó.

- Tôi không phải là Nguyễn Tuấn Kiệt! – người đó lạnh lùng phát ra tiếng nói.

Minh Hạ nghe mà cứ tưởng nghe nhầm hay là anh bị mất trí rồi thì phải, rõ ràng đứng trước mặt cô đúng là vóc dáng này, khuôn mặt này, đôi mắt, sống mũi,.....tất cả đều chỉ rõ anh là Tuấn Kiệt mà, không lẫn vào đâu được.

- Anh....anh có bị làm sao không? Hay lúc nãy anh cứu em rồi bị đập đầu vô đâu đó mất trí nhớ rồi? Anh là Tuấn Kiệt mà! Anh đừng có giỡn với em nữa. – cô cảm thấy hơi rối.

- Tôi không có gạt cô, tôi không phải là Ngụy Tuấn Kiệt!

- Vậy anh là ai chứ? Rõ ràng anh là Tuấn Kiệt mà, anh không phải vậy anh đến đây làm gì? Tại sao anh lại có mặt ở đây nói chuyện với tôi? – cô bắt đầu tức giận.

- Tôi đến đây là chỉ muốn nói chuyện với cô. Tôi là THẦN TÌNH YÊU! – người đó nói.

Cái gì cơ chứ? THẦN TÌNH YÊU? Anh ta đang đùa với cô sao? Thần tình yêu từ trước đến giờ chỉ có trong truyền thuyết hay sự tưởng tượng của con người thôi làm gì có chuyện đứng trước mặt cô? Đúng là kì lạ thật mà.

- Hìhì....anh nói gì? Sao có thể được! – cô không tin.

- Cô không tin cũng không sao, tôi thấy số cô là đã tận rồi. – anh ta cười.

- CÁI GÌ? Ý anh nói là bây giờ tôi đã chết rồi? tôi là....m...a? – cô ấp úng.

Cái người tự xưng là thần tình yêu gì đó đang đứng nhìn cô cười, anh ta không nói gì trong khi cô rất muốn biết sự thật, thần gì mà kì cục vậy không biết nữa.

- Anh có nói không? Tôi chết chưa?

- Đáng lẽ là rồi nhưng thật ra là chưa?

Vậy là sao? Khó hiểu, vậy tóm lại cô còn sống hay đã chết, nếu ba mẹ, hai em và còn cả Tuấn Kiệt mà biết chắc họ đau lòng lắm, nghĩ đến đây cô chợt òa khóc nức nở.

- Huhu.....ông thần ơi vậy là tôi chết rồi..... – cô khóc bù lu bù loa.

- Cô chưa có chết, thật ra cô phải chết nhưng mà cô còn mắc nợ một người nên chưa chết được.

- Hà?.....hìhì tôi còn sống! Ơ.....nhưng mà tôi mắc nợ ai?

- Cô phải trả nợ cho Ngụy Tuấn Kiệt đó là nợ tình yêu.

Tự dưng trong lòng cô thấy vui vui, nợ tình yêu thật ra cô cũng rất yêu anh được sống được trả nợ tình yêu cho anh cũng rất được, càng nghĩ thì lòng càng vui.

- Nhưng tôi có một yêu cầu! – ông thần lên tiếng.

- Ông cứ nói tôi đang nghe. – cô chuyển xưng hô.

Ông thần đi tới đi lui một lát rồi suy ngẫm cái gì đó nhìn cô mà nói.

- Thật ra tôi thấy cô rất là dễ thương và thú vị nên tôi không nỡ để cô quay về....hay cô ở lại làm PHU NHÂN CỦA THẦN TÌNH YÊU.

Cô bị sốc tập hai, ông thần này quả thật quái lạ mà, cô sao có thể? Với lại cô suy nghĩ phải xa tất cả ở dưới trần gian thì ngàn lần cũng không muốn.

- ÔNG..... tôi không thể! – cô khẳng định một câu.

- Tại sao không thể? Ta là thần tiên thì sau này cô cũng là thần tiên, cô sẽ cùng ta đi ban phát tình yêu đôi lứa, cô sẽ không bao giờ bị già thật có lợi mà.

- Tôi nói không thể là không thể vì người mà tôi.....muốn đi cùng cả đời này là Ngụy Tuấn Kiệt không phải ông.

- Nhưng tôi giống Ngụy Tuấn Kiệt mà, chính cô cũng đâu có biết tôi không phải!

Ông thần này cũng lắm chiêu thật, nhưng cô cũng không dễ bị ông thuyết phục đâu, hãy chờ coi cô sẽ đấu với ông thần tình yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tỉnh dậy trả lời anh

- Ông nói ông giống Tuấn Kiệt? Ông thần à, ông là thần tiên gương mặt giống Tuấn Kiệt là do ông biến ra thôi, ông đừng có lừa tôi. – cô lém lỉnh.

Thần tình yêu nhìn cô cười đắc ý, không biết ông ấy đang suy tính chuyện gì mà liên tục gật đầu.

- Nhưng nếu cô ở lại đây cuộc sống của cô sẽ rất sung sướng không cần phải lo nghĩ. – ông ta đang cố tình dụ cô mà.

Cuộc sống sung sướng sao? Nghĩ đến ai mà không thích chứ, nhưng đối với Minh Hạ cô không cần cô chỉ cần được sống bên cạnh những người mà mình yêu thương điều đó đã là quá sung sướng với cô rồi, mà chẳng phải Tuấn Kiệt cũng đâu cho cô làm công chuyện gì, vậy là quá đủ rồi.

- TÔI KHÔNG CẦN! tôi yêu con người của Ngụy Tuấn Kiệt cho dù có giống anh ấy đến cỡ nào, cuộc sống ở đây có tốt đến đâu tôi cũng muốn quay về với anh ấy. Cuộc sống mà không mà không lo nghĩ gì sẽ không còn thú vị vì cái mà tôi sẽ lo nghĩ đó chính là tương lai của tôi và Tuấn Kiệt.

- HAHA... Du Minh Hạ cô giỏi lắm, Ngụy Tuấn Kiệt thật hạnh phúc khi đã tìm được người mắc nợ mình nhưng từ nay về sau cô không còn nợ nữa mà ngược lại Tuấn Kiệt sẽ mắc nợ cô. Thử thách tình yêu của cô đã vượt qua.

- Hả? ông nói cái gì tôi không hiểu? – cô ngẩn ngơ.

- Quay về đi.

Cô chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì bị ông thần đó đẩy một cái khung cảnh bốn bức tường không còn nữa mà chỉ còn một con đường đất nhỏ với sương mù dày đặc. Lại thay cô đi đến đâu thì sương mù tan đến đó, đôi chân cô cũng nhanh nhẹn hơn.

- ÔNG THẦN OI! Làm sao tôi có thể đi về được? – cô lần quần trên con đường.

“Cứ đi hết con đường này sẽ nhìn thấy một vòng tròn sáng chỉ cần đi xuyên vào đó sẽ về được. Hãy nhớ tình yêu chính là động lực vượt qua tất cả, hãy dùng cả một cuộc đời còn lại để mang hạnh phúc cho nhau.” – tiếng nói vang vọng.

.....TÍT.....TÍT.....TÍT.....

Tiếng cái máy theo dõi chạy đều đều, Minh Hạ đã hôn mê một tuần rồi, biểu hiện đã tốt hơn rất nhiều nhưng điều mà anh chờ đợi nhất vẫn chưa xảy ra trong thời gian này Will và ông bà John cũng có đến thăm cô nói chuyện với cô đôi lúc chỉ là cô không có phản ứng gì. Thời gian của anh đều dành hết cho cô, ai cũng có nhìn thấy anh ốm đi trông thấy rõ, tóc cũng dài ra trông thấy.

- Hạ! Em có biết hôm nay là ngày gì không? Hôm nay là sinh nhật 19 tuổi của em đó, tại sao lúc sinh nhật của anh em có thể tổ chức cho anh mà tới lượt em, em không chịu tỉnh dậy để anh cùng đón sinh nhật với em là sao? Anh giận em luôn đó.

Anh nắm chặt tay cô, những ngày không được nói chuyện mà chỉ biết ngồi cạnh đôi mắt với sự im lặng cảm giác đó chẳng dễ chịu chút nào, đó là tâm trạng lo lắng, nhớ, thương, hồi hộp, đau lòng,...và vô vàng những sắc thái trong nội tâm con người nhưng lớn hơn tất cả những cái đó là sự “trông đợi”

- Du Minh Hạ anh ra lệnh cho em tỉnh dậy mau, tỉnh dậy nhìn anh, tỉnh dậy trả lời anh và điều quan trọng nhất đó chính là tỉnh dậy để anh được nói là “ANH YÊU EM” – những lời nói chân thành nhất.

.....tít.tít.tít.....tít.....tít.tít.....tít.....tít.....tít.....

Một lần nữa bão tố lại ập tới, người của Minh Hạ đang bị co giật, khuôn mặt tái xanh, đôi môi không còn máu. Anh chưa kịp trở tay vội vàng cấp cứu cho cô, nhịp thở ngày càng gấp rồi từ từ yếu đi, chẳng lẽ từ thần lại muốn mang cô đi một lần nữa? không thể, không thể nào.

- Em không được từ bỏ nhớ chưa? Em còn chưa trả lời, chúng ta còn những ngày tháng tươi đẹp sắp tới em không được bỏ anh đi một mình.TỈNH DẬY TRẢ LỜI ANH ĐI. – anh mệt mỏi gục đầu xuống bên cạnh cô.

Thực sự anh mệt mỏi, có lẽ anh kiệt sức mất thôi anh không dám rời bỏ cô trong từng khoảnh khắc bởi anh sợ rất nhiều. Thời gian anh bắt đầu gấp cô cũng không gọi là quá dài nhưng từng ấy thời gian là có biết bao nhiêu kỉ niệm, “ông chú” cách xưng hô trẻ con của cô khi gặp anh, đến Pháp anh mới phát hiện cô có nhiều điều anh chưa bao giờ biết rồi tận tụy tổ chức sinh nhật cho anh.rồi trải qua biết bao chuyện giữa cả hai dường như có sự gắn kết.

- Em biết tại sao tình cảm của chúng ta lại sâu đậm vậy không? Thời gian chúng ta gặp nhau chưa đầy một tháng nhưng tình cảm đã có từ mấy năm rồi định mệnh từ “TA GẶP NHAU”. Anh không muốn lãng phí thời gian nữa, gọi em dậy cũng thật khó khăn.

Cảm giác trên đầu anh có một cái gì đó giống như bàn tay đang vuốt tóc anh, có cả hơi ấm trong đó nữa, là sao? Anh cứ tưởng mình mệt quá nên bị ảo giác nhưng đến khi.....

- Em xin lỗi anh rất nhiều vì đã bắt anh chờ đợi em! Cảm ơn anh đã cứu lấy mạng sống của em. ...em đã trở về với anh rồi đây. Đừng buồn nữa anh

anh nhé! – một giọng nói yếu ớt.

Anh ngược đầu dậy vô tình đôi mắt của anh chạm phải một ánh mắt thân thuộc ngày xưa, đúng là Minh Hạ rồi cô đã thực sự quay về với anh, cô đã tỉnh và đang nói chuyện với anh mặc dù giọng nói rất nhỏ, rất yếu.

- Em.....em thật sự đã tỉnh? Em có nhận anh là ai không? – anh vui sướng và bất ngờ.

Cô chỉ nở một nụ cười nhạt nhưng trong đó chứa biết bao sự yêu thương hạnh phúc, cũng phải thôi chắc anh đang nghĩ cô sẽ bị mất trí hay chẳng.

- Anh là “ chú bác sĩ xinh đẹp tốt bụng” Ngụy Tuấn Kiệt, dù có như thế nào em cũng sẽ không quên anh đâu và cả lời hứa của em – cô để tay anh lên mặt mình.

Trong lòng anh bây giờ thực sự khó thể diễn tả hết cảm xúc cũng như niềm vui sướng, biết bao lo âu nỗi nhớ trong bấy lâu nay đều bị tan biến hết, anh cũng không biết làm gì hết bây giờ liền nhào tới ôm cô vào lòng. Mỗi ngày đều gần cô nhưng hôm nay mới thực cảm nhận có một Du Minh Hạ đang ở cạnh anh cảm giác là như được gặp lại người quan trọng nhất sau mấy năm trời xa cách chứ không phải chỉ là mấy ngày.

- Em...em xin trả lời Ngụy Tuấn Kiệt là em đồng ý để anh đồng hành cùng em trong quãng đường còn lại của cuộc đời, đồng ý để anh cột giày cho em mỗi khi em cần.....và em có một điều kiện - muốn anh hứa với em. – cô mỉm cười.

- Là chuyện gì? – anh vô cùng chờ đợi.

- Đó là anh còn mắc nợ em rất.....rất nhiều dù có đi đâu, ra thế nào, làm sao đó.....anh cũng sẽ không buông tay bỏ em đi nha anh? – mắt cô hơi ngấn lệ.

- YES.....anh tình nguyện trả cho em hết cuộc đời của anh và sẽ bám theo em mãi mãi không buông tha em đâu.

Trên gương mặt cả hai đều thể hiện rõ hai chữ “hạnh phúc” đơn giản là cuộc sống của anh sẽ có em và cuộc sống của em sẽ có anh là được rồi, từ đây họ chính thức là một đôi.

Do mới tỉnh dậy nên sức khỏe cô còn rất yếu, buổi tối cô đang nằm nghỉ trên giường bệnh, anh thì đi đâu đó, cô thấy cũng hơi buồn vì xung quanh cũng chẳng có ai(Do Minh Hạ nằm phòng VIP) thật là tẻ nhạt mà. Đột nhiên.....PHỤT.....một cái tắt cả ánh sáng trong phòng cô đều biến mất thay vào đó là một màn đêm vô cùng u tối.....cảm giác của cô vô cùng sợ nhưng....

HAPPY BIRTHDAY TO YOU.....

HAPPY BIRTHDAY TO YOU.....

HAPPY.....

Có tiếng hát, cánh cửa mở ra một người đi vào nhưng trên tay không có bánh kem mà là hai cây pháo hoa nhỏ đang cháy là khuôn mặt hoàn hảo của người đó lúc ẩn lúc hiện. Khi hai cây pháo hoa cháy hết thì đèn bật sáng và trước mặt cô lúc này là một thiên thần áo trắng Tuấn Kiệt đang cười tươi với cô, anh đi đến và nâng cái đầu giường bệnh cao hơn.

- HAPPY BIRTHDAY người anh yêu. – anh ngồi cạnh.

Thì ra hôm nay sinh nhật cô mà cô quên mất đi, cô vui lắm vì anh vẫn còn nhớ và cho cô một bất ngờ cô định cảm ơn anh nhưng mà.....

- Bánh sinh nhật đâu? – cô giơ tay ra.

- Bệnh nhân à! Em mới tỉnh dậy đâu có ăn bánh được! – anh cứu chữa cho mình.

- Em đâu có nói là em sẽ ăn! Nhìn thôi cũng được mà, vậy mà hỏi đó em còn cất công làm bánh cho anh ăn.....hử! – cô quay mặt cô khác.

Minh Hạ vẫn còn rất trẻ con, cái tính trẻ con đó rất dễ thương cô làm nũng trông đáng yêu lắm chứ nhưng cũng không thể để như vậy được nữa anh liền tung chiêu thứ hai.

- Hạ Hạ! Không có bánh nhưng có cái này cho em! – anh móc trong túi áo ra một cái hộp màu hồng để lên tay cô.

Cô thấy vậy tò mò nhìn xem, cái hộp trông cũng đẹp đó chứ không biết quà bên trong là cái gì, cô lấy tay định mở ra nhưng mà một cảm giác đau nhói ở tay truyền đến, nhìn lại bàn tay cô ôi toàn là vết tiêm thuốc, biết bao nhiêu vết bầm tím điểm trên làn da trắng mịn của cô. Anh thấy vậy thì cầm tay cô giúp cô mở cái hộp ra bên trong là một chiếc lắc bạc có hình những trái tim chúng được gắn kết lại với nhau bằng những hạt pha lê tím long lanh.

- A...đẹp quá, dễ thương quá. – mắt cô sáng lên.

- Em có thích không?

- Tất nhiên! Thích nhất trên đời! – cô mỉm cười.

Anh đeo vào tay cô rất hợp nhưng nó hơi rộng do cô bị ốm đi rất nhiều, tay cũng nhỏ đi.

- Nó hơi rộng anh à! – cô buồn.

- Không sao đâu! Chỉ một thời gian ngắn thôi nó sẽ vừa với em mà, em ốm đi nhiều quá, em phải ăn nhiều lên đeo mới đẹp biết không? – anh xoa tay cô.

- Em biết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Anh yêu em.....em yêu anh

Tuấn Kiệt thấy nét mặt Minh Hạ vẫn còn chưa được vui lắm thì thoáng cười nhạt, anh cho tay vào túi lấy ra một chiếc hộp khác màu xanh dương đặt vào lòng bàn tay cô.

- Đây...đây là cái gì? – nét mặt cô tò mò.

- Em mở nó ra đi.

Nắp hộp được mở ra bên trong từ từ hé lộ ra một ánh sáng màu trắng, bây giờ có thể nhìn thấy rõ đó là hai chiếc nhẫn rất đẹp, lúc này cô lại quay sang nhìn anh.

- Anh, cái này là.....?

- Nhẫn cưới của ba mẹ anh.

- Ba mẹ anh? – cô ngạc nhiên.

- Đúng là vậy! Anh có thể sở hữu những thứ còn có giá trị hơn hai chiếc nhẫn này rất nhiều lần nhưng đối với anh nó là thứ vô giá, là vật quan trọng nhất của cuộc đời anh. Anh đã từng rất ngưỡng mộ tình yêu của ba mẹ anh và anh muốn đem chúng đặt vào ngón tay của hai chúng ta, em có đồng ý không?

Sẽ ngàn lần không sai lầm khi chọn anh là người đồng hành cùng mình, những lời nói của anh vô cùng chân thành và làm cho người đối diện cảm thấy có động lực hơn về tình yêu của mình. Anh đã làm một việc rất ý nghĩa, cô cảm thấy hối tiếc vì tại sao không nhìn thấy được tình yêu cả ba mẹ anh, chắc hẳn họ sẽ rất tuyệt vời và hạnh phúc, Minh Hạ cảm thấy mình được trân trọng rất nhiều vì anh đã tin tưởng, thương yêu cô đem một vật rất quan trọng như thế giao cho cô như đặt niềm tin của anh vào mình.

- Sao có thể không được chứ! Đưa tay anh ra để em đeo cho anh

trước....hihi.

Trên miệng Minh Hạ đang cười rất tươi nhưng trong mắt thì ngấn lệ, cô lấy chiếc nhẫn to hơn đeo vào ngón áp út của Tuấn Kiệt khi vừa đeo xong là trên đó động lại hai giọt nước, đó là nước mắt của sự hạnh phúc. Anh lấy chiếc nhẫn còn lại cũng đeo vào ngón áp út của cô, nhìn cô nở một nụ cười đẹp nhất từ trước đến giờ, khung cảnh này giống như họ đang tổ chức hôn lễ trong bệnh viện vậy.

- Cảm ơn em! – anh nhìn cô.

- Anh sao thế? Lẽ ra em phải cảm ơn anh mới đúng, cảm ơn anh rất nhiều vì anh đã yêu thương em, vì anh đã làm tất cả cho em, vì anh đã giao cho em một vật có ý nghĩa như thế này. – cô vừa nói mà nước mắt liên tục rơi.

- Không nói nữa, em sẽ không được khóc nữa. Em chỉ được nghe anh nói một câu này thôi “ANH YÊU EM”.

- Hihi.....Anh cũng phải nghe em nói một câu này mới được đó là.... “EM YÊU ANH” – cô bật cười.

Chỉ có thể là như thế thôi, giữa sự sống và cái chết thì cuối cùng sự sống đã đến với cô, màu đen u tối đã không còn giờ ánh sáng đang chiếu đến với Tuấn Kiệt và Minh Hạ.

Đêm hôm qua do sau bao ngày hôn mê nên cô định sẽ thức lâu một chút nhưng nào ngờ bị anh bắt uống thuốc, cũng do anh là bác sĩ nên phải nghe lời thế là cũng phải ngủ sớm thôi. Sáng thức giấc người cô cũng vẫn còn mệt rất nhiều, nhưng đột nhiên cô lại muốn xuống giường mặc dù bị “ông chú bác sĩ Tuấn Kiệt” dặn đi dặn lại là không được tự ý đi xuống nhưng mà cô nghĩ “xuống một chút chắc sẽ không có gì”.

Thật là khó khăn, tại sao chân cô lại không có cảm giác gì vậy? cô dùng tay nắm vào chân mà cũng không có cảm giác gì là sao? Có chuyện gì đang xảy ra? gương mặt Minh Hạ lúc này hoang mang vô cùng rồi cô chợt nhớ đến khi xưa cô có tìm hiểu đôi chút về căn bệnh của cô đó là di chứng sau phẫu

thuật. Chân cô không có cảm giác phản ứng vậy là nó đã bị liệt, để kiểm chứng một lần nữa cô kiên quyết phải đi bằng được xuống giường, cố nắm lấy mọi thứ gì có thể bám vào đó được cô lê lết từng chút một nhưng....

..... Xoảng.....Chang.....- tiếng của đồ vật rơi xuống đất.

Còn về phần Minh Hạ thì vừa để chân xuống đất cả người đều chạm mặt đất, căn bản là chân cô không còn một chút cảm giác, sức lực gì cả ngay cả đứng còn là một chuyện vô cùng cùng khó khăn. Nhưng chuyện đó thì chỉ ít cô đã chuẩn bị tâm lí còn chuyện thứ hai khi cô cố gượng ngồi dậy thì cô đập vào trước mắt cô là một cô gái không có tóc ở trong cái tủ sắt đối diện.

- KHÔNG.....K.....H.....Ô.....N...G...KHÔNG THỂ NÀO. – cô liên tục lắc đầu.

- Hạ! em sao vậy? em có sao không? Sao em lại đi xuống chứ? – anh hoảng hốt chạy tới.

Anh ngồi xuống đang định đỡ cô lên thì cô loay hoay kéo cái mền xuống trùm lại rồi xua đuổi anh đi.

- Huhu.....anh.....hức.....anh đi ra ngoài đi.....em không muốn anh nhìn thấy em....ở cái bộ dạng này.....huhu.....anh đi đi – cô liên tục gạt tay anh ra.

- Em bị sao vậy? Anh..... – anh không hiểu.

- Em.....em không còn tóc.....HUHU.....em rất là xấu, em không thể để anh thấy em như thế này được....huhu – càng nói cô càng khóc lớn hơn.

- Nhưng anh không để ý. – anh cố trấn an cô.

- Anh đi ra ngoài đi.....ĐI ĐI.....mau đi, em không muốn anh ở đây.....đi ra ngoài cho em....huhu.

Thấy Minh Hạ bị kích động vậy anh đau lòng lắm, anh không quan trọng hình dáng hiện tại của cô, cái anh cần là cô được cứu sống, được khỏe mạnh ở bên cạnh anh mỗi ngày là được. Mái tóc trước kia của cô phải nói là rất đẹp, anh biết cô rất là năng nổ nhưng trong quá trình phẫu thuật bắt buộc phải cắt bỏ nó đi.

Còn đối với Minh Hạ là con gái tất nhiên mái tóc sẽ rất là quan trọng, dù sao người ta nhìn vào mình đầu tiên cũng phải nhìn tới mặt, mũi, tóc,..... mái tóc yêu quý đã không còn giờ đây cô thấy rất là mất tự nhiên khi đối diện với một người. Mà hình như anh đã đi ra ngoài rồi, không còn tiếng nói của anh nữa, bây giờ cô mới mở mền ra.

CÁCH..... - lại tiếng mở cửa.

- ANH ĐI ĐI, EM ĐÃ NÓI ANH ĐỪNG VÀO RỒI MÀ! – cô vội trùm kính mít.

- Laura à! Anh nè, không phải cậu chủ đâu em đừng có lo.

Tiếng nói này quen lắm, không phải tiếng của anh, cô từ từ hé mặt ra, trước mặt là một chàng trai ăn mặc quần áo sắc sảo đang nhìn cô.

- Anh Will! – cô vui mừng.

- Không sao đâu, em đừng có lo anh tới giúp em đây! – Will nháy mắt.

Có Will cô thấy tự nhiên hơn không còn thấy sợ và gấu mình như trước nữa, trên tay Will đang cầm một cái túi gì đó, cậu đỡ cô ngồi lên giường bệnh chỉnh lại trang phục cho cô rồi bảo cô ngồi yên đó để cậu làm đẹp cho gì đó. Cô cũng đồng ý ngồi yên quả nhiên một lúc sau thì.....

- Tên.....ten, Xem đi ai ở trong gương kia...hihi! – Will đưa gương cho cô.

Trong gương bây giờ có một cô gái đã được thay đổi hoàn toàn, cô ấy như một búp bê dễ thương, cô ấy có một mái tóc dài ngang vai và phía trước có để một mái ngang hơi thưa thưa trông rất hợp, đáng yêu và cô ấy đang cảm thấy tự tin hơn không còn sợ nữa và cô gái trong gương đó chính là Minh Hạ.

- Ôi anh Will, cảm ơn anh rất nhiều, em có một diện mạo mới rồi, em không cần phải sợ nữa... - cô vui mừng đến khóc.

- Em không cần cảm ơn anh, là cậu chủ bảo anh đến đó. Em biết không, cậu chủ lo cho em đến mất ăn mất ngủ, chính cậu chủ đã bảo anh chuẩn bị từ trước để khi em hồi phục thì giúp em.

- Anh Tuấn Kiệt, à mà là Anh Henry. – cô thấy khó chịu trong lòng.

Sao Tuấn Kiệt lúc nào cũng chu đáo như vậy mà lúc này cô lại kích động xua đuổi anh, thật có lỗi với anh quá, không biết giờ này anh đang ở đâu? Có giận cô không?

- Anh Will, anh Henry giờ này đang ở đâu? Em muốn gặp anh ấy....huhu. – cô cầu cứu Will

- Anh đang ở đây, anh lúc nào cũng ở gần đây hết, anh không bỏ em đi xa đâu. – cánh cửa mở một người bước vào

- Thôi chào cậu chủ, CÔ CHỦ, em xin phép đi về đây...hihi. – Will nhanh nhẹn bước ra.

Căn phòng giờ đây chỉ tồn tại hai người thôi, Hạ nhìn Kiệt, Kiệt nhìn Hạ, anh nhìn thấy cô hiện tại thì vô cùng hài lòng, đúng là Will là rất tốt trong lần này, Minh Hạ giờ trở nên xinh đẹp ra hẳn không những vậy mà còn rất dễ thương đúng như anh mong muốn.

- Anh lại gần em chút nữa được không? – cô quơ quơ cái tay.

Anh di chuyển lại sát hơn đến khi sát mé giường thật gần cô, đến lúc này cô mới nhích lại vòng tay qua ôm lấy anh.

- Em xin lỗi! em không muốn đuổi anh đi đâu mà tại lúc đó

em...xấu lắm, em không muốn anh thấy em như vậy! anh đừng có giận em nha? – cô nhỏ nhẹ nhận lỗi.

- Hạ Hạ ngốc, sao anh có thể giận em được, chẳng phải bây giờ em đang rất đáng yêu sao? Anh phải càng ở bên em nếu anh giận em thì anh sẽ bị lỗi.

- Hihi....anh. À, cảm ơn anh thêm một lần nữa nhé! Anh đã giúp em không bị xấu mà còn đẹp hơn... – cô cười.

- Từ nay anh không cho nói cảm ơn nữa, em là người anh yêu thì anh phải có nghĩa vụ là làm bảo mẫu, vệ sĩ, bác sĩ....cái gì em cần là có anh và hơn hết là làm người yêu suốt đời của em, nhớ chưa?

Cô chỉ gật gật rồi mỉm cười, cái gì mà bảo mẫu, vệ sĩ... gì gì đó tuy hơi ngớ ngẩn một chút nhưng mà rất là ngọt ngào, thì ra tình yêu là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tạm biệt bệnh viện

Lại thêm một tuần nữa trôi qua ở bệnh viện, Minh Hạ hồi phục rất là nhanh tình trạng sức khỏe của cô rất tốt có thể nói là tốt hơn trước kia nữa, còn hai chân của cô sẽ không bị liệt hoàn toàn chỉ cần tập vật lý trị liệu thì sớm muộn gì cũng có thể đi lại được. Buổi trưa cô đang ngồi trên giường bệnh đọc báo, càng lúc cô càng muốn về nhà hơn vì ở đây rất là buồn tuy có Tuấn Kiệt ở bên cạnh nhưng mà đâu phải lúc nào anh cũng rảnh, ở nhà còn có Will và ông bà John để trò chuyện.

- Cô Laura, ăn trưa thôi! – một cô y tá bụng đồ ăn vào.

Nhắc tới đồ ăn mới nhớ, phải nói từ ngày tỉnh dậy đến giờ cô phải ăn một loại thức ăn rất là khó ăn, tại sao nó lại khó ăn? Tại vì hầu như nó chỉ có một hương vị là nhạt nhẽo và các loại đồ ăn thì tất nhiên là phải loãng rồi, cô cũng đã từng nói với Tuấn Kiệt là đổi đi nhưng mà lại bị “bác sĩ khó tính” giáo huấn cho một trận thế là mỗi lần ăn cô đều nhắm mắt nhắm mũi nuốt một hơi cho xong.

- Cô ăn đi. – cô y tá thúc giục.

- Ồ.....chị ra ngoài làm việc đi, tôi ăn liền đây này! – cô cố gắng nở một nụ cười thân thiện với y tá.

Nhìn mấy cái chén thức ăn mà phát ngán, cô cảm thấy buồn nôn ghê, cô cứ nhìn nó rồi lắc đầu, bụng đói rồi mà không muốn ăn tí nào cứ cảm muốn lên rồi đặt xuống về mặt hết sức u sầu, sao lúc này cô lại nhớ đồ ăn Will nấu dở vậy.

- Lại không nghe lời, lại biến ăn. Em đúng là không tự lo nổi cho bản thân mà! em định nhịn đói luôn hả? – “bác sĩ khó tính” đã vào.

- Em đã nói với anh rồi em ăn không có được, chừng nào mới được về nhà vậy anh? – cô thờ dãi.

- Cũng sắp rồi, bây giờ em có ăn trưa không? – giọng anh nghiêm khắc lại.

- KHÔNG.....em ăn không có được mà. – cô phồng hai má lên nhìn anh.

Anh nhìn biểu cảm của cô mà bật cười, nhưng cũng sẽ không bỏ qua chuyện làm sao bắt cô ăn đâu. Anh bước lại gần đến cầm cái chén thức ăn lên, mức một muỗng thức ăn đưa đến miệng cô.

- Em không ăn thì anh dứt em ăn vậy. – anh cười.

- Cái....cái gì?

Thôi chết rồi, Tuấn Kiệt mà đích thân ra tay là chắc một trăm phần trăm cô phải chào thua, bây giờ là không muốn ăn cũng phải tự nguyện ăn, số Minh Hạ thật khổ mà.

- Anh đã đích thân như vậy mà em không ăn nữa hả? em còn nhớ lúc trước em không chịu uống thuốc thì.kết cục là em cũng phải thua anh thôi, bây giờ không chịu ăn cơm, em muốn. – nét mặt anh thể hiện rõ sự nguy hiểm.

“Lúc trước? uống thuốc? à phải rồi, lúc đó tại mình không chịu uống thuốc nên. ...Tuấn Kiệt dùng biện pháp.cưỡng hôn. ...a.a.a..không được” – cô nhớ lại.

- Em ăn, em ăn là được chứ gì! – cô ngoan ngoãn.

Thế là vai trò “bảo mẫu” của Tuấn Kiệt đã đến lúc phát huy, một vị bác sĩ ít nói chuyện với ai, nghiêm túc mà phải có lúc ngồi đút từng muỗng cơm cho Minh Hạ như thế này nghĩ đến lòng cô cũng cảm thấy hạnh phúc lắm.

- Anh này, anh bận việc gì mà sáng giờ em không thấy anh đâu hết vậy?

- Lúc trước Lily có câu kết với một đám y tá làm chuyện xấu anh đã đuổi việc hết mấy cô đó rồi, bây giờ bệnh viện đang bị thiếu y tá nên anh phải đi tuyển thêm.

- Sao? Tuyển thêm y tá hả?

Anh gật đầu nhưng mà trong lòng cô thấy hơi lo, y tá là nữ mà đích thân anh tuyển là anh phải tiếp xúc với nhiều cô, hiền có, xấu có, đẹp có, lẽ đâu anh bị cướp thì sao?

- Tuấn Kiệt anh đừng có đi tuyển y tá nữa nha! – cô chớp chớp hai con mắt nhìn anh.

- Tại sao? – anh ngạc nhiên.

- Không có gì.mà anh đừng có đi tuyển nữa là được. – cô ấp úng.

- Đâu có được, bệnh viện bây giờ đang rất cần y tá anh mà không tuyển thêm thì làm sao có người chăm sóc bệnh nhân? – anh nhìn cô.

- Em không thích, anh mà đi tuyển y tá thì anh sẽ tiếp xúc nhiều với mấy cô đó sẽ có người đẹp hơn em thì sao? Tốt hơn em thì sao? Chưa nói mấy cô đó sẽ thích anh.rồi họ sẽ cướp anh mất thì sao? – cô tức quá nói ra một mạch.

Sau khi nói xong mới nhìn lại anh thấy anh đang mỉm cười nhìn cô và cô mới biết là mình đang bị kích động hơi quá nhưng mà những điều đó cũng hoàn toàn có lý thôi, gặp trường hợp này ai mà không sợ.

- Hạ Hạ! ngoài em ra thì không ai cướp được anh đâu. Ăn cơm tiếp đi.

Có nên tin hay không? Nhưng mà Minh Hạ sẽ tin vì một khi yêu ai đó rồi giữa hai người họ điều cần thiết nhất sẽ là niềm tin, nó là thứ gắn kết giữa hai người và luôn đặt lên hàng đầu.

- Henry! Đây là thông báo tuyển nhân viên một lát tôi sẽ dán lên. – Jay bước vào.

- Jay, chuyện tuyển y tá thì cậu sẽ là người đi tuyển.

- Nhưng mà chẳng phải ban đầu.anh nói anh sẽ đích thân lựa chọn?

- Nhưng tôi cũng tin cậu!

Anh nói rồi thì tiếp tục quay lại phía Minh Hạ bỏ lại gương mặt đang ngờ ngạc của Jay, từ lúc trước đến giờ mới thấy được cái cảnh anh đang tập trung chăm sóc cho một bệnh nhân như thế. Dù đã biết rằng cô gái ấy quan trọng nhưng mà tận mắt thấy thì Jay mới biết ngoài mặt lạnh lùng trong công việc còn có lúc Tuấn Kiệt lại là một con người dễ gần đến vậy.

- À mà tôi có đem kết quả khám sức khỏe của Laura đến cho anh luôn đây. – Jay đưa cho anh túi hồ sơ rồi ra ngoài.

Minh Hạ nghe nói vậy cũng hồi hộp lắm, cứ nghe nói đến hiện trạng của cô là cô lại cảm thấy như vậy dù ổn hay không ổn, nhưng mà nhìn nét mặt của anh kia không có nhúm mày, không cười, vậy là sao?

- Rất tốt! ngày mai chúng ta về nhà. – anh để hồ sơ xuống và nói.

- Thật không? Hihi.mai được về nhà rồi! – cô vui mừng.

Cuối cùng cũng đã đợi được đến lúc này rồi, nhưng mà sao ngày hôm nay trời qua lâu vậy, cứ đợi cho trời mau tối, đến tối thì chờ cho mau sáng. ... Và thời gian nói tạm biệt cái bệnh viện này cũng đã đến.

- Cô Laura, bác sĩ Henry dặn tôi đến đây giúp cô thay trang phục. – một bà y tá trông cũng hơi lớn tuổi một chút trên tay cầm một túi đồ.

Đã cuối năm rồi, nhiệt độ xuống càng thấp ra ngoài trong người phải mặc mấy lớp áo mới không bị lạnh, thay đi bộ đồ bệnh nhân trên người cô bây giờ có một cái áo len bên trong, một chiếc áo bông bên ngoài, trên cổ có một cái khăn choàng và một chiếc váy phủ lấy chân trông cô vẫn rất dễ thương.

Minh Hạ ngồi xe lăn, y tá đẩy cô ra cửa bệnh viện luôn, lúc này đã có người chờ sẵn ở ngoài đó là anh, hôm nay anh mặc áo sơ mi ở trong và một chiếc áo len màu đen ở ngoài kết hợp với quần âu trên cổ có cái khăn choàng mà cô đã đan cho anh nữa.

- Chị vào làm việc tiếp đi, cô ấy cứ để tôi lo. – anh bảo.

Bảo vệ chạy xe của anh đến, anh bế cô vào ngồi trong xe rồi cũng vòng qua đi vào trong xe, anh thắt dây an toàn cho cô xong rồi chạy xe. Nói thật Minh Hạ xuất viện thì cũng là lúc anh mới được về nhà vì từ trước đến giờ đã xảy ra quá nhiều chuyện nên anh cũng dám rời đi khỏi đây.

Tới nhà, vẫn là căn nhà mang đầy ảm áp và yêu thương ấy nơi đây có biết bao kỉ niệm của cô với tất cả mọi người. Từ xa đã thấy sẵn mọi người đứng một hàng chờ anh và cô. Xe dừng anh mở cửa xe ra còn không quên lấy cái nón đội vào cho cô.

- Chào cậu chủ và cô chủ mới về! – tất cả đồng thanh khi anh định bế cô ra ngoài.

- Anh định là gì thế? Xe lăn đâu sao không đem ra? – cô còn ngồi trong xe không chịu đi ra.

- Xe để ở trong nhà, anh đưa em đi vô trong nhà.

- Thôi kì quá! Mọi người ở đây nhiều quá mà anh đòi bế em đi. Xoay lưng lại cổng em đi. – cô ra lệnh.

Anh cũng làm theo, lưng anh rất là ảm áp, vững chắc rất êm nữa, đáng để nương tựa khi cần, cô ôm cổ anh thế là mọi người đã thấy được một màn hết sức tình cảm, Minh Hạ có chút mắc cỡ nhưng mà thôi kệ nhắm mắt cho qua, ra khỏi xe cô còn không quên chào tất cả mọi người.

- Chào tất cả mọi người, Laura đã trở về. – cô mỉm cười.

- Chào cô chủ! – tất cả chào lại cô.

Cái gì đang xảy ra thế này? Tại sao tất cả lại xưng hô lạ vậy? cô cũng không hiểu sao. Anh cũng cô vào nhà rồi đi lên phòng nhưng lại xảy ra một chuyện khác nữa, anh không đưa cô vào phòng mình mà lại đi vào phòng của anh.

- Anh, anh đưa em vào đây làm gì? Sao không cho em về phòng mình?

- Đây là phòng của em. Đồ đạc của em đã được chuyển qua đây hết rồi. – anh nhìn về tủ quần áo.

- Cái gì? Anh nói phòng này là của emvà... là của anh nữa? – cô chỉ vào anh.

Lại tiếp tục gật đầu, có thể sao? Chỉ sau một thời gian cô không ở nhà thì mọi chuyện dường như đã bị sắp đặt khác đi mất rồi, tóm lại cô không có quyền quyết định chuyện gì hết anh sắp đặt sao thì cô làm theo vậy.

- NHƯNG.....nhưng mà..... – cô hoang mang.

- Anh không thể để em ở một mình trong khi hai chân không thể di chuyển được em biết không? Lỡ có chuyện gì thì ai biết? ai sẽ đến đúng lúc để lo cho em? Anh chỉ còn cách là bắt em ở gần anh thôi. – anh xoa đầu cô.

Nghe anh nói thì cũng đúng, anh là bác sĩ ở gần anh thì rất tiện, mà quan trọng hơn là đỡ sợ ma, thôi thì đành chấp nhận như thế đi chờ cô hồi phục sẽ tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chủ nhân trái tim anh

Ở nhà đúng là khác hẳn, không khí ấm cúng hơn lại không phải lúc nào cũng nghe mùi thuốc khó chịu, gặp ai cảm giác cũng thân thuộc dễ chịu hơn.

Buổi tối lúc chuẩn bị đi ngủ.

- Anh, em ngủ ở đâu? – cô nhìn xung quanh chỉ thấy duy nhất một cái giường.

- Đây. – anh chỉ tay vào cái giường.

- Rồi anh ngủ ở đâu?

- Đây. – anh lại chỉ tay vào cái giường đó.

Điều mà Minh Hạ lo ngại nhất cũng xảy đến, từ chiều đến giờ điều cô quan tâm và chú ý nhất là căn phòng này chỉ có một cái giường. Phương án thứ nhất là Tuấn Kiệt ngủ ở dưới đất cô ngủ trên giường nhưng mà làm sao anh thể chịu được, thời tiết thì lạnh giá, anh biết bao ngày qua đã chăm sóc cực khổ cho cô sao có thể để anh như thế. Phương án hai là ngủ chung nhưng mà cũng không được luôn dù thế nào thì họ vẫn chưa có cưới nhau, rất nguy hiểm.

- Không được đâu! – cô lắc đầu.

- Tại sao không được nào? Anh ngủ một bên, em ngủ một bên với lại nửa đêm em có muốn uống nước hay đi vệ sinh gì thì anh sẽ có thể dễ dàng giúp em – anh phân tích.

Minh Hạ nghe nói thì cũng hơi an lòng một chút, dù gì cái giường này cũng rất rộng và lớn cô chỉ cần nằm sát qua một bên và để cái gối ngay chính giữa chắc sẽ an toàn cộng thêm con người chắc không phải là những loại người như thế đâu.

- Thật không? Anh có chắc là không có chuyện gì chứ? – cô vẫn còn hơi nghi ngờ.

- Vậy chứ em nghĩ là sẽ có chuyện gì?

- Ồ.....mà thôi chắc không có gì đâu.....đi ngủ thôi! – cô xua tay lia lịa.

Trong khi anh thì như không có chuyện gì nghiêm trọng cứ nằm xuống ngủ còn cô thì cố hết sức nằm sát ra mé giường, còn ở chiến giữa thì chia một ranh giới rõ ràng. Đêm đến, không gian rơi vào trạng thái yên tĩnh mặc dù về nhà rồi thấy thoải mái hơn nhưng tại sao cô cứ trằn trọc mãi mà không thể nào chợp mắt được hay là vì lạ chỗ nhưng cũng không đúng cảm giác này thật khó diễn tả, đột nhiên ở bàn tay cô có một cảm giác đang bị siết chặt.

- Em chưa ngủ sao? – là giọng của anh.

- Tự nhiên hôm nay em không ngủ được, thật kì lạ mà phải không anh?

– cô ngược nhìn lên trần nhà.

- Không sao. Không ngủ được thì anh sẽ trò chuyện cùng em.

Tuy là ban đêm nhưng cô thấy rõ được khuôn mặt của anh, anh đang mỉm cười, nụ cười ấy chỉ là một đường cong môi nhẹ thôi nhưng cũng đủ mang lại cảm giác bình yên vô cùng, tay anh thật ấm áp thật to có thể phủ hết bàn tay cô một bàn tay nhỏ bé, yếu ớt cũng như chính hai con người của họ vậy.

- Anh Tuấn Kiệt, anh có cảm thấy anh bị em làm phiền nhiều lắm không? Bây giờ em không đi được có thể nói là một người rất vô dụng cái gì cũng phải có người giúp mới làm được mọi việc điều phụ thuộc vào anh. – giọng nói của cô có chút lo âu.

- Ngốc à! Anh không quan tâm, anh nói rồi anh sẽ chăm sóc tốt cho em, em không chỉ là bệnh nhân của anh mà còn là một người vô cùng đặc biệt. Chủ nhân trái tim anh.

- Nhưng mà em.....

- Em không có gì phải sợ hết, anh sẽ thay thế đôi chân của em rồi một ngày nào đó em có thể đi lại bình thường chẳng phải sẽ tốt đẹp hết sao?

Nếu đã rơi vào trường hợp như Minh Hạ thì chắc chắn sẽ hiểu được nỗi lo âu của cô, Minh Hạ không phải lúc nào cũng vô tư hồn nhiên như vậy đâu trong lòng cô đang rất sợ, nhiều thứ đến là cô càng trở nên bị nhút nhát hơn, càng có nhiều tâm sự không biết bày tỏ với ai. Tuấn Kiệt là người cô tin tưởng nhất nhưng không phải cái gì cô cũng có thể nói với anh mà có những thứ thích để ở trong lòng rồi suy nghĩ vẩn vơ, thế mới nói con gái là khó hiểu.

- Em đang rất lạnh. – tay anh đang nắm chặt tay cô hơn.

Anh ngồi dậy quan sát rồi nhìn mặt lại, ngoài trời gió cứ thổi mà do cô xích ra ngoài quá nên cái mền chỉ đắp được nửa người thôi. Thế là phá bỏ ranh giới đó đi, anh vút luôn cái gối ở giữa xuống đất, kéo Minh Hạ lại gần hơn rồi anh nằm xuống cạnh cô.

- Anh làm gì vậy? – cô giật mình.

- Em định chịu lạnh như thế đến sáng luôn đó hả? cái mền này không đủ rộng để phủ kín hết người của em đâu, cứ như thế thì đến sáng thế nào em cũng sẽ bị bệnh. Nghe lời anh, ngủ đi!

Nói xong anh ôm lấy Minh Hạ vào lòng và nhất quyết không buông ra, lần đầu tiên đối với Tuấn Kiệt có một người ngủ cạnh, Minh Hạ giống như bông gòn anh chỉ sợ nói lòng tay cô sẽ bay đi mất, sẽ rời xa anh cảm giác này mãi mãi anh cũng không muốn nó mất đi đó là cảm giác được bảo bọc một người.

Sáng sớm tinh mơ, cả hai vẫn chưa ai động dậy gì hết, tất cả đều ngủ như chết vậy chỉ có tiếng lục đục dưới nhà bếp của Will chuẩn bị bữa sáng vì cậu vốn thức rất sớm, ngoài tiệm cà phê bà John đang dọn bàn ghế và lau chùi mấy cái tách còn ở tiệm sách thì ông John đang sắp xếp và bày trí lại mấy quyển sách mới nhập về, các cô người làm cũng đã đến(các nhân viên này làm theo giờ, sáng họ đến rồi chiều họ về, có ba nhóm. Một nhóm là làm việc bên quầy bán sách, phân loại và giới thiệu sách, nhóm thứ hai phụ bà John bán cà phê, nhóm thứ ba làm việc bên quầy bán hoa và có đôi lúc họ vào nhà dọn dẹp phụ Will,... công việc của họ rất là đa dạng, vì là nơi rộng lớn nên sẽ thuê nhiều người để có thể nhanh chóng hoàn thành công việc.)

Đang ngủ ngon thì có tiếng điện thoại làm Tuấn Kiệt tỉnh giấc, Minh Hạ thì vẫn còn chui rút trong mền ngủ ngon lành.

- Alo. – anh cố điều chỉnh lại giọng nói.

- Chủ tịch, là tôi Jun đây.

- Có chuyện gì?

- Dạ chuyện là.....

Đề điện thoại xống nhìn mặt Tuấn Kiệt rất...rất là căng thẳng không biết anh đã nghe được những gì nhưng tình hình này cho thấy là không ổn, đang suy nghĩ miễn man thì anh cảm nhận được có cái gì đó đang kéo lấy cái tay anh.

- Tuấn Kiệt đưa em đi đánh răng. – giọng cô rất nhẹ.

- Em không ngủ nữa à? – anh đưa tay vuốt mặt cô.

- Không,đỡ em ngồi dậy, rồi cõng em đi.hihihi.

Anh chỉ biết cách làm theo thôi, trong nhà bây giờ Minh Hạ là lớn nhất, tại vì sao? Trước kia Tuấn Kiệt là lớn nhất nhưng mà bây giờ Tuấn Kiệt phải nghe lời Minh Hạ nên vị trí của cô là lớn hơn. Tiếng cười của cô vang khắp phòng, lần đầu tiên anh đòi chải tóc cho cô, động tác cũng rất tốt rồi cõng cô đến tủ quần áo chọn trang phục, tất cả mọi thứ đều là anh.

- Đồ của em cũng được xếp vô đây luôn hả? – cô nhìn tủ quần áo.

- Tất nhiên! Đây cũng là phòng của em, cái tủ quần áo này cũng là của em

Trước mắt cô là cái tủ quần áo lớn, một bên là treo quần áo của Tuấn Kiệt có áo sơ mi, vest, quần âu,nhưng mà rất ít có áo thun, thứ tự quần áo được sắp xếp theo màu sắc nhưng mà đa số quần áo của anh toàn là màu đen với trắng. Còn về phía quần áo của Minh Hạ đồ của cô cũng được treo cạnh đồ của anh, rất gọn gàng và đẹp mắt, nhìn tủ đồ này thì phải nói là cái tủ đồ tối màu chỉ có: trắng, đen, tím, mấy màu sắc khác thì rất ít.

- Hôm nay không biết chọn cái gì.- cô đang suy nghĩ.

- Lấy cái váy này đi.

Anh vươn tay lấy xuống cho cô một cái váy len sườn màu xám mặc vào cũng rất là xinh, cô lấy ra một cái khăn choàng cổ màu tím đậm do mẹ cô mua cho đi cùng cũng rất đẹp nha. Xong hết anh cõng cô xuống nhà, chắc có lẽ từ bây giờ ngày nào cũng vậy quá sáng công xuống, tối công lên.

- Hello cô Laura. – tiếng của Will.

- Chào anh Will! – cô trên lưng anh tươi cười chào lại.

Đặt cô ngồi xuống ghế, bàn ăn bây giờ chỉ có một ly sữa và một tách cà phê nóng hổi, cô cầm ly sữa lên uống một miếng thì Will đem đồ ăn ra nhưng mà theo sau Will còn có một cô gái.

- Mời cậu chủ và cô chủ ăn sáng! – hai người đồng thanh.

- Lại tiếp tục cái màn “cậu chủ” “cô chủ”. Anh, cô ấy là ai vậy? – cô ngồi chống cằm

- Will giới thiệu đi. – anh bảo cậu.

Will nhìn sang cô gái đó mỉm cười, cô và anh đều mở mắt to nhìn Will, thái độ hôm nay của cậu thật là lạ.

- Dạ thưa cô chủ đây là....Mary cô ấy trước kia làm việc ở ngoài tiệm cà phê nhưng mà cô chủ vừa hồi phục trở về cần thêm người trợ giúp nên từ bây giờ có chuyện gì thì cô cứ việc gọi Mary.

- Có cần phải như thế không anh? – cô quay sang hỏi anh.

Không phải Minh Hạ không cần nhưng mà cô cảm thấy mình có thể tự lo được nên như vậy sẽ làm phiền người ta lắm huống chi trong nhà có Will là được rồi.

- Anh thấy như vậy là tốt, cô ấy là con gái sẽ rất dễ dàng giúp em, Will là con trai sao có thể..... – anh nhấp một ít cà phê.

"A....thì ra là anh không muốn để em gần Will....hihi đúng là....." - cô suy nghĩ trong lòng.

- Cô ấy biết nói tiếng Anh không?

- Tất cả mọi người ở đây đều nói hai loại ngôn ngữ Anh và Pháp, em không cần phải sợ việc cô ấy sẽ không hiểu ý em nói. – anh giải thích.
- Ủ...em biết rồi. Vậy cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hộp báo

Ăn sáng xong Tuấn Kiệt đi gọi điện thoại cho ai đó còn Minh Hạ thì ngồi trong phòng khách đọc sách, một lúc sau anh đến và ngồi xuống cạnh cô.

- Có chuyện gì vậy anh?
- À.... Anh có công việc phải đi một lát, em ở nhà có muốn làm gì thì gọi Will và Mary giúp đỡ. Trưa anh sẽ về đón em, nhớ chuẩn bị đó. – anh cười.
- Trưa hả? đi đâu? – ánh mắt cô tò mò.
- Thì tới lúc đó em sẽ biết.

Tuấn Kiệt ôm cô một cái rồi đeo mắt kính vào vội vàng di chuyển ra xe, tốc độ của anh nhanh đến mức cô chỉ còn thấy bóng lưng của anh, không biết đã có chuyện gì mà anh lại hồi hã như thế, cô cũng chỉ nghe lời anh thôi chắc mấy bữa nay công việc đang chất đống mà chưa giải quyết bây giờ mới có thời gian làm.

- Cô chủ cô có muốn đi dạo không? Em đưa cô đi. – Mary nhìn cô thân thiện.

Minh Hạ mỉm cười gật đầu, Mary cũng rất dễ thương cô ấy có một mái tóc màu vàng nhạt, con mắt màu xanh và làn da trắng nhưng mà không trắng bằng Will. Mary đỡ cô ngồi qua xe lăn rồi đẩy cô đi vòng vòng khắp mọi nơi, ở trong nhà thì hình như chỉ có cô là con gái, bà John cũng hiếm khi vào nhà mà toàn trông coi cửa tiệm bây giờ có thêm một người bạn là con gái thì điều đó đối với Minh Hạ thật vui biết mấy.

- Mary bao nhiêu tuổi rồi? – cô quay đầu lại đằng sau nhìn Mary.
- Dạ thưa cô chủ em bằng tuổi với Will, em 23 tuổi.
- Em nhỏ tuổi hơn chị đó, em mới có 19 tuổi thôi chị đừng xưng “em” với em nữa nha?
- Nhưng.....tôi..... - Mary đang suy nghĩ.
- Thôi để sau, mình đi tiếp đi chị.

Cô đề nghị Mary đẩy cô ra quán cà phê, từ lúc về đến giờ cô chưa được gặp bà John cô rất là nhớ bà. Vừa vào cửa xa xa đã thấp thoáng thấy bóng dáng một người phụ nữ với mái tóc búi vàng, gương mặt Minh Hạ trở nên vui hơn bao giờ hết, tại sao mỗi lần nhìn bà John cô có cảm giác như được gần bên mẹ của mình.

- Bà John ời! Con đến rồi. – cô gọi thật to.
- Laura! Bữa nay ra đây chơi với ta đó à?

Trên tay của bà John là một cái bánh bông lan chocolate, gương mặt bà nhìn rất là hiền, mỗi khi nói chuyện với bà cảm giác của cô rất là dễ chịu, cô vừa ngồi ăn bánh vừa tâm sự.

- Bà ơi, con rất là nhớ bà! – cô ôm cánh tay của bà John.
- Cô đó, chỉ biết nịnh tôi. – bà xoa đầu cô.

Hai người ngồi nói chuyện rất vui vẻ làm cho Minh Hạ cũng quên mất thời gian luôn, hôm nay từ khi đến đây cô mới có dịp nói chuyện được nhiều như thế đó. Đúng là mỗi khi ta gặp được một người hợp với mình thì bao nhiêu thời gian vẫn không nói hết, chỉ đến khi.....

- Laura có điện thoại của em này. – Will vội vã đưa điện thoại cho cô, trên người cậu còn mang cái tạp dề chưa kịp tháo ra.

Cô quay sang nhìn Will gương mặt cậu rất mệt mỏi, nhận điện thoại từ tay cậu, vừa áp tai vào nghe thì truyền vào tay cô là một giọng nói thật ầm ập, nhẹ nhàng.

- Em đã chuẩn bị xong chưa? Anh về đón em nhé!

Ôi chuyện gì đang xảy đến vậy? cô đã quên mất lời dặn của anh, bây giờ trời đang lạnh không có nắng nên cô cứ tưởng vẫn còn sớm, chết rồi phải làm sao?

- Khoan.....khoan đã anh. Em...em chưa có chuẩn bị, em xin lỗi, em quên mất rồi. – gương mặt cô tỏ vẻ có lỗi.

- Không sao! Anh biết, anh chỉ gọi điện sớm để nhắc em thôi. Bây giờ em vào nhà chuẩn bị đi, một lát anh về nhà đón em – bên kia vẫn đang cười.

- Dạ.....em đi liền đây. Bye anh.

Minh Hạ vội vàng cúp máy luôn mà không đợi anh nói thêm gì, cô tự vỗ vào hai má mình, mọi người xung quanh ai cũng nhìn nét mặt lo sợ của cô mà tất cả không hiểu chuyện gì.

- Mary, nhanh lên, chị.....đưa em vào nhà, thay đồ, chuẩn bị. – cô hối thúc Mary.

Mary thấy vậy cũng nhanh chóng đưa cô vào nhà, Will cũng đi theo, tội nghiệp hai người họ vì nhà không có anh nên không có ai đưa cô lên phòng và kết quả là mỗi người một bên khiêng cô và cả chiếc xe lăn đi lên lầu như khiêng kiệu. Mary cùng cô đi vào phòng, mở cái tủ đồ lớn ra cô cũng không biết anh đưa đi đâu nên chọn một cái áo sơ mi trắng bên trong mặc với cái áo len màu đỏ sẫm, đi cùng chân váy màu trắng trông cũng rất hợp, tóc là chỉ cần gọn gàng là được.

- Phiền hai người đem em xuống thêm một lần nữa....hihi. – cô cảm thấy mình thật vô dụng.

- Không có gì, Laura à! Em ốm nên rất nhẹ. – Will.

Ngoài sân đang có tiếng xe đi vào, đoán là xe của anh nên mắt cô sáng rỡ hai người kẻ bên hiểu ý được cứ nhìn nhau mà mỉm cười. Anh bước vào tháo mắt kính ra rồi nhìn cô một lượt.

- Dễ thương. – anh véo mũi cô.

Cô không biết anh mang cô đi đâu nhưng thật ra cô cũng không để ý nhiều cho lắm. Xe chạy vào một cái cổng lớn chỗ hai người họ đang đến đó là “Tập đoàn HAPPY” không ngờ nơi đây hoành tráng hơn cô nghĩ rất nhiều, tập đoàn này rất cao, cô đoán bên trong chắc sẽ rất quy mô dữ lắm.

- Anh Tuấn Kiệt đây là tập đoàn HAPPY? Anh đưa em đến đây làm gì? – cô quay sang hỏi anh.

- Có việc.Một lát em sẽ biết.

Xe dừng chỗ, có một đám người đứng đó chờ sẵn Tuấn Kiệt vừa bước xuống thì tất cả cúi đầu chào anh, có một người cô nhìn mặt trông rất là quen đây cái xe lăn lại để đón cô xuống. Anh bế Minh Hạ ra ngoài, xong rồi dặn cô.

- Hạ Hạ, anh phải đi một lúc, em đừng sợ có Jun và đám người này bảo vệ em, em cứ theo Jun một lát nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau. – anh nắm tay cô.

- Em...em biết rồi, anh cứ đi đi. – cô gật đầu nhưng trong lòng lo lắng.

Tuấn Kiệt đi trước, cái anh trợ lý Jun gì đó đẩy cô đi, thật là khó chịu xung quanh các nhân viên ai cũng nhìn cô hết, cô cảm thấy không thoải mái chỉ biết cầu trời cho được mau về sớm. Jun đưa cô đến cái phòng làm việc của cậu rồi bảo thư kí đem cho cô một ly trà.

- Phu nhân mời cô uống trà. – Jun cầm ly trà đưa cô.

Minh Hạ nghe nói vậy thì trở mắt ra nhìn Jun.

“Thằng cha này đang nói chuyện với ai vậy? ai là phu nhân ở đây? Minh muốn đi về....Tuấn Kiệt ơi là Tuấn Kiệt!” – cô nhìn xung quanh tìm cái người tên là “phu nhân”.

- Hà? anh nói gì vậy? phu nhân ở đâu? – cô tròn mắt nhìn Jun.

- Phu nhân thích đùa quá, cô là vợ tương lai của chủ tịch tất nhiên là phải gọi bằng “phu nhân” rồi.

- Anh mới là người đùa đó. – Minh Hạ nắc cở có chút đờ đờ.

- Thôi chúng ta vào chủ đề chính luôn, một lát chúng ta sẽ vào một nơi cực kì đặc biệt, đông người nhưng đừng sợ sẽ có người luôn bảo vệ phu nhân 24/24. Chủ tịch đã căn dặn hết rồi phu nhân chỉ cần ngồi đó theo dõi mọi thứ xung quanh thôi.

Jun đưa cô một cái nón rộng vành màu đen bảo cô đội vào, ở đây Minh Hạ như một “quý cô” đúng là ở một đẳng cấp khác biệt thì con người cũng sẽ khác. Cô và Jun lại tiếp tục đi chuyển, trước mặt họ là một cánh cửa vừa mở ra cô không thể tưởng tượng nổi nữa, một khán đài rộng lớn trong đó có hàng trăm phóng viên đang ngồi chờ, Jun đưa một người khác đẩy Minh Hạ vào cô ngồi ở hàng ghế gần cuối nhưng cũng vừa tầm mắt để theo dõi.

“Tuấn Kiệt ơi, anh tính làm gì nữa đây? ở đây đông người quá, em sợ lắm. Anh ở đâu?” – cô liên tục lấy nón che mặt lại.

Các phóng viên cứ liên tục xì xầm gì đó nhưng mà cô cũng không có hứng thú để nghe, theo cô đoán thì đây chắc có lẽ là một buổi họp báo hay gì đó. Bỗng mọi người đều ngồi ngay ngắn lại hướng mắt lên trên, Jun đang xuất hiện và tiến về phía cái bàn trên khán đài, biết bao cái máy chụp hình hướng về Jun.

- JUN, JUN, JUN,...TRỢ LÍ CHỦ TỊCH TỐI KÌA....CHỤP HÌNH MAU LÊN! – các phóng viên nói với nhau.

- Tôi là Jun, trợ lý của chủ tịch tập đoàn HAPPY, rất hân hạnh và cảm ơn các vị phóng viên và tất cả mọi người đã đến đây tham gia buổi họp báo này. – Jun cúi đầu chào và ngồi xuống.

- Chào trợ lý, cho tôi xin hỏi hôm nay tập đoàn các anh mở cuộc họp báo này nhằm mục đích gì? Có phải tập đoàn HAPPY có chuyện gì quan trọng cần tuyên bố? – một phóng viên đứng dậy.

- Khoan...từ từ đã nào! Chúng tôi là một tập đoàn lớn và có uy tín, hôm nay chúng tôi mở họp báo là chỉ mong mang đến cho mọi người một câu trả lời tốt nhất về điều mà mọi người thắc mắc bấy lâu nay.

Minh Hạ nghe nói mà lòng thấy khó chịu, hôm nay là ngày gì vậy? sao có nhiều chuyện cô chả hiểu gì.

- Theo thông tin chúng tôi được biết tập đoàn HAPPY mới điều chế ra một loại thuốc mới có công dụng rất tốt và thành phần cũng khác hơn so với các loại thuốc trước. Vậy ai là người nghĩ ra công thức để làm ra loại thuốc này, xin anh trả lời cho.

- Đúng vậy, tập đoàn HAPPY vừa chỉ mới điều chế ra một loại thuốc đặc biệt nhưng chưa sản xuất và phải nói rằng thành công của ngày hôm nay là nhờ đến tài năng của một nhân vật chủ chốt.

Nghe nói đến đây đám phóng viên lại tiếp tục nhìn nhau, họ lại bàn tán một cách sôi nổi, đúng là một thật.

- Anh nói sao ạ? Xin anh hãy nói cụ thể hơn cho chúng tôi được rõ hơn, nhân vật chủ chốt là sao? – cả đám tra hỏi Jun.

- Tôi không nói nhiều nữa, muốn biết rõ hơn thì hãy hướng mắt về cánh cửa sau lưng mọi người, tất cả đều được giải đáp. – nét mặt Jun có vẻ thích thú.

CẠCH.....- Hai vệ sĩ mở hai cánh cửa ra.

- Ồ.....Ồ..... - tất cả mọi người ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Anh muốn bảo vệ hạ hạ của anh

Dưới sự ngạc nhiên của mọi người, thân ảnh đang tiến vào khán đài đã thu hút hết ánh nhìn của tất cả và Minh Hạ, cô còn thấy người ấy có nhìn cô một lúc trước khi đi thẳng lên. Các ánh đèn flash liên tục rọi vào con người đặc biệt này, từng bước chân rất chắc chắn thể hiện sự nghiêm nghị, trang phục từ trên xuống dưới đều là màu đen toát lên một nét đẹp ma mị và sắc thái lạnh lùng của một cương vị là người lãnh đạo.

- Anh ta sao lại có mặt ở đây? Tập đoàn HAPPY đang có mục đích gì chăng? – phóng viên.

- Giáo sư Henry? Hôm nay anh ấy thật đẹp mà. – một vị khách mời.

Jun ở trên đã chuẩn bị sẵn, anh bước lên Jun liền kéo ghế cho anh ngồi, cái cách ngồi cũng thể hiện sự lịch lãm, sang trọng. Anh chỉnh lại vest rồi ngược mặt lên, một vẻ mặt đầy tự tin đối mặt với đám phóng viên.

- Tôi xin chào tất cả mọi người, tôi biết bây giờ trong đầu mọi người sẽ có rất nhiều thắc mắc. Xin mọi người cứ đặt câu hỏi, tôi sẵn sàng trả lời. – anh lên tiếng.

- Xin chào anh Henry, như mọi người cũng đã biết hiện tại anh đang là một bác sĩ và giáo sư tài năng. Vậy cho hỏi anh đến buổi họp báo này với mục đích gì?

- Tôi đến đây là để giải đáp thắc mắc của mọi người, tất cả những gì từ trước đến nay.

Hình như Tuấn Kiệt đang nhìn cô, ánh mắt của anh có một cái gì đó rất lạ, có chút hơi buồn, có lỗi, nhưng ánh mắt đó nhanh chóng rời đi nơi khác.

“Anh đang tính làm gì vậy Tuấn Kiệt, anh không là chuyện gì đại dột chứ?” – cô lặng lẽ nhìn anh.

- Anh có thể cho biết giữa anh và tập đoàn HAPPY có một mối quan hệ như thế nào không? – lại một câu hỏi.

- Đó là nơi làm việc của tôi. – anh vẫn rất bình tĩnh.

- Thế anh làm chức vụ gì trong HAPPY? Có vấn? điều chế thuốc?

- CHỦ TỊCH.

Khán phòng lại một lần nữa như muốn nổ tung, chỉ hai chữ mà anh vừa nói ra thì lại lập tức tạo nên một cơn sốt bởi vì từ trước đến nay mọi người chỉ biết tập đoàn HAPPY mà chưa bao giờ được thấy mặt người lãnh đạo, thông tin về vị chủ tịch là một ẩn số và luôn là tiêu đề được tìm tòi nhiều nhất trong giới kinh doanh cũng như các lĩnh vực khác.

- Anh nói sao? Anh chính là chủ tịch tập đoàn HAPPY? Tại sao anh lại quyết định ra mặt trong khi suốt một thời gian dài anh vẫn luôn ẩn mình đi. Điều gì đã đưa anh đi đến quyết định đó? Hay vì áp lực quá lớn?

- Chỉ đơn giản là tôi không muốn giấu thân phận của mình nữa, tất nhiên là trong công việc phải có áp lực nhưng tôi tin tôi có thể làm được vì tôi còn mang trọng trách xây dựng và lãnh đạo tập đoàn HAPPY đi lên ngày càng phát triển. – anh cười nhẹ.

- Cho tôi hỏi thêm, nếu anh là chủ tịch vậy anh cũng chính là chủ của bệnh viện HAPPY?

- Tôi tin chắc mọi đã có câu trả lời trong lòng rồi, bệnh viện và tập đoàn là anh em với nhau.

Anh quyết định nói ra là đúng hay sai? Nhưng cô tin rằng cái gì anh cũng đã suy nghĩ trước. Mọi người trong đây ai cũng ngưỡng mộ anh hết, cái thắc mắc từ lâu của họ đã được gỡ bỏ đi giờ đây họ chỉ thấy trước mắt mình là một thiên tài lãnh đạo đang dần dần gỡ bỏ lớp màn xuất hiện ra thế giới bên ngoài.

- Thưa giáo sư à không chủ tịch chúng tôi nghe nói tập đoàn của anh vừa điều chế ra một loại thuốc mới. Vậy ai là người nghiên cứu ra? Công dụng?...anh có thể nói rõ cho mọi người cùng biết.

- Tôi cũng xin trình bày cho mọi người cùng biết, thuốc mới là do tôi nghiên cứu nên. Loại thuốc này có tác dụng phục hồi tốt nhất thể trạng cho bệnh nhân bị bệnh u não sau khi phẫu thuật, các dược liệu có trong thành phần là các thảo dược tự nhiên.

...Bốp.....bốp..... bốp.....

Tiếng vỗ tay tràn ngập khi câu trả lời của anh kết thúc, dự tính của Tuấn Kiệt là anh sẽ không công bố loại thuốc này ra nhưng không biết nguồn tin từ đâu đưa đến bắt buộc phải có buổi họp báo hôm nay.

- Anh hãy cho biết từ đâu mà anh nghĩ ra được cách chế loại thuốc này?

- Hạnh phúc, yêu thương và...lời hứa với một người đặc biệt, tôi muốn bệnh nhân ấy sẽ được trở thành một người bình thường như bao người.

Câu trả lời khiến mọi người khó hiểu nhưng có hai người sẽ hiểu chắc các bạn cũng đã biết là ai rồi, Tuấn Kiệt vô tình bị chi phối mà dùng tất cả cảm xúc trong lòng thể hiện ra. Đó không phải là thuốc mà là dùng tình yêu để pha chế, thành công lớn nhất không chỉ dựa vào thuốc men mà còn có yếu tố “yêu thương một người”.

- Anh có thể nói thêm không ạ? – phóng viên đang rất tò mò.

Lúc này anh mới quay lại nháy mắt với Jay, và kéo ghế đứng dậy.

- Những gì tôi có thể nói cũng đã nói hết rồi. Một lần nữa tôi chân thành cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ở đây tham dự họp báo này. Chào tạm biệt, hẹn gặp lại. – anh vội vã bước ra.

Trước đó đã có hai tên vệ sĩ đẩy Minh Hạ ra ngoài trước theo yêu cầu của Tuấn Kiệt, nhìn hai tên mang kính đen cô cứ tưởng là mình bị bắt cóc, trong lòng vô cùng sợ hãi.

- Máy người là ai? Máy người muốn đưa tôi đi đâu? TUẤN KIẾT CỨU EM! – cô la lên.

- Phu nhân! Xin phu nhân cứ yên tâm, chủ tịch đã dặn chúng tôi đưa cô đi trước để tránh bị đám phóng viên làm tắc đường. – một tên vệ sĩ từ tốn nói.

Cũng chịu thôi, ai bảo cô có chân mà không đi được cứ để tùy ý người ta muốn đưa đi đâu thì đi, số là khổ như vậy đó. Hai tên đó đúng là người của Tuấn Kiệt thật, họ đẩy cô đi đến nhà xe, anh đang đứng chờ sẵn ở đó.

- Chủ tịch chúng tôi đã đưa phu nhân đến đây an toàn.

- Được! Các người cứ đi đi để tôi lo cho cô ấy. – anh khoác tay bảo họ.

Tuấn Kiệt đưa Minh Hạ vào trong xe, anh chỉnh lại nón và đeo mắt kính vào che chắn cho cô thật là kỹ càng trước khi rời đi. Như anh dự đoán, đám phóng viên nhanh chân đó đã theo sát nút anh và cô, bọn họ vây kín mít chiếc xe và điều tra về Minh Hạ.

- Chủ tịch cô gái trong xe là ai ạ? Có phải là phu nhân của anh không? Xin anh trả lời cho.....chủ tịch.....chủ tịch..... – tiếng đám phóng viên gọi xung

quanh.

Minh Hạ sợ hãi lấy cái nón che kỹ mặt lại, cũng may giây phút ấy đã có một bàn tay lồng vào tay cô, anh nhún ga và chiếc xe lao vút đi nhanh chóng chỉ còn lại đó khói xe và tiếng réo gọi của bao người. Pari thời tiết mùa đông lạnh nhưng không có tuyết rơi, giữa một thành phố hào hoa, tráng lệ, mọi người nhìn thấy ai cũng phải ghen tị khi thấy một chàng trai đang cồng một cô gái đi dạo dưới con đường mang hơi ẩm của khí trời, chàng trai có vẻ rất dễ dàng khi để bạn gái mình tựa vào lưng mình còn cô gái thì hai tay đang ôm chặt lấy vai của anh chàng, họ cứ đi và cứ đi.

- Anh này.....Nếu anh đã không thích thì sao anh phải cố gượng ép mình chứ? Em biết anh thích giấu mình đi không muốn có nhiều phiền phức, tại sao lại công khai? – cô nói nhỏ vào tai anh.

- Bây giờ mọi người cũng đã biết hết rồi không muốn cũng không được. – về mặt anh hết sức bình thản.

- Nhưng từ đầu anh không nói thì ai sẽ biết nào?

- Anh muốn cho tất cả biết, anh muốn bảo vệ Hạ Hạ của anh. Dù gì thì sao này cũng phải biết thôi, bây giờ nếu đã biết thì họ sẽ không dám gây chuyện với người bên cạnh anh. – anh cười.

“Vì mình sao? Tuấn Kiệt anh sao có thể làm vậy? nếu anh công bố em sẽ là người có lỗi nhiều nhất, em không tốt khiến anh lo lắng, khiến anh phải lộ diện trước mặt mọi người.” – cô xúc động.

Ngồi trên lưng anh rất dễ chịu, cảm giác này mãi mãi cô cũng chẳng muốn kết thúc, cô dùng hai tay của mình để lên cái mặt của anh.

- Nếu một ngày chân em đi lại được anh có chịu cồng em đi nữa không? – cô lí nhí.

- KHÔNG.....

- Huhu.....anh thật sự không ư? Cho anh chết luôn! – cô dùng tay捏 mạnh cái mặt anh.

- Không thể nào “không thể”. Cồng em tới già luôn.

Thế là hai người họ vui vẻ ngắm cảnh của thành phố, lần đầu tiên Minh Hạ được đến đây cái gì cũng mới, cũng đẹp và nhất là đi cùng Tuấn Kiệt, cũng tội cho anh thật đi một mình đi đã mệt, có cô trên lưng đi chắc cũng mệt dữ lắm.

- Anh có mệt không? Mình ngồi nghỉ một lát nhé!

- Anh không thấy mệt. Em không có mang bao tay theo sao? em đang lạnh đây này. - anh nhăn mặt.

- Ồ...em quên mất rồi!

Anh bất ngờ tăng tốc đi nhanh hơn, điểm dừng chân đó chính là một cửa hàng bán quần áo, vô đây làm gì nhỉ? Anh thả cô ngồi xuống ghế rồi đi nói với cô bán hàng. Nhân viên đem ra rất nhiều loại bao tay đủ các màu sắc, cô nhìn thấy mà vô cùng thích nhưng mà ở đây chỉ có kiểu của nữ trong khi anh cũng không có bao tay.

-Chị ơi.....chị lấy cho em.....

Minh Hạ nói nhỏ với cô bán hàng một lúc sau cô đem ra một cái hộp trong đó cũng có rất nhiều mẫu nhưng là đồ đôi. Anh lo nhìn xung quanh để cô tùy ý lựa không chú ý tới chỉ đến khi.....

- Anh xong rồi, tính tiền đi! – cô nhìn anh cười tươi.

Anh cũng đi đến quầy bán hàng tính tiền còn cô ngồi ở đây gương mặt đầy ảm ý và thích thú.

- Bao tay đâu? Sao em không mang vào. – anh nhìn vào tay cô.

- Đưa tay anh ra, em có cái này.....

Anh không hiểu gì nhưng cũng đưa tay ra, cô cứ cười khúc khích lùi sau lưng ra hai cặp bao tay màu đen, đồ đôi đó rất hợp, cô đeo vào tay anh trước rồi mới tới lượt mình, xong hết cô lấy hai bàn tay mình nắm lấy hai bàn tay anh.

- Anh xem có đẹp không? Nó ở tay chúng ta là quá là hợp, chúng nó là một đôi hạnh phúc. - cô mơ mộng.

- Tại sao lại chọn màu đen? – anh nhìn bao tay.

- Tại cái chú bác sĩ tên Tuấn Kiệt gì đó thích màu đen. - cô nói vu vơ.

- Trẻ con! Nhưng anh không thể không thích một người trẻ con như Hạ Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Vật lí trị liệu

Khắp nơi trên đất nước Pháp không khí của mùa lễ giáng sinh đang tràn về, trên con phố, trong các cửa tiệm và từng ngôi nhà ai nấy cũng đều đang tất bật trang trí lại nhà cửa để đón chờ mùa lễ mới. Minh Hạ thấy vậy lòng cũng nôn nao lắm, đây là lần đầu tiên cô chào đón giáng sinh xa nhà không biết sẽ ra sao? Nhưng cô tin rằng sẽ rất vui và ấm cúng vì cô không không có đơn độc như những người xa xứ mà có tất cả mọi người và thành phần quan trọng nhất đó là Tuấn Kiệt.

- Laura, Laura có cái này vui lắm nè! – Will rạng rỡ.

Trên tay của Will ôm một thùng đồ lớn và còn xách mấy cái túi lớn nhỏ, không chỉ thế phía sau lưng cậu còn có mấy chị nhân viên ở trong quán cà phê hộ tống theo mấy cái thùng đồ nữa. Minh Hạ không hiểu Will đang tính bày trò gì nhưng mà coi bộ có vẻ rất là hoành tráng. Mary cũng từ trong bếp bước ra phụ giúp Will một tay.

- Anh Will tính làm gì vậy? Mary đẩy em lại chỗ anh Will đi chị. – cô tò mò.

Từ trong mấy cái thùng đồ lớn nhỏ đó là các vật dụng dùng trong mùa giáng sinh có cả ông ông già nô – en thật to nữa. Will hi hục mở tất cả ra, công việc bây giờ là bắt tay vào việc trang trí cho lâu đài này thôi.

- Haha, bao nhiêu đây chắc là đủ rồi. – Will.

- Anh Will, anh lấy nhiều đồ vào đây vậy rồi ở quầy cà phê, sách còn đồ dùng để trang trí không?

- Hihi em cứ an tâm, đây là đồ mới mua, ở ngoài kia vẫn còn. Năm nay là giáng sinh hoành tráng nhất đó vì có sự hiện diện của cô Laura dễ thương, xinh đẹp đây. – Will đúng là rất hồn nhiên.

- Cái anh này.

Cả ba người cùng thực hiện việc trang trí nhà cửa, Minh Hạ phải nói là rất khéo tay cô tự tay mình cắt những ngôi sao để lên cây thông trông rất đẹp mắt, còn Will và Mary thì hai người họ có vẻ rất ăn ý, họ cùng nhau hoàn thành công việc rất tốt. Cuối cùng là phần thiệp Minh Hạ đang tự tay viết lên những tấm thiệp xinh xắn kia dòng chữ “Merry Christmas” vừa viết xong tấm thiệp cuối cùng bỗng cô cảm nhận được phía sau lưng mình có một cái gì đó tựa vào.

- Chữ viết rất đẹp, hoàn hảo nhưng mà cũng rất là điệu trong từng nét một.

Cô quay lại nhìn người ở phía sau, anh đang chăm chú ngắm nhìn từng tấm thiệp mà cô viết rồi nở một nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt ấy lại chuyển sang nhìn vào gương mặt cô, nhìn vào bàn tay đang cầm cây viết của cô.

- Em điệu thì cũng phải thôi, chứ không lẽ em lại viết chữ giống “bác sĩ” đây. – lời nói của cô đầy ẩn ý.

- Hạ Hạ bây giờ cũng biết cách “chọc” người khác lắm chứ. – anh.

- Anh xem, sáng giờ em cùng Will và Mary đã trang trí xong tòa lâu đài của anh rồi đó. Đẹp lắm đúng không? – cô nhìn xung quanh.

- Không! – anh nhăn mặt.

Tuấn Kiệt đứng là vừa lạnh lùng mà vừa đáng ghét, công sức mọi người miệt mài làm việc vậy mà anh dám chê là không đẹp, chẳng phải nhà này sau khi trang trí lung linh hơn hẳn khi trước sao? Con người gì mà khó hiểu.

- Chỗ nào có Hạ Hạ ở đó thì chỗ đó mới gọi là đẹp. – anh nói câu thứ hai làm mọi sự tức giận trước đó của cô bị bay mất.

- Anh đang nói gì chứ? Anh học ai mà biết nói mấy cái từ này vậy? – cô chỉ biết cười và nhìn chỗ khác, không dám nhìn anh.

- Học theo cảm xúc của chính anh.

Thiệt là mắc cỡ hết nói mà, có những lúc ta cứ tưởng những chuyện xung quanh có anh và cô như là một giấc mơ, một giấc mơ đẹp sẽ kéo dài mãi mãi không thôi và trong tình yêu sẽ luôn luôn có những giấc mơ con người không bao giờ muốn mình tỉnh lại.

- Anh giải quyết hết công việc rồi sao? Xuống đây tìm em có việc gì? – cô tìm chuyện khác để nói.

- Em bây giờ đã khỏe hẳn rồi nên chúng ta sẽ bước vào một tiến trình mới. – anh nhìn xuống chân cô.

- Tiến trình mới? Là cái gì?
- Tập vật lý trị liệu cho đôi chân của em. Em có muốn chân mình đi lại như trước đây không?
- Có chứ! Vậy mình chuẩn bị vào lại bệnh viện hả anh?
- Ở nhà cũng tập được.

Cái nơi mà để tập vật lý trị liệu cho Minh Hạ là một căn phòng riêng biệt, nó rất rộng và thoáng. Bước vào trong sẽ thấy có hai cái thanh bằng sắt rất là vững, cái đó chắc để cho cô tập đi lại còn có cái gậy để khi đã đi được rồi thì mình sẽ chống nó để đi cho quen,..... nhưng mà nhìn lại cái chân mình thì cô sợ lắm, nó không có cảm giác gì hết với lại hình như nó đã nhỏ đi rất nhiều.

- Mình tập đi bây giờ luôn hả anh?
- Ừ.....em đừng có lo chỉ cần cố gắng nắm hai cái thanh sắt đó rồi bước đi là được.

Chuyện anh nói có đơn giản thế không? Nó đâu phải là dễ thực hiện, cô chỉ nhận được một cảm giác lạnh lạnh dưới lòng bàn chân khi nó ở dưới đất còn lại đều chỉ là sự hụt hẫng trong lòng. Anh dìu cô lại chỗ đó, để tay cô lên thanh sắt, anh luôn đứng phía sau lưng cô, luôn im lặng quan sát, quả thật có đi mới có biết thế nào là mệt? thế nào là cố gắng hết sức nhưng vẫn không được gì. Cái chân của cô nó vẫn cứ đứng yên như thế, dù cô có nhích cách mấy nó vẫn không đi.

Anh nói đúng, do lâu quá cô không cử động đôi chân nên việc tập đi là rất gian nan, lần đầu tiên bị hụt chân không đứng lên được, mấy lần sau là không ngã ra sao cũng úp mặt xuống đất. Phải nói là một lúc sau thương tích đầy mặt, đã có lúc Tuấn Kiệt thấy vậy rất đau lòng mà muốn xoa người cô lại nói với cô là “Em bỏ đi, em đừng có tập nữa, cố tập chỉ mang thương tích đầy mình mà thôi. Anh sẽ làm đôi chân cho em mãi mãi” nhưng chuyện này sẽ không xảy ra, nghiêm khắc là muốn cô tự lập, muốn cô đứng bằng đôi chân của mình, muốn Hạ Hạ của anh trở thành một người bình thường như anh đã hứa.

- Huhu.....Em xin lỗi, em đã cố gắng hết sức của mình nhưng em không thể nhấc đôi chân của mình lên được. – cô ngồi xuống đất.
- Hạ Hạ hãy mạnh mẽ lên. Anh biết em đã rất cố gắng, chuyện phục hồi đôi chân là một thời gian dài, em chỉ mới tập có 30 phút thôi, đây chỉ là bước khởi đầu ai bị như em họ cũng phải trải qua biết bao vấp ngã rồi họ mới có thể đi lại được, cũng như lúc em học đi xe đạp không té thì sao em biết đi xe đạp? – anh vừa động viên vừa xoa chân cho cô.
- Người ta nói cũng phải, yêu một người con trai lớn tuổi hơn mình bạn sẽ cảm thấy lúc nào cũng được bảo vệ bởi sự chính chắn của người ấy. Có nhiều lúc Minh Hạ thấy cách Tuấn Kiệt nói chuyện với mình rất giống cách nói chuyện của ba cô, cô lúc nào cũng còn hơi trẻ con và mè nheo với anh ngược lại người bên cạnh lại đưa ra những ý kiến rất trưởng thành để khắc phục tính tình của cô.
- Nhưng mà chân không không nghe lời em thì em bảo sao với nó. Có khi nào mãi mãi nó sẽ không đi được không? – cô lại mít ướt.
- Đương nhiên là không có chuyện đó. Em còn nhớ chuyện căn phòng có nhiều con hạc rồi chuyện con hạc giấy thứ 1000, anh chính là con hạc đứng ở sau lưng em làm điểm tựa, em cứ thế mà tự tin đi thẳng. – anh lấy khăn giấy lau mặt cho cô.
- Vâng! Tuân lệnh anh bác sĩ. – cô đã lấy lại tinh thần.

Lần thứ hai Minh Hạ có vẻ tập trung hơn, cô vừa tập đi vừa lắng nghe anh nói về quá trình làm sao để mau phục hồi, có khi cả hai vừa tập đi mà vừa giỡn nữa, bước đầu có vẻ khả quan.

- Á.....á.....anh ơi sao trước mặt em tối thui vậy nè, em không nhìn thấy gì nữa. Anh đang ở đâu.huhu – cô quơ tay qua lại trước mặt anh.
- Hạ Hạ, em bị gì? Em có sao không? – anh hốt hoảng.
- Anh Tuấn Kiệt, em không nhìn thấy anh nữa rồi. Chắc lúc em bị té úp mặt xuống đất nên mắt bị thương rồi, có khi nào nó bị mù luôn không anh? – cô meo meo.
- Không làm gì có chuyện đó.
- Anh cầm tay Minh Hạ, bất ngờ.....rất bất ngờ.....môi cô bị môi ai đó chạm vào làm cô bị đứng hình trong cả mấy phút, thủ phạm gây ra chuyện này đang cười đắc ý.
- Ai cho phép anh dám cưỡng hôn em? – cô nhìn anh với con mắt hình viên đạn.
- Anh muốn cho em thấy anh đang ở trước mặt của em. Làm như vậy là để em cảm nhận được.
- Thật là quá đáng, em thừa biết là anh đang ở trước mặt em, đang cười rất tươi nữa. Chỉ là em..... – cô chợt không nói nữa quay mặt đi chỗ khác.
- Chỉ là em đang giả vờ chứ thật ra em nhìn thất hết. Trình độ diễn xuất của em vẫn còn đủ để anh nhận ra. – anh nói nhỏ vào tai cô.

Bị lộ tẩy rồi, Minh Hạ chỉ muốn thấy cảnh Tuấn Kiệt lo lắng là như thế nào thôi, cô chỉ định trêu anh một lúc nào ngờ đã bị anh tìm ra sự thật quá nhanh.

- Nhưng như vậy cũng đâu ai cho phép anh tự tiện hôn em? Đây là lần thứ ba rồi đó. Quá đáng, đúng là quá đáng.

- Không phải lần thứ ba mà là lần thứ n anh hôn em LẦN THỨ N. – anh cố ý lặp lại.

- CÁI GÌ? Ở ĐÂU RA? – cô bị sững sốt.

- Thì chính lúc em hôn mê, ngày nào anh cũng ở bên cạnh em, chăm sóc cho em.nhìn em, hôn em.và đã hôn em N lần.

Cô chỉ biết lấy tay che mặt lại, cô thật là ngu ngốc còn tên Tuấn Kiệt kia thì quá cao tay, tự ý không có xin phép. Từ nay về sau chắc cô phải đề phòng gấp hai, gấp ba, à mà phải nói là gấp N lần mới đúng.

Thông báo: Chương mới đã có rồi và Sanhi đã quay trở lại. Thật là xin lỗi với mọi người, do tuần qua Hi bận nhập học nên đăng truyện bị chậm hơn mọi khi, về tiến độ ra truyện sẽ bị chậm lại một chút nhưng Hi sẽ tiếp tục và cố gắng nhanh nhất. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Công trình je t#39;aime

Ở một nơi xa xôi.

- Thưa cậu, tôi đã cố gắng điều tra, tìm kiếm ở khắp mọi nơi nhưng cũng không điều tra được. Mọi thông tin của cô ấy đều được bảo mật rất kỹ – mặt ông ta cúi xuống.

- Vậy thì sao? – giọng nói không cảm xúc.

Tại một quán cà phê phong cảnh thật thơ mộng, tiếng chảy róc rách của nước làm tâm hồn con người như lắng đọng xuống giữa dòng người tấp nập. Có hai con người đang ngồi đối diện nhau, họ chọn cái bàn ở gần cửa, nơi yên tĩnh nhất trong quán để nói chuyện, người đàn ông nhìn về đã ngoài 30 đang nhàn nhạt, còn người con trai thì đôi mắt vô hồn nhìn ra khung cảnh, có ai biết rằng trong thâm tâm cậu ấy đang rất nhớ mong một người, nỗi nhớ da diết.

- Vậy chúng ta có tiếp tục tìm nữa không? – người đàn ông tiếp tục lên tiếng.

- Đương nhiên phải tìm, tìm đến khi nào thấy thì mới được dừng.- cậu ta rất cương quyết.

Nói rồi người con trai ấy lặng lẽ rời đi, trên con đường ngập tràn không khí lễ giáng sinh nhìn các cặp đôi tay trong tay cùng nhau đi sắm đồ mà lòng cậu không ngừng nghĩ về một ai đó đã rời xa cậu rất... rất lâu.

“Em bây giờ đang ở đâu? Em vẫn ổn chứ? dù có thế nào anh vẫn tin là em còn tồn tại, em cứ nghĩ bỏ rơi anh một mình ở đây là cách tốt nhất hay sao? Em lầm rồi, em có biết từng ngày, từng ngày trôi qua không được nhìn thấy em đó là địa ngục đối với anh. Em giấu mình đi không nghĩa là chấm hết đối với anh, anh sẽ tìm em về bằng mọi giá. Anh rất nhớ em, Minh Hạ.”

Cậu đặt tay mình lên trái tim, mỗi lần như thế lòng lại thất đi, cảm giác đau nhói như xé nát tâm hồn, rất khó chịu.

- Huy Khải con đi đâu mới về đó? Con có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? – tiếng nói của một người phụ nữ tuổi trung niên.

- Mẹ, sao mẹ không ngủ? - cậu bước lê thê về phía ánh sáng của chiếc đèn.

- Ngủ được sao? Mẹ ngủ được với một tâm trạng lo âu khi đứa con trai của mình khuya thế này rồi mà không thấy mặt mũi ở đâu nữa hả? – mẹ cậu đang tức giận.

Huy Khải đến ôm mẹ cậu, hôm nay trong lòng cậu rất buồn, hình ảnh về Minh Hạ cứ in đậm trong tâm trí cậu mãi và cái nỗi nhớ ấy không giảm đi mà ngày càng trầm trọng hơn, tất cả đều đã lọt vào mắt của mẹ cậu.

- Con xin lỗi mẹ, con đã để mẹ lo lắng nhiều rồi.

- Nếu con cô đơn thì tại sao không mở lòng mình ra để tiếp nhận một tình yêu mới? – mẹ cậu khuyên bảo.

- Con muốn chờ cô ấy về. – Huy Khải vẫn cố chấp.

Bất giác Huy Khải bị mẹ cậu đẩy ra, sắc mặt của mẹ cậu bỗng nghiêm nghị lại, trong ánh mắt không giấu nổi vẻ giận dữ nhưng trong tâm bà vẫn rất đau lòng về cậu con trai này.

- CON DỪNG NGAY SUY NGHĨ ĐÓ CHO TA. CÔ DU GI ĐÓ KHÔNG XỨNG ĐÁNG CHO CON CHỜ ĐỢI ĐÂU, KHÔNG AI PHÍ THỜI GIAN CHỜ ĐỢI MỘT NGƯỜI ĐÃ CHẾT CON À.

- Mẹ nói.....sao?

- Phải nó đã chết khi điều trị giữa chừng bên nước ngoài. Ta đã điều tra về nó giúp con. - bà chìa ra trước mắt cậu một phong bì.

- KHÔNG. - cậu choáng váng khi xem từng tờ giấy.

Huy Khải bỏ mặt mẹ mình mà chạy về phòng. cậu sẽ mãi mãi không tin đó là sự thật, ông trời chắc sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu rồi một ngày nào đó Minh Hạ sẽ quay trở về.

Trở lại với nước Pháp xinh đẹp, hôm nay là giáng sinh tâm trạng mọi người có vẻ vui hơn mỗi ngày, ai nấy cũng tươi như hoa khi gặp mặt nhau. Sáng sớm Will đã đi chọn nguyên liệu tươi ngon để chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn, Tuấn Kiệt thì đang ở phòng giải quyết một chút công việc, Minh Hạ đang dạo trong vườn chọn những bông hoa xinh nhất để cắm trong phòng của cô và anh, mọi thứ trở nên rộn ràng hơn khi các chị nhân viên cứ chạy qua chạy lại vì quán quá là đông khách.

- Laura, hôm nay em muốn ăn món gì? Ngày đặc biệt em cứ thoải mái yêu cầu, anh sẽ nấu cho em ăn.hihi. – Will đang cầm cái chảo trên tay.

- À.....ờ.....gì cũng được. À...mà anh Will này nấu những gì mà anh Tuấn Kiệt thích ăn, anh ấy đã mệt nhiều rồi. – cô vẫn vậy, chu đáo trong từng suy nghĩ.

- OK!

Buổi chiều cũng chính là lúc mọi người được nghỉ ngơi và vui chơi. Anh bước xuống thì đã thấy thức ăn dọn sẵn đầy bàn, xung quanh thì mọi người đã tập trung đầy đủ có Will, Mary, ông bà John, sỡ dĩ họ cùng ngồi ăn ở đây là theo yêu cầu của cô vì cô muốn anh mở lòng hơn với mọi người.

- A...Cậu chủ xuống rồi. Mời cậu ngồi. – Will hí hửng.

Tất cả mọi người đều tươi cười chào đón anh nhưng không hiểu sao nhìn cái mặt anh lại không có một chút tình cảm thế này. Cô thấy mọi người dường như thấy vậy cũng mất tự nhiên nên đành phải dùng sức ảnh hưởng của mình để thay đổi anh.

- Anh yêu, anh xuống rồi đó hả? Là em gọi mọi người đến cùng ăn với chúng ta. Anh không thấy hôm nay nhiều món ăn mà toàn món anh thích không à, nếu mà không có họ sẽ rất vui hết. – cô ghé sát vào tai anh nói và làm ra vẻ nũng nịu với anh.

Tuấn Kiệt nghe nói từ “ anh yêu” thì vô cùng bất ngờ, anh cứ nghĩ buổi tối hôm nay chỉ có anh và Minh Hạ nhưng nào ngờ có thêm người, lúc đầu anh cũng thấy hơi khó chịu nhưng mà không thể khó chịu lâu hơn trước cái vẻ đáng yêu của Minh Hạ.

- Mọi người ăn cơm thôi. – anh nở một nụ cười hiếm hoi.

Thấy biểu hiện của anh như vậy lòng cô rất là vui, mọi người như bắt được nhịp cũng vui vẻ cầm đĩa và muỗng bắt đầu lấy thức ăn, đây có lẽ là lần đầu tiên họ cùng ngồi ăn chung bàn với cậu chủ khó tính trong bao năm nay, trong lúc ăn Will còn pha trò và kể chuyện vui nên ai cũng thấy thú vị. Riêng anh không nói gì nhưng cô biết là anh cũng cảm thấy vui và ấm áp, thỉnh thoảng cô còn thấy anh cười nhẹ một mình.

Ăn xong thì mọi người đã đi đâu hết chắc là đi chơi đêm giáng sinh, khung cảnh này rất thích hợp cho các đôi tình nhân đi dạo nhưng Minh Hạ đột nhiên cảm thấy mình thật lười chỉ muốn ở nhà không muốn đi đâu.

- Hôm nay em sao thế? Không đi chơi à? – anh quan tâm.

- Tự nhiên em không muốn đi. – cô buồn.

- Em không khỏe? – anh sờ trán cô.

- Không, em khỏe. – cô cầm tay anh.

Anh ngồi suy nghĩ một lát rồi hạ người xuống bế cô lên, căn nhà chỉ còn hai người thì trở nên im ắng thật chỉ nghe tiếng vang của bước chân anh đi.

- Anh lại muốn đưa em đi đâu?

- Đi rồi sẽ biết.

Nơi đến là một trong số những căn phòng ở nhà này, nơi đây có rất nhiều kỉ niệm, công sức, thành quả của anh. Lần đầu tiên đến đây cô bị thu hút bởi các công trình thu nhỏ được bày trí kín phòng, đó là những mô hình to có, nhỏ có, và cả những mô hình còn ghép đang dở.

- Anh làm hết tất cả? – cô nhìn anh rồi lại nhìn xung quanh.

- Ừ, những cái này là anh làm từ lúc anh còn nhỏ đến giờ, khi rảnh rồi anh thường đến đây.

- Thật thú vị, hồi bé em cũng có sở thích này nhưng mà nó đã bị thay thế bởi sở thích đàn dương cầm.

- Là ba anh dạy anh ráp chúng. Anh muốn em cùng anh làm một công trình cho cả hai chúng ta.

Anh đi đến mở cái tủ sắt lớn ra, thật là tuyệt vời làm sao khi bên trong có rất nhiều hộp mô hình còn chưa mở ra, anh mua để dành nhiều như vậy sao? Có thể thấy rằng đây là niềm đam mê rất lớn của anh và nó cần ở chúng ta một lòng kiên nhẫn rất lớn mới có thể làm ra những cái tốt đẹp nhất như các công trình này.

- Em xem và chọn đi. – anh đề cô gần hơn với cái tủ.

Sau một lúc đưa qua đưa lại cuối cùng cô cũng chọn xong thứ mà mình thích, ở ngoài mỗi một hộp mô hình đều có in hình sau khi hoàn thành, ở đây các sản phẩm rất đa dạng có nhà, có xe, mô hình xe lửa,.....

- Chúng ta sẽ là cái này anh nhé! Một ngôi nhà màu trắng có một chút màu hồng nhẹ, rồi có cả một khu vườn và xích đu. Nhưng em thích nhất cái cổng này nó thật dễ thương anh à.- mắt cô long lanh.

Đêm giáng sinh người ta thì nắm tay nhau đi chơi trong khi đó có hai người khác lạ hệ mặt trời ngồi ở nhà xây dựng một công trình mini cho họ. Tuy công việc này mất rất nhiều thời gian nhưng cô thấy nó hay làm sao ấy, chắc chắn dưới bàn tay của hai người thì khi làm xong nó sẽ trở nên hoàn hảo.

- Anh làm cái xích đu đi, để em nối cái cổng nữa thì xong. – cô hồi hộp chờ đợi.

Dường như hai người họ bỏ mặt đi thời gian, những chi tiết nhỏ nhất được gắn kết với nhau không chỉ nhờ vào linh kiện mà đó còn là tình cảm gắn kết giữa hai con người. Có những lúc anh đứng phía sau lưng cầm tay cô chỉ cô các thao tác để nối các khối hình lại với nhau, khi đó nhìn họ đẹp, thật ân cần.

- Hoan hô, xong rồi.rất, rất đẹp luôn. – cô ngắm kĩ công trình sau khi miệt mài làm xong.

- Em thích nó không? – anh vuốt tóc cô.

- Đương nhiên là cực kì thích rồi.hihi...

Cô ôm cái tác phẩm mới vừa hoàn thành vào lòng suy nghĩ sâu xa gì đó, bên ngoài còn những ánh đèn chớp tắt....rồi lại chớp tắt, chắc mọi người đã quay trở về nhà và ngủ say sau khi vừa trải qua giây phút nhộn nhịp của lễ giáng sinh và cả chút không khí lạnh lạnh của đất trời.

- Anh sẽ đặt tên cho công trình này là “Je t’aime” – anh đặt tay mình lên tay cô.

- Je t’aime? là ý nghĩa gì? – cô tròn mắt hỏi anh.

- Đó là một câu có ba chữ, thể hiện cảm giác của một con người. Em đoán đi. – anh tỏ vẻ thần bí.

- Ba chữ, cảm giác của một con người. A! Ý nghĩa là “anh đôi bụng” hả?

Anh lắc đầu rồi lấy cái công trình “Je t’aime” ra khỏi tay cô bế cô về phòng, trên đường đi dù cô có hỏi mãi anh cũng không nói cho cô biết ý nghĩa là gì, tức thiệt. Cô nói gì sai chăng?

- Anh nói cho em biết đi. “Je t’aime” là có ý nghĩa gì? Nói đi mà. - cô tiếp tục nài nỉ.

- Thôi khuya rồi, ngủ sớm đi! Mai anh nói cho nghe.

Anh nói rồi kéo cô nằm xuống ngủ nhưng cô sao có thể bỏ qua như vậy? sự tò mò của cô rất cao, cô đã bắt đầu giận anh rồi đó bằng chứng là ở giữa cái giường lại có một ranh giới rõ ràng từ hai chiếc gối và ai đó bây giờ đang nằm sát mé giường không thềm nói năng gì tới người kia. Anh đưa tay sang định ôm cô thì chỉ thấy hai cái gối đang hiện diện ở đó còn cô thì quay lưng lại với anh, cũng không thềm đắp mền nữa.

- Hạ Hạ, xích vào coi chừng lạnh đó. – anh ném hai cái gối đi.

-- cô.

- Hạ Hạ..... quay mặt lại nhìn anh. – anh cố gắng kéo cô lại.

- Không! Em không muốn! Anh cứ ngủ đi, nếu mà anh muốn em quay lại thì nói cho em biết “Je t’aime” là gì đi rồi em sẽ quay lại. – cô vừa nói vừa cười thầm.

- Thôi được rồi, tôi sợ cô luôn cô Hạ Hạ à. “Je t’aime” nghĩa là “anh yêu em” công trình của chúng ta có nghĩa là như thế đó. Hài lòng em chưa?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Nghĩa vụ và trách nhiệm dài lâu

Chỉ còn một chút nữa thôi là sẽ đón giao thừa, mặc dù Minh Hạ rất là muốn về đón tết cùng gia đình nhưng có những lý do khiến cô không muốn nghĩ đến việc đó nữa, đó là vì đôi chân của cô chưa hồi phục, thứ hai đó là vì Tuấn Kiệt. Minh Hạ vốn nghĩ từ trước đến giờ Tuấn Kiệt luôn sống theo kiểu một mình nên những ngày gọi là tết thì chắc cũng như ngày bình thường nên cô muốn ở lại cùng anh đón tết, thay đổi không khí.

- Em có nhớ nhà không? – anh ôm cô từ phía sau lưng.

- Có, nhưng mà em muốn đón tết cùng anh hơn.- cô nở một nụ cười ấm áp.

Hai người đang ở trên sân thượng, thật ra anh chỉ định ngồi ở trong nhà xem tivi hay đọc báo gì đó nhưng cô cứ khẳng khái đòi anh đưa lên chỗ cao nhất của nhà để dễ dàng ngắm pháo hoa. Cảm giác chờ đón năm mới vẫn rất đặc biệt, rất nôn nao, rất hồi hộp,... nói chung là đủ thứ cảm xúc.

- Tiểu Hạ!

Một giọng nói đã từ rất lâu Minh Hạ ao ước được nghe nó lại truyền đến tai cô, cảm giác rất gần và chân thật, cô quay ra phía sau thì cả ba và mẹ cô đang ở trước mặt cô, một sự bất ngờ khá lớn thì ra là do anh dùng máy tính kết nối với gia đình cô để cô được gặp mặt họ.

- Ba.....mẹ!

- Con gái, con khỏe không? Đón tết ở đó có vui không? – bà Du.

- Dạ vui lắm mẹ ạ! Chúng con đang chờ đón giao thừa, chuẩn bị ngắm pháo hoa. – cô cười nhưng đôi mắt thì ngấn lệ.

- Bác sĩ Ngụy đâu rồi hả con? – ba cô hỏi.

- Tôi ở đây.

Anh đặt máy tính lên cái bàn rồi ung dung bước lại kéo ghế ngồi cạnh cô, mặt của anh tuy vẫn rất lạnh lẽo nhưng cô có thể thấy có một chút gì đó gọi là gần gũi trong đó. Nhiều lúc cô tự hỏi mình vì sao lại có thể yêu một con người như thế nhưng ai có thể lý giải được vì đó gọi là tình yêu.

- Cảm ơn anh đã cứu mạng sống của con gái tôi và chăm sóc nó trong khoảng thời gian sinh tử này mà người làm cha làm mẹ như chúng tôi lại không có mặt ở đó để làm tròn trách nhiệm. – ông Du thấy rất cảm kích anh.

- Tôi nghĩ đó là nghĩa vụ và trách nhiệm của tôi từ bây giờ và dài lâu về sau nên ông bà không cần để ý đến việc này. – anh nhẹ nhàng trả lời lại.

Minh Hạ đang thông thả uống trà để lắng nghe ba cô và anh nói chuyện nào ngờ vừa nghe thấy anh nói thì như bị sét đánh trúng, trà chưa nuốt hết vào bụng thì đã bị sặc hết ra ngoài. Lúc này anh vẫn đang tập trung vào màn hình nhưng kể bên thì có hai ngọn lửa phát ra từ anh ánh mắt ai đó như muốn đốt anh.

- À...ba! ý của bác sĩ nói là trách nhiệm chữa trị đôi chân cho con đấy ba. Hihi vì thời gian để con đi lại còn phải rất lâu nên bác sĩ mới nói như thế. – cô vội chữa cháy.

- Ta biết rồi, ta hiểu mà. – ông Du gật đầu.

- Thôi ba mẹ nghỉ ngơi đi, con thật không tốt khi đã làm phiền ba mẹ. Con phải coi pháo hoa rồi, rảnh con sẽ gọi về. – cô vội vã chào tạm biệt.

Nhanh chóng đóng màn hình lại Minh Hạ liền quay qua nhìn anh tra xét, cái con người ấy vẫn thản nhiên nhìn trời, nhìn đất. Lúc này cô suy nghĩ thì bị làm cho đứng tim chết, nói thật thì cô vẫn còn sợ lắm nên không dám để ba mẹ cô biết cô đã có người yêu rồi sợ họ sẽ giáo huấn cô.

- Em sợ à? – anh lên tiếng trước.

- Em..... không.....mà tại sao anh lại nói vậy? – cô ngập ngừng.

- Anh chỉ nói đúng sự thật thôi, có gì sai hả? hay là em không muốn?

Cô bị anh cho vào đường cùng, đúng là khó mà giải thích cho rõ, nếu nói có thì ngại chết mất còn nếu nói không thì càng không thể. Thực chất suy nghĩ của cô còn chưa lớn nỏi, còn rất màu thuẫn, trong khi đó anh lại khác, rất là dứt khoát, một là một, hai là hai.

- Em có.....anh nói rất đúng, là em sai rồi, là tại em không dám đối mặt. – cô lấy tay che mặt lại.

- Hạ Hạ! đừng ngốc như thế nữa, em mà buồn là người khác sẽ đau lòng em biết không? – anh gỡ tay cô xuống.

Tùng đột, tùng đột pháo hoa được tự do tỏa sáng trên bầu trời, có thể pháo hoa cô đã xem nhiều lần nhưng đây có lẽ là đẹp nhất, từ đây về sau cũng vậy vẫn là đẹp nhất không bao giờ thay đổi.

Và tất nhiên mấy ngày sau sẽ là chuỗi ngày vui tươi nhất, cả hai cùng đi đây đó tham quan khung cảnh, tòa lâu đài giờ đây chỉ còn có Tuấn Kiệt và Minh Hạ. Will đã theo nhón bạn đi du lịch, ông bà John thì cùng nhau đi thăm họ hàng, các cửa hàng sách, cà phê, hoa đều được cho tạm nghỉ. Thời gian cũng trôi đi nhanh gần hết tết thì cũng chính là tối ngày lễ Valentine.

- Laura anh về rồi đây!- Will xách vali vào nhà.

- Hi! Anh Will, du lịch vui không? – cô vui mừng khi gặp Will.

- Vui cực kì luôn, anh không ngờ đi du lịch ngày tết lại vui như vậy, anh còn tham gia các lễ hội đặc biệt. ...gi gì đó, anh cũng không nhớ tên nữa. À! Có quà cho em nè.

Will lấy từ trong cái vali ra một cái hộp hơi to to đưa cho cô, ôi! ở trong vali không biết cậu ta mua cái gì mà hình như là hỗn hợp đồ ăn với nguyên liệu nấu nướng chất đầy, biết sao được niềm đam mê của cậu ấy mà. Cô còn ngó thêm, ở trong vali còn có mấy cái hộp socola trông rất đẹp mắt.

- Aha! Anh Will tính đi hẹn hò với cô nào đó hả? socola đẹp thật. – cô nháy mắt.

- Sai. Sai rồi, em không biết hả? hôm nay là Valentine nên ngoài kia có bán rất nhiều anh phải tranh thủ mua vài hộp về ăn.

- Hả? mua về ăn?

- Đương nhiên! Cái chỗ này là người quen nên được giảm giá đó, hihi. – Will vô tư giới thiệu.

Cô cũng gật đầu cho qua, mà khoan nghe Will nói cô mới biết hôm nay là valentine, mà valentine có gì đặc biệt? lễ tình nhân, ngày hẹn hò ư? Cũng bình thường thôi tại mấy bữa nay cô với anh cũng đi chơi mà, thôi chẳng có gì đặc biệt hết.

- Laura đói không? Em muốn ăn gì không? – Will hỏi.

- Em không đói, anh Will mới về mệt nên anh đi nghỉ đi, lúc nào đói em sẽ nói. – cô vẫy tay bảo Will đi về phòng.

Chiều chiều nào cũng vậy Tuấn Kiệt sẽ đẩy cô đi đến khu vườn sinh học của mình, khi ở đó anh thì loay hoay nghiên cứu mấy loại cây còn cô chỉ ngồi nhìn, hóng gió. Nhưng hôm nay thì khác, anh làm rất nhanh không tí mỉ như mọi hôm, xong anh bước đến chỗ cô.

- Tối nay anh phải đi tham gia một buổi tiệc.

- Ừ, vậy anh cứ đi dự tiệc đi không cần lo cho em, có gì em sẽ nhờ Will giúp đỡ.

- Em phải đi cùng anh. – anh phán một câu làm cô giật mình.

- Em? Không được đâu, anh đi một mình đi, em như thế này bất tiện lắm. – cô nhìn xuống chân mình.

Anh lặng lẽ đẩy cô đi mà không nói một câu nào, chắc anh hiểu được nên cho qua làm cô cũng yên tâm nhưng đầu đơn giản như thế. Vừa lên tới phòng đã thấy bóng dáng Mary (vì Mary còn đang trong thời gian nghỉ ở nhà, khi các cửa tiệm hoạt động lại các nhân viên đi làm thì Mary cũng mới đi làm), trong lòng cô lại linh cảm có điều gì đó không ổn.

- Mary? Sao chị lại ở đây? - cô ngỡ ngàng.

- Chuẩn bị cho cô ấy. – giọng uy quyền của anh.

- Dạ thưa cậu chủ. – Mary vội vàng trả lời.

Ngắn, gọn, không cảm xúc, một bước đi ra ngoài không ngoảnh đầu trở lại đó là miêu tả Tuấn Kiệt của hiện giờ, đâu có ai biết rằng Mary còn đang thư thái nghỉ ngơi ở nhà tự dưng có một cuộc điện thoại gọi đến và thế là Mary phải tức tốc chạy đến căn nhà này để nhận nhiệm vụ của cậu chủ kính yêu mà trong lòng oán trách.

30 phút sau.

Ten.ten.ten.tên.

Tuấn Kiệt nổi bật trong một bộ vest, còn nàng Hạ nhà ta thì dễ thương như một búp bê, trong lúc chuẩn bị cô đã dò hỏi Mary biết bao nhiêu lần nhưng Mary không nói một lời nào, chẳng lẽ anh dắt theo cô đi dự tiệc, chắc chắn là vậy rồi lời nói của anh sao có thể thay đổi được chứ?

Chính vì lo lắng nên nét mặt của Minh Hạ xuống sắc đi, cô cứ ừ ừ như thế, muốn nói lắm nhưng sợ anh không cho, cô biết phải làm như thế nào đây?

- Anh, hay là.....- cô nhẩn mặt nhìn anh.

- Cứ an tâm, có anh ở đây em sẽ không phải lo gì cả. - anh hôn lên trán cô rồi cho xe chạy.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tình yêu âm nhạc đặc biệt

Trong lúc Minh Hạ đang chìm trong nỗi lo lắng thì xe dừng lúc nào không hay, lúc bấy giờ cô mới ngược mắt nhìn qua cửa kính bên ngoài rồi quay sang nhìn anh.

- Tiệc diễn ra ở chỗ này hả anh? – cô trầm tư suy nghĩ về chuyện sắp tới.

- Phải. – anh trả lời ngắn gọn.

Trước mắt cô là một nhà hàng thật rộng lớn, nhìn sơ có thể thấy phong cách trang trí trong đây theo kiểu Châu Âu sang trọng, những thứ đó lại càng làm lòng cô thấy rối hơn.

“Tuấn Kiệt anh thật ác quá đó....hazz...Nhà hàng đẹp thế này chắc trong đó cũng toàn nhân vật tầm cỡ, chân mình đi đứng lại không tiện thế này có khi nào làm mất mặt anh ấy không?....huhu”- cô than thầm.

- Chúng ta vào trong thôi.

Cô còn đang thần thờ thì cửa xe đã mở ra lúc nào không hay, tâm tư của cô cứ đang trong trạng thái nửa đi, nửa không. Lại nhìn mặt Tuấn Kiệt, mặt của anh lạnh quá, nghiêm nghị quá, cương quyết quá như hiện rõ là “Em có đi ra không? Có anh ở đây em dám không bước ra?” tất cả như mệnh lệnh mà mệnh lệnh là khó chối cãi.

- Ồ.....xe lăn đâu? – cô dòm trước sau.

- Không có mang theo, em không thích ngồi xe lăn nên anh sẽ làm chân cho em. Một là anh bế em hai là anh công em? Em chọn cái nào? – anh chia tay ra trước mặt cô.

Cái gì chứ? bế hoặc công? Cô tự nhiên thấy hận đôi chân ghê, tại sao nó không có cảm giác? Tại sao nó không biết cử động? ngồi xe lăn thì bất tiện thật, nếu chân cô đi đứng như thường được thì có phải tốt biết mấy, cô và anh có thể tay trong tay sánh đôi bước vào trong như những cặp đôi khác.

- Anh.....- cô bối rối.

- Nếu không anh có thể quyết định thay cho em. Để anh bế em vào trong đó vậy. – mặt anh kề sát mặt cô.

- KHÔNG!!! EM CHỌN “CÔNG”. – cô vội vàng trả lời lại anh.

Mặc dù bế thì nó sẽ lãng mạn hơn nhưng mà cô cũng không phải kiểu người lúc nào cũng thích thể hiện tình cảm chôn đống người như vậy, phải từ tốn một chút. Trèo lên lưng anh xong cô lại gặp rắc rối, chiếc váy mà cô đang mặc nó hơi dài về phía sau nên cô không thể nào vén nó lên cho gọn được cứ một bên túm lên lại một bên rút xuống.

“Mary....Mary tại sao hôm nay chị lại chọn cái chiếc váy này chứ?”

Đang loay hoay thì tự nhiên nó không rút nữa, thì ra anh đã nhanh chóng một tay đỡ, một tay vén lên giúp cô. Lại thay đáng lẽ đi dự tiệc thì phải có nhiều người, không khí náo nhiệt thì mới đúng chứ, càng đi vào trong thì càng tĩnh lặng không có một bóng người nào cả. Cả không gian chỉ nghe thấy tiếng bước chân lộp cộp của anh, rốt cuộc thì tiệc ở đâu chứ?

- Anh, mình có đi nhầm chỗ không vậy? – cô thắc mắc.

- Không.

- Vậy sao chỗ này yên tĩnh vậy?

- Tại chưa tới chỗ cần tới.

Anh cứ thẳng bước mà đi, đoạn đường đi cũng khá dài còn cô thì cứ ôm chặt lấy vai anh im lặng mà quan sát. Cái chỗ trông đợi cuối cùng nó cũng đã đến, từ đằng xa đã thấy bóng của hai nhân viên nam đang đứng canh ở ngoài một căn phòng. Cánh cửa to lớn mở ra bên trong chỉ toàn một màu tối nhưng..... Phụt..... một ánh đèn nhỏ bật lên phía trước một con đường trải những cánh hoa hồng đỏ dẫn lối đến một không gian vô cùng đặc biệt và nên thơ.

- Tiệc này.....tiệc này sao không có ai vậy anh? – cô ngần ngừ trước khung cảnh xung quanh.

- Là tiệc nhưng không có khách chỉ có hai chúng ta.

Càng đi các đồ vật càng hiện rõ hơn, ở giữa cái phòng lớn này là một bàn ăn được bày trí đặc biệt, Tuấn Kiệt đặt cô xuống ghế còn anh đi qua phía đối diện, ở trên bàn có bày trí một lọ hoa bằng thủy tinh những cành hoa oải hương được cắm rất công phu và chúng làm cho bầu không khí được ướp một hương thơm tinh khiết.

- Anh muốn chúng ta cũng giống như những người đang yêu nhau ở ngoài kia nhưng Valentine của chúng ta phải khác họ. – anh lên tiếng.

- Vì thế anh mới chuẩn bị chỗ này và nhất quyết đưa em đến đây? – cô cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Anh gạt đầu thay cho câu trả lời, phía nhân viên mang đến hai đĩa bánh chocolate đặc biệt dành riêng cho hai người, cô cảm muốn lấy một ít bánh cho vào miệng đúng là vị ngọt...rất ngọt ngào. Cảm giác bây giờ là vui, là hạnh phúc, là lãng mạn,... ước gì thời gian ngừng trôi ở điểm này để khoảnh khắc này mãi được lưu giữ.

- Anh muốn cho em xem một thứ này.

Cô cũng im lặng chờ coi anh sẽ có tiết mục gì tiếp theo, ánh đèn bây giờ lại di chuyển sang chỗ khác nơi có một vật bị che kín bởi một tấm vải lụa màu trắng. Anh rời vị trí và đi đến chỗ đó. Anh kéo tấm vải lụa đó ra động tác rất là dứt khoát và lập tức một cây dương cầm hiện ra.

Và rồi từng giai điệu du dương phát ra từ đôi tay anh là cả tất cả dòng chảy của thời gian như trôi theo mạch cảm xúc, cô chỉ muốn nói lời cảm ơn anh, cảm ơn rất nhiều mặc dù nó sẽ bị anh cho là thừa nhưng cái mà anh mang đến không phải là những giá trị về vật chất mà là cả một trái tim của sự đồng cảm yêu thương qua từng phím đàn.

- Khúc nhạc này em chưa bao giờ được nghe cả, giai điệu của nó làm trái tim bất cứ ai nghe nó sẽ bị rung động. – cô nói mà xúc động.

Anh quay đầu về phía gương mặt của cô, giả như cô có thể chạy một mạch đến mà ôm lấy anh, giả như cô có thể hiểu sâu hơn được tâm ý của anh.

- Khoảng cách giữa vũ trụ và tiểu hành tinh đã được thu hẹp và gắn kết nhờ chất xúc tác là âm nhạc. Anh đã tìm ra em. – anh đi đến và nắm tay cô.

- Anh cái gì? Mà không sao...sao những ý này nghe quen quen.. - cô tập trung suy nghĩ.

Đây là chuyện cũng đã rất lâu lúc đó hai người vẫn chưa sang Pháp anh chính là “ông chú bác sĩ” còn cô vẫn là một “, một bệnh nhân nghèo”. Lúc anh bế cô về phòng bệnh và chuẩn bị rời đi thì vô tình đã nhìn thấy một cuốn sổ nhỏ đặt trên đầu giường và anh đã vô ý mở nó ra xem.

Gửi anh Thần Bóng Đêm người bí ẩn nhất quả đất.

Trước mắt em anh chính là vũ trụ bao la còn em chỉ là một tiểu hành tinh nhỏ bé chính vì thế nên khoảng cách của hai ta là vô hạn. Nhưng em đã tự anh ủi bản thân mình rằng: Tiểu hành tinh thì vẫn nằm ở trong vũ trụ hi vọng có một ngày anh sẽ tìm thấy em. Mấy Nhỏ!

Thế giới thật bao la, trong hơn 7 tỷ người chỉ có một người hiểu được tâm ý em, có lẽ là quá xa, quá mờ nhạt anh đến bao giờ mới xuất hiện?

Nếu một ngày thật sự chúng ta có gặp nhau không cần biết sẽ như thế nào nhất định chỉ một lần cũng được em sẽ bắt anh đàn cho em nghe.”

- Anh đã đọc được những thứ em gửi cho anh trong quyển nhật kí? – cô cảm thấy rất buồn cười.

- Anh không nghĩ rằng Hạ Hạ của anh lại có nhiều điều muốn nói với anh như thế. Có những lúc anh đã thực sự rất nhớ em, từ lúc hiểu được tâm sự của em anh đã tự trách rằng tại sao không tìm ra em sớm hơn. – anh biểu lộ cảm xúc qua ánh mắt.

- Chẳng phải em đang ở cạnh anh sao? Cuối cùng anh đã tìm được em sớm hay muộn gì cũng không quan trọng nữa quan trọng là khoảng thời gian còn lại của chúng ta.

- Điều quan trọng anh muốn nói với em là ước mơ từ nhỏ của em anh đã thực hiện giúp em.

Ước mơ từ nhỏ? Đúng rồi Minh Hạ từ nhỏ vốn dĩ đã rất thích đàn và càng thích được nghe người khác đàn, khi hơi lớn một chút xú nhìn trên tivi có cảnh một chàng trai lãng lạng ngồi một mình bên cây dương cầm đàn một khúc nhạc nói lên nỗi lòng cho cô gái phía sau mình nghe thấy. Cô cho rằng không điều gì tuyệt vời hơn khi nửa mình cũng chính là cô gái đó, sẽ được một chàng hoàng tử đàn cho mình nghe.

- Bản nhạc anh vừa đàn nó lạ quá? Nó có tên là gì vậy? tại sao anh lại chọn nó để đàn?

- Nhạc không nhất thiết phải có tên, đó chỉ là một phút ngẫu hứng của anh khi nghĩ về cô bé 16 tuổi năm nào. Giai điệu của nó có lẽ có lúc nhẹ nhàng như làn nước và sẽ có lúc cao trào như sóng, tất cả đều là cảm xúc của anh. – anh xoa đầu cô.

“Thế giới của anh và thế giới của em như hòa trộn vào nhau, em cảm thấy nếu như một ngày nào đó em không còn đàn được nữa thì hạnh phúc và đam mê của em sẽ có anh hằng ngày đưa tình yêu bằng âm nhạc vào tâm trí em, ngồi đó đàn cho em nghe. Như thế là quá đủ rồi.”

- Em cảm thấy cuộc sống của em đang dần giống như truyện cổ tích, nhưng em chỉ là một người con người bình thường mãi mãi không thể là công chúa.

Hìhì – cô mỉm cười.

- Sao lại không? Chính sự hiền lành, lương thiện của em điều đó đã có thể cho em làm nhân vật chính trong truyện cổ tích. – nói xong khoảng một lúc anh nhìn thẳng vào mắt cô làm cô bối rối.

- Ai công nhận nhận điều đó? – cô lại chất vấn anh.

- Ngụy Tuấn Kiệt công nhận.

Thế là họ cũng trải qua một Valentine thật lãng mạn, thật khác biệt. Đối với Tuấn Kiệt anh không muốn cuộc sống của Minh Hạ lúc nào cũng theo một cái như cũ, cái gì càng đặc biệt thì càng tốt chẳng hạn như hôm nay. Kết thúc ngày lễ tình yêu cũng sẽ là mở đầu cho một chặng đường mới khi hai trái tim đã hiểu được nhịp đập của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Trở về

- Hạ Hạ từ từ thôi coi chừng ngã đó. – tiếng của anh văng vẳng đằng sau.

- Tuấn Kiệt anh lại đây xem chân của em nè. Hìhì! Em đi được nhiều hơn hôm qua rồi đó.- mặt cô hớn hờ.

Cô quay mặt ra sau thấy anh đang chạy đến ngày càng gần, thời gian trôi đi cũng nhanh thật mới đó lại đến thời gian năm nào cô cùng anh sang Pháp, nghĩa đã một năm rồi. Trong thời gian qua cô đã cố gắng, nỗ lực rất nhiều để đôi chân mau chóng đi lại được, chính anh cũng âm thầm và hết sức mình quan sát sức khỏe của cô. Hai người họ đã đặt ra một thời khóa biểu điều trị riêng, buổi sáng là đi cùng tập thể dục, sau đó tập vật lý trị liệu, buổi chiều là cùng nhau tản bộ ở vườn.

Đôi chân của Minh Hạ cuối cùng cũng có thể cử động và từng bước đi lại, tuy bước đi còn yếu nhưng như thế là quá tốt đối với cô, cứ từ từ rồi một ngày cô sẽ như bao người có thể tung tăng đi bên anh.

- Em có mệt không? – anh lấy một miếng khăn giấy lau lên trán cô.

- Không mệt! hìhì.em vui lắm, từ nay em không cần ngồi xe lăn nữa. – cô ôm cánh tay anh cười thật tươi.

Tuấn Kiệt thấy thế mà cũng vui lòng theo, một năm qua anh thấy Minh Hạ cười thì có cười thật nhưng chưa bao giờ anh lại thấy nụ cười của cô đẹp như lúc này, chính những điều đó cũng làm anh an tâm phần nào. Dưới cái không khí yên lặng của buổi chiều anh đang đi nhưng cả hai lại cảm thấy có nhiều hạt nước nhỏ đang đọng trên khuôn mặt mình rồi lại chuyển sang to hơn thì ra là mưa.

- Hìhì.anh đi chậm chậm thôi để em còn hứng mưa. – cô ngồi trên lưng anh tình nghịch với nước mưa.

- Bao giờ em mới lớn nổi? Nếu chậm chậm thì chúng ta sẽ ướt hết, tốt nay sẽ có người ho cả đêm – anh lắc đầu trước sự ham chơi của cô.

- Nhưng em thích mưa.Em không muốn vào. – cô lại mè nheo.

Mặc kệ Minh Hạ nói, anh cứ cõng cô đi thật nhanh vào nhà, tuy tốc độ của anh có nhanh thật nhưng mà tại con đường đi vào nhà xa nên cả hai đã bị ướt nhem. Vào tới nhà rồi mà cô cứ còn nghịch những giọt nước đọng lại trên tay rồi chuyển sang nhìn ra ngoài, cô chỉ ước rằng mình có thể chạy thỏa thích ở ngoài ấy.

- Will, Mary mang khăn ra đây. – giọng anh thanh thót truyền khắp nhà.

- Có em đây! – giọng Will

Lập tức hai bóng dáng một nam, một nữ xuất hiện trên tay mỗi người cầm một cái khăn. Anh lấy cái khăn trên tay Will lau tóc cho cô trước, hai người ở cạnh họ cứ ngưỡng mộ mà nhìn cô mặc dù cảnh này diễn ra hằng ngày, cách mà anh chăm sóc, lo lắng cho cô khiến ai cũng ghen tị.

Hắc xì.

- Đó! Anh nói có sai không? – anh nhăn mặt.

Tuấn Kiệt đi đến mở cái tủ lấy từ trong đó ra một cái nhiệt kế rồi đi đến chỗ Minh Hạ, còn về phần cô, cô biết mình có lỗi nên an phận ngồi đó để bác sĩ Tuấn Kiệt thân yêu khám bệnh cho mình. Anh để cái nhiệt kế vào miệng cô rồi lấy tay đặt lên trán cô một lúc.

- Nhiệt độ không cao lắm. – anh lấy nhiệt kế ra.

Nói rồi anh đi đâu đó, cô nhìn những hạt mưa trong đêm đột nhiên trong lòng có một cảm giác buồn, bồi hồi, nhớ,... trong kí ức của cô lúc còn ở nhà mỗi lần mưa như thế này cô cũng ra trước cửa nhà ngồi hứng mưa. Người ta vốn ưa thích ánh nắng chan hòa ấm áp còn cô thì ngược lại thích một chút mát mẻ, một chút lạnh lạnh của mưa, cô thích sự tĩnh khiết, trong lành của không khí sau cơn mưa. Mưa mang một cái gì đó thật lãng mạn. Không biết từ lúc nào cô lại đi ra ban công chìa tay ra đón lấy những hạt mưa.

- Em có muốn mình bị bệnh nặng thêm nữa không? – anh đứng khoanh tay nhìn cô.

- Em nhớ khi ở nhà em cũng thường hay nghịch như thế này và rồi cũng ở vị trí như bây giờ mẹ em lại đứng la em như anh...hihi thế nhưng em lại tiếp tục trốn vào phòng nghịch mưa tiếp. – ánh mắt chứa một nỗi buồn mặc dù trên miệng đang cười.

- Có phải Hạ Hạ của anh nhớ nhà rồi không? – anh bước lại chỗ cô vòng tay qua đôi vai nhỏ bé của cô.

Cô đứng bần thần suy nghĩ một hồi lâu cũng mới phát hiện ra mình đang nhớ nhà, đã lâu lắm rồi cô không về nhà, trước giờ cô cứ ngỡ lâu đài này chính là nhà của mình nhưng trong lòng lại thấy thiếu một cái gì đó rất lớn thì ra là cô nhớ không khí ở cái nơi có hình ảnh của một gia đình ba, mẹ và hai đứa em trai cô hết mực thương yêu.

- Em thật sự nhớ nhà! – cô khóc.

- Vậy chúng ta về nhà thăm ba mẹ em. – anh nhìn lên bầu trời.

Câu nói của anh làm cô tỉnh táo hẳn, anh đưa cô về thăm gia đình?

- Anh thu xếp công việc được chứ? – cô lại lo lắng.

- Đương nhiên là được, anh không muốn em nhớ nhà mà buồn, mà khóc mỗi ngày. – anh lấy tay lau nước mắt của cô.

- Cảm ơn anh rất nhiều! – cô tựa đầu vào vai anh.

Ba ngày sau cả hai đã có mặt ở sân bay, nếu một năm trước đây hình ảnh của họ là một “ông chú” và một cô “bệnh nhân ngặt” thì giờ đây họ là một cặp đôi hạnh phúc. Sau chuyến bay kéo dài mười mấy tiếng thì chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa thôi là cô có thể gặp gia đình và điều làm cho mọi người người bất ngờ là lần về này anh và cô không thông báo cho anh biết cả.

..... TING.....TING..... – tiếng chuông cửa vang lên.

Từ trong nhà bà quả gia bước ra mở cửa, khi thấy được người trước mặt hai mắt bà chỉ biết mờ to.

- ÔNG BÀ CHỦ ƠI.....ÔNG BÀ CHỦ.....CÔ..... - bà quả gia vui đến mức không nói nên lời.

- Có chuyện gì vậy quả gia? – là tiếng của mẹ cô.

Từ xa cô đã thấy được bóng dáng của ba, của mẹ, họ nhìn cô, cô nhìn họ tất cả đều như vỡ òa trong cảm xúc. Tuấn Kiệt đứng một bên chứng kiến mà lòng lại nhớ đến ba, mẹ anh phải chỉ họ còn tồn tại trên thế gian này thì anh đã nhanh chóng dẫn Minh Hạ đến gặp mặt họ.

- BA....MẸ....CON TRỞ VỀ RỒI!- cô dang hai tay ra đi lại ôm ba mẹ.

- Con gái ngoan! Trở về thật tốt. – ông Du.

- À! Bác sĩ Ngụy mời cậu vào nhà.- ba cô vui quá mà quên có anh đứng cạnh.

Sự trở về của Minh Hạ là không khí căn nhà trở nên có sinh khí hơn hẳn, ai nấy cũng cười thật nhiều. Các người làm trong nhà ai nấy cũng tất bật chuẩn bị nấu nướng, dọn dẹp để chào đón cô chủ trở về.

- Tiểu Hạ tại sao con về mà không báo cho cả nhà biết? – mẹ cô đến giờ vẫn còn ôm cô.

- Tại con muốn cho cả nhà một sự bất ngờ. – cô nhìn sang anh.

- Bác sĩ! Một lần nữa gia đình chúng tôi cần phải cảm ơn cậu vì cậu đã mang về cho chúng tôi một đứa con gái khỏe mạnh. – ông Du nắm tay anh.

- Đó là trách nhiệm của người làm bác sĩ như tôi và.....còn là sự cố gắng của Minh Hạ. – anh nhìn cô ngập ngừng một lúc.

Buổi tối anh cùng ở lại ăn cơm với nhà cô, ba mẹ cô cứ liên tục hỏi anh về cuộc sống của hai người trong một năm qua, có những cái làm cô thực sự bối rối cũng may anh hiểu ý nên trả lời một cách rất suôn sẻ. Nhìn khung cảnh xung quanh làm cô lại thấy hạnh phúc vô cùng.

- Bác sĩ lần này Tiểu Hạ về rồi còn qua Pháp nữa không? – ba cô.

- Dự định lần này tôi và Minh Hạ sẽ về trong nửa tháng rồi tiếp tục sang Pháp lại để trị liệu cho đôi chân của cô ấy. – anh đặt chén cơm xuống bàn.

- Con phải đi nữa sao? – mẹ cô thoáng buồn.

- Mẹ, con đi chữa lành đôi chân rồi con lại về. – cô an ủi.

Kết thúc bữa cơm khi ba mẹ cô đi vào trong dọn dẹp thì ở ngoài này cô dắt anh đi ra ngoài dạo.

- Anh không ở lại đây thật hả? – cô.

- Anh muốn về thăm nhà một chút, tiện thể giải quyết một số công việc ở đây.

- Vậy anh nhớ điện thoại cho em đó, nhớ ăn cơm đúng giờ đừng có ham công việc nhiều quá nha! – cô không an tâm về anh.

- Anh biết rồi. Hạ Hạ của anh cũng phải biết giữ sức khỏe đó. – anh cưỡng dạn ngược lại.

Đúng lúc đó thì bố mẹ cô bước ra, hai người đành phải ngưng nhìn nhau chuyển sang nhìn ba mẹ cô. Đúng lúc này cô lại nói với anh.

- Chú à! Chú khỏi lo cho con, bệnh của con cũng ổn rồi. Chú cứ an tâm làm việc khi nào có gì thì con gọi điện cho chú. – câu nói của cô làm cả ba đều nhìn cô với ánh mắt khác lạ.

- Tiểu Hạ, một năm qua rồi mà con vẫn còn gọi bác sĩ là “chú” sao? – mẹ cô kéo tay cô.

Cô chỉ ngượng ngùng cười rồi tiễn anh ra cổng, cô len lén nhìn biểu cảm của anh nhưng chẳng phát hiện điều gì khác lạ chi đến khi.

- Thì ra đến bây giờ em vẫn thích gọi anh bằng “chú”, rồi một ngày anh sẽ phạt em thật nặng. Vào nhà ngủ sớm đi. – nói rồi anh bước vào xe vẫn không quên vẫy tay chào cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tình yêu bị lộ

Hôm nay là ngày thứ hai kể từ ngày Minh Hạ về nhà, cảm giác ở nhà thì hạnh phúc thật đó nhưng cô vẫn cứ thấy không quen làm sao ấy, không còn giống như lúc trước nữa. Theo thông lệ Tuấn Kiệt một ngày sẽ gọi điện cho cô ít nhất là ba lần, nhưng có vẻ anh đang bận việc gì đó nên lúc nào cũng nói có máy câu rồi thôi.

- Cô Hạ bà chủ và ông chủ đang chờ cô xuống ăn sáng ở dưới. – bà quản gia.

- Con biết rồi! Con xuống ngay. – tiếng của cô từ trong phòng vọng ra.

Cô nhìn mãi cái điện thoại rồi “Sao hôm nay giờ này Tuấn Kiệt chưa gọi điện cho mình?” rồi cuối cùng cô cũng để cái điện thoại xuống bàn rồi đi ăn sáng.

- Chị Hai à! Chị có thể nhanh hơn không? Em đói lắm rồi mà mẹ nhất quyết không cho ăn bảo phải chờ chị.hic...hic...em đói. – Minh Huy xoa bụng nhăn nhó.

- Chị xin lỗi Minh Huy, chị bắt em phải chịu đói rồi. Nào! chị em mình đi thôi. – cô cẩn thận nắm tay Minh Huy.

- ĐI THÔI! CHỊ HAI MUÔN NĂM! – cả hai chị em cùng hí hửng xuống lầu.

Không khí vui vẻ lại về, cả nhà năm người cùng cười, cùng nói nhưng phải chi có thêm anh thì tốt biết mấy, anh đã phải chịu thiệt thòi mất mát về người thân, một mình sống cô độc nếu ở bên Pháp có Will lo lắng việc ăn uống thì ở đây không biết có ăn đầy đủ bữa hay không?

- Tiểu Hạ con làm sao vậy? – bà Du thấy cô thất thần bèn lo lắng.

- A! đâu có gì đâu mẹ. Đồ ăn hôm nay rất ngon! – cô gạt mình.

- Vậy thì tốt, ăn nhiều vào. – bà gấp thêm thức ăn cho cô.

- Vâng! Con ăn đây. – cô vui vẻ trở lại.

Trở về phòng cô lại cầm điện thoại, màn hình vẫn vậy vẫn không có một dấu hiệu nào cả, cô đi đến bức tường đôi môi khẽ cười, đôi tay khẽ chạm vào những bức ảnh đầy ngộ nghĩnh và trẻ con của cả ba (cô – Minh Hiền – Minh Huy). Đột nhiên chuông điện thoại rung lên, phải nói cảm xúc lúc này là vui không bao giờ nói hết, trên màn hình hiện lên dòng chữ “ông chú bác sĩ” thế là Minh Hạ dùng tốc độ nhanh nhất phi tới giường.

- Alo là ai đấy ạ! – giọng cô có chút hờn dỗi pha lẫn chút tình nghịch.
- Là cái người mà em hay gọi bằng “chú” mấy hôm trước đấy. Em quên rồi hả? – anh khẽ cười.
- Sao tới giờ này anh mới gọi cho em? – cô quay sang trách móc anh.
- Em xuống dưới cổng đi, ở dưới sẽ có người mang quà đến chờ em đến nhận đó.
- Hả? – cô ngạc nhiên.

Lúc này anh đã tắt máy điện thoại, cô ngồi nghỉ ngơi một lúc rồi cũng mang dép vào đi ra cổng. Không biết ở ngoài đó sẽ có cái gì? Anh muốn giờ trò gì nữa đây? Lòng cô đầy hồi hộp, cô ngó tới ngó lui ở ngoài cổng chẳng có ai đứng cả, bực quá cô liền mở cổng đi ra ngoài coi chuyện gì đang xảy ra, cũng không có ai hay là anh gạt cô? Nhưng.....

- Bệnh nhân Hạ Hạ ngốc! – tiếng nói phát ra từ phía bên trái của cô.

Thì ra một ai đó trong cái dáng đứng huyền thoại, hai tay đút túi quần, người tựa vào một góc tường, gương mặt không bao giờ biểu lộ cảm xúc. Thấy được cô ai đó như chạm phải sợi dây cảm xúc mà không biết lúc nào nơi đây mất biểu lộ sự yêu thương, đôi môi có một nụ cười tỏa nắng, còn cô thì như quên mất đi mình còn đang giận ai đó...một...hai...ba...chạy đến ôm chầm lấy anh.

- A.....Là anh, thật sự là anh Tuấn Kiệt.
- Anh xin lỗi em Hạ Hạ, em tha lỗi cho anh chứ? – anh chân thành nói với cô.

Cô định là sẽ cho anh một trận nhưng mà cô ngủi được trên áo anh có mùi thuốc sát trùng, chắc là anh bận thật rồi. Cô vội vã nhìn sơ qua khuôn mặt anh, là thật rồi, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, dáng người hình như hơi ốm đi thì phải, cô lấy tay đánh vào vai anh một cái.

- Anh đó! Sao không ở nhà nghỉ đi chạy đến đây làm gì? Có phải hôm qua anh thức suốt đêm không? – cô giận dữ nhìn anh.

Một lần nữa anh lại kéo cô ôm vào lòng, đối với anh một mối là gì cả chỉ có khi gặp được Hạ Hạ của anh thì mọi thứ như tan biến mất. được tin anh trở về thì phía bệnh viện lúc trước cô điều trị ở đó đã nhờ anh theo dõi một ca bệnh cực kì phức tạp đó là một bà cụ bị, đến sáng nay sau khi hoàn thành được nhiệm vụ phẫu thuật, không kịp suy nghĩ gì thêm bây giờ chỉ có gặp cô là quan trọng nhất.

- Tại vì anh rất nhớ em. Tại vì anh muốn ôm em. Tại vì anh muốn nghe giọng nói của em. Và.....nhiều cái “tại vì” khác. – anh gục đầu lên vai cô.
- Em cũng rất.....rất là nhớ anh. – cô nghẹn ngào.
- KHÔNG GẶP NHAU MỚI CÓ MỘT NGÀY MÀ CÔ CẬU ĐÃ NHỚ NHAU THẾ KIA À?

Hai người họ đang ngọt ngào như vậy là sao mà để ý sau lưng mình có ai, khi quay lại thì nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình thì Minh Hạ bắt đầu cảm thấy run lên, mặt cô tái đi.

- M.....m.ẹ.....mẹ.....con.....con.... – giọng cô lắp bắp.
- Khô thân tôi thật, nuôi con gái mười mấy năm không ngờ chỉ sau một năm không gặp nó đã trở thành con gái nhà người ta. – bà Du lắc đầu thờ dãi.
- Mẹ à, mẹ nói gì thế? Con chỉ..... – cô không biết nói sau.

Lúc này bàn tay anh từ lúc nào đã lồng vào bàn tay cô, gương mặt anh điềm tĩnh thật và không có gì gọi là lo lắng. Anh quay sang nhìn cô một cái rồi dắt cô đi lại gần bà Du hơn.

- Anh.....anh đang tính làm gì vậy? – cô bối rối trước hành động của anh.
- Thưa bác. Xin bác đừng trách Minh Hạ là lỗi tại con, lỗi lớn nhất nhất của Ngụy Tuấn Kiệt là đã không một lời mà biến mất bắt cô ấy phải chờ đợi. Lỗi thứ hai là đã xuất hiện chậm trễ làm đã để cô ấy bị khủng hoảng tinh thần một thời gian dài với căn bệnh u não. Và lỗi thứ ba là tại sao không yêu cô ấy sớm hơn. – từng chữ một nói ra đều rất là nghiêm túc và mạnh mẽ.

Ánh mắt của Minh Hạ không rời khuôn mặt của Tuấn Kiệt một giây nào cả, Ngụy Tuấn Kiệt cái gì cũng khác người ngay cả cách biện luận trước mặt mẹ cô cũng khác. Trên đời này có ai đi nhận lỗi với mẹ của bạn gái “lỗi là tại sao không yêu con gái bà ấy sớm hơn”. Thoảng qua nét mặt mẹ mình cô thấy dường như bà đang trừng mắt nhìn đôi tay nắm chặt vào nhau của hai người, thấy thế cô định rút tay ra nhưng ai kia đã dùng sức mạnh của mình giữ tay cô lại.

- Nhưng tuổi tác hai đứa cách nhau quá lớn. – mẹ cô lại tiếp tục tìm lí do.
- Đúng là con và cô ấy cách nhau đến 9 tuổi nhưng quan trọng là cô ấy yêu con và con yêu cô ấy dù khoảng cách tuổi tác có lớn đến cỡ nào chúng con vẫn có thể hạnh phúc. – anh nở một nụ cười bí ẩn không ai có thể hiểu anh đang suy nghĩ cái gì trong đầu.

- Nếu một ngày ta bắt hai đứa xa cách thật xa thật xa thì hai đứa sẽ tính làm sao? – bà Du khoanh tay quan sát biểu cảm của Tuấn Kiệt và Minh Hạ.
- Chúng con nhất định tìm được nhau! – cả hai cùng đồng thanh.

Có biết được chẳng trong tận đáy lòng của Minh Hạ và Tuấn Kiệt đều hướng về một suy nghĩ chung “Nếu có yêu nhau thì sẽ tìm được nhau vì tình yêu là thần giao cách cảm. Cho dù anh ở Pháp em ở Mĩ hay anh ở rừng em ở biển chỉ cần có tình yêu ở đâu cũng có thể.”

- Hai đứa bắt đầu từ khi nào? – bà Du.
- Một năm về trước, lúc đó con chưa phẫu thuật. – lần này là cô trả lời.
- Haha....Tốt.....tốt lắm! – bà Du bỗng nhiên cười lớn

Là sao? Cô chẳng hiểu gì cả, mẹ cô chẳng phải vài phút trước còn nghiêm khắc dữ lắm sao? Bây giờ thì trông bà vui vẻ ra hẳn. bà bước lại một tay xoa đầu con gái mình, một tay cầm lấy bầy tay còn lại của Tuấn Kiệt.

- Con gái cưng của mẹ, con lớn thật rồi, mẹ vốn không có ý định ngăn cấm chuyện tình cảm của con nhưng mẹ lo người con chọn có mang hạnh phúc cho con hay không? – bà yêu thương nhìn con gái.
- Mẹ.....ngoài ba ra anh ấy là người đàn ông thứ hai yêu thương con nhất, hiểu con nhất. – cô xúc động.
- Ta biết. Ta vốn thâm cảm ơn thượng đế vì đã ban đến cho con gái ta một sự lựa chọn đúng đắn. Tuấn Kiệt thời gian qua cậu đã chịu khó vất vả đi cùng con gái ta một hành trình khó khăn, ta trân trọng tình cảm của hai đứa, ta chấp thuận để cậu nắm tay con gái ta dắt nó đi trên những quãng đường sắp tới. – bà quay sang nhìn nhủ với anh.
- Bác hãy yên tâm. Cô ấy là chủ nợ của con, cuộc đời của con sẽ không bao giờ rời xa cô ấy.

Sau câu nói ấy cả ba người cùng bật cười, giờ đây anh đã có thể không cần diễn màn kịch “chú cháu” trước mặt ba mẹ cô nữa, có thể công khai nắm tay cô, được ôm cô,.....mà không phải sợ ai phát hiện và hơn hết sẽ là tốt trách nhiệm mà mẹ cô đã giao.

Bên kia đường có một chàng trai nét mặt u sầu đang đi tới, anh ta đi mà cứ nhìn xuống những bước chân nặng nề của mình, có ai biết chàng trai ấy sắp gục ngã? Và rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến.

- MINH HẠ! – tiếng nói thốt lên trong sự vui mừng

Lập tức tiếng nói đó làm bà Du, Minh Hạ, Tuấn Kiệt quay lại, trước cổng nhà sắp xảy ra một câu chuyện. Chàng trai ấy lao lại như gió ôm chầm lấy cô trước sự ngỡ ngàng của tất cả.

- Hạ à! Em còn sống, em không có chết như mọi người đã từng nói. EM VỀ RỒI. – nét mặt cậu ấy đang trong niềm hạnh phúc.
- ANH KIA. BUỒN TÔI RA, ANH NÓI CÁI GÌ VẬY? ANH LÀ AI CHỨ!- cô hoảng sợ.

Cô vùng vẫy đẩy cậu ta rồi chạy lại ôm lấy anh trong sự hoảng hốt, bất ngờ. Anh bây giờ có vẻ hơi giận nhưng trong ánh mắt có một chút hoài nghi về điều gì đó.

- Hạ, em nói cái gì vậy? – cậu ta rất hụt hẫng
- Anh là ai chứ? tôi không biết anh là ai cả? mẹ à, Tuấn Kiệt đây là ai chứ? – mắt cô ngấn nước nhìn mọi người.
- Tại sao em không nhớ ra anh? anh là Huy Khải. TRẦN HUY KHẢI. Em không biết anh thật sao? – cậu ấy hơi kích động.

Cậu ta vừa định chạm vào người cô thì đã bị một bàn tay chặn lại cùng một ánh mắt đánh thép như phát ra lửa, còn cô thì chỉ biết vùi đầu vào vai anh, cô sợ thật sự là rất sợ. Sự việc này anh mới phát hiện ra sau lần phẫu thuật cô không bị mất trí nhớ, tất cả mọi người cô đều nhớ chỉ trừ người con trai kia. Vậy cậu ta đích thực là ai?

- Tuấn Kiệt con dẫn Minh Hạ đi đâu đó đi, tâm trạng nó đang sợ hãi nhớ để ý nó kĩ một chút, còn phần Huy Khải để ta lo. – bà Du bây giờ mới lên tiếng.
- Trong phần giới thiệu nhân vật Sanhi còn có giới thiệu một nhân vật mà anh ấy ít khi xuất hiện, xin thông báo từ bây giờ mọi chuyện về anh Huy Khải sẽ hé lộ nhiều thêm nhé!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Sai lầm của Huy Khải

Trên con đường tràn ngập màu vàng nhạt của ánh nắng, phía xa xa ta có thể nhìn thấy bóng lưng của hai người Tuấn Kiệt và Minh Hạ đang chậm dần đi về trước. Đang đi thì bỗng dừng anh kéo cô lại không cho đi nữa.

- Dừng yên đó cho anh, leo lên lưng anh công. – anh cúi xuống.

- Bác sĩ.....em có thể.....tự đi. – cô ngập ngừng nhìn anh.

- Không nói nhiều, hay là anh vác em lên vai anh vậy. – anh lại tiếp tục ra lệnh.

Thế là cô đành trở về thời gian lúc trước vậy, trong đầu cô bây giờ chỉ toàn là hình ảnh về sự việc ban nãy và một câu hỏi tồn tại khiến tâm trí cô rối bời đó là Huy Khải là ai? Anh ta là người tốt hay xấu? sự xuất hiện của Huy Khải sẽ khiến Tuấn Kiệt của cô suy nghĩ ra sao? Rối trí.

- Anh.....thật sự em rất sợ, em không biết anh ta là ai cả. Em..... – cô đang sợ anh sẽ hiểu lầm.

- Hạ Hạ của anh không cần phải lo, có anh đây rồi không ai có thể làm hại em. Anh biết là em đang suy nghĩ cái gì nhưng mà anh tin tưởng vào tình yêu của hai chúng ta. – anh nhẹ nhàng nói với cô.

- Cảm ơn anh! Cảm ơn honey của em rất nhiều. – cô ngượng ngùng lắm mới nói được chữ “honey”

“Tuấn Kiệt, em thật sự rất lo....rất rất lo, em sẽ mãi mãi không muốn mất đi quãng thời gian anh và em đã trải qua vì anh là cả một thế giới có đủ những thứ em cần”

- Em mới nói gì? “honey”? – anh hỏi lại mặc dù đã nghe rất rõ.

- Thì đúng đó. Từ lúc mà chúng ta bắt đầu yêu nhau đến bây giờ anh có bao giờ gọi em một cách dễ thương nào khác đâu? – cô lại bắt đầu nhõng nhẽo.

- Thế em muốn anh gọi em như thế nào. – anh mỉm cười thầm.

- Ồ...ít ra cũng phải là “honey” hay “em yêu”, “cục cưng”, “bảo bối”,.....- cô liệt kê ra một đồng cách xưng hô.

Tuấn Kiệt sau khi nghe nói xong thì vừa muốn cười mà vừa nhăn mặt, Hạ Hạ không biết học ở đâu? Xem ai? Mà có thể bắt anh gọi cô theo những kiểu như thế? Anh lắc đầu.

- Anh sẽ không gọi em như thế. Trong lòng anh một là gọi em bằng “Hạ Hạ” và hai là bằng “Bà xã” chỉ như thế thôi, nếu em không thích thì chuyển sang gọi bằng “bà xã” vậy! – anh cố tình.

- Anh.....quá đáng, thôi thì cứ gọi bằng “Hạ Hạ” vậy! – cô âm ỉc.

Tâm trạng Minh Hạ phần nào đã đỡ hơn hẳn, cô thấy nhẹ lòng hơn, có lẽ cảm giác bình yên này chỉ có anh mới mang lại cho cô. Trước mắt cô bây giờ là một căn biệt thự màu hồng, nhưng nhìn cái nhà này có cảm giác thân quen lắm sao ấy, kiến trúc rất đặc biệt nhất là cái cổng, cô suy nghĩ mãi nhưng hình ảnh đó cứ mờ mờ ảo ảo.

- Chỗ này.....chỗ này nhìn quen quá. – cô nói với anh nhưng mắt thì nhìn mãi vào căn nhà.

- Em còn nhớ không? Giáng sinh. Công trình Je T’ aime “anh yêu em” – anh từ từ khơi gợi lại kí ức.

- A! em nhớ rồi, nó là mô hình chúng ta cùng ghép nhưng.....nhưng bây giờ là nhà. Là anh đã xây? – cô chỉ tay vào căn nhà.

- Đó là thành quả của hai chúng ta và còn là ước mơ của anh và em. Vào nhà của chúng ta thôi.

Nói rồi anh kéo cô vào trong, quả là rất giống với Je T’ aime mô hình, bên ngoài đã giống còn trong thì sao? Bất ngờ rồi lại bất ngờ ở trong lấy tông màu trắng và tím nhạt làm chủ đạo tạo cảm giác mát lạnh khi ở đây, nội thất thì có vẻ hơi giống nhà ở Pháp. Nhà rộng thì tất nhiên có nhiều phòng nhưng chỉ có một phòng là đặc biệt nhất, cô hoàn toàn bị thu hút vì khi khắp nơi toàn là ảnh của cô, chụp chính diện có, nghiêng có, bóng lưng cũng có, hơn hết là hình ảnh và cô được phóng thành một tấm to treo ở giữa phòng.

- Thật là êm, ở đây thật là thích. – cô nằm dài trên giường.

- Em ngủ một chút đi, một lát anh sẽ gọi em dậy. – anh đi đến ngồi cạnh cô.

- Nhưng em không buồn ngủ. – cô phụng phỉnh đôi má của mình.

- Vậy thì dựa vào người anh, chúng ta cùng thi đếm cừu.

1 con cừu.....hihi – cô cười rộn rã khắp phòng.

2 con cừu.....

3 con cừu.....

.....

99 con cừu.....

100.....con.....

Bàn tay trong tay Tuấn Kiệt dần buông lỏng khỏi tay anh, khuôn mặt Minh Hạ lúc đang ngủ rất bình yên, từ khi trở về anh luôn có cảm giác hơi bất an. Có khi nào một ngày nào đó cô cũng buông tay anh ra như bây giờ? Liệu quyết định của anh cho cô trở về là đúng hay sai? Nhưng nếu cứ giữ cô ở lại thì có ích gì quá hay chăng?

Tiếng còi xe, tiếng gió, tiếng dao đâm vào từng nhát của trái tim, nỗi đau của trái tim sắp chết, trên con đường có Minh Hạ từng đi hình bóng tung tăng của cô đang ngập tràn ở khắp ngõ ngách làm cho Huy Khải càng muốn gặp cô nhưng tìm mãi cũng không thấy. Một năm trước đây cũng chính mẹ cô đã đưa cho cậu một lá thư.

“ Thân gửi anh Huy Khải!

Khi anh đọc được những dòng thư này thì chắc có lẽ em cũng sắp ra đi rồi, ngày tháng của anh còn rất dài anh hãy tập trung vào việc học đừng lo tìm em nữa, em hiểu cảm giác của anh. Em đã đi đến một nơi rất rất là xa anh sẽ không tìm ra được em đâu, em muốn những ngày cuối của mình sẽ được bình yên và thấy anh được hạnh phúc, hãy cố tìm một nửa cho mình anh nhé. Anh mãi mãi là người anh trai, người bạn tốt nhất của em”

Về tới nhà Huy Khải vội cầm lấy chai rượu rót ra một ly ngồi suy tư, Minh Hạ tại sao lại không biết cậu là ai? Cậu là người yêu cô nhất, hiểu cô nhất mà. Tại sao? Tại sao lại xuất hiện người con trai khác đi cạnh cô chứ? Huy Khải đang vô đầu một mớ hỗn độn.

- A! Anh yêu, anh về rồi đó à? – tiếng lãnh lút của một cô gái, cô ấy bước đến choàng tay qua cổ Huy Khải.

- Ngọc Thư! Em đến từ khi nào? – cậu chẳng nhìn cô ta lấy một cái.

- Sao anh uống rượu hoài vậy? anh có biết em lo cho anh lắm không? – cô ta đang làm nũng.

- Em đi chỗ khác chơi đi, anh đang mệt. – Huy Khải nhăn mặt.

- Anh Huy Khải, em có thai rồi. – Ngọc Thư nhìn Huy Khải.

- Em.....Em nói sao? – cậu ngược lên nhìn Ngọc Thư đầy vẻ ngạc nhiên.

- Phải! Em – có – thai – rồi – Ngọc Thư nhấn mạnh từng chữ.

Tất cả đối với Huy Khải như sụp đổ, niềm vui vừa được gặp người cậu mong nhớ bấy lâu chưa nguôi thì tin dữ lại đến, sao Ngọc Thư lại có thể có thai ngay lúc này? Giờ cậu phải biết tính sao đối với cả hai đây?

- Em chắc chắn không? – Huy Khải hỏi lại lần nữa.

- Chắc Chắn 100% em vừa đi bác sĩ về mới đến gặp anh. Em vui lắm anh à chúng ta sắp có con rồi anh! – mắt Ngọc Thư rưng rưng.

- Chúng ta có thể không sinh.....

- KHÔNG THỂ ĐƯỢC. – tiếng của mẹ Huy Khải.

Cậu còn chưa nói hết câu thì đã bị mẹ cậu cắt lời, thật ra bà rất thích và yêu thương Ngọc Thư nên đã chăm làm con dâu từ rất lâu nhưng không hiểu sao con trai bà cứ đi cố chấp chờ đợi một tình yêu không có kết quả đối với Minh Hạ kia dù bà đã ra sức cản ngăn.

- Mẹ.....con thực sự không có cảm giác gì với Ngọc Thư. – Huy Khải tức giận.

- Con cũng đã có rồi còn nói gì nữa? Tình cảm thì từ từ sẽ có, ta đã chuẩn bị ngày làm đám cưới con cứ chuẩn bị làm chú rể đi. – mẹ cậu tuyên bố.

- Nếu anh ấy đã không thích thì con của con tự nuôi con vậy. – Ngọc Thư mắt ngấn nước nhìn mẹ cậu.

- Ngọc Thư ngoan, thế nào con cũng sẽ là con dâu của ta. Con cũng chờ ngày làm đám cưới đi. – mẹ cậu dịu lấy Ngọc Thư rồi bỏ đi.

Đã hết thật rồi, giữa tình và hiếu cậu biết chọn sao? Chỉ một lần sai phạm mà cậu đã có lỗi rất nhiều với Minh Hạ tình yêu bấy lâu nay, thật sự có như thế nào cậu vẫn rất rất yêu Minh Hạ vẫn muốn thủy chung với tình yêu này.

- Á.....Á...BUÔNG TÔI RA.....TUẤN KIẾT CỨU.....CỨU EM.....CỨU EM.....HUHUHU.

- Hạ Hạ, Hạ, mở mắt ra có anh đây! an tâm, ngoan nào anh ở đây này!- anh ôm chặt lấy cô.

Đôi mắt cô từ từ mở ra, các giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, cô vừa trải qua một cơn ác mộng, cô cũng không nhớ rõ đã mơ thấy gì nhưng mà nó rất khủng khiếp, nó làm cô sợ đến mức không nói được.

- Huhu! Anh ơi, em sợ! – nét mặt cô lộ rõ vẻ mệt mỏi.

- Không sao nữa rồi, anh ở đây. – anh trấn an cô

- Hic..... bây giờ là buổi nào rồi? – cô ngược nhìn ra ngoài.

- Cũng hơi chiều rồi. – anh nhìn đồng hồ.

Dưới làn gió hiu hiu của buổi chiều anh và cô đang ngồi ngắm những đứa trẻ chơi đùa ở trong công viên, rồi họ nhìn thấy những ông cụ bà cụ đang đi tản bộ. Minh Hạ thấy vậy thích lắm, cô ước ao khi mình già cũng sẽ như vậy bất giác cô nhìn rồi ngây ngô cười một mình.

- Ông bà lão kia thật đẹp đôi đúng không anh? không biết nữa em già rồi em có đẹp như bà ấy không? – cô chỉ tay về một hướng.

- Nữa em già rồi thì anh cũng sẽ già theo em nên em đừng sợ sẽ xấu hơn anh nhé! – anh mỉm cười lấy tay ấn nhẹ vào má cô.

- Ai sợ thua anh chứ? em chỉ sợ người khác nhìn vào chê em xấu xí thôi. – cô chớp chớp đôi mắt ngộ nghĩnh.

Thế là lại một ngày nữa trôi qua với bao yêu thương và những rắc rối đã đến, rồi ngày mai sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Rắc rối

- Mọi chuyện là như thế đấy, những chuyện cần nói ta đã nói hết cho con nghe việc còn lại là trông chờ lòng tin của hai đứa nhưng ta phải nói lại Tiểu Hạ nó rất là thương con. – bà Du lấy tay xoa lên trán.

- Con biết rồi, con sẽ luôn ở cạnh và bảo vệ cô ấy. – giọng của Tuấn Kiệt trầm ngâm trong điện thoại.

- Như vậy thì tốt, ta cúp máy đây.

- Dạ, chào bác! – anh bỏ điện thoại xuống.

Bà Du cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng mấy hôm nay không ngày nào bà ngủ yên, bà lo cho con gái bé nhỏ của mình. Mất trí nhớ, quên đi Huy Khải cũng là một điều tốt Tiểu Hạ sẽ không bị cuốn vào những khúc mắc mà trước khi sang Pháp cô đã tâm sự tỏ bày với bà.

Khi trở về bà đã hoài nghi về tình cảm của cô với vị bác sĩ đồng hành cùng cô trong một năm qua và thật may mắn khi đó là sự thật, nhưng ông trời thật trớ trêu lại để ba người họ gặp mặt nhau, sợi dây này bao giờ mới gỡ rối được? trên bầu trời ánh trăng không sáng rõ như mọi khi mà rất là mờ ảo như thể hiện một con đường khó định được phương hướng.

Buổi sáng tại nhà Huy Khải.....

- Khải à, mấy hôm nay con không ngó ngang gì đến Ngọc Thư hết, con có biết nó buồn lắm không? – bà Trần đặt miếng bánh mì vào đĩa của cậu.

- Chẳng phải cô ấy đã có mẹ lo? – cậu rất thờ ơ.

- Con nói gì vậy? con nên nhớ rằng con là cha của đứa bé trong bụng Ngọc Thư, mẹ con nó mà có chuyện gì thì sao? – mẹ cậu bắt đầu tức giận.

- Cha à? Đứa bé đó không nên tồn tại. – cậu cười mà lòng đau như cắt.

- CON.....

Huy Khải nuốt từng miếng bánh nhưng nó như những viên đá nuốt tới đâu là nghẹn tới đó, nuốt tới đâu là đau tới đó, cái cảm giác này khiến người ta như muốn chết đi, nếu Minh Hạ có ở đây, Minh Hạ nghe cậu nói, hiểu được lòng cậu thì dù có thế nào thì Trần Huy Khải cũng sẽ bắt chấp hết mà theo đuổi tình yêu đích thực của lòng mình.

- Một lát qua nhà đón Ngọc Thư đi chơi, chỉ có con mới khiến mẹ con nó vui vẻ được. – Mẹ cậu ra lệnh.

- Con không muốn.....

- Đi thay đồ. Ba con sắp đi công tác về rồi không được để ông ấy chứng kiến cảnh này, còn bằng không thì với Du Minh Hạ ta sẽ.....

Xoảng.....Xoảng.....- Tiếng chiếc đĩa rơi xuống đất.

- Con đi, con sẽ đi được chưa? – tiếng bước chân chấn động, đôi mắt cậu đỏ ngầu.

Huy Khải sẽ chịu, sẽ chịu bất cứ chuyện gì nhưng không ai được làm hại tới Minh Hạ vì cô ấy là cả mạng sống của cậu.

- Chị hai.....Chị hai, dậy mau, dậy mau, đi tập thể dục với chúng em, – tiếng của hai cậu út Minh Hiền, Minh Huy.

- Trời ơi hai cái đứa nhỏ này để chị ngủ, chị buồn ngủ. – cô lười biếng.

- Huhu.....em giận chị đó, chị đi một năm không về tụi em nhớ chị, mỗi buổi sáng không ai dắt chúng em đi bộ, không ai chải tóc chọn đồ cho tụi em, chị biết tụi em buồn lắm không? huhu – Minh Huy i ới.

Hai đứa cứ mỗi người một tay lay cô dậy cộng thêm tiếng khóc tiếng rên, tiếng mền gối.....tất cả rót vào tay cô làm cô dù buồn ngủ đến mấy cũng phải dần tỉnh giấc. Chúng nó thì cười khúc khích khi thấy bộ dạng của cô, trước khi cô vào nhà vệ sinh tụi nó còn gạt cô, làm cô hết hồn một phen.

- Chị hai, anh bác sĩ đẹp trai hôm trước á đang đứng trước cửa phòng chị kia. – hai đứa chỉ tay về phía cánh cửa.

- Cái gì? – tiếng của cô làm chấn động cả nhà.

Cô vội vàng chỉnh sửa sơ lại trang phục nhưng nó thật là nhăn nheo, mà thôi kệ cô bỏ qua chuyện đó đi nhẹ nhàng đến cánh cửa và mở cửa ra.....1.....2.....3.....cánh cửa mở nhưng chả có một bóng ai, quay ra đằng sau thì thấy hai thằng em của cô chứng đang ôm bụng cười. Thật là hết nói nên lời.

Vệ sinh cá nhân hoàn tất, trang phục sẵn sàng nhưng nhìn thấy hai cái mặt mang tên Minh Hiền và Minh Huy thì nỗi giận chưa kịp nguôi lại dâng lên, thế là cô làm mặt lạnh với chúng. Hai đứa thấy vậy nên cũng biết lỗi nên đã bù đắp tổn thương cho cô bằng một món quà. Tụi nó dắt cô đến căn cứ bí mật của nó, nói vậy thôi chứ đó là phòng ngủ của hai đứa nó, có một cái hộp vuông ở trên, bên trong đó là một đôi giày thể thao màu tím mà cô yêu thích.

- Chị hai thân yêu, chúng ta cùng mang giày cặp đó. – Minh Hiền và Minh Huy cùng chìa đôi chân ra, trên chân chúng cũng là đôi giày y như đúc với đôi trên tay cô.

- Ba chúng ta? – cô tròn xoe mắt.

- Ba đôi giày này là tụi em tự để dành tiền tiết kiệm để mua nó. Chúng em chặn bị để chờ ngày chị trở về đã từ rất lâu và hôm nay mới tặng chị vì chúng em yêu chị rất nhiều. – Minh Hiền nói.

Cô thật sự bị chúng nó làm lay động mất rồi, cô cũng yêu hai đứa, rất nhiều nữa là. Buổi sáng không khí vô cùng trong lành có ba chị em cùng nắm tay nhau đi bộ trên phố, một năm trôi qua cô mới phát hiện Minh Hiền và Minh Huy lớn hơn rất nhiều tụi nó bây giờ chỉ thấp hơn cô một chút xíu thôi, thoáng chốc đã trở thành hai chàng trai khôi ngô.

Công viên buổi sáng cũng khá đông người, ba người họ cùng dừng lại ở một ghế đá ngồi nghỉ.

- Chị em với Minh Huy đi mua nước nhé? Chị ngồi đây chờ, tụi em sẽ về liền. – Minh Hiền lắc tay cô.

- Ủ! Hai đứa đi cẩn thận nha! – cô dặn dò.

Chẳng chốc thì không thấy bóng dáng của đứa nó nữa, cô ngồi nhìn xe cộ chạy qua lại, cũng hơi lâu rồi cô mới được gần với đường xá như thế này chứ trước kia ở Pháp đi lại không tiện nên cô cũng ít đi ra ngoài.

- Chị ơi, mua giúp em một cái bong bóng nhé? – một cô bé rất đáng yêu đưa một cái bong bóng cho cô.

- Chị.....Ừ.....lấy cho chị cái bong bóng ấy đi. – cô chán chừ một lúc.

- Cảm ơn chị. – cô bé vui mừng.

Minh Hạ đúng là rất thương người, cô đã lớn thế này rồi thì cần gì chơi bong bóng chứ? nhưng mà trong tâm trí lại muốn mua giúp cô bé kia. Cô ngồi nhìn cái bong bóng mà một mình mỉm cười suốt, những khoảnh khắc đó đã vô tình lọt vào mắt một ai đó và.....

- Minh Hạ! – tiếng ai đang gọi cô từ đằng sau.

Bất chợt cô quay lại hai đôi mắt chạm vào nhau, cảm giác này đối với cô là sao? Ánh mắt ấy rất buồn, da diết và hình như nó đang mong chờ một điều gì đó, tại sao? Tại sao cái nhìn này lại quen như thế? Ai có thể lý giải cho cô được không? Như nhận ra được điều gì đó cô liền quay mặt lên và vội ép những suy nghĩ đó xua ta trong đầu óc mình.

- Đây là lần thứ bao nhiêu rồi? em còn định trốn anh đến bao giờ? Em thấy như vậy là chưa đủ sao? – Huy Khải nhanh chóng đi lại ngồi kế bên cô.

- Anh.....tôi.....anh.....anh này, anh lạ thật, tôi đã nói là tôi không biết anh là ai sao anh cứ theo tôi hoài vậy? – cô bối rối né tránh Huy Khải.

- Em không biết thì sao không nghe anh nói? Em có biết anh đau lòng đến nhường nào khi em nói em không biết anh là ai không? – Huy Khải tức giận nhưng vẫn cố bình tĩnh thuyết phục cô.

- Tôi...tôi thật sự không biết thật mà! – cô vẫn không nhìn cậu.

Tại sao trong lòng cô lại có cảm giác áy náy thế này? Phải chăng cô đang làm việc gì có lỗi? nghĩ lại cũng thật buồn cười. Lúc này cô đột nhiên cảm thấy không còn cảm giác sợ Huy Khải như lúc trước nữa, có lẽ cô đang đồng cảm.

- Minh Hạ! em hãy tin anh một lần tin anh được không? Nhìn anh này.

Trong lòng của cô không chút đắn đo mà tiếp nhận lấy ánh mắt của Huy Khải, còn về phần Huy Khải có thể nói đây là cơ hội rất tốt để cậu tiếp cận với cô. cậu nhanh chóng nắm chặt lấy tay của Minh Hạ, rất rất chặt, cậu sẽ nói hết những gì trong lòng mình nhưng...

- Huy Khải anh bỏ đi đâu vậy? em và con đang rất đói đây này, anh..... - Ngọc Thu đứng hình khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Minh Hạ lúc này mới giật mình rút tay ra khỏi tay Huy Khải và đứng dậy đối diện với cậu.

- Xin lỗi anh! có lẽ đã để anh hi vọng uổng phí, tôi thực sự không nhớ ra anh là ai cả. Từ nay về sau anh đừng giải thích với tôi nữa. – Minh Hạ dứt khoát.

- Hạ, nghe anh nói đã.....- Huy Khải giữ tay cô lại.

- Chị, Chị, chúng em mua nước về rồi đây! – Hai đứa em của cô tươi cười chạy lại.

- Minh Hiền, Minh Huy, chị hôm nay hơi mệt nên chúng ta về nhé?

Nói rồi cô nắm tay Minh Hiền, Minh Huy đi khỏi bỏ lại hiện trường đầy rắc rối đó là sự đối diện giữa Huy Khải và Ngọc Thu. Ngọc Thu chứng kiến hết tất cả như mồn ngã quy đi, còn Huy Khải thì đang nhìn Ngọc Thu với một ánh mắt phẫn nộ.

- Anh và cô ấy? – Ngọc Thu khởi đầu cuộc nói chuyện.

- Cô ấy là người con gái anh yêu nhất trên đời này. – Huy Khải ngược mặt lên trời.

- Vậy còn em? Em không tồn tại trong lòng anh sao? cô ấy cuối cùng cũng đã quay trở về. – Ngọc Thu cười chua chát.

- Em nói sao? em biết Minh Hạ? – Huy Khải ngạc nhiên.

- Haha.....đâu? Đâu ở tim. Chính là những ngày tháng ấy, đã có một con bé cứ đi theo anh mãi những lúc anh uống say đã gọi tên ai? Con bé ấy vẫn cố luồn vào lòng mà chấp nhận để rồi ra sao?

Ngọc Thu như ngồi bịch xuống đất, những dòng lệ cứ nối tiếp nhau trào ra ngoài, chính thân mình hết lòng vì Huy Khải, còn cậu thì hết lòng vì Minh Hạ. Ngọc Thu thấy thương cho mình, ngu ngốc, đúng là ngu ngốc.

- Nếu em đã biết thì chúng ta nên dừng chuyện đám cưới lại. – Huy Khải đưa ra yêu cầu.

- Còn con chúng ta? – Ngọc Thu ầm ức.

- Anh sẽ chịu trách nhiệm.

- Không bao giờ, em không muốn con em sẽ không cha vì em đã chịu đựng quá đủ rồi. Dù có thế nào thì cuộc đời anh chỉ được có mỗi mình em. – Ngọc Thu gạt nước mắt và cố đứng dậy bỏ đi, trước khi đi vẫn không quên trao cho cậu một nụ cười như một lời thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Anh có đẹp trai không?

Cả một ngày nay Minh Hạ cứ như mất hồn, cô nhốt mình trong phòng suy nghĩ vẩn vơ, tập trung mãi nhưng vẫn không thể nào nhớ ra được chuyện gì. Nếu không gặp Huy Khải thì cô cũng không phát hiện ra mình bị mất trí nhớ và bao nhiêu chuyện tiếp theo còn là gì cô cũng chưa biết.

- Chị à! Từ lúc chúng ta đi chơi hồi sáng về chị cứ ở trong phòng suốt, tóm lại chị bị sao vậy? – Minh Hiền tra hỏi.

- Không có sao, chắc tại hồi sáng đi nắng quá nên chị hơi mệt thôi. – cô ôm cái gối.

- Chị hai, chị cho em mượn cái điện thoại gọi điện cho cô giáo dạy thêm một chút được không? – Minh Huy bước vào.

Minh Hạ không suy nghĩ lấy cái điện thoại đưa cho em và trong lúc cô không chú ý Minh Hiền cũng bước ra theo sau cái nháy mắt, hai đứa này cũng không biết bày nên trò gì đây? sự việc có vẻ thú vị.

Ở căn cứ bí mật.

- Đây kiểm tra danh bạ mau lên đi, chậm là chị hai nghỉ đó. – Minh Huy giục.

- Trời ơi! Trong điện thoại chị hai lưu toàn tiếng anh biết đâu mà tìm? – Minh Hiền cầm cái điện thoại lướt lướt còn mặt thì nhăn nhó vô cùng khó coi.

- Mà anh anh bác sĩ đó tên gì ấy nhỉ? – Minh Huy vừa nói vừa nhéo tay Minh Hiền.

- Đau, cái thằng này! Hình như là.....là...Tuấn...Kiệt ha gì đó! – Minh Hiền gãi đầu.

- Gõ thử tên đó coi!

Minh Hiền gõ thử những vẫn không có gì hiện ra, tiếp theo các em này còn suy nghĩ ra biết bao nhiêu cái tên như là “anh yêu”, “honey”,..... nhưng cũng chẳng được gì. Bất lực quá chúng nó bèn kiểm tra hết danh bạ, nhờ trời cũng thương nên tụi nó cũng tìm được cái tên mà có khoảng 99,9% là thứ là tụi nó muốn tìm nhất đó là “chủ bác sĩ xinh đẹp tốt bụng” cái tên thật ấn tượng trong lòng chúng nó.

- Alo! Hạ Hạ. – giọng nói đầy tình cảm.

- A..Alo! không phải là chị Hạ đâu ạ, chúng em là em trai của chị Hạ là Minh Hiền và Minh Huy. – hai đứa chụm đầu vào cái điện thoại.

Anh ở phía bên kia nghe được thì trong lòng cảm thấy không được bình thường cho lắm nhưng cũng cố để xem hai đứa này định làm gì.

- Chào hai em. Các em có chuyện gì cần tìm anh? – anh dò hỏi.

- Anh bác sĩ ơi, tụi em có một chuyện nhờ anh giúp, anh có sẵn sàng giúp tụi em không? – Minh Hiền thay mặt nói.

- Chuyện gì? Các em cứ nói.

- Thật ra là sáng nay tụi em có dẫn chị hai đi bộ rồi đến công viên, lúc đó tụi em bảo chị hai ngồi chờ để tụi em đi mua nước, không ngờ khi tụi em mua về thì chị ấy bảo mệt rồi bệnh đến giờ luôn. Anh có thể qua khám bệnh cho chị ấy được không? – Các em của cô thật tốt làm sao.

- 15 phút sau anh có mặt. – anh ngắn gọn.

Hai đứa bên này cười khúc khích hí hửng bước ra phòng chờ đón anh đến, quả như vậy 15 phút sau anh đã đứng trước cổng nhà vì không muốn chị mình phát hiện nên hai đứa đã âm thầm mở cửa cho anh vào. Ông Du và bà Du đã đi công chuyện nên căn nhà trở nên rất yên tĩnh.

Cốc...cốc...cốc.....

- Minh Hiền, Minh Huy, hai em đừng có phá nữa cho chị nghỉ một lát đi. – cô mệt mỏi.

- Anh thấy chưa? Chị em đang bị bệnh thật rồi, chị ấy cứ như vậy suốt. Anh cứ mở cửa vào thẳng đi, chúng em đi đây! – Cả hai đứa nói rồi chạy đi mất bỏ lại anh bơ vơ đứng trước cửa phòng.

Cốc.....cốc.....cốc – lại tiếng gõ cửa.

- Các em muốn gì đây? có gì thì mở cửa vào đi, chị không mở cửa được. – cô hơi bực.

CẠCH.....- Tiếng mở cửa.

Cạch.....- tiếng đóng cửa lại.

Vừa bước vào đã thấy dáng cô nằm trên giường quay lưng ra ngoài cửa sổ, mặt cô áp vào gối, từng bước đi của anh rất chậm rãi chậm đến nỗi ai đó cũng không biết anh đi vào.

- Nhiệt độ bình thường, em vì chuyện gì mà mệt mỏi thế kia? – anh ngồi cạnh cô, đặt tay lên trán cô kiểm tra.

Minh Hạ nghe giọng quá mức quen thuộc liền xoay người lại, lần này thì không xong thật rồi, không phải là mơ mà là thật.

- Anh?...Tuấn Kiệt, sao anh có thể vào đây được? – cô vội vàng ngồi dậy nhìn xung quanh.

Tuấn Kiệt đưa tay vào túi áo vest lấy ra chiếc điện thoại của Minh Hạ đặt vào tay cô, bây giờ cô đã hiểu rõ lý do.

- Minh Hiền, Minh Huy? – cô cười nhẹ.

- Là chúng, hai đứa nó vì em đã gọi anh đến. – anh xoa đầu cô.

- Em xin lỗi! vì lúc sáng em đã nặng với lại quan trọng là em đã gặp cái người tên Huy Khải nên. – cô không dám nói tiếp.

Tuấn Kiệt vừa nghe nhắc tên Huy Khải trong lòng thấy đã hơi khó chịu, cái người này vẫn không chịu bỏ cuộc cứ làm phiền cô mãi. Anh kéo cô vào lòng mình và nói.

- Ngày mai bốn người chúng ta sẽ đi chơi nhé! – anh đề nghị.

- Bốn người? Anh, em và.....còn ai nữa? cô xòe bàn tay ra đếm và thắc mắc.

- Thêm hai cậu út nhà em nữa. – anh cười với cô.

- Vậy chúng ta sẽ đi đâu chơi? – cô lại tiếp tục hỏi.

- Bí mật, đây là bí mật giữ ba người chúng anh, em muốn biết thì ngày mai đi rồi sẽ biết. – anh tỏ vẻ khó đoán.

Cái gì kì cục vậy? từ bao giờ mà ba người họ lại thân nhau như thế....đáng lẽ hai đứa em là em của cô chúng phải theo phe của cô mà nay thì.....sắp bị anh lôi kéo mất rồi.

Sáng sớm hôm sau, hai cái cái đứa kia chúng nó thức rất sớm chuẩn bị nào là thức ăn, nước uống,..... còn cô thì đơn giản thôi thay đồ, chải tóc, mang giày là xong. Hôm nay cô mặc áo thun trơn màu trắng cổ tròn kết hợp với quần jean mang giày bata, Minh Hiền, Minh Huy cũng thế.

- Chị hai chị có cần ăn thêm gì nữa không tụi em đem theo? – Minh Huy hỏi.

- Mấy đứa đem cái gì chị ăn cái đó. – cô nhìn tụi nó mà lắc đầu.

Như lời đã hẹn ba người vừa ra đến cổng thì xe Tuấn Kiệt vừa đến, phải nói hôm nay anh quá khác, anh bước xuống xe nếu không nhìn cẩn thận thì cô không biết đó là Ngụy Tuấn Kiệt, phong cách này từ trước đến giờ chưa có à nha. Áo sơ mi đã thay bằng áo thun, quần âu nay đã đổi thành quần jean, đội nón kết đen, mang kính râm màu nâu, rất năng động. Tuấn Kiệt hôm nay thật là chuẩn “Soái cơ”

- Anh là ai vậy? đây có còn là bác sĩ của em nữa không? – cô chọc anh.

- Anh có đẹp trai không?- Anh kẻ sát mặt mình vào mặt cô.

“Phải công nhận là hôm nay anh quá đẹp trai, nhưng mà là con gái thì không nên để quá lộ sự ngưỡng mộ sự đẹp trai của anh như thế” – cô suy nghĩ.

- Cái này thì.....thì..... – cô chần chừ

- Thì sao? có hay không? – khoảng cách hai cái mặt được rút ngắn thêm một chút.

- Có! Anh rất đẹp trai. – mặt cô đỏ lên.

Thật là quá đáng, không ngờ nhìn lại thì thấy anh đang đập tay với hai đứa em của cô, sau một lúc tra hỏi thì ra cô mới biết phong cách ăn mặc này là do hai cậu em tư vấn. Hôm qua chúng nó ngồi ti tê với anh rằng “anh nên thay đổi phong cách đi, chị hai tụi em thích như thế này,....chị hai không thích cái kia,.....vv” cái nhiều cái nghe xong mà muốn xỉu luôn, thiệt là khổ mà.

- Thừa hai cậu chủ, hai cậu có thể cho em biết là ngày hôm nay chúng ta sẽ đi đâu chơi không? – cô giả vờ với tụi nó.

- Khu vui chơi giải trí, trung tâm thương mại, rạp chiếu phim- tụi nó liệt kê.

Thôi không nói nhiều nữa, bắt đầu hành trình thôi trên xe Minh Hiền, Minh Huy rôm rả trò chuyện với anh, đôi khi những câu hỏi vu vơ của tụi nó làm cô bật cười.

Thoáng chốc đã đến khu vui chơi giải trí, ở đây náo nhiệt thật trò chơi đầu tiên mà bọn họ chơi là đập vịt, anh và cô một đôi, hai đứa kia một đôi.

- Hihi.trò này cũng vui thật. – cô nhìn anh.

- Em thích không? – anh quay sang hỏi.

- Thích chứ!- cô cười tươi.

- Minh Hạ nhìn bên kia kìa. – anh đột nhiên la lên.

Thật đúng lúc mà, cô vừa quay qua xem cái gì thì ai đó vừa hôn trộm cô, tình huống này làm cô mắc cỡ một lúc mới hết đỏ mặt, còn người kia thì đang cười thầm trong bụng.

Tiếp theo Minh Hiền, Minh Huy kéo anh và cô tham gia những trò chơi thú vị khác, bốn người họ chơi rất vui vẻ nhìn thấy vậy anh cũng an lòng hơn, thật ra lí do mà hôm nay anh đưa cô đi chơi là để cô quên hết chuyện hôm qua, tránh chấn động đến tâm lí.

- Chị hai chúng ta chơi bắn súng đi. – Minh Hiền đề nghị.

- Chị đâu có biết bắn súng. Hay tụi em rủ anh Tuấn Kiệt chơi cùng đi. – cô nhìn anh với con mắt đáng yêu.

- Anh Tuấn Kiệt ba chúng ta thì bắn súng nha? – hai đứa cùng đồng thanh.

- Được, đi thì đi! – anh nháy mắt với cô.

Một lúc sau Minh Hiền và Minh Huy mặt buồn hiu đi về phía cô còn anh nét mặt rạng rỡ tươi cười đi sau chúng nó, đến chỗ cô tụi nó ản vào tay cô hai con heo gấu bông màu hồng trông cực kì đáng yêu.

- Đó, quà mà anh Tuấn Kiệt dành về cho chị đó! – Minh Huy nói mà không cam lòng.

- Có chuyện gì mà chọc giận hai cậu em của chị vậy? – cô nhẹ nhàng an ủi chúng nó.

- Tụi em cố gắng thế nào cũng không dành được hai con heo này cho chị nhưng anh ấy một phát đã bắn trúng và.....hai tụi em chỉ được hai cái móc khóa gấu con này thôi. – Hai đứa cùng chu mỏ.

- Chỉ cần nhắm kĩ một chút thì sẽ bắn trúng thôi, lần sau cố gắng thêm là sẽ được. – anh cũng động viên chúng nó.

Đang nói cười vui vẻ đột nhiên cô cảm thấy rất khó thở như có ai bóp nghẹn ở cổ, cô càng muốn thở thì không thể nào thở được, cô sắp chết mất rồi, anh dường như cảm nhận ra điều gì đó bất ổn liền chạy đến.

- Hạ...Hạ, em bị làm sao vậy? Nói anh nghe? – anh đỡ cô dựa vào mình.

- Mùi thuốc lá, đúng rồi là mùi thuốc lá. Chị em từ nhỏ đã bị dị ứng với cái này chỉ cần có mùi thuốc lá chị ấy sẽ không thở được. – Minh Hiền giải thích.

Trong đầu cô bây giờ đột nhiên có một đoạn hình ảnh xoay tròn, đảo qua, đảo lại.

“– Huy Khải.....cứu em....mùi thuốc lá.....- cô ôm cổ mình.

- Minh Hạ em bị là sao vậy? – Huy Khải cũng hốt hoảng.

- Mùi thuốc lá.....

Huy khải liền tức tốc công cô đi, trong lúc đó cậu đưa cô một cái lọ nhỏ trong đó rất thơm, làm cô bớt khó thở.

- Mùi bạc hà! Đây là? – cô tò mò.

- Tinh dầu bạc hà. Anh rất thích mùi hương này.

- Anh có mùi oải hương không? Em rất thích hương đó.

- Oải hương à? Hình như là nước hoa của con gái mà, anh làm gì mà có.”

Oải hương.....oải hương.....oải hương.....nhắc đến mới nhớ, ở đâu có hương thơm này thế? Ôi không còn mùi thuốc lá nữa hương thơm thật ngọt ngào và dễ chịu làm sao. Cô dần mở mắt ra thấy anh đang ôm mình, ngay trước mũi có một cái lọ nhỏ đựng một thứ nước màu tím thì ra đó là dầu oải hương.

- Ở đâu có tinh dầu oải hương vậy anh? – cô tò mò.

- Là anh mang theo, anh nghĩ sẽ có lúc em cần đến.

- Anh lúc nào cũng chu đáo như vậy hết, lỡ nữa anh không có bên em thì biết tính sao? – cô lại nghĩ ngợi.

- Thì anh sẽ lấy sợi dây cột em lại, đi đâu cũng mang em theo hết như thế thì sẽ không cần phải sợ. – anh nhéo má cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Nhớ lại

Ở trung tâm thương mại cả bốn người họ đang ăn trưa ở một quầy bán đồ ăn.

- Minh Hiền nhìn kia, tình cảm quá! Chắc mai nốt tao cũng phải kiếm một đứa bạn gái để dứt nó ăn như thế thôi. – Minh Huy nói nhỏ với Minh Hiền trước màn tình cảm của Tuấn Kiệt và Minh Hạ.

- Nếu có thì dất về đây để anh xem mắt trước nếu OK thì anh phê duyệt cho chú mày. – Minh Hiền sờ cái cằm của mình tỏ vẻ uy nghiêm.

- Hai đứa đang to nhỏ chuyện gì đó? Kể chị nghe với được không? - cô hỏi.

Ăn trưa thì lo ăn trưa đi nhưng mà có điều gì không ổn ở đây, hai đứa nhỏ này cứ bí mật thì thầm với nhau chuyện gì đó, liệu chúng nó có đang lập kế hoạch bày trò gì nữa hay không?

- À không, tụi em chỉ đang nói về đồ ăn thôi.hì hì. – Minh Huy vội giải thích.

- Anh Tuấn Kiệt! ở đây có ba người cơ, sao anh chỉ dứt cho một mình chị Hạ ăn thế, còn tụi em thì sao? – Minh Hiền giả giọng hờn dỗi.

Vừa nói dứt câu Minh Hạ đã chớp lấy hai cái bánh su kem nhét vào miệng hai chúng nó làm cả hai không ai còn có thể nói chuyện được.

- Chị đây dứt cho em tụi em nè, ăn có ngon không? – cô trừng mắt nhìn hai đứa nó.

Không ai bảo ai tụi nó đều gật đầu nghe lời răm rắp, trong miệng mỗi đứa toàn là kem với kem phải khó khăn lắm tụi nó mới nuốt trôi được hai cái bánh này.

- Để anh dứt cho hai đứa uống! ăn bánh chắc khổ dữ lắm – anh cũng phụ họa thêm.

Tụi nó nghe nói vậy thì lắc đầu và tự cầm ly nước uống, buổi ăn trưa vui vẻ đã xong bây giờ họ đang đi dạo vòng quanh ở đó. Đang đi thì Minh Hiền và Minh Huy kéo cô vào một góc nói nhỏ.

- Chị, chúng em có chuyện này muốn nói riêng với chị. – tụi nó ra vẻ bí mật.

- Chuyện gì mà bí mật dữ vậy. – cô nhăn mặt tỏ vẻ khó hiểu.

- Từ hồi nãy giờ chúng em đã bàn với nhau, chúng em muốn mua quà tặng anh Tuấn Kiệt. – hai đứa kể sất vào tai cô.

Nghe đến đây cô liền bật cười, một nụ cười của sự hạnh phúc, trong lòng của cô rất vui, hai đứa em này tuy nghịch ngợm nhưng rất hiểu chuyện làm cô bất ngờ rất nhiều về chúng quá.

- Các em muốn mua gì tặng anh ấy?

- Đó...chính cái đó nên chúng em mới hỏi chị đấy. Sở thích của anh ấy là gì vậy. – Minh Hiền hỏi.

- Anh ấy hả? Anh ấy thích....đọc sách y, nghiên cứu, uống cà phê và đặc biệt anh ấy rất thích ráp mô hình nha. – cô hí hửng khi nghĩ đến.

- Vậy anh Tuấn Kiệt thích màu gì vậy chị? – tới lượt Minh Huy hỏi.

- Màu đen!

- Chị, chị cứ đi dạo chơi với anh ấy đi một lát sau chúng em sẽ điện thoại cho chị, mình gặp nhau ở đây nhé!

Nó dứt câu hai tụi nó dất tay nhau chạy mất tích, cô chưa kịp hỏi han gì đã bỏ cô đi mất rồi. Quay về với anh cô thấy anh đang chăm chú nhìn một món đồ trên tay mình.

- Anh đang mê mê ngắm vật gì trên tay mình vậy? – cô đi tới nhìn vào tay anh.

Bất chợt anh xoay người lại và kẹp lên tóc cô một cái gì đó, rồi lùi lại một chút quan sát trên môi là những nụ cười mãn nguyện.

- Anh thật khéo chọn, cái kẹp này rất hợp với cô ấy. – cô nhân viên khen ngợi hết lòng.

Cô bước lại quan sát mình trong gương, trên tóc mình là một chiếc kẹp tóc với những cánh hoa tím nho nhỏ lấp lánh, những cánh hoa có hình như những giọt nước, rất hài hòa, rất tinh tế.

- Sao lại mua kẹp tóc cho em? – cô nắm tay anh.

- Lúc trước khi mới phẫu thuật xong em còn nhớ mình đã rất kích động khi không còn tóc không? Lúc đó anh thấy rất đau lòng vì không giữ được tóc cho em.- anh hỏi tưởng lại.

- Cho nên..... – cô cũng bắt nhịp theo anh.

- Cho nên bây giờ tóc em được như thế này anh thấy rất vui. Hồi nãy anh thấy chiếc kẹp này anh nghĩ nó cũng giống như em. .nhẹ nhàng.tình tế.....nên anh đã mua nó.

Một lúc sau thì Minh Hiền, Minh Huy cũng có mặt, hai đứa tỏ vẻ rất thần bí, tiết mục tiếp theo là dạo chơi và dạo chơi mãi miết thì đến tối. Xe dừng lại ở trước cổng nhà cô, cả bốn người họ ai cũng thấy mệt nhưng đều rất vui.

- Anh về nhà nhớ gọi điện cho em, nhớ nghỉ ngơi sớm, đừng có ham công tiết việc đó nha! – cô dặn.

- Anh Tuấn Kiệt, anh lại đây với chúng em. – Hai đứa kéo anh lại xe.

Tụi nó thò đầu vào trong xe xách ra nào túi lớn,túi nhỏ, Minh Hiền rút ra từ trong đó một hộp quà được gói cẩn thận đưa cho anh.

- Đây là quà hai đứa tụi em tặng cho anh., chỉ hai đứa em thôi, chị hai không có phần trong đây đâu. Tụi em rất cảm ơn anh hôm nay đã đưa tụi em đi chơi. – Minh Hiền cười.

Minh Huy chạy lại kéo cô cùng đến, Minh Huy móc trong cái túi nhỏ hơn ra bốn chiếc vòng bằng đá màu đen giống nhau y như đúc. Đưa cho anh một chiếc, cô một chiếc và Minh Hiền một chiếc, chiếc còn lại Minh Huy đeo.

- Còn cái này nữa, đây là đồ cặp của bốn chúng ta kỉ niệm cho ngày hôm nay đi chơi rất là...tuyệt vời. – Minh Huy nói.

- Thật sự thì.....lần đầu tiên anh được hai đứa nhóc như thế này tặng quà. Cảm ơn hai đứa. Cảm ơn ba chị em! – hình như anh xúc động rồi kìa.

- Chúng em vào nhà đây, anh về cẩn thận nha! – cô vẫy tay chào

Cửa khép lại, tiếng nổ xe cũng vang rồi nhỏ dần, vào tới nhà thì đã thấy mẹ cô ngồi chờ sẵn.

- Đi chơi vui không các con? – giọng mẹ cô hơi khác khác.

- Minh Hiền, Minh Huy dù gì thì hôm nay tụi em cũng chơi nhiều nhất, hai em tự nói với mẹ đi nha. Chị đi đây. – cô nói nhỏ vào lỗ tai hai đứa.

- Mẹ à! Con...con mệt quá, con đi ngủ đây, có gì mẹ cứ hỏi hai em đi nhé! Bye mẹ. Chúc mẹ ngủ ngon!

Cô nói rồi ôm hai con heo chạy lên lầu bỏ mặt hai đứa kia sống chết tự giải quyết. Tắm xong cô nhảy lên chiếc giường cảm giác thật thoải mái làm sao, bên ngoài đang có những cơn gió lạnh kèm theo tiếng lá rơi xào xạc. Lá? Tự nhiên nghĩ tới lá lòng cô lại khó chịu thế này, trong đầu cô bỗng dưng như có ai nói “Đến mỗi một nơi em biểu diễn là một chiếc lá.....xèo xẹt.....” âm thanh trong đầu bị rối loạn.

- AAAAAA.....thế này là thế nào? lá? Quyền sở? nhạc? cái hộp

dừng lại.....dừng lại ngay. – cô ôm đầu khóc trong khi những hình ảnh mập mờ cứ hiện ra.

Cô lê từng bước nặng nề đến bên chiếc bàn, hôm nay cô phải tìm được thứ mà cô muốn tìm, rốt cuộc lá, quyền sở, cái hộp là như thế nào? nhưng mà cô đau đầu quá, lục lọi mãi trong ngăn kéo mà cô vẫn không thấy gì, chán nản, mệt mỏi và.....khi ngăn kéo cuối cùng được mở ra, trong đó lại xuất hiện một ngăn kéo, một cái hộp màu xanh lá được tìm thấy.

“– Huy Khải, chỉ em đàn khúc này đi! – cô tỏ vẻ đáng thương năn nỉ.

- Muốn anh chỉ phải trả công. – cậu uy hiếp.

- Thấy ghét! – cô giận.

.....xẹt.

- Này! Em mời chân. Này! Em muốn ăn kem.....

- Ham ăn! – Huy Khải cười và chạy đi mua kem.

.....xẹt.

“Mỗi nơi khi em đến biểu diễn em hãy lưu giữ kỉ niệm nơi đó bằng một chiếc lá, hãy nhặt nó và ghi tên nơi em đã đến ép vào tập. Sau này chúng sẽ là cả một tài sản, một hành trình của cả đời em mà mọi người ao ước được một lần.”

.....Xẹt

- Đừng đi theo em nữa.

- Sao dạo này em lại trốn tránh anh như thế?

- Không việc gì cả!

.....

- Huy Khải! hãy quên em đi, hãy coi như em đã chết rồi.....

.....xoẹt.....”

- KHÔNG! HUY KHẢI, HÃY QUÊN EM. – cô giật mình tỉnh giấc.

Bên ngoài trời đã sáng, ánh nắng xuyên qua khe cửa làm chói mắt cô, đêm qua cô đã đọc hết những gì có trong cái hộp đó, rất nhiều lá, rất nhiều ảnh. Một điều quan trọng hơn hết là cô đã nhớ lại, những chuyện trong mơ, cô biết Huy Khải là ai rồi, khúc mắc trong lòng đã được tháo gỡ.

- Công viên, phải đi đến công viên. – cô như nhớ ra điều gì.

Lập tức cô nhanh chóng sửa soạn lại rồi, vội vã xuống lầu chạy đi đâu đó mặc cho bao nhiêu người gọi lại. Vì công viên cũng gần nhà nên chỉ thoáng chốc cô đã đến đó.

Không khí buổi sáng vẫn tấp nập như hôm ấy, cô đi một dọc các ghế ngồi và như mong đợi hình ảnh một bóng hình cô độc, u sầu ngồi lê loi trên chiếc ghế đá, mắt vô hồn. Không hấp tấp nữa chỉ là nhẹ rất nhẹ cô xuất hiện trước mặt Huy Khải như một cái bóng nhỏ che đi ánh nắng sáng xuyên qua người cậu.

- Minh Hạ! em.em? – cậu vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô đứng trước mặt.

- Hằng ngày anh vẫn đến đây? – cô nhìn sâu vào mắt cậu mà không trốn tránh như mọi khi.

- Anh đến để đợi người! – cậu trả lời có sự suy tư, chờ đợi.

Cô không nói gì chỉ cúi xuống nhặt một chiếc lá khô cầm nó, nhìn nó rồi chuyển sang nhìn cậu.

- Vậy anh đừng đợi nữa, người tới rồi, chuyện cần nói sẽ nói ngay bây giờ. – cô ngồi xuống cạnh Huy Khải rồi đặt chiếc lá vào tay cậu.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hết Huy Khải lại đến Ngọc Thư

Huy Khải cầm chiếc lá trong tay cảm thấy rất ngạc nhiên rồi cậu quay sang nhìn Minh Hạ cô hôm nay rất khác, không né tránh, không sợ hãi, vẻ mặt rất tự nhiên. Minh Hạ thấy ánh nhìn của Huy Khải đang dò xét mình chỉ biết nở một nụ cười nhả nhặn mà đáp lại nhưng cô không biết rằng nụ cười đó lại thổi bùng ngọn lửa sắp tàn trong Huy Khải.

- Hạ, em.em. có phải em biết anh? – Huy Khải muốn biết chính xác câu trả lời.

- HiHi... Phải, em nhớ hết rồi. Kí ức của em vốn dĩ là một giấc mơ chỉ là đối với mọi người em tỉnh dậy sớm hơn còn đối với anh em muốn lười biếng một chút nên đến bây giờ mới dậy. – cô cảm thấy rất thoải mái khi nói chuyện với Huy Khải.

Nét mặt Huy Khải dần ra rất nhiều từ tâm trạng u buồn rồi chuyển sang bất ngờ và giờ đây là vui mừng, hôm nay là một ngày tuyệt vời cô ấy đã nhận ra Trần Huy Khải.

- Anh có thể nói gì hơn? Có lẽ thần may mắn đã mỉm cười với anh- Huy Khải nắm lấy tay cô.

- Anh có biết lí do tại sao khi vừa nhớ lại em lại lập tức tìm anh không? – cô rất điềm tĩnh.

- Em đã nhận ra điều gì đó? – ánh mắt Huy Khải lại tiếp tục dò xét câu trả lời của Minh Hạ.

- Em chỉ đơn giản muốn biết một năm qua anh đã sống ra sao? – cô nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Huy Khải.

Huy Khải lại suy tư, cậu nên kể cho Minh Hạ nghe như thế nào đây? chuyện về Ngọc Thư? Về mẹ cậu? bất công, bất công nặng nề đối với cậu, trái tim

vỡ vụn đã một phần nhỏ bé được hồi phục. Chẳng lẽ giờ đây thành thật sẽ làm cho nó tan nát tiếp?

- Anh không được giấu em, kể cả chuyện về cô gái hôm trước. – cô trở nên sắc lạnh, một biểu cảm mà từ trước đến giờ hiếm khi thấy.

- Anh.....Anh.....sẽ rất khó. – Huy Khải nhăn mặt.

- Kể đi, em biết sẽ phải như thế nào mà. – cô đặt tay lên vai Huy Khải.

Huy Khải nhìn cô, nét mặt này rất có khí chất lạnh, cương quyết, một năm trôi qua Minh Hạ sao thành ra như thế này?

- Anh cũng không muốn giấu em nữa.....thật ra là như thế này.....

Dưới ánh nắng nhẹ dịu của buổi sớm rọi vào người Huy Khải cô có thể nhận ra vẻ hốc hác của cậu, qua từng thăng trầm của câu chuyện Huy Khải đang kể cô nhận ra mình là một tảng đá lớn trong lòng cậu không buông bỏ được. Cuộc sống mà cô đã từng định cho Huy Khải tưởng chừng như là vô cùng êm đẹp hóa ra lại là một bi kịch dài dài.

- Anh đối với Ngọc Thụ là một sai lầm. – Huy Khải hồi hận.

- Đó thực sự là một sai lầm nhưng em không trách anh. – cô cảm thấy nặng lòng.

Là vì cô, trốn chạy cũng là tại vì cô muốn yên ổn hai bên nhưng mà tất cả đều đau khổ, cô vốn sẽ không vô cảm, không lạnh lùng như bây giờ nhưng mà Huy Khải càng hi vọng thì cô càng không cho phép mình mềm yếu thêm một giây phút nào nữa, huống chi còn Tuấn Kiệt?

- Minh Hạ, anh biết một năm trước em là vì căn bệnh kia nên, mới trốn anh. Bây giờ em đã không còn vướng bận chuyện gì hãy cho anh một cơ hội cùng anh vượt qua tất cả được không? – Huy Khải lần này đã ôm cô.

Nhận thấy sự việc không ổn, trong lòng cô dâng lên một nỗi sợ vô cùng, cô sợ lắm nhưng vẫn cố tỏ ra không cảm xúc mà đẩy Huy Khải ra.

- Buông em ra, em nói là không trách anh chứ không phải bảo anh từ bỏ trách nhiệm, anh hiểu không? – cô nhìn Huy Khải mà lòng rất đau.

- Nhưng anh không yêu Ngọc Thụ. – Huy Khải thuyết phục cô.

- Em hiểu nhưng còn con của anh? cuộc sống mà không có tình thương của cha sẽ vô cùng thiệt thòi. – nói đến đây cô chợt nhớ về Tuấn Kiệt cuộc sống của anh tuy đầy đủ về vật chất nhưng rất thiệt thòi về tình cảm gia đình.

Lời nói Minh Hạ là vô ích đối với Huy Khải, trong suy nghĩ của một con người đã cố định một việc thì khó mà thay đổi. Huy Khải đang định nói lại thì chợt nhìn thấy trên tay cô.....

- Nói tóm lại em không đồng ý với yêu cầu của anh vì em đã kết hôn. – ánh mắt tức giận xoáy sâu và chiếc nhẫn trên tay cô.

Một cái thoáng cười nhẹ của Minh Hạ khi nhìn lại bàn tay mình, có một ánh sáng lan tỏa nơi ngón tay nhưng thật ra là chạm đến tim. Minh Hạ đưa chiếc nhẫn chạm vào trái tim mình thầm cảm nhận.

“Có phải là bác đến không? Con thật sự không muốn Huy Khải tổn thương, đối với Huy Khải chỉ là sự đồng cảm. Con chỉ yêu mình con trai bác mà thôi.” – cô nhắm mắt lại.

- Vẫn chưa, nhưng tương lai sẽ có. – đôi mắt sắc lạnh đã trở lại.

- Em rót cuộc là vì cái gì? Anh ta giàu có? Anh ta đẹp trai? Hay sự bảo vệ nhất thời? Anh không tin thời gian từng ấy vẫn không đủ để trong lòng em có anh. – Huy Khải ngày càng khó chịu.

- Anh nói đúng. Tuấn Kiệt giàu thật, đẹp trai thật, anh ấy đối với mọi người cũng như công việc đều rất yêu cầu rất cao đối với em cũng vậy nhưng đối với nguyên tắc anh ấy đặt ra đều nghĩ đến em, có tình yêu của anh ấy dành cho em. Anh ấy làm gì cũng khác người chính vì cái khác người đó đã làm em trân trọng tình cảm cả hai rất nhiều.

Chưa bao giờ cô suy nghĩ nghiêm túc về Tuấn Kiệt như thế, trước đây cô cứ như con gió thoảng bay xung quanh nhẹ nhàng nhưng giờ đây mới hiểu rõ thế nào là sâu sắc.

- Em có tin tưởng vào Trần Huy Khải anh không? – giọng nói đã có chút dịu lại.

- Câu hỏi này rất khó trả lời nhưng nếu đổi lại là Ngụy Tuấn Kiệt thì em sẽ không ngần ngại trả lời là “em tuyệt đối” dù thế nào, ngàn lần, vạn lần cũng sẽ mãi yêu anh ấy. – nét mặt cô toát lên sự hạnh phúc.

- Em có thật sự nhớ ra hết không? Thời gian lúc trước là chẳng có nghĩa gì sao?

- Nhớ rất rõ.....có một điều anh không biết lúc còn là một cô bé 16 tuổi em đã gặp anh ấy, chỉ vì một số lí do em và anh ấy phải xa cách trong hai năm bây giờ mới gặp lại. – cô lí giải.

Hai bàn tay Huy Khải buông lỏng xuống, không ngờ mình là người đến người ta hay nói định mệnh là không sai, vẫn là người đó chỉ có điều đến sớm hay muộn mà thôi.

- Anh hiểu rồi. – cậu ngược mặt lên trời.

Bất ngờ Minh Hạ vòng tay qua ôm lấy Huy Khải, không phải là những gì quá đáng mà chỉ là muốn ủng hộ tinh thần anh trai của mình thôi.

- Hãy chăm sóc tốt cho bản thân mình, chăm sóc tốt cho gia đình nhỏ bé trong tương lai của anh. Đi tìm Ngọc Thư làm cô ấy tươi cười nhé!- cô vỗ vỗ cái lưng Huy Khải.

- Cảm ơn em Minh Hạ, anh không biết rồi sẽ như thế nào nhưng mà anh sẽ cố gắng. – giọng nói mang một chút điệu buồn.

Có lẽ Huy Khải đã thông suốt được một phần nào đó chăng? Cô biết ép một người phải làm điều mà mình không thích là rất nhẫn tâm nhưng có thể đó là hướng đi khác giải thoát cho tất cả còn nếu không thì hãy mặc cho số phận định đoạt.

- Đi đi Huy Khải, đi tìm gia đình nhỏ của anh đi. Mẹ con cô ấy đang chờ anh. – cô đẩy Huy Khải ra và vẫy tay với cậu.

Bây giờ còn một mình cô ở lại với khung cảnh đã hơi trống vắng, con người đã đi về hết, cô vẫn chưa muốn về nhà muốn ở lại thưởng thức một chút khoảng lặng của con tim, tận hưởng một chút cảm giác khi một mình.

Nhưng chưa được bao lâu thì đã bị một người khác đi đến làm cho cô cảm thấy hơi một mỏi.

- Cô có phải là Minh Hạ? – một cô gái có gương mặt trông khá quen thuộc.

- Cô.....cô là? – Minh Hạ đang cố nhớ lại.

- Tôi đã đứng và dõi theo anh ấy từng lúc rạng sáng đến bây giờ. Tôi ở đằng kia, tôi tên là Ngọc Thư. – cô ấy chỉ về cái ghế khá xa.

Hóa ra là như thế? Giải quyết Huy Khải xong tưởng chừng như nhẹ nhàng lại xuất hiện một Ngọc Thư, cô chắc phải động não nhiều lắm mới giải quyết được.

- Nếu tôi đoán không sai cô đến đây là vì Huy Khải?- Minh Hạ ngẩng cao mặt lên.

- Một năm nay tôi chưa từng thấy ngày nào mà anh ấy có nụ cười, mấy ngày nay từ lúc mờ sáng anh ấy đã ngồi ở vị trí này chờ một người, tôi biết đó không phải chờ tôi nhưng tôi cũng vẫn đi theo anh ấy. – Ngọc Thư khuôn mặt có chút đau lòng nói lại.

- Trước giờ anh ấy vẫn là anh trai tốt của tôi. – Minh Hạ nhìn Ngọc Thư.

- Cô nói vậy tại sao cô lại còn quay trở về đây? – Ngọc Thư đã bắt đầu.

Thật gay go, Minh Hạ tuy ngồi ngang với Ngọc Thư nhưng vẫn cảm

nhận con dao sắc bén đang muốn giết cô.

- Ở đây có nhà của tôi, có người thân tôi tại sao tôi không được trở về? huống hồ tôi không phải tội phạm tại sao phải trốn tránh? – Minh Hạ khí chất vô cùng giống Tuấn Kiệt nha.

- Cô không nghĩ sự trở về của mình đã cho anh ấy hi vọng? con à....sau này không có ba con, mẹ sẽ cố gắng nuôi con thật tốt. – Ngọc Thư xoa xoa cái bụng.

Minh Hạ cười một cái, sao hả? muốn nước mắt ngắn nước mắt dài với cô sao? Được rồi cứ tiếp tục đi.

- Nếu cô đã cố công ngồi quan sát anh ấy từ sáng đến giờ thì sao cô không nghĩ anh ấy đi rồi sao tôi còn ngồi đây mà không đi theo? – Minh Hạ nhướn mắt.

- Là vì....là vì....anh ấy có công chuyện đột xuất. – Ngọc Thư khó có thể trả lời.

- Huy Khải đã ngồi chờ bấy lâu sao có thể vì chút chuyện mà bỏ qua cơ hội này được chứ? – Minh Hạ cười tươi.

Tuấn Kiệt đã có nói với cô “đối diện với những kẻ ghét mình thì phải dùng nước lạnh tạt vào mặt cho họ tỉnh sao đó mới dùng những thủ thuật sắc bén mà đánh vào ý chí họ”

- Tôi....cuối cùng là cô muốn gì? – Ngọc Thư tức giận.

- Huy Khải là đi tìm cô và đưa con của hai người, anh ấy sau khi nói chuyện đã chịu thông suốt. – giọng Minh Hạ đã mềm hơn.

- Không thể nào. Anh ấy không thể vì một cuộc nói chuyện mà thay đổi.

Ngay lúc này Ngọc Thụ lại có điện thoại, cô ta vội vàng nghe và khi trở lại thì thái độ đã có tám phần là nề phục.

- Vậy còn hai người ôm nhau khi nãy là? - Ngọc Thụ muốn nghe giải thích.

- Chỉ là khích lệ, động viên anh ấy.

- Vậy thì tốt. - Ngọc Thụ thở phào.

- Cô cũng đi đi, đi nắm lấy hạnh phúc của mình đi. Tôi cũng phải chuẩn bị đi ăn với Honey của mình đây. – Minh Hạ lấy cái tay xoa cằm để cho Ngọc Thụ thấy chiếc nhẫn trên tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thăm lại bệnh viện

Trong một nhà hàng không khí ở nơi đây có phần hơi tập nập một chút của những vị khách nhưng mà tại một bàn ăn thì sự đối diện giữa hai con người là vô cùng tẻ nhạt.

- Có thật sự là anh muốn đi ăn trưa cùng em không? – Ngọc Thụ cảm thấy khó chịu.

- Ăn nhiều vào kéo đứa bé bị đói. – Huy Khải gấp thức ăn bỏ vào chén của Ngọc Thụ.

Ngọc Thụ vốn cảm thấy vui mừng lắm nhưng khi đến thì mới biết rằng Huy Khải giống như là hẹn cho có, thật ra Huy Khải chẳng hề quan tâm một chút nào, từ đầu đến giờ Huy Khải chỉ cặm cụi gấp thức ăn còn một mình Ngọc Thụ thì ngồi nói.

- Anh cũng ăn nhiều vào đi, dạo này anh trông rất là tiêu tụy. – Ngọc Thụ tỏ vẻ quan tâm.

- Vài bữa nữa khi nào đi khám thai thì nói anh, anh đi cùng em – cậu vẫn không nhìn Ngọc Thụ.

Đây là một phép thử trong tình yêu, thử để xem mình có thể chấp nhận yêu một người khác để quên đi những xúc cảm đơn phương của mình hay không? Dù không muốn nhưng vẫn phải muốn, dù muốn bỏ đi nhưng vẫn phải ngồi ở lại. Trên hết đó là vì Minh Hạ muốn cậu như thế, muốn cậu chịu trách nhiệm với Ngọc Thụ, tâm ý đã dồn hết sức nhưng lý trí vẫn cố chấp hướng về phía khác.

Minh Hạ trở về nhà thì liền bắt gặp ánh mắt khó hiểu của mẹ cô, bà nhìn một lượt từ trên xuống dưới con gái mình và dừng lại ở trên khuôn miệng xinh xắn của cô, là cô đang làm nũng mỉm cười với mẹ mình.

- Mẹ yêu dấu! mẹ làm gì nhìn con dữ vậy? – cô chạy đến ôm bà.

- Sáng giờ con đã đi đâu? - bà Du đứng khoanh tay.

- Con.con đi ra công viên chơi. – nhìn cô rất giống một đứa trẻ.

- Sáng nay ta nghe con la rất lớn, có phải có chuyện gì xảy ra không? Con lại không khỏe ở chỗ nào nữa hả? – bà Du lo lắng.

- Không.không. ..không mẹ à! Sức khỏe con rất tốt.mẹ nhìn xem da rất hồng, môi đỏ, mắt long lanh.hihihi! – cô vừa chỉ vừa tạo dáng trông cực dễ thương.

Mẹ cô vẫn còn tỏ ra hoài nghi lắm nhưng mà cô không thể cho ai biết chuyện cô vừa gặp Huy Khải được vì như thế sẽ nảy sinh ra nhiều vấn đề mà cô không muốn xảy ra.

- Mẹ, con về phòng ngủ một lát đây. Tự dung con buồn ngủ quá. - cô giả vờ ngáp rồi đứng dậy đi.

- Nay tiểu Hạ con đã ăn gì chưa? – bà Du chợt nhớ.

- Con ăn rồi, hồi sáng con đã ghé tiệm kia ăn bánh. – tiếng cô từ trên lầu vọng xuống.

Thật ra Minh Hạ đang chạy trốn, một phần là cô không muốn mẹ mình hỏi thêm, một phần là cô cũng muốn nghỉ ngơi thật nhưng quan trọng là phải gọi điện thoại cho Tuấn Kiệt tâm sự cái đã.

- - Tuấn Kiệt đã bắt máy nhưng vẫn im lặng.

- Chú đã ăn cơm chưa? Chú có nghe lời Hạ Hạ không? hay là chú lại trốn đi làm việc mà quên thời gian nữa hả? – cô xưng hô “chú”, “cháu” để trêu

anh.

- Từ khi nào em được phép gọi anh bằng “chú”? – anh nhăn mặt.

- Chú định mét với ba mẹ Hạ Hạ chuyện gì? Bây giờ Hạ Hạ đã hết bệnh rồi nên không bị chú khống chế nữa đâu. – cô chợt nhớ lại cái giao kèo khi ngồi trên máy bay.

Một năm trôi qua tưởng cô đã quên đi việc gọi anh bằng “chú” nhưng dạo này có vẻ cô lại thích chơi trò này. Thôi được phải chán chính Hạ Hạ lại thôi.

- Chú không nói gì với ba mẹ đâu nhưng mà chú sẽ tìm một cô y tá xinh đẹp, dễ thương để nói chuyện. Người ta nói chuyện xưng hô bằng “anh,em” sẽ thích hơn, Hạ Hạ cứ ở đó gọi “chú” đi nha! – bên kia anh âm thầm mỉm cười.

- Anh dám? Anh thật quá đáng. – cô tức giận.

- Phải như thế Hạ Hạ mới không gọi bằng “chú”. Anh xin lỗi Hạ Hạ, anh chỉ thích nói chuyện với duy nhất một người khác giới là em thôi.

Thật ngọt ngào, Minh Hạ nghe được những lời đó khỏi cần nói gì cũng đủ cười hết một ngày nay rồi, nhưng từ nay cô sẽ không dám chơi trò gọi “chú” nữa đâu, thật nguy hiểm.

- Anh đã ăn cơm chưa? – cô quan tâm.

- Ăn rồi nhưng không thấy ngon. – giọng anh hơi khó chịu.

- Sao vậy? nói em nghe thử coi. – cô lo lắng.

- Vì không có Hạ Hạ ăn cùng anh.

Minh Hạ ngồi thẫn thờ cười một lúc mà quên mất là mình đang nghe điện thoại, là cảm giác gì đây? buồn cười, vui, hạnh phúc và có nhớ.

- Hạ Hạ, em còn ở đó không? – anh thấy im lặng một lúc vẫn không ai nói gì.

- Há? em đây, sao? – cô giật mình.

- Ngày mai anh em có thể đi công việc với anh một lúc được không? – anh hỏi.

- Ngày mai á há?...Ờ...được! cô suy nghĩ rồi trả lời.

Không còn việc gì để nói thêm nên cúp máy, sau khi nói chuyện với anh xong, bỏ cái điện thoại xuống và ngủ một giấc thật say. Đến chiều bỗng dưng một mùi hương của đường, sữa, bột,...lan tỏa khắp nhà bay vào cái mũi nhỏ của cô làm cho người đang say giấc thức tỉnh.

- Mẹ, mẹ làm cái gì mà thơm vậy? – cô lò dò đi xuống bếp.

- Con gái ngủ đã chưa? Rửa mặt đi rồi lại ăn bánh, là bánh dâu tây đó. – mẹ cô lấy khuôn bánh từ trong lò nướng ra.

Không cần nói gì thêm cô vội vàng đi rửa mặt, chải tóc gọn gàng rồi sau đó bước tới bàn ăn, lúc này bánh đã được bày ra sẵn. Phải nói chưa bao giờ cô đói như thế này, tại lúc trưa cô không có ăn cơm nên bây giờ hoa cả mắt.

- Mời ba, mời mẹ ăn bánh. – cô nhanh nhẹn cầm muỗng.

- Chỉ khi con gái về ba mới có điểm phúc mà ăn được bánh này. – ba cô cười nhìn mẹ cô.

- Ông làm như hồi đó giờ chưa được ăn bánh này vậy đó. – mẹ cô liếc ba cô.

- Ăn từ từ thôi tiểu Hạ! – ba cô nhắc cô.

Thật là quá xuất sắc, chỉ có bánh của mẹ cô làm mới là ngon nhất dù bao nhiêu lần cô đã cố gắng học làm món này nhưng vẫn không có được mùi vị này. Ăn được phân nửa thì cô chợt nhớ lời của Tuấn Kiệt.

- Mẹ, con.....con muốn xin phép ngày mai cho con đi công việc một lát....hihi – về mặt cô thật là tha thiết cầu xin.

- Có phải là đi chơi với Tuấn Kiệt không? – mẹ cô như hiểu được ý.

- Con.....con.....dạ phải! – cô cúi xuống.

- Ông thấy chưa? Con gái mình bây giờ về nhà có bao nhiêu ngày đâu mà thời gian toàn bộ đã đi chơi cùng người ta. – mẹ cô nháy mắt với ba cô.

- Mẹ.....con đâu có. – cô thấy rất ngượng.

- Tuổi trẻ bây giờ là vậy mà bà. – bà cô lại mỉm cười, ông rất là thương cô, lúc nào cũng thế.

Sáng hôm sau Tuấn Kiệt đến đón cô, anh không có nói là đi đâu chỉ nói là đi công việc cũng làm cô tò mò. Xe cuối cùng cũng đã dừng lại ở một địa điểm mà cô hoàn toàn không nghĩ tới đó là bệnh viện.

- Em chắc là con nhớ nơi này? – anh nhìn vào trong rồi quay sang cô.

- Sao có thể quên được chứ! Tại sao lại đưa em đến đây?

- Anh đến lấy một chút tài liệu sẵn đưa em về thăm lại nơi đây thôi.

Anh nắm tay cô dắt vào trong, nơi đây cũng chẳng khác gì năm xưa là bao, vẫn khng vắng đó và cả những cảnh vật đó và cả những con người đã quá quen thuộc. Công việc thì vẫn diễn ra, bệnh nhân, bác sĩ, y tá người qua kẻ lại, nơi đây đương nhiên không đẹp, không lớn bằng bệnh viện HAPPY nhưng lại có cảm giác gần gũi hơn.

Đi một lát thì tới căn phòng chứa cây đàn mà năm nào cô hay ngồi ở đó, nó vẫn nằm ở vị trí cũ nhưng chắc không ai động đến.

- Nơi đây là lần đầu tiên anh gặp em, anh đứng ở vị trí này còn em thì ngồi trong kia. – chỉ vào trong.

- Em vẫn luôn thắc mắc tại sao ở bệnh viện lại có chỗ này....mà anh gặp em lại ở đây....mà.....chẳng lẽ anh có liên quan đến chỗ này? – cô quay lại hỏi anh.

Anh không nói gì chỉ cười cười rồi lấy hai tay đặt lên vai cô, cúi xuống nhìn thẳng vào mặt cô nói.

- Phải, anh có liên quan đến chỗ này, cây đàn này là do anh yêu cầu viện trưởng đặt ở đây.

Cô tròn mắt, ôi trời ơi, tại sao chuyện này đến giờ cô mới biết đúng là sự kì diệu cây đàn trong kia từ đầu là đã sắp đặt sẵn chờ cô rồi.

- Có muốn vào trong thăm cây đàn của em không? – anh hỏi.

- Của em? Được thôi, đi thì đi! – cô cùng anh đi vào.

- Anh còn nhớ lần đầu tiên anh và em cùng đàn trong quán cà phê không? Bây giờ mình đàn chung nữa nhé! – cô kéo anh ngồi xuống.

Giai điệu, cảm xúc con tìm len lỏi vào từng ngõ ngách trong bệnh viện, lâu lắm rồi mới có người đụng đến cây đàn này nó như chờ người thích hợp đến điều khiển nó phát ra giai điệu vậy. Đang say mê thì anh lại có điện thoại.

- Hạ Hạ, anh phải đi lấy hồ sơ, em có thể ngồi đây đàn hoặc đi dạo đâu đó một lát anh sẽ tìm em – anh bước vào và nói.

- Được, anh đi đi! – cô mỉm cười vẫy tay với anh.

Ngồi một mình ở đây cũng buồn nên cô đi xung quanh bệnh viện thăm lại các y tá, bác sĩ trước kia đã từng chăm sóc cho cô. Ai nấy khi gặp cô cũng vui mừng và bất ngờ, ai cũng chúc mừng cô khi cô may mắn điều trị khỏi bệnh của mình và còn khen cô đẹp nữa chứ.

Đi một hồi Minh Hạ bị lạc vào khoa phụ sản lúc nào không hay nhưng cũng vui lắm, cô đứng trước phòng kín nhìn những em bé mới chào đời trông chúng thật đáng yêu làm sao. Chợt cô bắt gặp một người không nên gặp đang thần thờ đi trong bệnh viện, một lúc sau cô ta đi vào căn phòng của một vị bác sĩ.

- Ngọc Thư! Con đến rồi đó sao? – tiếng vị nữ bác sĩ khi thấy Ngọc Thư đến.

- Huhuhu di ơi! Di giúp con với, chuyện con đã nói với di tối hôm qua đó. – cô ta khóc lóc tỏ vẻ đáng thương.

Vị bác sĩ nhìn Ngọc Thư trầm ngâm một hồi rồi lắc đầu tỏ vẻ không tán thành.

- Không được đâu con, bây giờ người ta không nhận ra nhưng sau này thì sao? – vị bác sĩ khuyên.

- Hôm qua anh ấy đã hẹn con đi ăn, vài ngày nữa là phải đi khám thai anh ấy cũng muốn theo nhưng con nghĩ anh ấy sẽ không vào di chỉ cần đưa giấy cho con là được. – Ngọc Thư nắm tay bác sĩ.

- Tình trạng này kéo dài đến bao giờ mới chấm dứt đây? – bác sĩ.

- Sẽ êm đẹp hết mà với lại mẹ anh ấy cũng giúp con, đi mà đi hạnh phúc của con và Huy Khải trông chờ vào di hết đó. – Ngọc Thư cố nặn ra thêm hai, ba giọt nước mắt khiến vị bác sĩ xui lòng.

Minh Hạ nghe đã nghe hết toàn bộ, phân tích lại thì vị bác sĩ ấy là di của Ngọc Thư mà thông qua những gì cô nghe được kết luận lại là Huy Khải đã bị lừa, Ngọc Thư mang thai giả đó là kế hoạch của cô ta và mẹ Huy Khải.

Sợ bị Ngọc Thư nhìn thấy nên cô đã nhanh chóng rời đi, tâm trạng cô lúc này cực kì phức tạp theo hai luồng suy nghĩ là nói hay không nói. Nhưng cũng

chính cô đã khuyên Huy Khải đến với Ngọc Thư mà, khó xử quá.

- Hạ, em nghĩ gì vậy? – Tuấn Kiệt đã tìm thấy cô.

- Nếu anh khuyên một người làm chuyện gì đó nhưng mà nó vừa có cái đúng mà vừa có cái sai thì anh sẽ làm sao? – cô ngần ngừ hỏi anh.

- Bỏ mặc người đó tự giải quyết vì dù thế nào người ta cũng sẽ nhận ra và tự đưa ra chủ kiến cho mình. – anh giải thích thật là dễ dàng.

- Em biết rồi, mình đi về thôi. – cô lại nắm tay anh đi về.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Em hạnh phúc là anh hạnh phúc

Vì cũng sắp trở về Pháp nên Minh Hạ dành thời gian ở nhà nhiều hơn thay vì đi chơi, cô cũng cố gắng bỏ qua chuyện Ngọc Thư ở trong đầu. Sắp xa nhà nữa cô mới biết rằng thời gian trôi vùn vụt không nắm lại được thế nên cô đã ngồi một buổi nói rất...rất nhiều với Tuấn Kiệt và kết quả là anh cho cô ở lại thêm ba ngày.

Hôm nay là ngày đẹp trời, ánh nắng rất chan hòa, không khí rất tốt, Minh Hạ cầm điện thoại lên tra cuộc gọi thì mới biết rằng ngày mai là sinh nhật của Tuấn Kiệt, xem một tí nữa là cô đã quên mất ngày quan trọng này rồi, phải lên kế hoạch chuẩn bị.

Tối đó.....

- Hạ Hạ lại có chuyện gì sao? – anh.

- Bác sĩ lâu quá không gặp anh em nhớ anh quá à, ngày mai em muốn đi chơi. – cô nũng nịu trong điện thoại.

- Hạ Hạ muốn đi đâu? – anh cũng rất muốn gặp cô, rất nhớ cô.

- Đi biển, ở đó rất đẹp, có gió không khí rất tốt. – cô đề xuất ý kiến.

- Được rồi, ngủ sớm chuẩn bị mai mình còn đi biển. Hạ Hạ ngủ ngon.

- Bác sĩ ngủ ngon!

Cô tắt máy mà lòng thật nôn nao, ngày mai sẽ lại là một ngày hạnh phúc đối với cô và anh vì đây là năm thứ hai cô cùng đón sinh nhật cùng anh, không biết anh có nhớ sinh nhật mình hay không nữa? mà mặc kệ đi, mong trời mau sáng.

Đã từ rất sớm Minh Hạ thức dậy chuẩn bị, cô đem đồ nghề của mình ra, thật là may vì cũng đã lâu cô không đụng tới mà nó vẫn xài được. Tất cả những gì cần đã hiện diện trước mặt bây giờ là phần chuẩn bị cho cô.

Cũng không sớm không muộn anh đã đến đón cô, thấy cô đem biết bao nhiêu là đồ anh lại gần nhưng cô lại không cho cứ một mực kêu anh đi lên.

- Em mang cái gì theo vậy? cho anh coi một chút đi. – anh năn nỉ.

- Không được, đây là đồ bí mật của em. Một lát lát được mở ra. – cô giấu sau lưng.

Từ nhà cô đi đến biển cũng không xa lắm chỉ mất khoảng nửa tiếng, trên đường đi cô cứ nhìn anh mà cười suốt chắc có lẽ anh chưa phát hiện ra. Và nửa tiếng thì cũng rất nhanh, đã gặp được biển rồi, lâu lắm cô cũng không đi biển nên rất phấn khích.

- Ra tới biển rồi, làm gì đây? – anh hỏi và rất tò mò về cái đồ kia.

- Anh thấy tán đá kia không? Bây giờ anh ra đó đứng một lát cho em đi, chừng nào em kêu ngồi rồi hả ngồi nghe. Cầm theo quyển sách này luôn đi. – cô đặt lên tay anh rồi trực tiếp đưa anh ra chỗ cô chỉ.

- Em bắt anh đứng đây để làm gì? – anh không hiểu cô định làm gì hết.

- Anh giúp em một lần này thôi, đi nha?.....đi mà anh Tuấn Kiệt! anh không được quay lại đâu nha. – cô hết sức năn nỉ.

Nhận được cái gật đầu của anh cô vui mừng vô cùng, không chờ nữa cô chạy thật nhanh về chỗ đem giấy, cọ, màu, dụng bảng lên và bắt đầu vẽ. Những đường nét cơ bản đầu tiên đã xuất hiện, tất nhiên người ở chỗ kia vô cùng bức bối vì không biết sẽ có chuyện gì.

Bốn mươi phút trôi qua chắc ai đó chân đã rất mỏi, cô thấy vậy rất đau lòng liền chạy lại chỗ anh bảo anh ngồi lên tán đá ở gần đó, cô còn bảo anh đọc sách, một lát nữa cô sẽ quay lại. Tiếp tục trở về với phần công việc, đôi tay cô không ngừng nghỉ phối những khối màu lại với nhau cho chúng hài hòa, lại thêm nữa tiếng những công việc cuối cùng cũng đã gần như hoàn thành, đặt cọ xuống mà lòng cô thầm mừng bèn lại chỗ anh.

- Xong việc rồi, đi theo em – cô nắm tay anh lôi lại chỗ cô ngồi về.

- Tưởng em bắt anh làm tượng ở đây luôn rồi chứ! – anh lắc đầu.

Lại đến chỗ cô cảm bức tranh đã đóng khung ngay ngắn gọn gàng đưa cho anh với.

- HAPPY BIRTHDAY Tuấn Kiệt!....là...là...la - cô vui mừng đưa tranh cho anh.

Anh cầm lấy bức tranh mà một lần nữa lại là ngày hạnh phúc của Tuấn Kiệt. Trong tranh là một người con trai mặc áo sơ mi đen đang hướng mắt nhìn ra biển cả rộng lớn, tuy chỉ là bóng lưng của anh nhưng cũng đã rất xuất sắc trong phần diễn đạt, Minh Hạ vẽ rất đẹp, rất tự nhiên, rất đạt dào cảm xúc.

- Anh không biết phải nói gì thêm ngoài “ ANH YÊU EM DU MINH HẠ” – anh hét lớn và lao tới ôm cô còn xoay vòng vòng nữa chứ.

- Hìhìhi....bỏ em xuống, chóng mặt quá!.....í mà.... Chết rồi! – cô hoảng hốt.

- Có chuyện gì sao? – anh cũng hoảng hốt theo.

- Em quên mua bánh kem rồi.... – cô nhìn anh như một chú thỏ.

Cả hai nhìn nhau rồi cùng bật cười nhưng mà cô nghĩ ra một phương pháp rất hay nha, cô kéo anh ra phía bãi biển cả hai cùng ngồi xuống làm “ làm bánh sinh nhật cát”

- Đắp xong rồi, để em viết tên cho “ chúc mừng sinh nhật lần 29 Ngự Tuấn Kiệt”....hìhi bánh này to quá nên viết thoải mái. – cô tươi cười.

- Bánh rất đẹp. – anh nhìn cái bánh thể hiện sự mẫn nguyện.

- Cầu nguyện đi.....nhắm mắt lại và nghĩ thôi – cô thấy anh hơi lưỡng lự nên giục anh.

Xong cô liền vỗ tay mừng như một đứa con nít, anh kéo cô đứng dậy và cả hai cùng nắm tay đi dạo. Phía sau lưng họ cái bánh sinh nhật đã không chịu nổi bởi một con sóng lớn ập đến, phải chăng tình yêu cũng như vậy?

- Em ngồi ở đây anh đi mua nước nhé!

- Anh đi rồi về nhanh với em. – cô mỉm cười.

Bàn chân nhỏ bé của cô bước từng bước trên bãi cát mịn, cô muốn gần với biển hơn, gần với chân trời hơn. Một cô gái trong chiếc váy hồng nhạt đang đứng trong gió nhưng cô còn chưa biết ngang mình có hai người đang tay trong tay tiến về phía cô, một nam và một nữ.

- Sau chúng ta sẽ dẫn con mình thường xuyên ra đây đi dạo. – Ngọc Thư một tay xoa bụng, tay kia nắm chặt lấy tay Huy Khải.

Huy Khải vận không nói gì, nét mặt cứng đơ, cậu đang tuyệt vọng, hôn nhân không tình yêu là rất khổ dù đã cố gắng thử nhưng kết quả chẳng ra đâu, cậu vẫn nhớ về Minh Hạ.

Đôi mắt vô hồn như được một thần dược chiếu vào làm nó trở nên sáng hơn, hình như cậu đã thấy được điều gì đó, đôi tay không vô thức buông lỏng và rút mạnh khỏi tay Ngọc Thư. Huy Khải bỏ mặc Ngọc Thư mà chạy về phía trước.

- MINH HẠ! – Huy Khải chạy đến ôm chặt lấy cô.

Cứ ngỡ là Tuấn Kiệt nhưng không phải là Huy Khải phía sau còn có Ngọc Thư, cô hoảng hốt vội đẩy Huy Khải ra nhưng không được.

- HUY KHẢI, ANH LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY? BUÔNG RA....BUÔNG RA. – cô vô cùng tức giận.

- Anh đã cố gắng nhưng không thể, anh vẫn vô cùng nhớ em. – là Huy Khải cố chấp.

- Hai người đang làm chuyện gì vậy? Hai người không thấy xấu hổ trước mặt tôi à? – Ngọc Thư đôi mắt đỏ ngầu.

Huy Khải ơi là Huy Khải sai lầm...sai lầm, cô bây giờ cũng không biết giải thích ra sao nữa.

- Chuyện không phải là như vậy đâu, tôi không biết gì cả. – Minh Hạ giải thích.

- Du Minh Hạ, cô đúng là kẻ sống hai mặt. Thì ra cô khuyên tôi là để Huy Khải càng yêu cô thêm. – Ngọc Thư cười trong nước mắt.

- Tôi không có. Huy Khải anh nói gì đi? – Minh Hạ lay tay Huy Khải.

- Anh chỉ muốn nói là anh yêu em, anh nhớ em Minh Hạ. – Huy Khải thản nhiên.

Ngọc Thư nghe thấy lửa giận trong mình như muốn trút ra hết, liền tiến tới.

- Đồ xấu xa, loại con gái như cô là thứ vô liêm sỉ nhất trên đời, ngay cả ba mẹ cô cũng là..... thứ vô liêm sỉ mới sinh ra cô. - Ngọc Thư chỉ vào mặt Minh Hạ

Chát.....- là Minh Hạ đánh.

- Cô đừng tưởng tôi không nói gì có thể nói ba mẹ người khác như vậy. Cô thực chất cũng đâu kém gì hạng người đó, cô tưởng không ai biết đứa bé trong bụng cô không hề tồn tại hả? – Minh Hạ thật căm thù con người này, ngay lúc này Tuấn Kiệt cũng vừa về.

- Em...em nói sao? không có thật? vậy anh không có làm cha? – nét mặt Huy Khải rạng rỡ hẳn.

- Là kế hoạch của Ngọc Thư và mẹ anh. – cô nhìn Huy Khải.

Huy Khải vui mừng ôm lấy cô một lần nữa rồi đi đến Ngọc Thư nắm cổ tay cô ta quăng cô ta xuống đất.

- Trần Huy Khải tôi thật ngu ngốc mới để cô lừa gạt. Tôi tuyên bố HỦY ĐÁM CUỐI. – Huy Khải dứt khoát.

- Không thể...Không thể Huy Khải, chúng ta khi này còn rất hạnh phúc mà. – Ngọc Thư cầu xin.

Huy Khải một lần nữa xô cô ta ra mặc cho cô ta khóc, van xin bấy nhiêu. Cậu quay lại đối diện với Minh Hạ.

- Anh không còn sự ngăn cản nào nữa, từ nay anh có thể ở bên em – Huy Khải hạnh phúc.

- Anh...tại sao?.....có thể..... – Minh Hạ cảm nhận sau lưng mình.....

- Tuấn Kiệt.....em.....em – ngỡ ngàng anh đã ở đây từ lúc nào.

Tuấn Kiệt không nói gì hết anh quay lưng lại cô bây giờ một phần là đối diện với cái lưng của anh, một phần là mặt Huy Khải, cô biết làm sao đây? cô đang đứng chiến giữa. Phải dứt khoát, dứt khoát thôi, cô quay mặt về phía Huy Khải.

- Huy Khải em nghĩ là.....COI CHỪNG! KHÔNG THỂ. - cô hét lên.

BỤP.....

Á.....

Minh Hạ phát hiện từ phía sau lưng Huy Khải Ngọc Thư đang cầm một cái cây chạy đến, trong phút chốc cô đã ôm lấy Huy Khải xoay người lại để cậu đối lưng với Tuấn Kiệt và cô đã đỡ lấy cái cây thay Huy Khải.

- MINH HẠ! – cả Tuấn Kiệt và Huy Khải cùng hét lên.

Một dòng máu chảy ra từ tay của Huy Khải, sau đó là nhiều hơn, sắc mặt Minh Hạ đã tái dần, miệng cô vẫn còn lắp bắp.

- “Em....đỡ....vì.....anh.....k.k.h.ô.....” – chưa kịp nói hết câu cô đã ngất đi.

- CẤP CỨU! – Huy Khải hét lên.

Anh đứng phía sau lưng mà tim đau như cắt, Minh Hạ còn nhớ lại rồi, Minh Hạ yêu Huy Khải sao? cô đã không còn thuộc về anh nữa rồi.

Phút chốc cũng đã đến bệnh viện, cô được đưa ngay vào phòng cấp cứu nhưng phút chót cô lại gọi tên của Huy Khải chứ không phải tên Tuấn Kiệt. Huy Khải chạy đến cầm lấy tay cô và nghe cô thì thầm.

“Đừng...trách Ngọc Thư....anh nhé! Nói với Tuấn...Kiệt...em...yêu..anh...ấy rất nhiều bảo anh ấy yên tâm, em không sao” – tiếng nói nhỏ dần rồi cô ngủ đi.

Cô được đẩy vào trong máy hút chỉ còn nghe thấy tiếng của dụng cụ, còn về phần Ngọc Thư cô ta liên tục la hét ầm ĩ các bác sĩ và y tá phải tiêm cho cô ta một mũi thì mới yên. Giờ đây mọi người mới biết rằng Ngọc Thư bị bệnh trầm cảm từ nhỏ và đang chuyển sang giai đoạn nặng hơn nên mới bị kích động như vậy.

- Mẹ xin lỗi Huy Khải, một chút nữa mẹ đã hủy cuộc đời con. Mẹ xin lỗi. – mẹ Huy Khải đến và đứng một góc nói chuyện với cậu.

- Mẹ hiểu thì tốt, từ nay mẹ đừng can thiệp vào chuyện tình cảm của con nữa, xin để con tự lựa chọn.- cậu tay lên vai mẹ rồi bỏ đi.

Những lời Minh Hạ nói cậu đã nghe hết, nhưng đã một lần mất Minh Hạ thì sẽ không để mất nữa. Huy Khải đi đến phòng chờ và gặp Tuấn Kiệt.

- Minh Hạ đã nhớ ra tôi. – Huy Khải mở lời.

- Tôi biết. – Tuấn Kiệt.

- Lúc sắp vào phòng cấp cứu cô ấy nói cô ấy không muốn lãng phí thời gian nữa, Minh Hạ muốn bắt đầu lại với tôi và không muốn đi cùng anh nữa. – Huy Khải lại tiếp tục

Khóe mắt Tuấn Kiệt có chút cay cay nhưng anh cố nén hết cảm xúc, khóe môi cong lên một chút nhìn Huy Khải.

- Tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy, tôi sẽ về Pháp một mình.

Ánh đèn phòng cấp cứu tắt, bác sĩ và y tá lần lượt đi ra.

- Bác sĩ cô ấy..... – Huy Khải vội nắm tay bác sĩ.

- Không sao, chỉ là chấn thương nhẹ với trầy xước một chút nghỉ ngơi sẽ khỏe lại thôi. – bác sĩ từ tốn nói.

- Tôi biết rồi! cảm ơn bác sĩ.

Nghe xong những câu nói đó Tuấn Kiệt lặng lẽ ra đi, anh rất lưu luyến nhưng phải ra đi, ra đi vì sao ư? Vì những điều Minh Hạ cảm thấy hạnh phúc là anh sẽ hạnh phúc.

“Hạnh phúc quá ngắn ngủi trong anh, em nhớ lại nhưng em không muốn nói ra, em tổ chức sinh nhật cho anh là coi như lần cuối cùng em ở bên anh, em không sợ nguy hiểm cứu lấy Huy Khải trước mắt anh. Anh đau lòng nhưng anh cũng hiểu rõ không thể giữ em được quá lâu, cái anh sợ nhất rốt cuộc cũng đã đến, cuối cùng anh vẫn cô độc bước tiếp mà không có em. Em hạnh phúc là anh hạnh phúc.” – Tuấn Kiệt đã khóc.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Không được rời xa em vì em không cho phép

Quá nổi ngen ngào, quên là dễ ư? Cuộc sống của anh từ nay sẽ có còn bóng dáng của cô bệnh nhân ngốc không? Có ai mỗi khi nghịch, mỗi khi giận hờn đều gọi anh bằng “chú” nữa không? Còn ai sẽ đan khăn cho anh? Còn ai sẽ mỗi tối nằm cạnh anh kể chuyện phàn nàn với anh về những chuyện vui buồn nữa? ai sẽ nhắc anh ăn cơm, không cho anh làm việc? vốn dĩ đã trở thành kí ức.

- Đặt vé máy bay đi Pháp vào trưa mai cho tôi. – Tuấn Kiệt lạnh lùng nhưng lúc đó anh đang khóc.

- Vâng tôi biết rồi ạ! – tiếng cô trợ lí.

Minh Hạ đã ngủ một ngày một đêm rồi, Huy Khải lúc nào cũng túc trực bên cô, buổi sáng cậu cứ mong cô tỉnh lại nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu gì nên cũng thôi, nước biển cũng đã truyền xong sắc mặt Minh Hạ khá hơn rất nhiều.

- Tuấn Kiệt.....Tuấn Kiệt....em khát nước.....Tuấn Kiệt – cô mơ hồ gọi.

Huy Khải nghe thấy chợt giật mình, cậu vội vàng chạy đi lấy nước cho cô uống, uống xong đôi mắt cô đã có thể mở được nhìn cũng thấy rõ hơn. Nhưng khuôn mặt mà cô đã tưởng khi gặp được lại khác đó không phải Tuấn Kiệt.

- Huy Khải? sao anh ở đây Tuấn Kiệt đâu? – cô nhìn xung quanh tìm anh.

- Tuấn Kiệt.....Tuấn Kiệt....anh ấy.....anh ấy.....- Huy Khải đáp ứng.

- Tuấn Kiệt anh ấy đâu? – cô nôn nóng.

- Anh ấy.....anh ấy trở về Pháp rồi. – Huy Khải không dám nhìn cô.

- CÁI GÌ? ANH NÓI CÁI GÌ? TUẤN KIỆT LÀM SAO MÀ CÓ THỂ TRỞ VỀ PHÁP, CÒN EM? SAO ANH ẤY KHÔNG DẪN EM CÙNG TRỞ VỀ? – cô sùng sốt và kích động.

- Anh ấy để em ở lại cùng anh, một mình trở về Pháp. – Huy Khải tiếp tục nói.

Cô như chết trên giường bệnh, vì lí do gì? Tuấn Kiệt sao có thể bỏ cô đi? Cô còn nhiều chuyện chưa nói với anh ấy mà, chắc anh ấy đã hiểu lắm chuyện gì rồi. Cứ thế cô khóc nức lên, không có Tuấn Kiệt cô thấy không an toàn, cô thấy trời như tối lại, anh ấy thật tàn nhẫn.

- Điện thoại. ...điện thoại em đâu? Em phải gọi điện. – cô quay xung quanh và chộp cái điện thoại trên tủ.

- Em điện anh ấy cũng không nghe máy đâu. – Huy Khải cầm tay cô ngăn lại.

- KHÔNG THỂ NÀO, EM PHẢI ĐIỆN THOẠI! ANH BUÔNG EM RA ĐỂ EM CÒN GỌI ĐIỆN. – cô gạt phăng tay Huy Khải.

Cô vội vàng mở điện thoại đập vào mắt cô là tấm hình cô và Tuấn Kiệt rất hạnh phúc ở biển hôm qua, rất hạnh phúc. Nhưng khoan đã ở trong điện thoại còn có một tin nhắn mà chính xác hơn đó là một đoạn ghi âm, không chần chờ gì nữa cô liền bật lên nghe.

“Hạ Hạ của anh,à không bây giờ em không còn là của anh nữa, anh nghĩ sẽ không gửi đoạn ghi âm này cho em nhưng mà một cô ngốc như em hay quên trước quên sau lắm nên anh phải dặn dò thật kĩ càng mới yên tâm đi được.

Bệnh em tuy đã chữa khỏi nhưng mà chưa hết hẳn đâu cần phải uống thuốc một thời gian nữa mới được, anh vốn định khi về Pháp...à mà không anh đã dặn dò bác sĩ ở bệnh viện trước kia em chữa trị là sẽ có mang thuốc cho em, em không cần lo.

Này bệnh nhân ngốc em nhớ vẫn tập thể dục, đi bộ, ăn uống đúng giờ, đừng có ăn bánh mà trừ cơm đó. Còn một điều này nữa em phải uống thuốc không được trốn tránh nếu em bệnh em không hết thì mất mặt người làm bác sĩ như anh lắm đó!(Tuấn Kiệt cười)

Còn về chuyện tình cảm.anh biết rồi, Huy Khải nói cho anh biết, em yêu cậu ta cũng là điều tốt thôi anh cũng an tâm. Một năm qua được ở bên em là điều hạnh phúc nhất đối với Ngụy Tuấn Kiệt, em đừng thấy có lỗi, anh một mình từ trước nay vẫn quen rồi nên sẽ....không sao.

Cuối cùng Huy Khải là một người rất yêu thương em nên anh tin chắc em sẽ rất hạnh phúc. Cảm ơn em vì từ trước đến nay đã quan tâm đến anh, thay đổi anh và làm anh nhận ra rất nhiều điều, đừng nghĩ nhiều về anh nữa

Chúc Du Minh Hạ mãi mãi hạnh phúc với tình yêu của mình, ở một nơi xa anh sẽ nguyện cầu cho em. Tạm biệt”

- HUHUHU.NGUY TUẤN KIẾT, ANH LÀ KẸ NGU SI...HÚC.....ANH ĐỘC ÁC, TÀN NHẢN,.....ANH CHƯA NGHE EM NÓI ĐÃ BỎ ĐI LÀ SAO? – cô đau khổ tột cùng, nước mắt lăn không dứt.

- Minh Hạ em bình tĩnh lại dù gì thì.....

- ANH IM ĐI, anh lấy cái quyền gì mà định đoạt tình yêu của tôi? Anh đã nói gì với Tuấn Kiệt? Tôi thực sự rất yêu Tuấn Kiệt, tôi không yêu anh....huhuhuhuhu- Minh Hạ nắm cổ áo Huy Khải.

- Vậy tại sao em lại cứu anh? – Huy Khải tức giận.

- Tôi cứu anh là vì tôi muốn trả ơn cho anh, tôi muốn làm một điều tốt đẹp trước khi đi Pháp vì trước đây anh là người rất quan tâm tôi. Tôi đâu ngờ anh lại đổi trắng thay đen chứ? – Minh Hạ lắc đầu.

Minh Hạ đầu nhúc vô cùng, cô úp mặt vào hai tay mà khóc, cô nhớ Tuấn Kiệt, cô muốn ôm Tuấn Kiệt một cái, cô muốn giải bày với Tuấn Kiệt, cô muốn hét lên “EM KHÔNG CÓ YÊU HUY KHẢI, EM YÊU ANH” nhưng đôi tay cô.....

-tay này có.....rất thơm.... – cô nhớ lại chuyện lúc trước.

“Lúc còn ở Pháp Minh Hạ đã hồi phục đôi chân nên nặng nề đòi Tuấn Kiệt dẫn đi bộ ở phố Pari. Hai người tay trong tay.

- Hìhì ước mơ cùng nắm tay anh đi bộ đã trở thành hiện thực.- cô tươi cười nhìn anh.

Tuấn Kiệt chỉ cười rồi cùng cô đi tiếp, đi tiếp, bất chợt cô buông tay anh ra lấy cái cái tay quẹt mũi thì phát hiện một điều thú vị.

- Ôi sao thơm thế này.... – cô hết ngửi tay mình rồi cầm tay anh lên ngửi.

- Hạ Hạ em là cái gì vậy? – anh ngạc nhiên.

- Anh diệu quá rồi đó nghe! Con trai mà còn xịt nước hoa vào tay nữa. – cô bĩu môi.

- Như vậy chẳng phải rất tốt sao? khi anh nắm tay của em thì sẽ truyền hương thơm vào tay của em, khi đó ở đâu em cũng sẽ nhớ được anh. – anh lấy hai tay xoa mặt cô.

Và thế là cô biết được một khi đi đâu Tuấn Kiệt cũng xịt nước hoa vào tay rồi nắm lấy tay cô một cách vui vẻ và tất nhiên tay cô lúc nào cũng có mùi nước hoa phong cách của anh”

- Nhớ đến anh?..... Tuấn Kiệt có đến đây. Huy Khải, Tuấn Kiệt vừa mới đến đây phải không? – cô đứng dậy gấp gấp hỏi.

- Cũng gần một tiếng rồi. – Huy Khải trả lời.

Minh Hạ xỏ dép vào,cầm lấy điện thoại chạy đi nhưng đã nhanh chóng bị Huy Khải giữ lấy.

- Minh Hạ, em muốn làm gì? – Huy Khải nghiêm túc.

- Tôi đi tìm Tuấn Kiệt của tôi, anh đừng tìm cách mà hủy hoại tình yêu của chúng tôi nữa. Một là anh cho tôi đi, hai là tôi đập đầu vào đây chết.anh không toại nguyện cho tôi thì đừng hòng nhìn thấy mặt tôi nữa. – ánh mắt cô đầy oán hận nhìn Huy Khải.

- Trễ rồi, bây giờ chắc máy bay cũng cất cánh rồi. Anh không cho em đi, em phải ở lại với anh. - Huy Khải cương quyết.

- Anh đúng là hết thuốc chữa....thả tôi ra, đồ điên,....tôi căm thù anh. Á TÔI ĐAU ĐẦU QUÁ.... - cô la lên để Huy Khải phân tâm

Cô dùng sức lực của mình đá vào bụng Huy Khải một cái rồi nhanh chóng chạy đi, mặc kệ là có hay không nhưng mà phải một lần tìm mới biết được, dù có ra sao cũng sẽ không hối hận. Phía sau lưng cô Huy Khải cũng ra sức đuổi theo nhưng mà cậu lại tông vào xe thuốc của một cô y tá, người và đồ đạc đều ngổn ngang đến khi quay lên thì bóng Minh Hạ mất hút.

- Sân bay.....sân bay....sân bay....Tuấn Kiệt anh phải đợi em, anh không được bỏ em, không được rời xa em vì em không cho phép.

Trên lề đường người ta thấy một cô gái mặt đỏ bệnh nhân, tóc bay lung tung trong gió, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt cứ thi nhau rơi là ướt hết một phần chiếc áo. Cô ấy cứ liên tục chạy về phía trước trong miệng cứ luôn lầm bầm một điều gì đó khiến ai thấy cũng đau xót.

ÁCH.....

Đây là lần thứ mười mấy Minh Hạ bị té ngã nhưng mỗi lần như thế cô không than chỉ vọt dậy đi tiếp, viết thư ngày hôm qua dù đau đến cách mấy cô cũng mặc kệ, nó có chảy máu cũng mặc kệ. Không còn gì có thể cản trở cô nữa hết vì cô biết phía trước có anh.

“Không còn xa nữa.....sẽ rất gần.Tuấn Kiệt! anh đợi em, anh mà đi em sẽ hận anh suốt đời, em sẽ....em sẽ chờ anh mỗi ngày để lòng anh không yên. CHỜ EM.....”

- Chủ tịch, còn 15 phút nữa là bay, không biết tại sao hôm nay máy bay lại không ổn đường truyền chúng ta này giờ cũng đã chờ một tiếng mấy. – Vị trợ lý ở công ty bên này nói.

- Không sao, tôi cũng sắp bay rồi anh nên về công ty là việc đi. – anh ra lệnh.

- Vâng, vậy tôi về đây.

Trợ lý ra về, anh một mình ngồi ở băng ghế nhớ lại biết bao là chuyện, rồi mai đây anh sẽ cô quên cô ấy nhưng anh đau lắm, anh khó chịu lắm. Lúc anh đến bệnh viện gặp cô lần cuối suýt chút nữa anh đã thay đổi suy nghĩ, nhưng thấy cảnh Huy Khải chăm sóc cô như thế bắt buộc phải buông tay rồi đi.

“Anh muốn có hình bóng của em trong cuộc đời, anh muốn mỗi ngày sẽ được hôn em nhưng không có thể, anh muốn ăn cơm em nấu nhưng sẽ không thể. Hạ Hạ của anh em quan trọng đến mức nào? em không quan trọng gì lắm đâu chỉ là.....một nụ cười của em đã có thể chữa lành vết thương của anh, một cái ho của em đã làm anh cảm thấy đau đến mức nào.....mãi yêu em”

Do anh mang kính râm nên không ai có thể nhận ra mắt anh đang cay, lòng anh đang xé nát, tim anh cứ như ngàn mũi dao đâm vào, không ai biết chỉ thấy một người con trai sang trọng ngồi đó.

Bên trong cũng đã thông báo chuẩn bị, anh nhả nhặn đứng dậy kéo hành lý vào, đầu anh vẫn hướng ra ngoài cửa nhưng làm gì có chuyện kì tích xảy ra? Dứt khoát một lần đáng người con trai ấy đi thẳng vào trong.

- Cho tôi xem thủ tục. – nhân viên nói.

Tuấn Kiệt vừa chìa tay đưa cho nhân viên thì đột ngột một bàn tay lạnh lẽo, nhỏ bé ngăn anh lại, anh bất ngờ thật và người đó vội vàng ôm choàng lấy anh khiến mọi người xung quanh kinh ngạc.

- KHÔNG – ĐƯỢC – ĐI - cô nhấn mạnh nhìn anh với đôi mắt tức giận.

- Anh tưởng có thể dễ dàng bỏ rơi em? có đi thì anh phải dắt em theo. Anh ngu ngốc lắm Huy Khải là lừa anh đó, anh có hỏi ý kiến em chưa? Anh tin người vậy sao? ít nhất anh cũng phải tin vào tình yêu của chúng ta một lần chứ?....huhuhu – cô quá mệt.

- Anh....anh - Tuấn Kiệt quá bất ngờ.

- Em thật sự không yêu Huy Khải, em cứu anh ấy vì em thấy có lỗi và muốn trả ơn, em đã đánh cược sinh mạng để đến đây anh mà bỏ em nữa chắc em không sống nổi.hic.....có đi thì nhớ mang em theo vì em.chỉ....yêu mỗi anh thôi. Vạn lần....n lần yêu anh..... Tuấn Kiệt. – cô không trụ vững nữa mà nhút nhát đi trên vai anh.

Trong sân bay có hàng trăm người họ đều tập trung lại chứng kiến cảnh này, có người hiểu được thì xúc động, có người lại tưởng cô đã chết rồi. Ngay cả chính Tuấn Kiệt còn không hình dung ra nổi Minh Hạ bây giờ thật là quá khủng khiếp, người cô thì mềm nhũn ra, chỗ nào cũng có vết máu ngay cả vết thương trên đầu cũng đang chảy máu.

- Anh hiểu rồi. Xin lỗi Hạ Hạ của anh, từ nay về sau anh sẽ không rời xa em nữa bước. – anh thì thầm bên tai cô rồi bế cô ra khỏi sân bay.

Chương 54: Chỉ cần em bên anh là sẽ hạnh phúc

Trên đường đi đến bệnh viện Tuấn Kiệt có kiểm tra sơ qua, Minh Hạ đi đến sân bay bằng cái gì mà ra nông nổi này? Trên hai cánh tay có vài vết xước nhỏ, nặng nhất là đôi chân, đôi chân đang chảy máu rất nghiêm trọng. Anh lấy khăn lau đi khuôn mặt tèm lem của cô rồi nhìn cô mà đau lòng.

- Em bằng cách nào mà đến sân bay được? em không được có chuyện gì, nếu như em không nghe lời anh nói anh sẽ không tha thứ cho em đâu. – anh nói với cô

Phòng cấp cứu lại một lần nữa sáng đèn, anh cũng đi vào trong theo các bác sĩ để xem tình trạng của cô. Vết thương hôm qua chưa lành thì bữa nay thì thành ra như vậy làm vết thương cũ bị nhiễm trùng nguy hiểm vô cùng.

- Cô ấy là do té ngã nên mới bị như thế này, tôi nghĩ rằng cô ấy đã chạy rất nhanh rồi bị té rất nhiều lần, anh xem hai đầu gối của cô ấy. – bác sĩ chỉ cho anh thấy.

Vậy là Minh Hạ đã chạy bộ rất lâu để đi đến sân bay, sao cô ấy có thể khỏe như thế chứ? Minh Hạ lại tiếp tục hôn mê, Tuấn Kiệt không rời cô nửa bước vì trong lúc này Minh Hạ liên tục khóc.

- Hic.....huhu.....Tuấn Kiệt anh đừng có đi.....sao anh lại để em ở đây?.....huhu. – nước mắt cô làm ướt hết cái gối.

- Hạ Hạ đừng khóc nữa, anh ở đây, anh không có đi đâu hết. – anh ngồi lau nước mắt cho cô.

- Anh nói dối.....anh bỏ đi thật rồi.....anh không được đi..... - tội nghiệp cô ngay cả hôn mê cũng lo lắng.

Thấy vậy anh trèo lên giường bệnh của Minh Hạ nằm kế cô, anh ôm cô vào lòng để cô biết anh không có rời xa nhưng cô vẫn cứ khóc mãi chắc do bị sốc quá. Đến khi trời gần sáng thì ai cũng mệt nên đã chịu im lặng ngủ.

Sáng.....

- ANH KHÔNG ĐƯỢC ĐI..... – cô hét lớn rồi ngồi bật dậy

- Á.....đau quá. – cô nhăn mặt do vết thương.

Đột nhiên Minh Hạ nhận ra bàn tay mình có ai đó nắm lấy, rất quen thuộc và ấm áp, quay xuống thì thấy gương mặt Tuấn Kiệt đang mỉm cười.

- Huhuhu.....không phải là em đang mơ đó chứ? – cô lấy tay dụi mắt.

- Đồ ngốc, tại em mà anh không đi Pháp được phải vô đây chen chúc trên cái giường này với em này! – anh ngồi dậy nhìn cô.

- Tại anh đòi đi Pháp bỏ em một mình chứ bộ...hic..hic.....anh có biết giận anh đến mức nào không? Em ghét anh.. – cô khó chịu nhìn anh.

Tuấn Kiệt ôm chặt lấy Minh Hạ, bây giờ anh rất hạnh phúc, anh đã gây ra quá nhiều tổn thương cho cô giờ đây phải bù đắp lại thật nhiều mới được.

- Anh xin lỗi em, là tại anh không tin tưởng vào tình yêu của hai chúng ta, tại anh quá vô tâm, là anh làm em bị tổn thương rất nhiều. Anh sẽ không đi nữa! Em có đồng ý tha thứ để anh có thể yêu em thêm một lần nữa không? – anh áp mặt lên vai cô nói.

Ở bên đây cô vui lắm giống như từ cõi chết trở về nhận được hạnh phúc vậy, nếu cô không tha thứ thì sao có thể bắt chấp cả tính mạng đi đến gặp anh? ở trên đời này không ai là không có lỗi cả thế nên cô nhẹ nhàng gật đầu.

- Em muốn mãi mãi về sau anh phải ở bên cạnh em! – cô ngượng ngùng.

- Cảm ơn Hạ Hạ của anh!

Như anh chợt nhớ ra điều gì đó liền quay lại hỏi cô.

- Hôm qua bằng cách nào em đến được sân bay? - anh nghi ngờ

- Em...em chạy bộ.- cô nghĩ ngợi.

- Trời ơi Hạ Hạ à, em không còn cách nào khác ngoài chạy bộ sao? đi taxi chẳng hạn? em có biết xa lắm không? – anh hú vía khi nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm qua.

- Em không biết, em không thấy chiếc xe nào cả và em cũng không nghĩ đến nữa, sau một lúc chạy bộ thì tới sân bay phải khó khăn lắm em mới tìm ra anh, thật may mắn khi còn kịp. – cô nhớ lại.

- Lỡ anh đã đi rồi thì sao?

- Thì em sẽ ở sân bay ngồi đó khóc cho tới khi nào anh quay lại thì thôi. – cô cười tình nghịch.

- Thật đúng là đồ ngốc.

Sau mọi chuyện đã qua cả hai dường như đã khẳng định lại một lần nữa tình cảm của mình, Ngọc Thư đã được đưa vào bệnh viện tâm thần điều trị còn Huy Khải thì không thấy xuất hiện nữa.

- Ba mẹ ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe nha! – cô ôm ba và mẹ mình giữa sân bay.

- Khi nào con lại về? – bà Du hỏi.

- Khi rảnh con sẽ về thường xuyên mà! Minh Hiền, Minh Huy nhớ lo cho ba mẹ thật tốt nhé! – cô cũng lại ôm hai đứa em.

- Em biết rồi! anh Tuấn Kiệt nhớ chăm sóc chị hai chúng em nha? – hai đứa dăn dò anh.

- Đó là điều tất nhiên, một lần nữa phải cảm ơn tụi em về món quà mô hình “con thuyền vĩ đại” nha! Nó đẹp lắm – anh đặt tay lên vai chúng nó.

Mọi người đều dăn dò nhau, riêng chỉ có ông Du là đứng trầm ngâm ở một góc không biết ông đang nghĩ gì mà suy tư thế kia?

- Cậu Tuấn Kiệt một lần nữa tôi nhờ cậu chăm sóc đứa con gái này, sau này nếu có muốn tổ chức tiệc thì nhớ báo cho hai ông bà già này biết chớ đừng để đến lúc hai cô cậu dất về một đứa bé gọi tôi là “ông ngoại” thì phiền lắm. – ông Du nghiêm túc nói.

- Ba này! Ba nói gì kì vậy. – mặt cô đỏ lên.

- Dạ con biết rồi. – Tuấn Kiệt mỉm cười.

Sau một lúc cả nhà cô ra về trước chỉ còn lại hai người đang ngồi trên ghế chờ đến giờ bay. Cảnh này một năm trước đã diễn ra nhưng hôm nay thì khác, cô thấy rất thoải mái.

“Chuyến bay đi đến Hà Lan chuẩn bị cất cánh xin quý khách.” – tiếng thông báo.

- Hạ Hạ, mình vào thôi. – anh kéo cô đứng dậy.

- Ủa? đó là chuyến bay đi Hà Lan còn mình đi Pháp mà! – cô đứng lại.

- Mình sẽ đi Hà Lan trước rồi sau đó mới về Pháp.

Anh thân nhiên kéo tay cô vào trong bỏ lại một đồng dấu chấm hỏi to đùng trong đầu cô chưa có câu trả lời.

Hà Lan vào mùa thu khung cảnh chìm trong sắc vàng, nơi họ đến là thành phố xinh đẹp. Buổi chiều Tuấn Kiệt dẫn cô đi dạo bên con sông Amstel thơ mộng, cảnh sắc nơi đây thật lãng mạn và bình yên. Đang đi thì đột nhiên anh xoay người lại đứng đối diện cô.

- Honey! – nét mặt anh rất lạ lùng.

- Hìhìhì Tuấn Kiệt hôm nay anh bị sao vậy? – cô cố nén sự buồn cười.

- Trước đây em bắt anh gọi bằng “honey” có lần em cũng gọi anh như vậy, ban đầu anh không thích nhưng mà bây giờ anh suy nghĩ lại anh muốn thử gọi em một lần như vậy. – anh nắm hai tay cô.

- Vậy anh thấy gọi bằng “honey” cảm giác như thế nào?

- Rất kì cục. – anh nhăn mũi.

Cô hiểu mà từ trước đến giờ tính cách của anh sẽ không bao giờ thích xưng hô theo kiểu này, anh chính là con người của công việc, nghiêm túc, chí ít ra anh chịu một lần đổi theo cách này đã là tốt lắm rồi.

Lúc này Tuấn Kiệt lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp, anh mở nó ra trong đó nằm một chiếc nhẫn với họa tiết là hình cảnh hoa oải hương rất tinh xảo, và kế tiếp là.....

- Anh đã chuẩn bị nó từ rất lâu nhưng chưa có cơ hội để đem ra trước mặt em. Lí do anh đưa em đến Hà Lan cũng là vì anh muốn ở tại phong cảnh nơi đây cầu hôn em. Du Minh Hạ em có đồng ý nắm tay anh mỗi năm đi một nơi và đi đến khi chúng ta không còn đi nổi nữa không? – anh quỳ xuống và chân thành nhìn cô.

Nhận được thành ý sâu sắc của anh cô vui lắm, cô sẽ không bao giờ quên thời khắc này nhưng cô vẫn còn chưa nói với anh một chuyện, hoàn thành chuyện này xong cô mới có thể kết hôn được.

- Em...em rất hạnh phúc, rất cảm động, em xin đồng ý nhưng có một chuyện em phải nói với anh. Như anh đã biết lúc em bị bệnh em chỉ 18 tuổi lúc đó em mới học xong chương trình phổ thông, em định là về Pháp sẽ nói với anh em muốn thi vào một trường chuyên ngành thiết kế, đó là ước mơ từ nhỏ của em – cô rơi lệ.

- Vậy nên.....- anh.

- Vậy nên em đồng ý lời cầu hôn của anh nhưng anh có thể đợi em học xong chúng ta mới kết hôn có được không? Đó là tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời em.

Anh suy nghĩ một lát, cô nhìn mà cũng sốt ruột theo, cô sợ nếu kết hôn rồi mà đi học sẽ ít chuyên tâm lo cho anh hơn nên dù gì tốt nghiệp rồi hẳn kết hôn cũng sẽ tốt hơn. Không biết từ lúc nào một cảm giác lạnh lạnh truyền đến ngón tay của cô thì ra anh đã đeo nhẫn cho cô rồi.

- Anh sẽ đợi, bao lâu cũng đợi chỉ cần có Hạ Hạ bên cạnh anh là được rồi. Chỉ cần em bên anh là sẽ hạnh phúc – anh đứng dậy.

- Quyết định của em là không sai, chỉ có Tuấn Kiệt mới luôn hiểu được lòng em. Cảm ơn anh đã đợi em – cô cảm động.

Giữa không gian này có một cặp đôi họ đang trao nhau một nụ hôn trong đó là những suy nghĩ mà họ dành cho nhau, yêu nhau là thế không cần biết có ra sao miễn mỗi ngày được nhìn thấy nhau đó gọi là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Bài thi tốt nghiệp

Tại sân khấu hội trường bóng dáng một cô gái đang cầm một xấp tài liệu nhẹ nhàng bước ra, gương mặt cô ấy ngày càng lộ rõ dưới ánh đèn. Phía sau là hai người phụ giúp, đối mặt là ba vị giám khảo.

- Xin chào các thầy cô, em tên là Laura! – cô thân thiện nở một nụ cười cúi chào.

- Chào em, bây giờ em có thể bắt đầu bài thi của mình. – Một thầy đưa tay ra hiệu.

Minh Hạ hoàn toàn rất thoải mái, cô không áp lực, không căng thẳng gì cả tuy đâu là bài dự thi tốt nghiệp của cô nhưng lúc nào tinh thần cô cũng rất tốt vì trong tim luôn có một nguồn năng lượng không bao giờ cạn kiệt. Minh Hạ quay ra phía sau gật đầu một cái, lúc này tấm vải đen được kéo xuống và tác phẩm của cô đang là tâm điểm của mọi ánh nhìn.

- Ohhhh..... – cả ba thầy cô cùng lên tiếng.

Minh Hạ bước đến gần tác phẩm của cô nhìn nó một lát như tưởng tượng ai đó đang đứng gần cô, và như có tiếng nói vọng vọng bên tai cô “Cái em tạo ra sẽ hoàn hảo vậy nên không cần sợ”. Cô bắt giác lại cảm nhận sự ấm từ đây lòng, khuôn mặt ngược lên đầy tự tin.

“Thưa các thầy cô, em xin được phép thuyết trình bài dự thi của mình. Hôm nay cái mà em mang đến đây đó chính là thứ mà em từ khi đặt chân vào đây học em luôn ao ước sẽ làm ra nó để tặng cho một người. Sở dĩ em mang nó đến để thi không chỉ đơn giản là lấy điểm tốt nghiệp cho mình mà em còn muốn truyền tải tất cả tình yêu của em dành cho anh ấy đối với tất cả, tên của nó là Tình Yêu Chờ Đợi Thủy Chung.

Bộ lễ phục này được phối từ ba màu: đen, trắng, tím. Màu đen là màu mà anh ấy yêu thích, nó thể hiện rất nhiều về tính cách và con người anh ấy nên em quyết định lấy tông màu làm chủ đạo. Màu tím là màu em yêu thích tượng trưng cho sự thủy chung chờ đợi lâu dài...phải nói rằng em rất cảm ơn anh ấy đã dùng hết khả năng một lần nữa mang em đến lại với thế giới này để em có cơ hội đứng đây, không những vậy anh ấy còn ủng hộ, chờ đợi suốt 3 năm nay để em được hoàn thành ước mơ của mình.

Cuối cùng là màu trắng màu của sự nhẹ nhàng, màu của sự tinh khiết cũng giống như tình yêu của hai chúng em. Bộ lễ phục này khi làm ra nó em đã chạy đến một góc rất xa để anh ấy không biết là em đang làm nó vì em muốn khi anh ấy nhìn thấy sẽ bất ngờ và hơn hết nó em muốn trong chính ngày cưới của mình sẽ được nhìn thấy anh ấy trong bộ lễ phục này nắm tay em.

Từ trước đến nay em không biết phải làm một chuyện gì có ý nghĩa cho anh ấy. Có lẽ trong bất cứ ngày cưới nào tất cả mọi người sẽ đều chú ý vào cô dâu, mọi chú rể đều muốn cô dâu của mình là người xinh đẹp nhất. Nhưng đối với em, em muốn chú rể của mình sẽ là người đẹp trai nhất ngày hôm đó, à không là nhất thế giới (Minh Hạ cười) Tất cả những gì em có, em đều muốn chia sẻ với anh ấy, em không biết đáng khi anh ấy mặc lễ phục này sẽ ra sao nhưng mà em đã cảm thấy tuyệt vời lắm khi được nói ra những tâm sự này. Một lần nữa cảm ơn anh rất nhiều Henry – chồng tương lai của em” – nói xong cô cúi đầu.

Tiếng vỗ tay phát ra từ ba vị thầy cô, chắc hẳn trong lòng mỗi người ai cũng đang xúc động. Minh Hạ thuyết trình nhưng thật ra là đang nói lên nỗi lòng mình, bài thi của cô vô cùng ấn tượng.

- Tôi không biết phải nói sao....nhưng tôi thật ngưỡng mộ anh chàng được mặc bộ lễ phục này, bạn làm tôi xúc động và nghĩ đến nửa kia của mình. – cô giáo nói.

- Tuy tôi chưa thấy chồng tương lai của bạn ra sao nhưng tôi khẳng định anh ấy mặc vào sẽ rất đẹp. Chúc hai bạn hạnh phúc.

- Cảm ơn thầy! - cô cúi đầu.

Kết thúc phần thi Minh Hạ thấy nhẹ nhõm hẳn trong lòng, cô vui vẻ đi ra cửa nhưng cô đâu biết nửa kia của mình đang đứng ở đó và đã nghe thấy hết phần trình bày của cô.

- Anh.....sao anh lại đến đây? – cô ngạc nhiên khi thấy anh khoanh tay đứng chờ.

- Đi thôi. – anh kéo tay cô.

- Đi đâu? – cô phải chạy theo vì anh đi rất nhanh.

- Đi đăng kí kết hôn, anh chờ hết nổi rồi, bây giờ em cũng đã học xong, lễ phục em cũng may cho anh còn chần chờ gì nữa? 3 năm chưa đủ sao? – anh xoay người lại.

- Em biết, nhưng mà đăng kí kết hôn cần phải có người làm chứng mình đi bây giờ biết có ai không? – cô nói lên suy nghĩ.

- Cái đó em khỏi phải lo, anh tự có cách.

Nói xong Tuấn Kiệt nắm chặt tay cô đi ra xe rồi tới tòa án như sợ cô chạy mất, nói thật lúc đầu anh cũng không định là sẽ cùng Minh Hạ đi đăng kí kết hôn trong ngày hôm nay nhưng vừa rồi nghe được những lời nói đó anh rất cảm động và như có một cái gì đó thôi thúc khiến anh phải đưa cô đi đăng kí kết hôn ngay trong hôm nay.

- Tôi xin tuyên bố anh Henry và cô Laura kể từ giờ phút này chính thức được công nhận là vợ chồng hợp pháp. Đây là giấy đăng kí kết hôn có chữ kí của hai người. – ông nhân viên cầm tờ giấy đưa lên.

Bốp.....bốp.....- tiếng vỗ tay của mọi người ở đó.

- Hôn nhau cái nào! – cậu trai trẻ làm chứng nói.

- HÔN ĐI....HÔN ĐI....HÔN ĐI..... – mọi người cùng hò reo theo.

Anh mỉm cười nhìn mọi người rồi quay xuống đặt một nụ hôn lên môi cô, mọi người ở đó lấy máy chụp ảnh ra chụp lia lịa, chưa bao giờ mà có một cuộc đăng kí kết hôn vui như thế này.

- Wooo! Cô ấy thật hạnh phúc. – một cô gái.

- Họ thật đẹp đôi, ước gì cũng có thêm một anh chàng đẹp trai như vậy xuất hiện. – bạn cô gái.

- Giấy trắng mực đen rõ ràng, từ nay về sau anh là chồng em không được bắt nạt em, không được làm việc quá nhiều mà bỏ rơi em – cô then thùng nói.

- Em. Từ nay là vợ anh phải nghe lời anh, không được gọi anh bằng “chú” và chấp hành tốt nhiệm vụ “Hạnh phúc cả đời” của hai chúng ta em có bằng lòng không? – anh để hai tay lên mặt cô.

- Thấy ghét.....hihi.....em bằng lòng!

Xong cả hai cùng trở về nhà, cô len lén nhìn anh trong lòng còn dư âm lại giây phút khi nãy. Hôm nay không khí trong nhà rất lạ, mọi người đều xôn xao làm việc khiến cô cảm thấy thắc mắc.

- Bộ hôm nay trong nhà có chuyện gì hả anh? – cô vừa mới bước xuống xe.

- Cũng không có chuyện gì quan trọng lắm – anh dừng dừng.

Thế là cô cũng lác đầu và cùng anh vào trong nhà nhưng vừa bước vào thì đã thấy.....

- Ba, mẹ? Sao ba mẹ lại có mặt ở đây? – cô mở to mắt nhìn kĩ lại.

- Là do “con rể” đã điện thoại bắt hai ông bà già này qua đây bàn chuyện trọng đại. – ông Du nói.

Con rể sao? chuyện này là như thế nào đây? ba mẹ cô sao có thể lại gọi anh là con rể chứ?

- Con rể? Là anh đã gọi ba mẹ em sang đây? – cô quay sang nghi ngờ.

- Đúng là anh, anh gọi hai bác qua đây để nói chuyện tổ chức hôn lễ của hai chúng ta. Lúc này em có biết mọi người tại sao lại tất bật như thế không? – anh tỏ ra thần bí.

- Tại sao? – cô.

- Tại vì họ đang thực hiện các công việc cho lễ cưới. TUẦN SAU CHÚNG TA SẼ KẾT HÔN. – anh nhìn thẳng vào mắt cô mà nói.

- Cái gì? Tuần sau? – ba ánh mắt đổ dồn về phía anh.

Chuyện này quả thật không đơn giản, kết hôn là chuyện quan trọng cô ngạc nhiên một nhưng ông Du, bà Du thì ngạc nhiên mười. Mới hôm qua Tuấn Kiệt điện thoại chỉ mời họ qua đây hỏi ý kiến về việc gả con gái xong mới tính chuyện tổ chức nào ngờ lại như vậy?

- Anh.....hôn lễ.....có gấp quá không? – cô lay lay cánh tay anh.

- Tuần sau cũng được, chắc Tuấn Kiệt con đã chuẩn bị hết rồi? – ông Du lên tiếng.

- Dạ, mọi thứ đã gần xong! – anh nhìn ba cô đầy tự tin nói.

- Mẹ, ý mẹ thì sao? – cô quay sang mẹ mình.

- Ba con nói sao thì ta theo vậy. Con gái lớn rồi cũng phải gả đi thôi. – Bà Du gật đầu với ba cô.

Minh Hạ xấu hổ nhìn cả ba, người ta nói đa số thắng thiếu, thôi thì chuẩn bị làm cô dâu của Tuấn Kiệt thôi.

- Em.....hic.....rất tiếc đã không nói chuyện này với anh sớm hơn...hic...hic. – cô giả vờ xúc động.

- Hạ Hạ, em có chuyện gì sao? – anh thấy vậy lo lắng.

- Em...em chấp nhận, xin lỗi vì em đã bắt anh đợi em suy nghĩ trong mười mấy phút mấy chục giây. Tuần sau dắt tay em lên lễ đường anh nhé! – cô thì thầm vào tai anh.

Nghe xong câu nói của cô bất ngờ anh kéo cô vào mình ôm cô trong sự vui mừng nức cho hai người kia đang ngồi trơ mắt ra.

- Được nắm tay Hạ Hạ là điều anh mong chờ nhất. – anh vuốt lấy tóc cô.

- Hai cái đứa trẻ đó hết nói nổi rồi. – Bà Du nói với ông Du.

- Con cảm ơn hai bác rất nhiều, cảm ơn hai bác đã chấp nhận gả cô ấy cho con. – Tuấn Kiệt.

- Tuần sau đám cưới rồi bây giờ cậu vẫn còn gọi bác sao? có muốn chúng tôi thay đổi ý kiến không? – Bà Du cố tình.

- Dạ con xin cảm ơn ba và mẹ. – anh nhìn ba mẹ vợ của mình rồi nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Mong chờ đến lễ cưới

Tối đến Tuấn Kiệt vừa mới thu xếp xong công việc, bước vào phòng thì thấy Minh Hạ đang dọn gối, mền chuẩn bị đi đâu đó.

- Em định làm gì? – anh hướng ánh mắt hiếu kì đến cô.

- Em chuẩn bị gối với mền để đi ngủ. – cô gật gù đầu.

- À.....em là tính dọn qua ngủ chung giường với anh luôn phải không? – vẻ mặt anh rạng rỡ.

(Chú Thích: Lúc trước kia khi chân Minh Hạ còn đi lại bất tiện thì anh và cô ngủ chung nhưng từ khi trở lại Pháp do Minh Hạ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì không ổn cho lắm nên đã đòi ở riêng phòng. Nhưng như vậy cũng đâu có được, Tuấn Kiệt chỉ lắc đầu thế là sao bao cuộc bàn luận thì họ quyết định dùng chiến thuật ‘Tách giường’ có nghĩa là trong phòng có đến hai cái giường, tuy vậy nhưng cả hai không ai thấy khó chịu mà ngược lại họ rất thoải mái.)

- Ai nói? – cô nhăn mặt.

- Thì rõ ràng là em chuẩn bị..... – anh chỉ vào giường của cô.

- Là em định sang ngủ chung với ba mẹ...hihi. Tối nay cho em qua ngủ kế mẹ em nha!

Cô bỏ những thứ đang ôm xuống giường bước qua ngồi gần anh, hai tay cô nhéo cái mặt anh (chỉ là nhéo rất rất nhẹ thôi) cô tỏ vẻ tội nghiệp rất đáng yêu.

- Thực sự em lại muốn bỏ anh? – anh vòng tay qua ôm eo cô.

- Đâu có! Chẳng qua là lâu lắm rồi em mới gặp lại ba mẹ nên.....em rất nhớ, với lại chúng ta cũng sắp kết hôn em phải tâm sự với họ một tí, một tí thôi. – cô mè nheo.

- Được rồi, chỉ hôm nay thôi đó! – anh ngắt mũi cô.

- Hoan hô! Em biết rồi, em đi đây. – cô vui mừng hôn anh một cái.

Có vẻ như ông Du và bà Du rất hài lòng về cậu con rể này, khi họ vừa đặt chân đến Pháp đã được xe đưa đón rất tốt. Đến nhà của anh cả hai người cũng cứ nghĩ là mình đã đi đến một khu du lịch nào chẳng?

- Ông này! Tôi cảm thấy con gái chúng ta trong cái rui đã gặp được cái may. – bà Du nhấp một chút trà nhìn ông Du.

- Tôi cũng không nghĩ con gái mình sẽ được như thế này. – ông Du cảm thấy an lòng.

- Trước giờ tôi vẫn luôn lo lắng cho tiểu Hạ nhưng khi đến đây tôi mới thấy mọi người ở đây rất thương yêu nó, ông có thấy lúc chúng ta ăn cơm không? Tuấn Kiệt luôn chu đáo trong từng cái nhỏ và biết con gái chúng ta thích gì và không thích gì. – bà Du phân tích.

- Tiểu Hạ quả nhiên là được con rể chăm sóc rất tốt, tôi cũng không còn lo gì.

Cạch..... – tiếng cánh cửa.

- Ba mẹ đang nói xấu gì con đó? – cô đứng trước cửa chớp chớp mắt.

Dù thời gian có như thế nào thì trước sau vẫn vậy, ba mẹ cô vẫn khuôn mặt đó, nụ cười đó. Cô chợt nhớ lại sự lo lắng của họ khi cô đang đau khổ với căn bệnh quái ác và giờ đây trước một cột mốc quan trọng của đời mình là “kết hôn” cô vẫn thấy mình còn nhỏ bé đối với ba mẹ.

- Hôm nay xin ba mẹ hãy cho cô con gái bé bỏng này ngủ với ba mẹ nhé! – không cần ai nói gì cô tự động xếp gối trên chiếc giường lớn.

- Cô mà còn bé bỏng cái gì nữa? cô nay mai là đi lấy chồng rồi mà còn những nhẽo. – mẹ cô giả vờ trêu cô.

- Mẹ, mẹ hết thương con rồi hả...huhu – cô chạy lại ôm bà Du.

- Ngủ thì được rồi nhưng chỉ sợ nửa đêm có ai nhớ chồng tương lai rồi muốn ở cũng không xong mà muốn đi cũng không được. – tới lượt ông Du.

- Ba! con có nhớ hồi nào. – cô trả lời rồi đỏ mặt.

Cũng may là chiếc giường rất rộng nên đủ chỗ cho ba người, cô nằm ngoài rồi đến bà Du, ông Du. Tất cả họ không ai ngủ được, trong lòng mỗi người đều có một cảm giác riêng.

- Ba mẹ ở đây đến khi hôn lễ được tổ chức? – cô hỏi.

- Không, ba và mẹ con ngày mốt sẽ bay về để còn rước hai em con và một số người thân qua đây. – ông Du.

- Tại sao Tuấn Kiệt lại phải bắt tổ chức hôn lễ gấp như thế này chứ? – cô suy nghĩ.

- Con có biết cảm giác chờ đợi một người là khó chịu như thế nào? Ba hiểu được cảm giác của Tuấn Kiệt, đợi một tuần hay một tháng là đã cảm thấy lâu huống chi đã đợi con thực hiện ước mơ đến ba năm mấy? – ông Du giải thích.

- Con gái chúng ta vẫn còn nhỏ chưa suy nghĩ thấu đáo, lúc ba mẹ chuẩn bị đám cưới cũng giống như con và Tuấn Kiệt bây giờ, rất muốn mau chóng đến ngày tổ chức hôn lễ. – Bà Du vỗ đầu cô.

Chẳng mấy chốc cô bắt đầu nức nở, áo của bà Du đã ướt nước mắt, càng nghĩ cô càng bị xúc động.

- Con sao vậy con gái? – mẹ cô thấy vậy lo lắng.

- Hic...hic con chỉ là....chỉ là không nỡ lấy chồng rồi xa ba mẹ mà thôi...hic..Trước kia là con bị bệnh khiến ba mẹ lo lắng. Khi khỏi bệnh vẫn chưa làm gì được cho ba mẹ.. – cô vừa khóc vừa kể.

- Con gái khờ, ba mẹ sinh con ra là muốn cho con một cuộc sống đầy đủ, hạnh phúc. Vài ngày nữa sẽ có chồng con thay thế ba mẹ nuôi con lúc đó hai ông bà già này có thể đỡ tốn cơm, tốn gạo rồi...haha – ba cô cười lớn.

- Phải biết trân trọng hạnh phúc nghe con? – mẹ cô chỉ nhẹ nhàng một câu.

Đêm hôm nay có lẽ là kỉ niệm khó phai nhất đối với Minh Hạ và ba mẹ cô bởi vì từ khi cô lớn chưa có lúc nào được một lần nhìn lại tâm sự như thế này. Giây phút này có lẽ là không có gì trần trụi, bản khoắn đối với cô nữa vì những gì cần nói cũng đã nói, cái gì cần dặn cũng đã dặn xong.

- NHANH.....NHANH.....NHANH VÀO! – tiếng của Will.

- Các anh cẩn thận một chút, đây là đồ quan trọng của cậu chủ nếu để sai sót gì thì không xong đâu. – Mary.

Ngoài cửa một đám người đang hết sức nhẹ nhàng, bụng mấy thùng đồ đi vào trong, cô nghe thấy ồn ào cũng chạy ra xem vừa đến chân cầu thang thì gặp anh.

- Mấy cái đó là gì vậy anh? – cô dòm mấy cái thùng ở dưới chân.

- Đồ trang trí và.....

Anh nắm tay cô đi lại ghế sofa lấy một cái thùng mở ra, bên trong đó là những tấm thiệp cưới được xếp gọn gàng. Cô cầm một tấm lên, hoa văn in trên đây từng chi tiết một quả là rất tỉ mỉ, rất cầu kì, gam màu được sử dụng là màu tím và hồng nhạt, bên trên đã ghi sẵn tên của khách mời.

- Thiệp nhiều vậy là do anh viết tất cả? – cô nhìn chữ viết rất đẹp trên thiệp.

- Không phải, là người ta viết. Anh chỉ nêu ý tưởng cho người ta thiết kế thiệp. – anh lắc đầu.

- Anh chuẩn bị hết rồi em biết phải làm gì đây? – cô chống cằm nhìn anh.

- Làm cô dâu của anh! Đi theo anh, anh có cái này muốn cho em coi.

Nói thật là cô ở ngôi nhà này cũng lâu nhưng chưa bao giờ để ý xem nó có tất cả bao nhiêu phòng, đa số cô chỉ biết mấy căn phòng chính còn mấy căn kia chưa bao giờ vào cả. Hôm nay anh dẫn cô lên tầng cao nhất, đến một căn phòng lạ nhất.

Kết.....

Qua âm thanh đó có thể thấy căn phòng này có điều gì bí ẩn ở trong đó, bất giác cô bị lạnh sống lưng. Nhưng không ở trong đây là.....

- Rồi này này cũng đến, trước giờ anh luôn hi vọng sẽ dẫn em đến đây để em một lần được gặp họ. – anh và cô nhìn nhau.

- Bây giờ em đã hiểu vì sao ở trong nhà anh lại không có một bức ảnh gia đình nào, hóa ra tất cả đã bị anh giấu ở đây. – mắt cô lóe lên một tia âm ỉm.

Xung quanh họ tràn đầy hình ảnh về ba mẹ của Tuấn Kiệt, hình ảnh lúc anh còn bé xíu rồi đến trưởng thành. Và cái khiến con người ta hoài niệm về quá khứ nhất cũng là vật có giá trị kỉ niệm nhất đó chính là tấm ảnh cưới của ba mẹ anh được đặt ở trung tâm.

- Rất đẹp..... – cô nhìn mà ngưỡng mộ.

- Sau này chúng ta sẽ đẹp hơn. – anh siết chặt tay cô.

Không hiểu sao hôm nay anh lại lôi cô đi nhiều như thế, bước qua căn phòng bên cạnh thì.....trước mặt họ bây giờ là hai pho tượng được trùm vải đen.

- Lại là cái gì nữa đây? – cô quá quen thuộc với chuyện này vì anh lúc nào cũng tạo cho người khác một sự tò mò khó đoán.

1.....2.....3.....anh nắm hai tay cô cùng kéo tấm vải xuống, đó không phải là pho tượng mà là hai bộ lễ phục dành cho cô dâu và chú rể.

- Xin lỗi, anh đã chậm hơn em một ngày. – anh cảm thấy có lỗi với cô.

- Tại sao lúc nào anh cũng thích thắng em vậy? – cô rung rung.

- Anh không thích chậm hơn em, có thích không? – anh hỏi.

Cô gật gật đầu tỏ ý rất hài lòng, cô rất thích bộ váy cưới này, thích đến mức bây giờ muốn ôm nó vào lòng và đi ngủ như sợ người ta cướp mất vậy.

- Chạm vào nó thử xem, bây giờ nó là của em, em có thể tùy thích.- thấy cô rụt rè anh cầm tay cô.

Từ đó giờ cô chưa bao giờ thấy bộ váy nào mà đẹp như vậy, phải chăng nó là của cô nên mới cho là như vậy? hay là đó là tình yêu anh dành cho cô? Phần trên váy được nhấn nhá từng những viên đá tím ghép lại thành từng cảnh hoa oải hương mỏng manh, phần dưới là những chi tiết được thêu tinh tế

tạo nên một tác phẩm rất tuyệt vời.

- Ngày mai đám cưới thì tốt biết mấy. – cô chạy lại ôm anh trong niềm vui nghẹn ngào khó tả.
 - Ai đã đưa ra ý kiến phản đối việc đám cưới sớm nào? – anh nghĩ đến việc hôm qua.
 - Lúc đó khác, bây giờ khác. Anh làm em thấy bộ lễ phục em làm cho anh thua xa bộ váy anh chuẩn bị cho em – cô nói nhỏ nhỏ.
 - Em đúng là một cô vợ hết sức ngoan, lễ phục tự tay em làm tặng anh là một vật vô giá, trên đời này sẽ không có người thứ hai sở hữu được. Anh cảm thấy mình rất may mắn khi được vợ mình thiết kế riêng cho mình. – anh vỗ vỗ lưng cô.
- Thời gian tuy trôi nhưng sẽ có lúc dừng một giây nào đó để ta nhận ra những việc mình làm lại có ý nghĩa đặc biệt đối với người bạn yêu thương vì sự biểu đạt đó đã thể hiện qua sự trân trọng, trân trọng những cảm xúc, những thứ nhỏ nhất góp lại thành một khoảng trời bao la.
- Không khóc nữa, chúng ta vẫn còn những tiết mục phía sau đang chờ, mắt em mà sưng hết thì một mình anh không thể thực hiện được. – anh lau nước mắt cho cô.
 - Tiết mục gì? – cô ngần ngừ hỏi.
 - Một đám cưới sẽ không hoàn hảo nếu không có hình cưới. Chúng ta đi chụp hình cưới.
 - Khoan....khoan đã. Hình cưới là người ta chụp trước một khoảng thời gian mới lấy được, bây giờ có kịp không? – cô nghĩ ngợi.
 - Em không cần lo nghĩ cứ đi theo anh, đám cưới nhất định sẽ có hình cưới thật đẹp. – anh nhất quyết đi.
 - Nhưng mà..... – cô.
 - Không có nhưng..... – anh.

Tiếng nói nhỏ dần rồi nhỏ dần từ xa, hãy cùng chờ đón một đám cưới hạnh phúc nhé!

Ôi! hạnh phúc quá, cuối cùng Sanhi cũng đã đi cùng anh chị ấy một quãng đường dài và sắp hoàn thành MỘT ĐỜI ĐỂ ANH YÊU EM. Các bạn hãy cùng Sanhi chờ đón ngày hạnh phúc của Tuấn Kiệt và Minh Hạ nha. Hoi hộp ^...^

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Một đời để anh yêu em

Câu hỏi trước khi đám cưới một ngày.

- Vậy rốt cuộc em là yêu người tên Thần Bóng Đêm hay là Ngụy Tuấn Kiệt?
- Có thể.....là.....em yêu Thần Bóng Đêm vì người đầu tiên em gặp là anh ấy, người đầu tiên tạo ấn tượng cho em....cho nên yêu anh ấy cũng đúng.
- Tóm lại em chỉ yêu anh ta mà không yêu anh?
- Ngớ ngẩn, không yêu anh sao chấp nhận lấy anh? Hai người là một mà! Hihi

Đúng là thế, cuối cùng chúng ta cũng có ngày hôm nay, anh phát hiện tình yêu chúng ta ngày càng không phai nhạt mà nó như trò chơi tô màu càng tô thì càng đậm, càng chăm chút thì tác phẩm hoàn thành sẽ càng hoàn mỹ. Anh yêu em, một tình yêu không có điểm dừng vô hạn đến cuối chân trời.....

Tên..ten..ten..ten.....

Tiếng âm nhạc hòa lẫn vào không khí hòa vào hơi thở của từng người. Cánh cửa lớn mở ra, Minh Hạ đang khoác tay ông Du đi vào, khuôn mặt xinh đẹp lúc ẩn lúc hiện ở trong khăn che, thật là....cô động cảm xúc nếu trước kia những khoảng suy nghĩ của cô là “trước mắt em anh là vũ trụ bao la” nó mang tính chất rộng lớn, hoài mong thì bây giờ là “trước mắt em không phải vũ trụ to lớn gì cả mà là anh – người che chở cho em cả đời này, em cũng không phải tiểu hành tinh mà là cô dâu của anh. Chính thức từ giây phút này.”

“Ba mẹ là người cho con cuộc sống này nhưng người dắt tay con trên lễ đường trao tay con cho chồng con là ba, khi đi bên ba tiểu Hạ vẫn là một cô bé ngây thơ, nhỏ nhắn. Đến lúc này quả thật con còn một chút lưu luyến trong lòng, nước mắt con thật sự sắp không thể không trào nhưng mà con sẽ không

khóc vì con là người hạnh phúc nhất hôm nay. Yêu ba mẹ”

Âm nhạc vẫn đều đều những cánh hoa oải hương được rải hương thơm được gió đưa đi quện vào trái tim, quện vào tình yêu của Minh Hạ và Tuấn Kiệt. Chú rể của cô hôm nay rất đẹp, anh đang chăm chú nhìn cô, đang chờ đợi đến thời khắc được nắm tay cô.

- Ta không nhớ là đã nhờ con chăm sóc tiểu Hạ hết bao nhiêu lần nhưng chính thức từ ngày hôm nay làm phiền con chăm sóc nó cả một đời này, con đồng ý không? – ông Du chuẩn bị trao tay cô cho anh.

- Con rất sẵn lòng! – anh đưa tay để đón lấy tay cô.

- Khoan đã! – ông Du kéo tay cô lại, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

- Sao thế vậy ba? - cô lo lắng

- Chỉ là ba muốn nói một điều. Tuấn Kiệt ta biết trong thời gian qua con đã rất yêu thương con gái ta cũng hết lòng vì nó nên từ nay con không phải là con rể nhà ta mà chính là con trai của ta và bà ấy, nhớ chưa? – ông hướng mắt xuống bà Du đang xúc động.

Nói xong ông đặt bàn tay nhỏ bé của cô vào bàn tay anh, tất cả mọi người đều vỗ tay vui mừng cho cặp đôi này. Đứng trước mặt cha sứ, giờ phút quan trọng cũng đến Tuấn Kiệt và Minh Hạ cùng trao lời thề.

- Ngươi Tuấn Kiệt con có đồng ý lấy Du Minh Hạ và sẵn lòng yêu thương che chở cho bạn đời của mình cho dù có đau, ốm, bệnh, tật nghèo, khổ, không?

- Con đồng ý yêu thương cô ấy hết một đời này. – anh trả lời rất nhanh.

- Du Minh Hạ con có đồng ý lấy Ngươi Tuấn Kiệt và sẵn lòng yêu thương bạn đời của mình dù có đau, ốm, bệnh tật, nghèo, khổ?

- Con đồng ý! Con nguyện sẽ ở bên anh ấy và đi cùng anh ấy cả đời này sẽ mãi mãi không rời xa. – cô quay đầu sang anh.

“Lúc em vừa mở mắt ra người đầu tiên em muốn thấy là anh, lúc em đi đâu về người đầu tiên em muốn nhìn thấy cũng chính là anh. Anh là trái tim của em, anh nắm tay em, ôm em là đối với em là cả một khoảng ấm áp bao lấy em, cảm giác đó thật yên bình.”

- Bây giờ cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau. – vị linh mục nói.

Nghi thức lần lượt được thực hiện, đeo nhẫn cho nhau không phải trói buộc mà là thể hiện chúng ta thuộc về nhau sau bao tất cả. Định mệnh sắp đặt thế rồi, từ lúc hai ta sinh ra là để chờ đợi nhau.

- Chú rể có thể hôn cô dâu.

Anh đang đứng đối diện cô có thể nghe thấy nhịp tim của cả hai, chiếc khăn che được anh mở ra khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện, Minh Hạ cười rất ngọt ngào. Anh rất nhẹ nhàng đặt môi vào môi cô, đó là nụ hôn đẹp nhất của ngày hôm đó.

- Em có nhớ mình còn một việc gì đó chưa làm xong không? – anh hỏi.

- Há? Việc gì? – cô cố nhớ lại.

Anh dẫn cô lên lại phía trung tâm nơi đó từ khi nào đã được đặt một cây dương cầm, thật ra đó là yêu cầu của anh để tặng vợ mình một sự bất ngờ.

.....- những nốt nhạc đầu tiên bắt đầu hòa nhịp.

“Nếu có xa.....

Nếu có gần.

Thì lòng anh luôn hướng về em

Ta gặp nhau

Khi nhìn nhau

Ánh mắt đó đã làm anh đau biết chừng nào

Em mong manh như một cánh hoa

Trong tim anh dường như lắng nghe, để biết.....em đang mồi mòn.....để hiểu.....anh yêu em mất rồi.....thật rồi

Làm sao có thể nói hết trong một ngày

Mà cũng chẳng phải là một tháng hay một năm. ...

Em yêu ơi!

Tình yêu chúng ta là một đời này. Một đời ế...anh yêu em...trọn kiếp vẫn mãi...là...em.....”

Từng lời ca, tiếng hát vang lên như những luồng điện chạy qua từng người. Riêng Minh Hạ cô không thể nói gì được, không ngờ lần đầu tiên được nghe anh hát lại mang nhiều xúc cảm như thế này, dù bài hát đã kết thúc nhưng bên tai cô nó vẫn hát mãi.

- Anh....là.....? – cô muốn hỏi nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

- “Hope” em còn nhớ không? Bài nhạc đó em vẫn chưa hoàn thành nên anh giúp em viết đoạn kết. – anh đứng dậy rời khỏi cây đàn.

- Sợ đi em không dám viết đoạn kết là vì em sợ.....nó sẽ rất thê lương, em sợ mình sẽ chết. – cô bồi hồi nhớ lại.

- Thế nên kết thúc của em không phải là cái chết mà là một đám cưới, một cuộc sống mới đến kéo dài đến hết cả một đời người. Bài hát này là lấy nền bài nhạc “Hope” và anh đặt tên mới cho nó là “MỘT ĐỜI Ế ANH YÊU EM” có ý nghĩa là:

“Em lúc nào cũng tỏ ra kiên cường trong mắt anh, em thật mong manh thuần khiết như sương mai nhưng ông trời đã bắt em gánh chịu quá nhiều đau khổ. Anh muốn là niềm tin là hi vọng, là nguồn sáng để dẫn dắt em ra khỏi bệnh tật và hơn hết anh sẽ không để em phải nghĩ đến lúc nào mình phải chết, thời gian của em không phải là một hay hai ba ngày mà là một đời. MỘT ĐỜI Ế ANH YÊU EM, anh muốn nói rằng Ngụy Tuấn Kiệt rất, rất yêu Du Minh Hạ.”

- Nếu năm đó em không tới sân bay kịp mà để anh đi mất chắc đó là sự hối tiếc nhất đời em. Nhưng em tin vào yêu của chúng ta, em tin anh, người đàn ông cuối cùng của cuộc đời em – vì quá hạnh phúc nên cô đã khóc.

- Anh cũng không thể nghĩ những ngày tháng sống thiếu em sẽ như thế nào? May mắn là em đã đến và chúng ta mới hiểu được giá trị của những tháng ngày đồng hành cùng nhau. – đôi mắt anh chứa đựng đầy cảm xúc sâu sắc.

- Một lần nữa em phải nói rằng anh rất là tuyệt vời, tuyệt vời nhất trên thế gian. Cảm ơn anh rất nhiều về tất cả. – cô ôm lấy anh.

- Giờ này mà còn “anh” sao? – anh mỉm cười nhẹ.

- Hìhì....cảm ơn anh...ÔNG XÃ của em – cô nhất mạnh.

- Rất tốt BÀ XÃ YÊU của anh! – anh cũng đáp lại không kém phần lãn mạn.

Mấy bạn trẻ ngồi ở dưới ai cũng chờ đợi cái phần ném hoa của cô dâu nhưng chưa gì hết thì cô dâu đã bị chú rể lôi kéo để “tò bày cảm xúc” nên ai nấy cũng chờ dài cổ. Ngay từ khi thông báo bắt đầu thì tất cả đều chụm lại.

- Mary, Mary em nhớ bắt lấy nhanh đó để năm sau chúng ta còn đám cưới nữa, anh đứng phía sau em đừng lo. – Will ôm eo Mary nói, mọi người chắc có lẽ không tin nhưng họ thật sự là một cặp thất thủy.

- Anh Jay, chúng ta có nên bắt hoa cô dâu không? ở ngoài kia họ đông vui quá kia. – May lắc tay Jay, họ cũng là một cặp mà chuyện tình ấy bắt đầu từ vụ việc ở nhà xác bệnh viện.

- Cô gái ngọc này, đi thôi anh cũng muốn rước em về rồi.- Jay kéo tay May đi trong sự ngỡ ngàng.

Cô dâu chú rể đứng ở trên cao,tất cả mọi người đều tập trung ở dưới la hét nhất là Will với Jay hai anh chàng này chen lấn đứng ở đầu hàng để đón lấy hoa dễ dàng.

- Nhiều người quá em nên ném cho ai đây? – cô quay qua nói với anh.

- Em thích ai thì ném cho người đó. – anh nháy mắt.

- Khó quá, thôi thì tùy vậy. – cô lắc đầu.

1.....2.....3

Cô xoay người lại ném bó hoa xuống đất, Jay và Will đã thủ sẵn tư thế nhưng do Jay cao hơn nên đã tóm được bó hoa.

- Haha hoa là của tôi nhé Will. – Jay cười khoái chí.

- Không lấy được hoa thì tôi vẫn lấy vợ, hoa chỉ là hình thức thôi. – Will đáp trả.

Trong lúc mọi người đang náo nhiệt thì đột nhiên anh chạy đến chỗ cô và kéo cô đi khiến cô chỉ biết ngỡ ngàng đi theo.

- Anh kéo em đi đâu vậy? – cô dừng lại hỏi.

- Nếu anh nhớ không nhầm thì lúc mình đi Hà Lan vào mấy năm trước ai đã nói muốn quay trở lại để ngắm hoa tulip?
- À...phải rồi, Hà Lan có rất nhiều hoa tulip nhiều màu sắc rất đẹp. – mặt cô hớn hờ.
- Bây giờ đang là mùa hoa ở bên đó vậy bà xã của anh có muốn qua đó hưởng tuần trăng mật không? – anh chậm rãi nói.
- Thật không? Hihi.đi chứ, mình đi đi. – cô rất thích thú.
- Vậy thì mình đi thay đồ rồi đi ngay bây giờ luôn. – anh dắt tay cô.

Một nơi mà cô muốn quay trở lại nhất đó là Hà Lan, ở đó là nơi có nhiều kỉ niệm, là nơi anh đã cầu hôn cô và đó cũng là nơi đầu tiên hai người người đặt chân đến khi trải qua hết bao sóng gió. Đang đi vui vẻ như chợt nhớ ra điều gì cô liền đứng lại.

- Ít khoan đã.không đi được. – cô nhăn mặt.
- Sao vậy? - anh.
- Chẳng phải hôm nay là tiệc cưới chúng ta sao? bây giờ ở đó còn rất nhiều khách mà chúng ta đi như vậy thì chẳng phải mất vui sao? – cô bắt đầu suy nghĩ sâu xa.
- Chẳng sao đâu, họ ăn uống vui vẻ như vậy chắc không để ý đâu, bây giờ chúng ta chạy trốn để đến nơi của hai chúng ta. Trốn nhanh thôi... - lại một lần nữa anh kéo tay cô chạy đi, đất nước Hà Lan xinh đẹp đang chờ họ

Những chuyện buồn rồi sẽ có ngày qua và cuộc sống phía trước đang dần mở cửa đón bạn, con người ai cũng phải trải qua những thử thách rồi mới có được những ngọt ngào. Hãy bắt đầu cảm nhận một hương vị mới bằng chính tình yêu của bạn.

Đến đây truyện vẫn chưa kết thúc đâu mọi người, hãy cùng tiếp tục theo dõi những chương tiếp theo nhé! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Quý tử thiện Laura

6 tháng sau.

- Will à, anh gói mấy cái bánh đó xong chưa vậy? – tiếng cô từ trên lầu phát ra.
- Xong rồi! – Will trả lời lại.

Bước xuống cầu thang chính là cô nhưng không phải là một Minh Hạ trẻ con như ngày nào, giờ đây khi lập gia đình cô mới hiểu rằng đã lúc mình cần trưởng thành.

- Hihi, anh Will chiều nay anh nhớ làm cái món bánh gì mà anh mới học hôm trước đó cho em ăn nha! – cô kéo ghế ngồi ở bàn ăn.
- Ôi trời! cô chủ Laura, dạo này em bị làm sao vậy? suốt ngày em chỉ ăn toàn là bánh ngọt có khi còn ăn thay cơm nữa. Cậu chủ biết vậy sẽ la đấy. – Will lấy tay xoa trán.
- Ngon mà! Tự dưng em không thích ăn cơm cho lắm! – cô nhún vai.
- Ngày nào cũng làm bánh ngọt...riết rồi nhà ta y chang như một cái tiệm bánh.

Cô đang ngồi thưởng thức mấy cái bánh trên bàn trong trạng thái mộng lung, đột nhiên nghe Will nói liền bừng tỉnh.

- Ý kiến rất hay, chúng ta mở một tiệm bánh đi! – mắt cô sáng rực.
- Anh...chỉ là nói đùa thôi. – Will nghe thế thì lạnh sống lưng vì cậu biết cậu chủ nhất định sẽ không tán thành ý kiến này.

Minh Hạ bỏ cái bánh xuống rồi ngồi ngẫm nghĩ một chốc, sau một lúc cô đứng dậy chỉnh lại quần áo rồi cầm mấy cái bánh Will vừa gói xong đứng lên.

- Em đi mang bánh cho Henry đây!

Vừa nói dứt câu cô đã nhanh chóng chạy đi, hôm nay cô đi bằng taxi mà không gọi tài xế như mọi hôm vì cô cho rằng như thế sẽ phiền phức đến con

người ta. Minh Hạ là như thế từ khi kết hôn ngoài trừ thích dựa dẫm hay nhờ vả Tuấn Kiệt thì bất cứ ai cô cũng không muốn phiền họ, nói chung cuộc sống đôi vợ chồng này cứ vô cùng ngọt ngào.

Hôm nay Tuấn Kiệt làm việc ở bệnh viện Happy, ngay từ lúc anh công bố thân phận là chủ tịch tập đoàn Happy thì người ta cũng đoán ra anh chủ của bệnh viện này vì thế thay vì gọi bằng “bác sĩ Henry” như mọi khi tất cả mọi người trong bệnh viện đều gọi anh là chủ tịch.

Xe dừng lại ở trước cổng bệnh viện, Minh Hạ từ từ bước ra rồi đi vào trong, mọi người ở đây đương nhiên biết cô là vợ của anh nên rất cung kính. Còn đối với cô như thế nào cũng được vì ai ai cũng là con người như nhau không cần vì sự phân chia cấp bậc mà quá khuôn khổ như vậy, cô không thích cho lắm.

- Chào phu nhân! – y tá.

- Chào phu nhân! – đến bác sĩ.

Tất cả mọi người gặp cô đều như thế những khi như vậy cô liền cười tươi chào họ thế nên trong lòng ai nấy cũng đều rất quý mến sự thân thiện này của cô. Cũng đã hơi trưa, anh đang ngồi trong phòng là việc xem tài liệu một cách say mê, thông qua cửa sổ bằng kính cô có thể quan sát được tất cả liên chuẩn bị từ thế bước vào.

Cốc.....cốc.....cốc.....

- Vào đi! – giọng nói quy cũ, vẫn lạnh lùng như năm xưa.

Cạch.....

Minh Hạ vào anh vẫn không để ý lắm nhưng từ khi cô đến hương hoa nhẹ nhàng cứ quanh quẩn khắp phòng làm anh phải ngẩn đầu dậy.

- Bà xã hôm nay không ở nhà ngồi thiết kế hay đi bán hoa phụ mấy nhân viên sao?- anh vòng tay qua kéo cô ngồi trên chân mình.

- Ông xã, đây là bệnh viện sao có thể ngồi như thế này? – cô nhú mày.

- Ai dám cản? – một sự nguy hiểm lớn cho những ai dám đi vào phòng của anh lúc này.

- Em là đến thăm anh một chút sẵn tiện đem bánh em làm đến cho anh ăn. – cô duỗi tay lấy túi bánh ôm vào lòng.

Không chỉ vậy cô còn dòm ngó bàn làm việc của anh một chút, đầu biết là công việc của anh rất nhiều nhưng không nên nhiều quá như thế. Công việc? cô chợt nhớ ra mình đến đây cũng có công việc muốn nói với anh.

- Ông xã thân yêu, em muốn mở một tiệm bánh. – cô le lưỡi.

Người kia đang trong tâm trạng bình ổn thì đột nhiên sắc mặt có chút biến chuyển, hình như là sắp nổi giận.

- Em cảm thấy mình làm chưa đủ việc? – anh có chút suy tư.

- Không, chỉ là em thấy có một tiệm bánh rất tốt, em có thể làm bánh rồi có thể được ăn bánh nữa, rất vui. – cô suy nghĩ đến một cửa tiệm trưng bày đủ cái loại bánh.

- Anh đồng ý! - anh nói một câu làm cô sùng sốt.

- Có thật không?- cô không nghĩ là anh có thể dễ dàng đồng ý như thế.

Anh gật đầu, sở dĩ anh đồng ý là vì có lí do Minh Hạ muốn mở tiệm bánh là vì thích ăn bánh, anh bận rộn công việc nên đôi khi lại khiến cô buồn nên đây cũng là dịp tốt để anh bù đắp.

Một lát sau Minh Hạ tạm biệt anh rồi ra về, cô còn đang thờ thẩn trong niềm vui nên đi rất chậm. Bỗng dưng một cảnh tượng hết sức đau lòng đang đập vào mắt cô, một người phụ nữ tầm cỡ khoảng ba mươi tuổi đang ôm một tấm hình em bé ngồi khóc nức nở, thấy thế đôi chân cô không biết lúc nào đã đi lại đó ngồi kế chị ta.

- Có chuyện gì vậy chị? – cô không chịu được mà hỏi.

Người phụ nữ đó lúc đầu không thèm để ý nhưng một lúc sau chị ta quay lại nhìn thấy ánh mắt ân cần của Minh Hạ thì khuôn mặt giãn ra được đôi chút.

- Thật ra nhiều năm trước tôi đã đến bệnh viện này điều trị bệnh u não của mình, khi đó tôi còn trẻ bị bệnh quá là đau lòng nhưng may mắn tôi đã hết bệnh. - về mặt chị ấy quả là rất suy sụp.

- Thì ra chị cũng đã từng bị bệnh này.... – giọng cô có sự đồng cảm.

- Tôi bây giờ đã lập gia đình nhưng....ông trời một lần nữa lại cướp mất hi vọng của tôi...hic...tôi không thể nào sinh con được, bên nhà chồng đều nói tôi bị bệnh nên mới thành ra như thế này. – chị ấy khóc nức lên.

Lời nói đó quả là một mũi dao xuyên thẳng vào tim cô, không sinh con được ư? Cô và anh mới kết hôn mà làm sao....? cô bất giác đưa tay sờ bụng mình, cũng đã được 6 tháng rồi mà vẫn chưa có gì, không lẽ là thật?

- Có chuyện gì vậy Will? – giọng anh trầm ổn.

- Cậu chủ à cậu về mau đi cô Laura có chuyện rồi. – Will hỏi hả.

Nghe xong câu nói đó trên bàn vang lên những tiếng gấp hồ sơ vội vã, anh vội bỏ chiếc áo blouse trắng khoác vội chiếc áo vest rồi nhanh chóng rời đi.

- Cô chủ từ khi đi đưa bánh cho cậu về thì không ăn uống hay nói năng bất cứ điều gì, cô cứ chui vào phòng mà khóc. – Will báo cáo.

Đứng ngoài cửa phòng anh vẫn nghe thấy tiếng khóc nhe nhè của cô, rõ ràng là lúc đi về cô vẫn rất vui vẻ rốt cuộc đã có chuyện gì?

Anh mở cửa đi vào, căn phòng có ánh sáng mờ nhạt vợ của anh đang thu mình lại ở một góc. Chỉ đến khi anh bật đèn lên thì cô mới nhận ra sự có mặt của anh. Anh đi đến cạnh thận bế cô đặt lên giường rồi ôm vào lòng.

- Có chuyện gì nói nghe nào. ai đã làm gì em? – anh vỗ lưng cô.

- HUUH ông xã! Em xin lỗi! em là người vợ quá là vô dụng. – cô khóc lớn hơn.

- Bà xã em nói cái gì vậy? cái gì mà vô dụng? – anh không hiểu.

- Em không thể sinh con cho anh được – cô chậm chạp nói từng chữ.

Rồi cô kể hết sự việc lúc trưa cho anh nghe và những suy đoán trong lòng cô. Tuấn Kiệt nghe mà vô cùng sững sốt và buồn cười nhưng anh né cười lại và cảm thấy đau lòng trước sự lo sợ của vợ mình.

- Bà xã nghe anh nói! Không phải đâu, em vẫn có thể sinh con được bình thường. Không có một căn cứ nào cho thấy em không có khả năng đó. – anh giải thích.

- Nhưng mà người phụ nữ kia.....- cô vẫn còn hoài nghi.

- Em tin anh hay là tin người phụ nữ kia? Anh là bác sĩ của em nên anh biết tình trạng của em như thế nào. Yên tâm đi chúng ta vẫn có con như người bình thường. – anh lại trấn an cô.

- Có thật là sẽ sinh được không? - mắt cô đỏ hoe mong chờ sự khẳng định cuối cùng của anh.

- Là thật, nơi đây rồi sẽ có một tiểu thiên thần của anh và em - anh để tay lên bụng cô

Như đã hiểu ra nên lòng cô đã nhẹ được phần nào, cứ thế cô từ từ ngủ đi trong lòng anh. Có lẽ khóc quá nhiều, lo cũng quá nhiều nên khi được giải bày con người cũng trở nên dễ chịu hơn.

- Bà xã hôm nay ở bệnh viện có tổ chức tiệc, em đi với anh nhé. – anh xốc cô dậy.

- Tiệc? em..... – cô thấy rất mệt mỏi định sẽ từ chối.

- Em phải đi, sẽ có điều rất thú vị.

Sắc mặt Minh Hạ đã tươi tỉnh hơn một chút, đến nơi mới biết rằng bệnh viện Happy hôm nay sẽ tuyên bố thành lập một quỹ từ thiện gì đó. Từ xa đã thấy rất đông các phóng viên cùng các vị khách tham dự, điều này cho thấy sức ảnh hưởng của sự kiện này không hề nhỏ.

- Ngồi ở đây này! – anh cẩn thận đỡ cô ngồi xuống ở hàng ghế đầu, cả hai người họ cùng chăm chú theo dõi.

- Chào tất cả mọi người, cảm ơn các vị phóng viên, nhà báo cùng tất cả các vị khách mời đã dành thời gian quý báu đến dự buổi tiệc này. Buổi tiệc thành lập quỹ từ thiện dành cho các bệnh nhân mắc căn bệnh về não của bệnh viện Happy. – MC.

Phía trên anh MC tươi cười dẫn dắt chuyện còn ở bên dưới là tiếng vỗ tay hưởng ứng của mọi người.

- Và bây giờ tôi xin mời chủ tịch của bệnh viện Happy anh Henry lên phát biểu đôi dòng suy nghĩ về quyết định lập quỹ từ thiện này. – MC đưa tay hướng về phía anh.

“Chào mọi người, thật ra việc thành lập một quỹ từ thiện như thế này tôi đã suy nghĩ đến từ rất lâu, các vị có biết là tại sao hôm nay tôi mới tổ chức buổi lễ này? Trong cuộc đời tôi đã gặp rất nhiều bệnh nhân nhưng lại gặp phải một bệnh nhân vô cùng đặc biệt người đó chính là bà xã của tôi bây giờ.

Cô ấy bị bệnh u não, khi tôi gặp cô ấy là lúc cô ấy đang có ý định kết thúc cuộc đời vì tuyệt vọng. Tôi lúc đó là bác sĩ điều trị cho cô ấy, những năm tháng đó là những năm tháng tôi nhận ra rất nhiều điều, tôi thấy cuộc đời này có những giây phút thật ngắn ngủi và hình như đáng sợ nhất đó chính là giây phút tận mắt nhìn thấy người mà mình yêu thương cận kề với cái chết.

Trải qua bao nhiêu đau đớn, cố gắng cuối cùng cô ấy đã có thể khỏi bệnh và chúng tôi mới có thể chào đón hạnh phúc của mình. Con người có những lúc vì những điều kiện mà không thể chạm tay đến hạnh phúc, vì thế quỹ từ thiện được lập ra nhằm mục đích giúp đỡ hết mình nhưng bệnh nhân khó khăn để họ có được một cuộc sống một tương lai mới.

Quỹ từ thiện này sẽ có tên là Laura, đó cũng là tên của bà xã tôi nó có ý nghĩa tượng trưng cho sự chiến thắng và điều đó cũng là lời chúc tôi gửi đến các bệnh nhân. Quỹ từ thiện Laura là món quà tôi dành tặng cho cô ấy và tất nhiên cô ấy cũng sẽ là người đứng tên nó, cảm bà xã của anh! Một lần nữa tôi tuyên bố quỹ từ thiện Laura chính thức được thành lập.”

Phải nói rằng những cô gái ngồi ở dưới vô cùng ngưỡng mộ Minh Hạ, sự bày tỏ bất ngờ làm cô như mất đi hồn phách, trái tim cô như đông cứng lại.

- Woa! Quả là một câu chuyện tình yêu hết sức ý nghĩa, bây giờ tôi cảm thấy rất hâm mộ một phu nhân của anh, có thể cho tôi mời phu nhân lên đây được không? – anh MC yêu cầu.

Anh mỉm cười không nói cũng không biểu hiện gì, từng cử chỉ hàng động của anh đều bị quan sát rất kỹ, anh chậm chậm rồi đi xuống phía hàng ghế của cô rất nhẹ nhàng và từ từ dắt cô đi lên. Phải nói là cô cực kì hồi hộp, trước cả trăm cặp mắt như thế quả là khó có thể bình tĩnh được.

- Phu nhân chị có thể cho tôi biết cảm nghĩ bây giờ của chị? – MC đưa mic cho cô.

Một tay được anh nắm chặt, một tay đón lấy mic quả thật trong lòng có rất nhiều suy nghĩ nhưng khó có thể nói hết.

- Ông xã sao anh có thể giao cho em đứng tên một chuyện lớn như vậy? Tất cả những gì trong lòng em đã bị anh hiểu hết em chỉ biết cảm ơn anh rất nhiều, yêu anh rất nhiều! – nói xong cô hôn nhẹ lên mặt anh một cái.

Thật là dễ thương các anh đèn liên tục chiếu lên sân khấu, ai cũng ao ước mình sẽ được như thế. Sau màn phát biểu mọi người bắt đầu giao lưu, Minh Hạ cảm thấy hơi khó chịu nên đã xin đi vệ sinh, anh thì đứng nói chuyện với khách mọi chuyện vẫn không có gì nếu.....

- Chủ tịch, chủ tịch, phu nhân bị ngất xỉu ở gần nhà vệ sinh, anh hãy theo tôi đi đến đó. – một nhân viên chạy lại báo.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tiểu Kiệt Kiệt hay Tiểu Hạ Hạ

Tuấn Kiệt cùng các nhân viên chạy tới thì đã thấy xôn xao rất nhiều người ở đó. Đáng lẽ sáng nay khi thấy cô mệt thì anh không nên đưa cô đi mọi thứ anh làm cũng chỉ vì muốn tạo bất ngờ cho vợ mình ai ngờ lại ra nông nỗi như thế này.

- Chủ tịch, phu nhân. – các nhân viên đứng xung quanh bảo vệ cô.

Không cần nghĩ nhiều anh vội vã bế cô lên và đi, khí sắc của Minh Hạ bây giờ quả là làm người ta lo lắng, khuôn mặt tái xanh cô không còn một chút sức lực nào cả.

“Hạ Hạ, em đừng làm anh sợ, em không được phép có chuyện gì thêm một lần nữa. Chúng ta chỉ mới kết hôn được vài tháng thôi mà!” – trong lòng anh đang sợ hãi.

Phòng cấp cứu bệnh viện Happy.

Tuấn Kiệt là một bác sĩ nhưng nỗi khổ tâm lớn nhất bây giờ là không thể trực tiếp khám bệnh cho vợ anh, đầu óc anh không tập trung được thì làm được gì. Thế nên anh viện trưởng Jay mới kéo anh ra ngoài và triệu tập một vị bác sĩ nữ đến cấp cứu cho cô, ngồi ở bên ngoài mà tay chân anh cứ như rụng rời.

TING..... - đèn cấp cứu tắt, bà bác sĩ bước ra.

Về mặt của bác sĩ có vẻ như hơi khác thường, anh vừa nhìn thấy thì như gặp thần tiên liền chạy đến gấp gấp hỏi.

- Sao rồi, cô ấy như thế nào? – trán anh đổ đầy mồ hôi, có thể thấy anh đang rất sốt ruột.

- – bà bác sĩ im lặng.

- Thế là sao? Bà nói mau cho tôi biết vợ tôi hiện tại như thế nào? – anh bắt đầu thấy sôi máu.

- Thưa chủ tịch dạo này chủ tịch có thấy phu nhân có khác lạ gì không? – bà ta dò hỏi.

Khác lạ? Theo anh thấy từ trước đến nay cô vẫn bình thường, vẫn vui vẻ phụ giúp mọi người làm công việc, đối với anh cô còn rất chu đáo một ngày ba bữa chuẩn bị cơm, quần áo đàng hoàng. Nếu như vậy thì ý vị bác sĩ kia muốn hỏi khác lạ chỗ nào?

- Cô ấy vẫn bình thường! - anh dứt hay tay vào túi quần.

- Thế thì bệnh viện chúng ta chắc không thể chữa trị cho cô ấy được, xin chủ tịch hãy chuyển phu nhân đến một bệnh viện khác. – bà bác sĩ cười cười.

- Bà nói cái gì? – anh nhìn thẳng vào bà bác sĩ.

- Tại vì bệnh viện chúng ta chỉ có mỗi một khoa não, phu nhân thì cần đến khoa sản.

Giương mặt trở nên ngờ ngạc một cách lạ kì các y tá xung quanh thấy thế thì liền che miệng lại cười, đến một lúc sao anh mới tiếp tục cuộc nói chuyện.

- Là? Ý của bà là.....?- anh cần một câu trả lời cụ thể hơn.

- Tuy tôi là bác sĩ chuyên khoa não nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng chủ tịch sắp lên chức. Phu nhân đích thực là đang mang thai.

Tiếng tích tắc của đồng hồ, tiếng của từng giọt, từng giọt nước bên rơi xuống, Minh Hạ đã ngủ nửa ngày rồi trời bên ngoài cũng đã xế chiều. Bỗng dưng đôi mày cô nhíu lại, những ngón tay được anh bọc lấy khẽ giật giật, đôi mắt khép đã dần hé ra.

- Emkhát.....nước.....ông.....xã.... – cô yếu ớt gọi, cổ họng cô đang rất khô.

Do ngồi cạnh Minh Hạ một hồi lâu nên anh cũng mòm mĩm ngủ gật một lúc nhưng không ngủ say chỉ mà chập chờn thế nên khi cô động dậy anh cũng liền nhận biết ngay.

- Em cảm thấy có gì đó không ổn rồi anh à!- cô vừa uống từng muỗng nước anh dứt mắt vừa rung rung.

- Nào bình tĩnh, em cảm thấy mệt hả? hay trong người bị làm sao? nói anh nghe, anh giải quyết được hết.

Cô áp mặt mình vào hai bàn tay anh, cái mũi nhỏ của cô đã ứng đỏ lên nước mắt cứ tuông rơi làm anh hốt hoảng vô cùng.

- Đạo này em cảm thấy hay bị nhức đầu, choáng váng, có khi là bị mắc ối nữa cái này rất giống với lúc trước khi em bị bệnh. Có khi nào bệnh em lại tái phát nữa không anh?huhuhu em sắp xa anh rồi. – cô lắc đầu.

- IM, không được nói nữa bệnh của em đã được trị hết hoàn toàn rồi. Anh đã nói cuộc sống của em là một đời này không bao giờ có ngoại lệ, nhớ chưa? – anh để cô vào lòng mình.

- Chứ tại sao.....?

Cô cho rằng anh vẫn đang lừa gạt mình, và luôn đặt một câu hỏi “trong đầu mình có khi nào lại xuất hiện một khối u?

- Anh không để chuyện xấu gì xảy ra nữa đâu, bây giờ mẹ con em là bảo bối trong lòng anh. – anh mỉm cười.

- Mẹ....mẹ con em? - cô lặp lại lời anh.

- Haha, bà xã à trong bụng em đúng là có tiểu thiên thần. – anh sờ vào bụng cô.

- Thật hả? Em đang mơ hay sao? em thật sự mang thai? – cô cũng đặt tay lên bụng mình trong niềm vui to lớn.

- Là thật, em không có mơ thế nên những triệu chứng em vừa nói là ốm nghén chứ không phải là bệnh.

Phụ nữ khi mang thai rất nhạy cảm nhưng cũng rất đáng yêu, từ ngày cô có thai anh hầu như ở nhà và ít khi đi đâu. Có đôi khi mọi người trong nhà còn trêu anh là từ bác sĩ nổi tiếng khoa não đã chuyển sang “bác sĩ phụ sản”.

- Ông xã ơi lại nhìn xem, em được 50 kí rưỡi rồi nè! Hihi....vậy là lên được 2 kí rưỡi nữa. – cô vui vẻ nhún nhún trên cái cân.

Minh Hạ rất lạ, người ta mang thai đã số đều sợ tăng cân, sợ mập, sợ xấu nhưng đối với cô càng tăng cân lại càng vui. Trong tất cả mọi phụ nữ đều mang bản năng làm mẹ thế nên cô cũng không ngoại lệ, cô cực kì lo lắng cho baby vì cơ thể cô không giống với người khác cũng vì lúc trước bị bệnh nên nếu có sự sơ xuất nào thì chắc có lẽ cô sẽ thấy rất có lỗi với anh.

- Cần thận, em bây giờ là hai người đó! – anh đi lại và từ từ đỡ cô xuống.

- Hazz! Tiểu Kiệt Kiệt Hạ Hạ con đã lớn thêm được một chút rồi. – cô xoa xoa bụng mình.

- Hả? Em nói cái gì mà tiểu Kiệt Kiệt Hạ Hạ là sao? anh không hiểu. – vỗ vỗ nhẹ đầu cô.

Nghe nói đến đó cô liền bật cười, nói đến cái biệt danh hẳn là đã qua nhiều suy nghĩ nha.

- Hìhì...thật ra thì em cũng không biết baby trong bụng là một tiểu Kiệt Kiệt hay tiểu Hạ Hạ nên mới gộp chung lại gọi là tiểu Kiệt Kiệt Hạ Hạ.

Anh nghe vậy cũng mắc cười thật, Minh Hạ mang thai được gần sáu tháng phải nói sáu tháng qua có rất nhiều điều lần đầu anh tiếp xúc, lần đầu anh phải học hỏi rồi làm quen nếu không mọi chuyện chắc sẽ rối tung lên hết. Đang ngồi nói chuyện thì anh thấy cô cứ liên tục nhúc nhích cái chân không yên, anh nhắc bỗng cô đem lại giường.

- Anh làm cái gì vậy? – cô ngạc nhiên.

- Chân em bị tê? – anh chỉ tay về phía cái chân.

Cô giật mình rồi mỉm cười gật đầu một cái, đúng là dạo này cô thường xuyên bị tê chân, đau lưng nhưng những lúc đó cô đều lặng lẽ tự chữa một mình nên không ai biết cả. Anh nghe vậy cũng không ngăn ngại mà ngồi xuống xoa chân cho cô, thấy thế cô hoảng hốt.

- Ồ...KHÔNG ĐƯỢC! – cô cầm tay anh ngăn lại.

- Tại sao? – anh ngẩn đầu lên nhìn cô.

- Anh đường đường là chủ tịch của một tập đoàn làm sao có thể đi xoa chân cho vợ chứ? huống chi tay của anh là để kí tên sao có thể đi xoa chân cho em. – mặt cô hơi hồng hồng.

- Luật pháp không ai cấm chồng có thể xoa chân cho vợ, ngay cả là chủ tịch thì sao? chủ tịch cũng là con người cũng biết yêu thương chủ tịch phu nhân chứ. – anh nói xong thì tiếp tục công việc.

Cô đúng là đồ ngốc, chăm sóc cô tất nhiên là bổn phận của anh cô đã không ngăn ngại sinh cho anh một đứa con thì có sao anh lại không thể làm một việc rất chi là đơn giản chứ?

- Nhưng nếu người ta biết anh hằng ngày chăm sóc em thậm chí xoa chân cho em thì còn đâu là uy nghiêm của anh? – lặng lẽ một lúc cô tiếp tục hỏi.

- Uy nghiêm không quan trọng, anh đâu thể sống chung cả đời với nó mà người quan trọng là em và con. Kề nào mà dám nói gì anh sẽ xử lí hết. – về mặt anh vô cùng nguy hiểm.

Những ngày sắp sinh cũng đã tới, hôm nay Tuấn Kiệt dẫn cô đi mua đồ cho baby nhìn những món đồ ở đó cô như muốn gom hết về nhà, cái nào cũng đẹp cũng dễ thương hết. Vì sợ cô mệt nên dù cô có nài nỉ cỡ nào anh cũng bắt cô phải về nhà nghỉ ngơi, vừa về tới nhà thì đã thấy Jay có mặt ở đó.

- Hi! Henry. – Jay đưa tay chào.

- Hôm nay có việc gì mà cậu đích thân đến đây thế? – Anh dìu cô từ trên xe xuống và tháo mắt kính ra.

- Không có gì, chỉ là tôi muốn mời anh với Laura chuẩn bị đi ăn cưới của tôi với May thôi. – ánh mắt Jay tràn ngập vẻ hạnh phúc.

- Chúc mừng anh Jay nha! – cô cười khoác tay anh.

Vừa nói dứt lời đột nhiên baby trong bụng lại đập cô một cái thật mạnh đây vốn dĩ là một chuyện bình thường nhưng hôm nay không vậy, baby đập một cái rồi lại hai cái bụng của cô đau quăng quặng.

- A.A.....- cô nhăn mặt khó chịu.

- Hạ Hạ em làm sao vậy? – anh đỡ cả người cô tựa vào mình.

- Em...em hình như không ổn rồi....baby....baby đập em liên tục, bụng em đau quá...AAAAAAA – cô hét lên nắm chặt lấy tay anh.

Minh Hạ đau đến mức không đứng nổi nữa, nếu tính theo ngày tháng thì còn đến mười ngày nữa em bé mới ra đời nhưng có nào hay nó lại đòi ra sớm như thế chứ? Anh vội bế cô vào trong xe rồi bảo Jay lấy xe đi đến bệnh viện.

Trong xe, hoàn cảnh cực kì rối.

- Ông xã, em đau bụng quá...Á...AAAAA.....Huhu! em chưa có chuẩn bị gì hết. - cô vừa nói vừa la vừa khóc.

- Yên tâm không sao đây, có anh ở đây với em và con nên đừng sợ. – anh lấy khăn lau mặt cho cô.

- Một lát...anh không được bỏ em, anh phải vào trong với em. – cô dặn dò.

Xe chạy tốc độ khá nhanh nhưng từng phút trôi qua là như nghẹt thở, cô không sợ gì nhưng mà nếu dẽ trong xe thật thì nguy, một lát sau đã thực sự đến bệnh viện nhưng mà.....

- Đến bệnh viện Happy rồi. – Jay vui mừng.

- Cậu bị khủng hoảng? bệnh viện chúng ta chỉ chữa não làm gì mà có người đỡ dẽ, đến bệnh viện khác mau. – anh cực kì lảng.

Jay quay đầu xe lại và chuyển hướng, trong xe cô cứ liên tục la hét cảnh này mặc dù anh đã từng thấy qua nhưng mà bây giờ chứng kiến vợ mình như thế thật là khủng khiếp.

Xe dừng lại tại một bệnh viện khác, các tá và bác sĩ tức tốc đem chuyển Minh Hạ vào phòng sinh nhưng khổ cái là người ta lại không cho anh vào, cô lúc này cũng hơi kiệt sức nên nhắm mắt lại một chút, khi mọi thứ đã chuẩn bị xong thì một lần nữa con đầu đó đã đánh thức cô, xung quanh giờ đây không có anh mà là toàn y tá và một bác sĩ nữ.

- Chồng tôi đâu? – cô lạ lẫm tìm kiếm xung quanh.

- Ở đây là phòng sinh chồng cô sao có thể ở đây. – bà bác sĩ nghiêm mặt nói.

- Máy người.mấy người gọi anh ấy vào cho tôi.Á. ...A. – một tay cô ôm bụng một tay ra lệnh.

Tất cả bọn y tá trở mắt ra nhìn cô như người ngoài hành tinh, họ chẳng xem lời cô nói là cái gì cả, vừa đau bụng vừa tức cô liền hét lớn.

- ÔNG XÃ ANH VÀO ĐÂY VỚI EM, KHÔNG CÓ ANH EM SẼ KHÔNG SINH CON ĐƯỢC ĐÂU.HUHU.ÔNG XÃ! – cô quả thật rất kích động.

- Tôi chưa từng thấy trường hợp nào như cô. – bà bác sĩ lắc đầu.

- Bà cho anh ấy vào không? Tôi mà không sinh con ra được lúc đó các người phải chịu trách nhiệm. – cô ngẩn đầu cãi với bác sĩ.

Ở ngoài có hai người đàn ông ngồi suy tư, trong lòng anh như lửa đốt ở bên trong vẫn chưa có động tĩnh gì. Một lúc sau một cô y tá bước ra.

- Ai là chồng của cô Laura? – cô y tá nhìn anh và Jay.

- Là tôi. – anh đứng dậy.

- Mời anh vào cùng tôi.

Anh đi vào cùng cô y tá vào rồi mới biết tất cả mọi người đều im lặng nhìn cô, còn cô thì lấy tay che mặt lại nằm bất động như phản kháng một điều gì đó. Anh thấy thế vội vàng chạy lại nắm tay cô như nói rõ anh đã có mặt.

- Huhu ông xã, bọn họ nhất quyết không cho anh vào làm em không thể anh tâm sinh con được. Em muốn hai chúng ta cùng thấy mặt con. – cô mệt mỏi ôm cánh tay anh.

- Được rồi anh đã vào với em rồi đây – anh áp mặt mình lên mặt cô.

Cô lại liếc nhìn đám y tá mấy con nhỏ đó đều tập trung nhìn anh với con mắt “mê trai” là cô lại phát bực, đi đỡ đỡ cho người ta tại sao lại như thế này?

- Các người nhìn cái gì? Mau cho con tôi ra ngoài, tôi đau bụng quá. – cô làm họ thức tỉnh.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, sau bao nhiêu đau đớn cuối cùng tiếng khóc của tiểu thiên thần nhà họ đã vang khắp bệnh viện, đây là giây phút hạnh phúc nhất, khi em bé được áp dụng biện pháp “da chạm da” Minh Hạ cùng Tuấn Kiệt đều nắm tay con mỉm cười, đứa con đầu lòng của họ là cô gái nặng 3,3 kg.

- Anh, con mình tên là gì? – cô vỗ vỗ nhẹ lưng em bé.

- Con mình sẽ tên là Ngụy Hy Lam, chữ “Hy” có chữ cái đầu là H lấy từ tên anh Henry, chữ “Lam” là lấy từ chữ L trong tên em Laura. – anh giải thích.

- Ngụy Hy Lam, tên rất đẹp! – cô mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chia tài sản với daddy

Sự ra đời của tiểu thiên thần Hy Lam đã giúp gia đình Tuấn Kiệt và Minh Hạ vui hơn rất nhiều so với trước đây. Phải nói rằng có nhiều lúc Minh Hạ thấy mặc cảm lắm tại vì Tuấn Kiệt là cha Hy Lam nhưng còn giống mẹ của Hy Lam hơn cô, mọi việc anh đều làm rất xuất sắc.

Khoảnh khắc Minh Hạ thấy tràn ngập tình yêu thương nhất đó chính là lúc Tuấn Kiệt dắt tay Hy Lam để con tập đi trên bãi cát, từng bước đi của Hy Lam là từng sự dịu dàng dịu dàng của người làm cha như Tuấn Kiệt. Còn Minh Hạ? cô chỉ đứng một phía nhìn hai cha con họ dưới ánh nắng đỏ rực của

buổi chiều êm ả.

Vài năm sau khi trở lại thăm gia đình hai người họ thì bất gặp trẻ em trong nhà không chỉ có một mình Hy Lam mà còn có một cậu bé mặt tròn tròn như cái bánh phụng phịu dưới chân Will trông rất đáng yêu đó chính là Ngụy Tuấn Khôi con trai Tuấn Kiệt và Minh Hạ nay đã được ba tuổi còn Hy Lam thì đã bốn tuổi.

- Chú Will, chú Will con muốn ăn bánh nhân mút nho. – cậu bé Tuấn Khôi đang nài nỉ Will.

- Andrew(tên tiếng Anh của Tuấn Khôi) không phải chú không làm nhưng mà.....) – Will tỏ vẻ khó xử.

- TUẤN KHÔI! - Một giọng nói lớn.

Từ phía cầu thang đã trông thấy Minh Hạ đang nhíu mày nhìn Tuấn Khôi, trong hai đứa con của cô và anh người cô cảm thấy anh tâm nhất là Hy Lam tuy tuổi còn nhỏ nhưng tính cách của con bé trầm tĩnh đến lạ thường, Tuấn Kiệt luôn nói Hy Lam có tố chất của một người lãnh đạo. Tuấn Khôi thì sao? nghịch hết chỗ nói, ăn cũng nhiều nữa nhưng được một cái là dễ thương và gần gũi hơn chị của mình, thường hay đối đầu với ba.

- Hihi mami con muốn ăn. – Tuấn Khôi xoa bụng làm nũng với cô.

- Không được. Con trai à con mà đòi ăn nữa thì coi chừng daddy con sẽ cấm con ăn cơm luôn đó, lúc đó mami cũng chẳng can thiệp được gì! – cô xoa đầu Tuấn Khôi.

- Nhưng ăn một chút thì có sao đâu! – cậu con trai của cô tỏ vẻ thần nhiên.

- Ăn một chút? Con có biết con bao nhiêu kí rồi không? – cô vừa nói vừa véo má Tuấn Khôi.

Nói xong cô đi đến tủ lạnh lấy ra một ly nước trái cây đưa cho Tuấn Khôi bảo nó uống thấy vậy Tuấn Khôi cũng ngoan ngoãn nghe theo. Trong nhà bất cứ ai có thể không làm vừa ý cậu nhóc nhưng riêng với Minh Hạ thì nói gì Tuấn Khôi cũng nghe theo vì trong nhà người hiểu ý cậu ta cũng chỉ có cô.

Vào một ngày bình thường như bao ngày, cả gia đình họ bốn người cùng ngồi ăn sáng đâu ai biết rằng vài phút nữa sẽ xảy ra một chuyện vô cùng chấn động.

- Chị Serena (tên của Hy Lam), một lát chị đi với em ra quán bà John chơi nhé! – Tuấn Khôi hí hửng quay sang Hy Lam, thực chất mục đích của việc đi chơi cũng chỉ là ăn uống, ông bà John rất cưng chiều Tuấn Khôi.

- Không được đâu, chị còn phải đi học múa. – Hy Lam từ chối thẳng thừng.

Tuấn Khôi định quay sang rủ mami mình ai ngờ lại thấy Minh Hạ đang đút đồ ăn cho Tuấn Kiệt nghĩ tới đây lòng cậu bé lại buồn lúc nào mà anh ở nhà thì lúc đó mami cậu ta lại chuyển sang hướng khác mà không thêm đề ý đến cậu, thế là trong đầu Tuấn Khôi hiện ra một ý nghĩ.

- Daddy con có chuyện muốn nói! – Tuấn Khôi ngồi thẳng lên.

- Chuyện gì? – anh nhìn thẳng vào đứa con trai vốn hay đối đầu với mình.

- Con....con...con muốn chia tài sản với daddy.

Câu nói vừa rồi làm tất cả mọi người kinh ngạc, Minh Hạ nhìn Tuấn Khôi rồi liếc sang Tuấn Kiệt về mặt của anh cho thấy con thịnh nộ đang đến rất...rất gần, lòng cô bất giác cũng run theo.

- Con muốn chia cái gì? – Trên môi anh là một nụ cười khó đoán.

- Tất cả con đều không lấy, con chỉ muốn mami thôi. Tại sao mami chỉ có thể ngủ chung với daddy mà không được ngủ chung với con? Lúc ăn cơm mami cũng chỉ đút đồ ăn cho daddy mà không đút cho con? Đi chơi cũng vậy người nắm tay mami cũng là daddy không phải là con. – Tuấn Khôi nói ra hàng loạt các suy nghĩ trẻ con của mình, gương mặt cậu ấy có vẻ hờn dỗi.

Thấy thế Minh Hạ không còn thấy lo lắng mà bật cười, đúng là trẻ con mới có những suy nghĩ như vậy nhưng rất chân thật bọn chúng nghĩ gì thì nói đó rất vô tư.

- Tuấn Khôi sao em có thể đòi chia mami với daddy, thật ngốc nghếch. – Hy Lam nhăn mặt tỏ vẻ lo lắng cho đứa em của mình.

- Thật không phải tầm thường. Tất cả những tài sản của daddy đều có thể chia cho con nhưng riêng mami của con thì KHÔNG. – anh nhường mảy.

- Daddy, daddy đừng phạt Tuấn Khôi nhé! – Hy Lam nhỏ nhẹ nói giúp.

- Sao có thể không phạt? phạt con một tuần không được lại gần mami con, khoảng thời gian đó cũng hãy tự suy nghĩ lại đi. – mệnh lệnh đã được ban phát.

Anh dắt tay cô đi đột ngột bỏ lại Tuấn Khôi thơ thẩn trên ghế, Hy Lam thấy vậy cũng lắc đầu vì lời nói anh đặt ra có bao giờ không làm theo được?

Xe dừng chân đến một cánh đồng cỏ rộng lớn, gió thổi nhẹ nhàng rất dịu êm anh dắt tay cô đến chỗ có đặt cái ghế rồi ngồi xuống ôm eo cô.

- Anh phạt vậy là hơi nặng. – cô thấy bất bình.

- Em xót? Không làm vậy sao các con có thể trưởng thành huống chi Tuấn Khôi còn muốn chia tài sản với anh đó còn là em nữa? - anh siết tay cô.

- Con vẫn còn nhỏ mà tất nhiên nghĩ gì nói đó, anh bắt Tuấn Khôi suy nghĩ lại tâm hồn nó ngây thơ như vậy sao có thể hiểu được. – cô phân tích.

- Sẽ hiểu được.

Một câu nói thôi mà khẳng định tính quyền lực, có con rồi cũng sẽ hiểu con cái vốn là báu vật của cha mẹ nhưng cũng không phải là báu vật mà quá nâng niu. Anh có cách riêng của anh, phạt hay thưởng gì cũng rất phân minh, trên thực tế nhìn vào gia đình anh mọi người sẽ thấy Hy Lam gần gũi ba được ba thương hơn nhưng tính cách Hy Lam vốn giống y như anh hầu như rất độc lập nên điều đó anh không lo, còn Tuấn Khôi thì cần rèn luyện, uốn nắn thêm rất nhiều.

- Cũng may là chúng ta chỉ có hai đứa con. – anh nhìn về phía xa.

Nghe anh nói vậy tự dưng lòng Minh Hạ cảm thấy khó chịu liền ngẩng mặt lên nhìn anh.

- Ông xã! Không xong rồi. – mắt cô ngấn lệ.

- Bà xã, em bị làm sao vậy? – anh lấy tay sờ lên khuôn mặt của cô.

- Em.em.hình như gia đình chúng ta sắp có thêm thành viên gia nhập. – cô khẽ nói vào tai anh.

Nghe được câu đó anh hơi bất ngờ suy nghĩ dăm chiêu một chút, lát sau cánh tay anh từ từ vỗ nhẹ lưng cô.

- Có thêm người nữa nhà sẽ càng thêm vui. – anh cười.

- Anh sai rồi. – cô lắc đầu.

- Chứ là sao? – anh chờ đợi câu trả lời từ cô.

- Không phải một mà là hai. – cô giơ hai ngón tay trước mặt anh.

Con cái vốn là trời cho có càng nhiều con thì càng vui nhưng anh chỉ sợ cô mệt, sợ cô phải vất vả chăm con.

- Anh không sao chứ? hay là anh không thích. – cô nhìn mặt anh, tuy không biểu lộ nhưng anh biết trong lòng cô đang rối bời.

- Ai nói anh không thích? Anh rất thích, chỉ cần là con do em sinh ra anh sẽ yêu thương hết tất cả. – anh hôn lên trán cô.

- Hìhi em cũng rất yêu các con và yêu nhất là daddy chúng nó. – cô nhắm mắt lại cảm nhận.

- Tối nay chắc anh không ngủ được mất rồi, chuẩn bị làm daddy của hai đứa nhỏ nữa cảm giác quả thật rất khác.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Cảm ơn thời gian một đời này

Mang thai lần thứ ba nên Minh Hạ đương nhiên có kinh nghiệm hơn hai lần trước, các kiểu như ốm nghén, đi đứng làm sao? đều không còn xa lạ đối với cô nữa. Hai baby trong bụng cô đã được sáu tháng rưỡi, cô cũng tăng cân khá nhiều nhưng duy nhất chỉ có khuôn mặt là không mập nên cô khá hài lòng với bản thân.

Buổi sớm hôm nay tất cả mọi thành viên trong gia đình có cả Will và Mary đi cùng đều đến thăm trang trại. Hai đứa nhỏ Hy Lam và Tuấn Khôi tỏ ra rất thích thú khi đến đây, trang trại đang đến mùa thu hoạch nên cũng đã mở cửa cho khách vào thăm thú đây đó, không khí rất nhộn nhịp.

- Mami con với chị hai qua chỗ chú Will và cô Mary nhé! – Cô gật đầu mỉm cười rồi phát tay với Tuấn Khôi.

Anh vừa từ ngoài xe trở vào trên tay là hai chai nước, chợt xa xa thấy bóng dáng cô đang ôm bụng nhăn mặt, anh vội chạy đến.

- Em bị sao vậy? có vấn đề gì à? – anh tính toán thời gian mang thai của cô, rồi đỡ cô ngồi trên cái ghế to phía trước.

- Không sao! chỉ là hai đứa nhỏ trong bụng nó đập em cùng một lúc thôi, nó nghịch y chang anh Tuấn Khải của chúng nó. Hìhì. – cô cầm lấy chai nước từ tay anh.

- Lần đầu tiên đến đây hai chúng ta có giận hờn rồi chợt nhận ra tình cảm của mình. – anh đang nhớ lại từng chuyện một.

Bất chợt đầu cô hiện ra biết bao chuyện, lần đầu khi nghe nói đến trang trại này phải khó khăn lắm cô mới xin anh đến đây được nhưng đến rồi mới biết có nhiều chuyện buồn rồi vui lẫn lộn, cô lúc đó đúng là ngu ngốc thật.

- Anh nghĩ ra tên cho hai bảo bối này chưa? – cô chỉ tay lên bụng mình.

- Nghĩ rồi nhưng không nói cho em biết đâu. – anh nhéo mũi cô.

- Đáng ghét.

Cô đánh nhẹ lên cánh tay anh mỉm cười rục rờ dưới ánh nắng nhẹ, trong lúc này mơ hồ cô nhận thấy phía xa xa là một hình dáng rất ư là quen, quen thuộc đến mức lạ thường. Đó là.....

- HUY KHẢI! – cô gọi to.

Người kia dường như nghe được tiếng gọi của cô liền quay đầu lại, không sai đó chính là Huy Khải gương mặt bao nhiêu năm vẫn không thay đổi nhiều. Chỉ có điều gương mặt này hình như già dặn hơn xưa, có chút tĩnh lặng, Huy Khải bước chậm rãi về phía cô.

- Tuấn Kiệt, Minh Hạ, hai người khỏe không? – Huy Khải nhìn hai người một lúc rồi mở lời.

- Chúng tôi rất khỏe. – anh trả lời.

- Anh.....anh ngồi xuống đi, anh đi du lịch hả? - cô

Huy Khải nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên cô, gấp lại cậu lòng cô lại có một cảm giác thật lạ kì, có rất nhiều chuyện cô rất muốn hỏi Huy Khải.

- Bao năm qua cuộc sống của anh như thế nào? – cô mở lời.

- Thật ra sau ngày hôm đó ở bệnh viện anh đã đi biển ở một thời gian, sau đó anh trở về học hành và tốt nghiệp phụ giúp công ty nhà anh được vững mạnh. Do anh không thích cuộc sống quá chán ngắt nên anh đã giao lại công ti xách túi đi du lịch khắp nơi. – Huy Khải kể lại.

- Đi đây đó cũng là một cách tốt để con người học hỏi thêm nhiều niềm vui. – tâm trạng cô rất thoải mái.

- Anh xin lỗi. Em có còn giận anh không vì chuyện năm đó. – Huy Khải khó khăn cất tiếng.

Giận sao? ngẫm nghĩ lại cô không bao giờ giận Huy Khải, cô biết trong tình yêu thì con người sẽ có lúc mù quáng suy nghĩ nông cạn. Kích động là một lúc nhưng lúc bình tâm lại những khía cạnh đúng đắn mới hiện lên trong đầu, cuộc sống vốn nên tồn tại những mối quan hệ tốt đẹp thế nên nếu cho qua được thì hãy cho qua.

- Em chưa lúc nào giận, em bây giờ sống rất tốt rất hạnh phúc nếu không nhờ năm đó mọi chuyện xảy ra thì tình cảm của em với Tuấn Kiệt đâu bền vững đến bây giờ. – cô nhìn sang anh.

- Vậy là tốt rồi. Cảm ơn em – trong lòng Huy Khải cảm thấy nhẹ nhõm.

- Cô chủ đây là nông sản mới hái, tôi tặng cho cô chủ. – một bác nông dân nữ đem đến.

- Cảm ơn cô rất nhiều nha! – cô tươi cười đón lấy.

- Thì ra chủ trang trại này là em? – Huy Khải cười.

- Hìhì, đúng vậy.

Minh Hạ quan sát Huy Khải bên cậu không có ai vậy chẳng lẽ bao năm qua cậu chưa tìm được một tình yêu mới?

- Anh Huy Khải.....anh đã có vợ chưa? – im lặng một lúc cô ngập ngừng hỏi.

- Anh.....vẫn chưa nhưng lúc này khi đến đây anh đã gặp một cô gái rất đặc biệt. Cô ấy đang đứng ở đằng kia kia.

Theo hướng tay Huy Khải chỉ cô nhìn theo đúng là có một cô gái đang đứng trò chuyện ở đằng xa, Minh Hạ mỉm cười chỉ đến khi cô ấy quay đầu lại thì.

- Zoe! – cô ngạc nhiên rồi nhìn Tuấn Kiệt.

Có lẽ Zoe cũng đã nhận thấy ba người họ, cô ta cũng bất giác đi đến. Chuyện qua đã lâu Zoe có vẻ rất khác, nét mặt hung dữ ngày xưa đã hoàn toàn biến mất thay vào đó là sự cởi mở, dịu dàng.

- Laura tội nợ cô một lời xin lỗi. Tôi...tôi xin lỗi cô, xin lỗi rất nhiều – Zoe nắm tay cô.

Năm đó sau khi tỉnh lại Zoe đã bị mất trí nhớ, cô ấy cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Tuấn Kiệt thấy cũng thương xót nên đã điều trị cho cô và để cô ở lại trang trại quản lý giúp anh coi như là đền đáp ơn nghĩa.

- Tôi không trách cô. – Minh Hạ cười đặt tay mình lên tay Zoe.

- Trải qua những năm tháng chúng ta đã làm cha, làm mẹ, năm tháng ấy cũng đã giúp những người xung quanh kịp quay trở với những sai lệch. – Tuấn Kiệt.

- Minh Hạ em đang mang thai? Đây là đứa đầu tiên? – Huy Khải hỏi.

- Không, là đứa thứ ba và thứ tư. Là song sinh. – cô nhìn Huy Khải rồi nhìn Zoe với ánh mắt bí ẩn.

- Cậu cũng nhanh lên, rang mà theo kịp chúng tôi. – anh cũng thêm vào một câu.

Mọi thứ thực sự đã quay về với vị trí vốn có của nó.

TẠI PHÒNG SINH.

- Ông xã.....em.....xin lỗi, em thật sự không còn sức nữa, em muốn ngủ. - mắt cô sắp nhắm lại.

- Em không được ngủ, mở mắt ra nhìn anh, chúng ta đã trải qua bao nhiêu trận sinh từ đây là lần cuối cùng em phải cố gắng vì anh vì hai con.

Trong bệnh viện, sự gấp gáp của bác sĩ về mặt môi của bệnh nhân thật làm cho không khí trở nên ngột ngạt, căng thẳng tột độ. Lần này Minh Hạ bị sinh khó, đau đớn đã một ngày trời mà vẫn chưa sinh được, tình hình có vẻ rất phức tạp.

- Nếu tình trạng này cứ kéo dài thì...cô ấy sẽ không còn sức. – bà bác sĩ lên tiếng.

- Hạ Hạ của anh, anh đã đặt tên cho hai con là Ngụy Hy Lâm và Ngụy Hy Lăng đó sẽ là hai cô công chúa dễ thương nhất, chúng nó đang chờ gặp mami và daddy em phải kiên cường lên. – anh ôm chặt cô vào lòng.

Minh Hạ đã sắp đi sâu vào giấc ngủ nhưng cô lại nghe xung quanh mình tràn ngập giọng nói của anh, xoay người một cái là tiếng khóc của trẻ con, có cả tiếng của Hy Lam, Tuấn Kiệt. Không được dừng lại, phải bước đi tiếp.

- AAAAAAAAAAAAAA.....- tiếng la của Minh Hạ.

- Tốt lắm, cố lên! – bác sĩ

Mười lăm phút, hai mươi phút, nửa tiếng nhịp đập của thời gian không ngừng trôi, tiếng khóc của một đứa trẻ rồi lại đến đứa thứ hai. Mọi người đều vỡ òa trong niềm vui, sự hạnh phúc.

- Anh có bao giờ thấy phiền khi em đã sinh đến bốn đứa con? – cô cất giọng yếu ớt.

- Đã làm mẹ rồi mà em vẫn như vậy, anh cảm thấy mình là người cha hạnh phúc nhất trên đời. Cuộc đời anh cũng muốn như bao người khác, khi chúng ta già có thể giao hết sự nghiệp cho các con cùng nắm tay em đi chu du khắp mọi nơi. – anh ôm cô và hai đứa con mới sinh.

- Cũng có lợi quá đó! – cô gật đầu.

- Thế nên con nhiều là sau này chúng ta sẽ càng thành thoi hơn.

Có rất nhiều suy nghĩ về bệnh tật ngay khi đó là cái chết, may mắn là đây sao? bệnh tật đã đưa hai con người đến với nhau theo một lẽ cũng hết sức tự nhiên. Anh đã hứa là sẽ dẫn dắt em ra khỏi bệnh tật thì ngày hôm nay anh cùng em đón lần lượt những đứa con của mình ra đời, cùng em sống một cuộc sống của một người bình thường thật sự.

Không còn lo lắng về ngày tháng, thời gian mà em hằng ngày tính toán không phải là lúc chờ lấy cái chết mà là chờ lấy hạnh phúc. Anh cũng chờ, chờ đến lúc em gạt đầu chúng ta chính thức quen nhau, em học xong và cùng nắm tay em kết hôn.

Từng ấy thời gian mà gần như nửa một đời người, một nửa đời còn lại là năm tháng bình yên bên em và các con. Yêu em là điều điều đúng đắn và có ý nghĩa nhất trong cuộc đời anh và sẽ mãi mãi như thế, cảm ơn thời gian một đời này. Một Đời Để Anh Yêu Em

Truyện đến đây là kết thúc nhưng còn có ngoại truyện nữa nha. Mong mọi người cùng đón theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ngoại truyện tổng hợp

KHI DADDY LÀ ĐẦU BẾP.

Một ngày nọ sáng sớm nhà của Tuấn Kiệt và Minh Hạ từ xa đã nghe vang vọng tiếng trẻ con khóc, bạn có biết tại sao không?

Chuyện chẳng qua là hôm nay gia đình Will cùng ông bà John đi du lịch nhà không ai nấu ăn mà đúng lúc bà xã yêu Minh Hạ của anh lại bị bệnh thể là phương pháp tốt nhất là...đi nhà hàng nhưng...

- Daddy phải nấu cho tụi con ăn, daddy con muốn ăn đồ ăn của daddy. – Hy Lâm, Hy Lăng mỗi đứa một bên níu cánh tay anh.

Sau một lúc người đàn ông quyền lực của gia đình cũng đeo tạp dề và đi vào bếp, chuyện gì sẽ xảy ra?

- Mami, mami hic...hic con đói bụng. – Hy Lăng trèo lên giường nũng nịu.

- Thôi ráng chịu một chút đi con. – cô xoa trán mệt mỏi trả lời.

- Hazz.....chị đã nói là chúng ta nên đi ăn nhà hàng, chúng nó cứ cố chấp bắt daddy vào bếp. Kết cục sẽ không – thể - tưởng. – Hy Lam nhìn Tuấn Khôi thở dài.

Minh Hạ ngủ quên một lúc đột nhiên phía xung quanh cô truyền đến một cảm giác ớn ào như ốc, đó là tiếng khóc, tiếng la, tiếng đồ vật rơi. Cô cố gượng dậy nhích từng chút một đi xuống dưới nhà, khung cảnh huy hoàng trước mắt làm cô xém ngất.

BÓP.....BÓP.....XOÀNG.....XÈO.....XÈO..... - trong nhà bếp phát ra từng đợt.

- Chị hai ơi...nhà mình hình như bị.....bị....cháy – Tuấn Khôi la lớn.

- Chị hai....em muốn ăn cơm....huhu. – Hy Lăng Hy Lâm ngồi ở dưới đất.

- Các em im hết cho chị, chị đã nói làm sao? ăn nhà hàng không chịu, khăng khăng đòi daddy.....ôi trời ơi! – Hy Lam vò đầu.

Minh Hạ mỉm cười, tình cảnh bây giờ thật tội nghiệp cho ông xã của cô, cố nén cơn tức cô đi xuống cạnh mấy đứa nhỏ.

- Hy Lâm, Hy Lăng các con ngoan ngoãn cùng chị Hy Lam và anh Tuấn Khôi lên lầu chơi búp bê một chút nhé, mami sẽ nấu ăn cho chúng con ăn. Hy Lam dẫn các em lên lầu cho mami. – cô đưa tay Hy Lâm, Hy Lăng cho Hy Lam.

Cô nhẹ nhàng một chút và bước đến chỗ cái điện thoại.

- Alo, xin chào anh, anh cho tôi đặt hàng các món.....

Minh Hạ bước vào trong nhà bếp thấy Tuấn Kiệt đang lau trán, mặt anh dính đầy bột, trong lòng của cô cảm thấy thương anh ghê, ước gì cô khỏe cô sẽ nấu cơm cho anh và các con.

- Đừng làm nữa, tại sao anh không biết nấu mà phải cố gắng nấu? anh có thể lừa bọn nhỏ được mà. – cô ôm anh từ phía sau.

- Trước đây mọi ngày em cũng đều đứng ở đây nấu ăn cho anh và các con, anh muốn cảm nhận thử cảm giác đó là như thế nào. Quả thật nấu ăn rất khó. – anh xoay người lại.

- Hìhì! Hôm nay như vậy là được rồi, anh mà còn vào bếp nữa thì chắc có lẽ chúng ta phải xây lại nhà bếp. – cô lấy tay lau mặt cho anh.

Trên bàn ăn đã bày ra những món ăn nghi ngút khói, khi tụi nhỏ bước xuống chúng hết sức ngạc nhiên nhưng có lẽ vì tất cả đã đói bụng nên chỉ biết cúi đầu ăn không hỏi nhiều. Anh nhìn cô cười, mọi thứ anh đều biết làm ngoại trừ “nấu ăn” thật là kinh khủng.

BỐN CON YÊU TINH TÓC XOĂN.

Tinh yêu nào rồi cũng sẽ có kết tinh, kết tinh của đó chính là Hy Lâm, Tuấn Khôi, Hy Lâm, Hy Lâm chúng là báu vật vô giá trong lòng Tuấn Kiệt và Minh Hạ.

Thoạt nhìn điểm chung của bốn chị em là nước da trắng và đặc biệt là một mái tóc xoăn rất đáng yêu. Sở thích chung của bọn nhóc đó là lắp ráp mô hình, đối với phương diện này Tuấn Kiệt rất dễ tâm đắc và luôn sẵn lòng là người hướng dẫn cho các con mình hoàn thành các tác phẩm của chính chúng nó. Mỗi khi được cùng các con tỉ mỉ ráp hình anh cảm thấy như tuổi thơ được quay về, được thỏa thích tạo dựng các ý tưởng mới và điều đó đã thôi thúc anh đưa ra một quyết định.

Như mọi hôm sau khi các con ngủ hết Minh Hạ định đi về phòng ngủ nhưng khi đi ngang qua phòng làm việc cô thấy đèn vẫn còn sáng nên rón rén bước vào nhìn anh một cái. Phía bên trong Tuấn Kiệt đang chăm chú ngắm một tập hồ sơ trên môi còn nở một nụ cười tươi như hoa.

- Có chuyện gì mà làm ông xã em vui vậy? – cô ngồi xuống cái ghế đối diện bàn là việc, tay cô gõ gõ nhẹ trên mặt bàn.

- Không có gì, chỉ là anh muốn làm một việc cho các con.- anh đưa tập hồ sơ cho cô.

- Buổi triển lãm mô hình Happy? Và..... - mắt cô ngạc nhiên nhìn anh.

- Công ty chuyên sản xuất các mô hình lắp ráp Happy. Đây là một dự án anh đã ấp ủ rất lâu kể từ khi các con chúng ta ra đời, chúng biết nghịch các khối đầy màu sắc rồi biết suy nghĩ để làm một căn nhà hay thậm chí lớn hơn.anh đã muốn xây dựng một cái gì đó.....

Thường ngày Tuấn Kiệt là một người cha có vẻ hơi khó tính một chút nhưng trong nội tâm của “ông daddy” này suy tư rất nhiều về các từng chút các thay đổi của con mình. Minh Hạ biết anh rất thương các con nhưng cũng không nghĩ rằng anh ấy sẽ làm như thế này, chắc có lẽ một phần vì tuổi thơ của anh nên anh muốn cho các con mình những điều tuyệt vời nhất.

- Chẳng phải anh thường hay nói các con là bốn con yêu tinh tóc xoắn hay sao? – cô cố ý hỏi anh.

- Chẳng phải trong lòng bà xã anh cũng thường hay bảo rằng các con đều là thiên thần hay sao? anh không thể không quan tâm đến ý nghĩ của em vì em là nhất đối với anh thế nên em nghĩ sao thì anh cũng vậy. – anh tỏ vẻ rất thành ý.

Thế là không còn điều gì để nói nữa.

SUY NGHĨ VỀ CHỒNG (Lời kể của Minh Hạ, ở phần này người kể sẽ xưng là “tôi” nhé!)

Kể ra cuộc đời này cũng có nhiều cái thú vị lắm, mọi thứ đã được sắp đặt sẵn ở chữ duyên. Khi tôi đang đứng ở nơi cao nhất đó là sân thượng của bệnh viện và tính kết liễu cuộc đời mình thì bất thành linh tôi đã gặp một tên nhiều chuyện. Hìhì.. đó là suy nghĩ lúc đầu khi tôi nghĩ về anh ấy Ngụy Tuấn Kiệt là chồng tôi bây giờ, quả thật tôi lúc đó không nghĩ gì nhiều cho lắm nhưng phải công nhận rằng khi mất tôi và mất anh ấy chạm nhau tôi có phần hơi bị ngờ ngẩn một chút vì anh ấy đẹp trai thật.

Tôi ngất xỉu nhưng tôi còn cảm nhận được người bế tôi về là anh ấy, tôi lúc đó cũng đã mất niềm tin vào chính mình, thế mà mẹ tôi lại vui mừng bảo là có người chữa được bệnh cho tôi. Nói thật nhé, lúc đầu tôi cứ tưởng người đó là một ông bác bụng phệ, đầu hói đến chữa trị cho tôi, nếu là như thế thì khổ chắc rồi thật may ông trời đã sắp đặt ông chú bác sĩ Ngụy Tuấn Kiệt đến với tôi.

Tôi cũng không muốn gọi là “chú” đâu nhưng ngay từ khi gặp con người đó tôi đã có cảm giác rất lạ với lại tính tôi cũng hơi nhát nên lỡ rồi kêu bằng “chú” luôn. Tôi không biết vì sao tôi lại đưa ra đề nghị cùng đi Pháp một mình với anh ấy nữa tôi lúc đó thật ngu ngốc nhưng không ngờ đó chính là sự lựa chọn đúng đắn nhất, bây giờ nghĩ lại nếu là một con người hoàn toàn xa lạ khác thì chắc có lẽ có mơ tôi cũng sẽ không quyết định như vậy nhưng Tuấn Kiệt cho tôi một cảm giác an toàn, ấm áp, một cảm giác được bảo vệ tuyệt đối vì thế tôi đã quyết đánh cược với bản thân.

Ở một nơi xa xôi đã có lúc tôi tưởng rằng đây là nhà của mình, tôi biết Ngụy Tuấn Kiệt là một người có thể từ từ khám phá những bí mật trong lòng anh. Và rồi tôi cũng đã biết dần và trở nên dựa dẫm vào anh ấy lúc nào không hay, anh ấy thiếu thốn nhiều thứ về mặt tình cảm lắm tôi cảm nhận anh ấy cần một vòng tay, cần một cái ôm và cần ai đó ở cạnh.

Ngay cả khi tôi đối mặt với cái chết anh ấy vẫn không buông bỏ tôi và lúc đó tôi hiểu anh cần tôi, một câu nói thôi “Hãy nghĩ về anh” nếu anh không nói chắc có lẽ tôi đã ra đi thật. Từ đó tôi quyết tâm giành lấy sự sống hơn để dùng đôi tay bé nhỏ của tôi lấp đầy khoảng trống lạnh lẽo tay anh, chính anh đã làm ý thức sống của tôi mạnh mẽ hơn thay vì ý nghĩ buông xuôi.

Trải qua thử thách ngày hạnh phúc đó cũng đến, kết hôn rồi lần lượt sinh bốn đứa con những lúc đau đớn về bệnh tật hay trong phòng sinh tôi vẫn thấy khuôn mặt anh ấy xuất hiện, có thể cảm nhận mặt anh đang áp vào mặt tôi. Có được nửa như thế tôi không mong gì hơn chỉ có cảm thấy tôi quá là may mắn rồi, anh là bến đỗ yên bình nhất đối với cuộc đời tôi. Cuối cùng tôi muốn nói với ông xã của tôi một câu rằng “Trên thế gian sẽ có rất nhiều điều tuyệt vời nhưng không ai tuyệt nhất đối với em bằng anh. Em yêu anh rất rất nhiều.yêu anh đến vạn kiếp sau. Bà xã của anh: Du Minh Hạ”. Tôi nguyện yêu một mình người tên Ngụy Tuấn Kiệt.

Lời tác giả.

Truyện đã kết thúc rồi các bạn ạ, thời gian nửa năm không ngắn không dài để Sanhi viết hết Một Đời Để Anh Yêu Em. Sanhi chân thành cảm ơn các bạn rất...rất nhiều vì đã theo dõi, ủng hộ truyện cùng Sanhi đi đến ngày hôm nay mặc dù truyện đã có rất nhiều lỗi và mong các bạn thông cảm. Bây giờ Sanhi cũng đã có ý tưởng để viết một bộ truyện mới nhưng thời gian không cho phép nên hẹn các bạn một ngày không xa chúng ta sẽ gặp lại. Một lần nữa cảm ơn các bạn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Để Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.